

END  
MỘT

# đời trăm luân

Hoàng Kim (Aiko)



# MỘT ĐỜI TRẦM LUÂN

Tác giả: Kim Aiko

Thể loại: Ngôn Tình, Đam Mỹ, Cổ Đại, Sủng



[DTV-EBOOK.COM](http://DTV-EBOOK.COM)

1. [Chương 1: 1: Tước Đoạt](#)
2. [Chương 2: 2: Buông Bỏ](#)
3. [Chương 3: 3: Cướp Ngục](#)
4. [Chương 4: 4: Tâm Ý Của Hấn](#)
5. [Chương 5: 5: Ái Nhân Của Hấn](#)
6. [Chương 6: 6: Ta Muốn Người](#)
7. [Chương 7: 7: Không Tiết Chế Được Cảm Xúc](#)
8. [Chương 8: 8: Lâm Gia Gia](#)
9. [Chương 9: 9: Năm Năm Trước](#)
10. [Chương 10: 10: Vỡ Kịch](#)
11. [Chương 11: 11: Nút Thắt Trong Lòng Lâm Gia Gia](#)
12. [Chương 12: 12: Chỉ Là Ảo Mộng](#)
13. [Chương 13: 13: Có Chút Quan Tâm](#)
14. [Chương 14: 14: Nhìn Ra Tâm Ý](#)
15. [Chương 15: 15: Âm Mưu Che Đậy](#)
16. [Chương 16: 16: Cứu Người](#)
17. [Chương 17: 17: Rời Đi](#)
18. [Chương 18: 18: Hồi Cung](#)
19. [Chương 19: 19: Lạc Phù Nghiêm Và Vĩnh Thái Phi](#)
20. [Chương 20: 20: Chấp Mê Bất Ngộ](#)
21. [Chương 21: 21: Say Rượu](#)
22. [Chương 22: 22: Quan Hệ Trêu Đùa](#)
23. [Chương 23: 23: Đám Phản Động](#)
24. [Chương 24: 24: Bánh Đậu Đỏ](#)
25. [Chương 25: 25: Đêm Trăng Hòm Đò](#)
26. [Chương 26: 26: Hai Kẻ Lạ Mặt](#)
27. [Chương 27: 27: Miếng Ngọc](#)
28. [Chương 28-29: 28: Thuộc Về Gia Tộc Họ Triều - 29: Thu phục lòng dân](#)
29. [Chương 30: 30: Động Tĩnh](#)
30. [Chương 31: 31: Lời Không Thể Nói](#)
31. [Chương 32: 32: Dạo Chợ Đêm](#)
32. [Chương 33: 33: Nhục Mạ Thánh Thượng](#)
33. [Chương 34: 34: Lộ Diện](#)
34. [Chương 35-36: 35: Phẫn uất - 36: Cái Chết Của Kiều Loan](#)

35. [Chương 37: 37: Chuyện Rất Lâu Về Trước 1](#)
36. [Chương 38: 38: Chuyện Rất Lâu Về Trước 2](#)
37. [Chương 39: 39: Chuyện Rất Lâu Về Trước 3](#)
38. [Chương 40: 40: Chuyện Rất Lâu Về Trước Kết](#)
39. [Chương 41: 41: Tuyệt Vọng](#)
40. [Chương 42: 42: Phản Loạn](#)
41. [Chương 43: 43: Ác Mộng Giày Vò](#)
42. [Chương 44: 44: Khúc Mặc Khó Gỡ](#)
43. [Chương 45: 45: Rơi Lệ](#)
44. [Chương 46: 46: Tiểu A Nhĩ Bày Trò](#)
45. [Chương 47: 47: Mưu Đồ Soán Vị](#)
46. [Chương 48: 48: Đệ Muốn Ăn Kẹo Hồ Lô!](#)
47. [Chương 49: Biểu diễn ca múa](#)
48. [Chương 50: Hai tỷ đệ họ Kỳ](#)
49. [Chương 51: Bị thương](#)
50. [Chương 52: Bị kịch](#)
51. [Chương 53: Người đàn bà đó tên Lương Nguyệt!](#)
52. [Chương 54: Dẫn vật đau thương](#)
53. [Chương 55: Là hắc ngọc? Hay y ngọc?](#)
54. [Chương 56: Tiểu A Nhĩ đáng yêu](#)
55. [Chương 57: Cầu xin sự tha thứ](#)
56. [Chương 58: Ta tin ngươi....](#)
57. [Chương 59: Gặp lại cố nhân](#)
58. [Chương 60: Không tin tưởng](#)
59. [Chương 61: Hoàng đế Thủy Quốc](#)
60. [Chương 62: Tâm tình hỗn loạn](#)
61. [Chương 63: Thái Nam và A Luân \(1\)](#)
62. [Chương 64: Thái Nam và A Luân \(2\)](#)
63. [Chương 65: Thái Nam và A Luân \(3\)](#)
64. [Chương 66: Sau cùng vẫn là nguội lạnh](#)
65. [Chương 67: Không nỡ để ngươi đau khổ...](#)
66. [Chương 68: Chút ánh sáng của Lang Kiêu](#)
67. [Chương 69: Chuẩn bị vào cung](#)
68. [Chương 70: "Ta yêu ngươi!"](#)
69. [Chương 71: Ăn kẹo](#)
70. [Chương 72: Đồng minh](#)

71. [Chương 73: Đối diện nhau](#)
72. [Chương 74: Tuyển chọn nhân lực](#)
73. [Chương 75: Diễn kịch](#)
74. [Chương 76: Thăm dò](#)
75. [Chương 77: Lưỡng Nguyệt đến phủ của An Lâm](#)
76. [Chương 78: Ba ngày nữa...](#)
77. [Chương 79: Âm mưu tiến hành](#)
78. [Chương 80: Ván bài lật ngửa](#)
79. [Chương 81: Phản bội](#)
80. [Chương 82: Hy sinh vì một người...](#)
81. [Chương 83: Nước mắt và đau thương](#)
82. [Chương 84: Đại kết cục \(END\)](#)
83. [Chương 85: NT1: Lạc Phù Nghiêm x Vĩnh Thái Phi \(1\)](#)
84. [Chương 86: NT1: Lạc Phù Nghiêm x Vĩnh Thái Phi \(2\)](#)
85. [Chương 87: NT1: Lạc Phù Nghiêm x Vĩnh Thái Phi \(END\)](#)
86. [Chương 88: NT2: Trở về Lâm gia \(1\)](#)
87. [Chương 89: NT2: Trở về Lâm gia \(END\)](#)
88. [Chương 90: NT3: Triều Thái Thái x Lưỡng Nguyệt \(1\)](#)
89. [Chương 91: NT3: Triều Thái Thái x Lưỡng Nguyệt \(END\)](#)
90. [Chương 92: NT4: Lang Kiều x An Lâm](#)
91. [Chương 93: NT5: Nguyệt cùng người trăm năm không rời \(1\)](#)
92. [Chương 94: NT5: Nguyệt cùng người trăm năm không rời \(END\)](#)
93. [Chương 95: NT6: Trông lang quân từ nhỏ](#)
94. [Chương 96: NT7: Cảnh ca ca và tiểu Thái Dương \(1\)](#)
95. [Chương 97: NT7: Cảnh ca ca và tiểu Thái Dương \(END\)](#)
96. [Chương 98: NT8: Đòi đòi kiếp kiếp \(1\)](#)
97. [Chương 99: NT8: Đòi đòi kiếp kiếp \(2\)](#)
98. [Chương 100: NT8: Đòi đòi kiếp kiếp \(END\)](#)

## Chương 1: 1: Trước Đoạt

- Người đang chờ điều gì?

"..."

- Rõ ràng biết hắn đã phản bội người vẫn cố chấp không hiểu hay sao?

Tiểu thái giám An Lâm bên cạnh đau đớn nhìn chủ tử của mình.

Hoàng đế của cậu bị sao vậy? Rõ ràng là trên vạn người có gì giờ đây lại phải hèn mọn đến thế?

- Trẫm đang chờ..

Chờ hắn quay đầu, chờ ván cờ đặt cược của trẫm hoàn thành trọn vẹn.

- Chờ? Hắn đã đi từ rất lâu rồi! Người còn ở đây thì nhất định sẽ chết!

An Lâm đau đớn nói, trong giọng nói là bi ai khó tả.

- Tay của trẫm đã đẫm máu nhiều rồi..

kết cục này không phải rất tốt hay sao?

Đế vương cười nhạt, vẻ mặt không có gì là sợ hãi.

Sinh tử gì đó sớm muộn cũng sẽ đến mà thôi..

cưỡng cầu cũng chẳng được gì cả..

chỉ là nếu có thể vẫn mong có cơ hội giành lại giang sơn thiên hạ..

- Còn người, tại sao không đi?

Y quay đầu nhìn tiểu thái giám bên cạnh.

Tên gốc này theo y cũng đã lâu.

Bây giờ trong cung đại loạn có gì lại chưa chịu bỏ trốn?

- Nô tài là người của hoàng thượng, có chết cũng sẽ không bỏ lại người!

Tiểu thái giám cúi đầu kiên quyết.

- Không bỏ lại ta..

Y rũ mi, đôi mắt phủ lấy một lớp sương mờ mịt.

Người đó cũng từng nói như vậy..

"Ngài yên tâm, có ra sao ta vẫn sẽ ở bên cạnh ngài.."

Quả nhiên vẫn sẽ như vậy..

tất cả cuối cùng chỉ là lời nói gió thoảng mà thôi..

- Khá khen cho người, vẫn có thể yên vị không sợ hãi!

Bắt chợt, một giọng nói khinh bỉ mang đầy sự châm biếm vang vọng.

Ngẩng mặt lên nhìn, liền thấy bóng kẻ thù quen thuộc.

- Hắc đầu?

Y mấp máy môi.

- Hắc? Ha..

thật không ngờ, kẻ như người lại si tình đến thế! Tên đó đúng là làm rất tốt!

Kẻ đối diện cười lớn, vẻ mặt hả hê như đang xem một trò đùa thấp kém.

- Cuối cùng hắc vẫn không tới..

Y lẩm bẩm, khẽ nhắm lại đôi mắt phượng của mình.

Ván cờ này dầu biết tính sai ta vẫn không từ bỏ.

Con người này, dầu biết vô tình ta vẫn không thể ngừng yêu.

Đế vương như ta một đời cao thượng, cuối cùng lại đánh mất tất cả trong tay người mình yêu.

Quả thật là chuyện khôi hài đến đau lòng..

\* \* \*

-

"Rốt cuộc..

người có từng yêu ta hay không?"

Y thơ thần, đôi mắt sầu muộn nhìn xuống nơi duy nhất trong ngục giam được ánh trăng sáng chiếu rọi.

Hoàng đế Cao Thừa An nắm mọi vương quyền như y cuối cùng lại trở nên hèn mọn thấp kém đến mức này..

Thái Phong..

người hài lòng rồi chứ?

Thù gia tộc, thù giết hôn thê..

chắc hẳn người cảm thấy rất viên mãn..

Y khép đôi mắt lại, không hiểu sao nước mắt bất chợt lại rơi xuống.

Trái tim, đau như bị cứa thành từng mảnh vụn nhỏ.

Phụ hoàng..

người quả nhiên rất anh minh.

Hoàng nhi thua thật rồi..

vương triều, xã tắc cũng không còn trong tay..

người nói xem, đây có phải là do triều Cao chúng ta gây chuyện nên bị trời phạt hay không?

Ở dưới đó, phụ hoàng và mẫu hậu, liệu có muốn nhìn thấy đũa nghịch tử này hay không?

\* \* \*

- Hoàng thượng, Triều Thái Phong đang trên đường trở lại!

Một binh sĩ chạy nhanh vào vội vàng bẩm báo.

Lang Kiêu nhướn mi, vẻ mặt không có gì là bất ngờ.

Tên đó, phát hiện cũng rất nhanh..

Gã bật cười.



Bàn tay tiếp tục vuốt ve "vật nhỏ" trong lòng mình.

- Chắc, đúng là tình sâu nghĩa nặng! Xem ra, tên Thái Phong đó cũng chẳng còn nhớ là ai lúc trước muốn cùng ta hợp tác lật đổ Cao Thừa An..

Nói đến đây, gã cảm thán một cái.

Ái tình đúng là rất thú vị.

Có thể khiến cho kẻ luôn sống trong hận thù như Triều Thái Phong quay đầu buông bỏ tất cả, đúng thật là khiến người ta không kiềm được mà thích thú.

- Được rồi, người lui đi!

Gã phất tay, vẻ mặt không tỏ ra điều gì.

Có lẽ độ khoảng hai, ba ngày sau tên đó sẽ trở lại cũng không chừng. Binh sĩ tuân lệnh, sau đó mau chóng lui ra ngoài.

- Người nói xem, chủ tử của người sẽ phản ứng thế nào đây?

Lang Kiêu trơ trẽn xoa lên đôi gò má của người trong lòng.

Kẻ này cũng rất lợi hại, luôn khiến gã rạo rục.

- Tên khốn!

An Lâm - tiểu thái giám đi theo bên cạnh Cao Thừa An nghiêng răng cắn phần.

Thật không ngờ, cuối cùng cậu lại rơi vào tay tên khốn bỉ ổi này.

- Chắc, chắc..

A Lâm, không phải trước đó người rất thích ta hay sao?

Lang Kiêu nhếch môi, gương mặt gã vốn rất tuấn mỹ, mũi cao thẳng tắp lại pha chút ma mị quyến rũ cộng thêm cả cặp mắt hồ ly khiến người ta không khỏi chìm đắm run sợ.

An Lâm nghe gã nhắc lại ký ức một thời liền im lặng không đáp.

Có chết, cậu cũng không muốn nhớ lại quá khứ đó..

bởi lẽ, nó khiến cậu cảm thấy thảm hại..

thảm hại trước chủ tử của mình..

thảm hại trước tình cảm thuần túy bị đem ra chà đạp..

- Muốn chém, muốn giết, thì cứ tùy người!

Cậu cần răng, về mặt kiên quyết không khuất phục.

Nếu không phải hoàng thượng còn sống, cậu bây giờ cũng chẳng muốn tồn tại.

- A Lâm, sao tính khí lại nóng như vậy? Có phải là học theo chủ tử của người không?

Gã vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi nhưng bàn tay ôm lấy cậu đã dùng sức siết lại.

- Đau..

An Lâm nhăn mi, về mặt có chút khổ sở.

- Người nên nhớ, sống chết hiện tại của các người là nằm trong tay ta, và lại..

chắc người không muốn Cao Thừa An xảy ra chuyện đúng chứ?

Gã nâng mắt, lộ ra sự phẫn khích khi thấy sự biến đổi trên gương mặt khả ái.

- Người!

Cậu trợn to mắt như không tin vào tai mình.

Năm xưa, tại sao cậu có thể để về ngoài này đánh lừa? Bây giờ, muốn hối hận thì cũng đã không còn kịp...

## Chương 2: 2: Buông Bỏ

Loạt xoạt!

- Ăn cơm!

Tên canh ngục quát lớn.

Vẻ mặt khó chịu nhìn người nam nhân đang ngồi dựa vào bức tường mục nát.

Cao Thừa An nâng mắt, sự cuốn hút nơi gương mặt tuyệt mỹ dù cho bị vùi dập vẫn không thể nào che lấp.

Đôi mắt phượng ánh lên tia âm đạm.

Sóng mũi cao thẳng tắp cộng thêm đôi môi mỏng băng lãnh càng khiến người khác phải đắm chìm.

Quả nhiên, "hoàng đế yêu nghiệt", biệt danh này đúng là không sai vào đâu được!

"..."

Y không trả lời.

Ánh mắt vẫn đặt ở một điểm xa xăm vô định.

Trong lòng như có hàng ngàn cơn sóng cuộn trào.

- Hừ! Đã đến nước này vẫn còn cứng đầu! Lang đế để người sống đúng là quá nhân từ!

Lang đế?

Y nhíu mày, vẻ mặt không che giấu được sự châm biếm khinh bỉ.

Gã xứng sao? Kẻ như gã, xứng với chữ "đế" hay sao?

Triều Thái Phong, người đạp đổ ta, cuối cùng lại phò trợ kẻ tham vọng như Lang Kiêu..

quả thật là một câu chuyện hài..

Đợi kẻ kia rời đi, Cao Thừa An vẫn không đụng đến đồ ăn trước mặt.

Sống hèn mọn như vậy, chi bằng chết đi có khi sẽ là sự giải thoát.

Y nhắm mắt, ý định muốn buông bỏ tất cả.

- Hoàng thượng..

Bất chợt, giọng nói nghẹn ngào của ai đó vang lên khiến mi tâm y run nhẹ.

- Tiểu A Lâm..

Y khẽ gọi, vẻ mặt có chút không dám tin tưởng.

Tiểu A Lâm làm sao có thể xuất hiện ở đây?

Nhưng khi ngẩng mặt y liền nhìn thấy cậu đứng ở bên kia cửa ngục.

Vẻ mặt cậu đau xót, nước mắt tuôn trào như mưa không ngừng nghỉ.

- Hoàng thượng..

Cậu cắn răng, sự bất lực bao trùm lấy cơ thể nhỏ bé.

Bây giờ cậu không thể làm gì cả..

hoàng thượng của cậu..

cậu không thể bảo vệ ngài ấy được nữa..

- Ta đã bảo..

ngươi rời đi cơ mà?

Y nghẹn lại trong họng.

Vẻ mặt đờn đau nhìn người thiếu niên trước mắt.

An Lâm từ nhỏ đã vào cung theo y.

Tính tình cậu ngây thẳng lại không có sự phòng bị với kẻ xấu.

Vì thế nên mới bị tên lòng lang dạ sói kia nhắm trúng..

- Tên lòng lang dạ sói..

Y lẩm bẩm, đôi mắt thoáng chừng mở to ra không tin tưởng.

Y sao có thể quên mất? Gã khốn đó, gã vốn dĩ có ý đồ với An Lâm!

- A Lâm người..

Y muốn hỏi cậu nhưng lời tới miệng lại không cách nào nói được.

Y bây giờ có thể làm được gì sao? Kẻ bị giam lỏng hiện tại là y, y có thể dùng cách gì mà cứu lấy cậu?

- Hoàng thượng, người..

người mau ăn đi..

An Lâm dùng tay lau nhanh nước mắt.

Cậu lại vậy rồi..

lại khóc lóc, lại khiến y phải lo lắng..

"..."

Y không đáp, cũng chẳng động đậy mà chỉ im lặng nhìn cậu.

Ánh mắt đó là ánh mắt của sự tuyệt vọng, không còn đường lui.

Nhìn vào đôi mắt phượng vốn đã từng rất sắc bén, cậu đau xót không thể nói nên lời.

Hoàng thượng của cậu tại sao lại ra nông nỗi này cơ chứ? Người vốn dĩ, cũng chỉ là một người bị hại mà thôi, có sao thiên đạo lại đối xử với người như vậy?

- Hoàng thượng..

An Lâm cầu xin người, người mau ăn một chút đi..

chủ một chút mà thôi..

- Hẳn đã làm gì người..

Y khô khốc hỏi.

Ánh nhìn như muốn khắc sâu bóng hình của An Lâm lúc này vào tâm trí.

- Nô tài..

Cậu cắn răng, vẻ mặt không che giấu được sự hổ thẹn, nhục nhã.

Lang Kiền, tên khốn đó..

Nhìn biểu hiện của cậu, lại nhìn bộ y phục cậu vận trên người.

Y chột bặt cười lớn, nhưng điệu cười lại thô lương đến mức khiến người khác đau lòng.

- Hoàng..

hoàng thượng..

- A Lâm..

là ta hại ngươi..

tất cả đều là lỗi của ta..

- Hoàng..

- Chắc, thật đúng là tình chủ tớ cảm động khiến người khác phải khâm phục!

Giọng nói lạnh lẽo mang đậm sự ác nghiệt vang vọng.

Lang Kiền thông thả tiến lại gần chỗ An Lâm dẫu cho cả người cậu đã căng thẳng đến mức bất động.

Gã..

không phải..

không phải gã đã rời thành rồi sao?

Tại sao..

tại sao..

- "Vật nhỏ", ngươi không ngoan!

Gã mỉm cười, bàn tay khế quàng qua eo cậu siết chặt.

- Tên khốn, bỏ ra!

Cao Thừa An nhìn thấy một màn như vậy dẫu cho có đang trong tình trạng thế nào cũng không thể không tức giận.

- Cao Thừa An, ngươi còn nghĩ bản thân mình là hoàng đế hay sao?

Gã cười nhạt, vẻ mặt lộ rõ sự khinh thường.

Một con chó thất thế mà cũng muốn khua môi múa mép trước mặt gã?

- Ta là hoàng đế được dân chúng chấp thuận, còn ngươi, cả đời sau, sử sách sẽ chỉ ví ngươi là kẻ cướp nước đáng khinh bỉ!

Y nhếch môi, lộ ra vẻ quật cường.

Khí chất của một bậc quân vương y rèn dũa cả một chặng đường làm sao có thể mất đi dễ dàng như vậy?

- Hay lắm! Nói rất hay! Nhưng ngươi có biết, đám người ngoài kia chỉ là bọn ngu ngốc, chúng cần mạng, dù ta có làm ra chuyện gì chỉ cần chúng giữ được mạng đều sẽ không xen vào!

Gã mỉm cười, vẻ mặt lộ rõ sự hung ác.

Đám dân đen đó toàn những kẻ thuận theo chiều gió.

Bọn chúng cả đời chỉ biết hòa nhau chà đạp kẻ yếu.

Nghĩ lại một thời trong ký ức, Lang Kiêu không khỏi siết chặt lấy vòng tay bên hông An Lâm.

Gã có được ngày hôm nay, cũng phải cảm ơn lũ người đó ban cho!

- Cao Thừa An ơi là Cao Thừa An! Bây giờ ta mới nhận ra, lý do vì sao tên Triều Thái Phong kia lại si mê ngươi đến mức này..

Gã lắc đầu cảm thán mặc cho sắc mặt của cậu và y đang dần biến đổi.

"..."

- Sao vậy, ngươi không nhớ nhân tình của mình sao?

- Tên khốn ngươi..

An Lâm cảm phần định nói gì đó thì đã bị y cắt lời.

- Ta và hần vốn không có quan hệ gì cả.

Trước đây không, hiện tại không, sau này càng không cùng chung một lối...

## Chương 3: 3: Cướp Ngục

Thái độ y ảm đạm, không thể hiện ra sự đau khổ, vui buồn.  
Hắn và y trước đây không, bây giờ không, sau này càng không có cơ hội.

Là phụ hoàng y hại hắn nhà tan cửa nát.

Là y ích kỷ muốn giữ hắn cho riêng mình.

Bây giờ muốn hối hận, cũng đã không còn kịp.

- Thật đặc sắc làm sao! Xem thái độ của ngươi, có lẽ là chẳng muốn gặp tên đó nữa..

Lang Kiêu nhếch môi, vẻ mặt thích thú như đang xem kịch.

Triều Thái Phong ơi là Triều Thái Phong, ngươi từ bỏ tất cả, mạo hiểm để trở về cuối cùng thì sao chứ? Người người yêu cả đời này cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho ngươi!

\* \* \*

Hai canh giờ sau..

Lộ, cộc..

"Là ai?"

Cao Thừa An nhíu mày nghe tiếng động bên ngoài.

Lúc này lính canh vốn đã trực xong.

Vậy kẻ đang tới đây rốt cuộc là kẻ nào?

- Thừa An..

Nghe thấy tiếng người kia gọi, y thoáng chùng run rẩy.

Y mở to mắt, phản ứng với thanh âm quen thuộc.

Không thể nào..



làm sao lại có thể là hấn..  
Không..

không thể..

- Thừa An..  
Nam nhân nắm chặt lấy cửa sắt.

Vẻ mặt thống khổ nhìn y đang hỗn loạn.

Hấn..

sai thật rồi..

sai đến mức không biết thế nào để sửa chữa.

- Triều Thái Phong..

Y vô lực, mấp máy môi mà thốt ra cái tên vốn từng rất thân thuộc.

Rõ ràng, y đã từng gọi hấn một cách trân trọng nhưng tại sao bây giờ khi gọi ra cái tên ấy y chỉ thấy lòng mình đau như muốn vỡ nát?

Nhìn nam nhân tuấn mỹ ở trước mặt.

Cao Thừa An giờ đây chỉ thấy đau đớn không thôi.

Thứ cảm xúc y ngỡ chừng đã nguội lạnh phút chốc lại ùa đến bủa vây trái tim y dần xéo nó từng chút một.

- Thừa An, ta..

Triều Thái Phong muốn nói gì đó nhưng lại không thể nào mở miệng.

Hấn..

còn có thể làm gì đây?

- Ân oán của ta và ngươi..

cuối cùng cũng đi đến hồi kết.

Thái Phong, ta và ngươi từ giờ không còn nợ nần gì cả..

Y khẽ cong môi nở một nụ cười nhẹ.

Nhưng nó lại không khác gì lưỡi kiếm khoét sâu vào trái tim nam nhân trước mắt.

- Thừa An..

ta có lỗi với người..

Hắn siết chặt nắm tay, giọng nói thể hiện rõ sự hổ thẹn.

Là hắn ngu muội, bị thù hận che mờ lý trí..

là hắn tự tay đẩy y vào khổ ái..

- Ta không hận người..

Ta chưa từng hận người..

vì tất cả vốn là do một phần quả báo mà ta đáng nhận.

Đi đến kết cuộc này là ta tự chuốc lấy.

Chỉ là..

Đường đường là hoàng đế của một vương triều, cuối cùng lại thua trong tay người mình yêu nhất.

Nói ra cũng thật chua xót..

Cao Thừa An ánh mắt mất mát, vẻ mặt không chút khí sắc nhìn người đối diện.

- Thái Phong..

ta không còn gì để người lợi dụng..

Ta cũng không còn đủ sức để níu lấy người.

- Thừa An, ta đưa người đi! Chúng ta..

chúng ta sẽ rời khỏi đây!

Hắn gấp gáp, vẻ mặt toát lên sự sợ hãi.

Thừa An của hắn..

Thừa An của hắn không cần hắn nữa..

y, y muốn rời bỏ hẳn!

- Triều Thái Phong?

Y mệt mỏi từ cơ thể đến cả tinh thần, về mặt không rõ rốt cuộc người kia đang muốn làm gì.

Y đã đi đến bước đường này, y còn gì để hẳn lợi dụng hay sao?

Y không còn vương quyền, không còn quyền lực, cũng không còn là hoàng đế.

Y bây giờ, chỉ đơn giản là một phạm nhân bị nhốt trong ngục không biết ngày sống chết.

Y còn gì..

để cho hẳn lợi dụng?

- Không phải người nói đây là giang sơn của phụ hoàng người sao?

Người trơ mắt nhìn nó rơi vào tay kẻ khác hay sao?

Triều Thái Phong run rẩy nói từng chữ.

Hẳn sẽ làm mọi cách để níu lấy y.

Coi như hẳn xin y cũng được, hẳn dùng thủ đoạn buộc y cũng được, chỉ xin y đừng đối xử với hẳn như vậy..

Cao Thừa An nghe từng chữ người kia thốt ra, đôi mắt bỗng lóe qua một tia sáng lạ thường.

Giang sơn của phụ hoàng làm sao y không muốn giữ? Chỉ là..

y còn thứ gì để giữ lấy ngai vị..

y chẳng còn gì..

chẳng còn gì cả..

- Ta giúp người..

Cao Thừa An người có nghe không, ta nói rằng ta sẽ giúp người!

- Triều Thái Phong, người có thấy bản thân rất buồn cười hay không?  
Là người đẩy vương vị của ta cho Lang Kiêu, là người dẫn ta đến  
bước đường này, người nói xem, ta có thể tin tưởng lời người nói?  
Hay thật chất, ngay cả lời của chính mình người cũng cảm thấy mơ  
hồ!

Dường như không chịu nổi y liền uất hận hét lớn.  
Tại sao? Tại sao y đã thảm hại đến mức này..

Y đã..

đã không còn một chút tôn nghiêm nào, vậy mà hắn..

hắn vẫn muốn dằn vò y..

vẫn muốn đem cho y ảo tưởng..  
Triều Thái Phong..

sao người có thể tàn nhẫn đến vậy?  
Sao có thể đối xử với ta như vậy?  
Keng!

Chưa kịp nhìn nhận ra điều gì bỗng cửa ngục bị tiếng kim loại va vào.  
Y ngẩng mặt thì đã thấy nam nhân kia đang cắn chặt răng nhìn mình.  
- Dù có ra sao, ta cũng phải mang người đi!  
Nói xong, hắn liền không chần chừ mà nâng người y lên sau đó mau  
chóng chạy ra ngoài.

Cao Thừa An không phản kháng cũng chẳng la hét, y mệt mỏi rồi,  
không còn đủ sức để chống lại hắn.  
Hắn muốn sao..

thì tùy..

dù gì y cũng không còn giá trị lợi dụng.

Thay vì chết trong tay Lang Kiêu, y thà chết trong tay của hắn..

## Chương 4: 4: Tâm Ý Của Hấn

- Người đang nghĩ gì sao?

Triều Thái Phong thấy y từ nãy giờ luôn im lặng liền cố tình lên tiếng bắt chuyện nhưng đáp lại hấn chỉ là một sự im lặng.

Triều Thái Phong cúi đầu siết chặt nắm tay.

Hình ảnh này vô cùng quen mắt..

bởi lẽ hấn và y đã từng trải qua nhưng thân phận lúc đó lại đang đảo ngược.

\* \* \*

Nửa năm trước..

- Thần tham kiến hoàng thượng!

Triều Thái Phong khoác trên mình chiếc chiến bào lộng lẫy quý một chân xuống tạ lễ với vị hoàng đế trẻ tuổi trước mặt.

Tuy là thái độ cung kính nhưng ánh mắt hấn lại thâm sâu khó lường.

Nếu quan sát kỹ sẽ nhìn ra một tia sát ý.

- Triều tướng quân miễn lễ!

Cao Thừa An mỉm cười dịu giọng.

Ngữ điệu rõ ràng có thể nghe ra sự hào hứng không nhỏ.

- Tạ hoàng thượng!

Hấn thuận chỉ, sau đó đứng lên nói về trận chiến ở biên cương phía Bắc.

- Thừa hoàng thượng, quân ta hiện tại đã toàn thắng! Quân sư của đám Ô Nhị kia cũng đã bị bắt lại!

- Tốt! Tốt lắm, ái khanh đúng là người có tài! Người đâu, ban rượu!

- Tạ hoàng thượng!

Triều Thái Phong hành lễ, sau đó nhận rượu tiểu thái giám mang đến.

- Trẫm biết trận chiến lần này không dễ dàng gì, Triều Khanh gia có gì muốn ban thưởng?

Cao Thừa An nhìn hấn ánh mắt ngập tràn sự sùng nịch.

Quan lại hai bên dự tiệc cũng chỉ nhìn nhau lắc đầu một cái.

Bọn họ làm sao có thể không biết hoàng thượng của họ có tình cảm đặc biệt với Triều tướng quân.

Nhưng đó chỉ có thể xem là họ nghĩ nhiều, việc của quân, thần làm sao dám cãi?

- Hoàng thượng, ý của mạt tướng, từ lâu người đã rõ!

Hấn lạnh nhạt liếc mắt, vẻ mặt không chút cảm xúc nào đối diện với vị hoàng đế cao thượng khiến người người sợ hãi.

Nghe lời hấn nói, vẻ mặt đang cười tươi của Cao Thừa An bỗng chốc đông cứng lại.

Khuôn mặt yêu nghiệt vì sự biến đổi này mà cũng trở nên âm trầm theo.

- Triều ái Khanh cũng biết, ý của trẫm sẽ không bao giờ thay đổi!

Y lãnh đạm, ánh mắt sắc bén thể hiện uy quyền của một bậc quân chủ.

Dù có ra sao, trẫm cũng không cho người toại nguyện!

Triều Thái Phong..

Cho đến bây giờ, người vẫn mãi đối với trẫm như vậy hay sao..

\* \* \*

- Sắc mặt của người rất tệ?

Kẻ vừa nói có thân hình cao lớn, đôi mắt hẹp dài cộng thêm ngũ quan tuấn mỹ kết hợp một chút hoang dã của loài dã thú khiến người ta không khỏi vừa yêu vừa sợ.

- Lang đại nhân rất nhàn rồi hay sao?

Triều Thái Phong cau mày, vẻ mặt không có mấy phần kiên nhẫn.

- Chậc, là Cao Thừa An chọc giận người à?

Lang Kiêu đánh mắt một vòng.

Vẻ mặt làm như rất quen thuộc với chuyện đang diễn ra.

Bịch!

Triều Thái Phong không đáp mà chỉ bắn thẳng mũi tên vào hồng tâm phía trước.

Cứ như đây là tính hiệu báo rằng hắn đang cực kỳ khó chịu.

- Tài bắn cung của ngươi đúng là khó ai sánh bằng!

Lang Kiền một bên cũng khẽ tán thưởng.

Nếu nói về bắn cung đánh võ, thật sự khó có ai qua được Triệu Thái Phong nửa bậc.

- Việc ta và ngươi bàn bạc sao rồi?

Hắn liếc mắt, giọng nói lạnh lãnh không nghe ra vui buồn.

- Yên tâm, ta đã sắp xếp ổn thỏa.

Cách làm việc của ta không phải ngươi rất rõ sao?

Nếu không, ngươi sẽ liên kết với ta chống lại tên Cao Thừa An đó hay sao?

- Vậy thì tốt!

- Triều Thái Phong!

- Nói?

- Ngươi có chắc về quyết định hiện tại hay không?

Bất chợt, giọng của Lang Kiền trầm xuống một cách rõ rệt.

- Ý ngươi là gì?

Hắn không đổi thần sắc nhưng nắm tay đã cuộn thành một nắm.

- Ý của ta, ngươi có chắc tất cả vẫn sẽ đúng với kế hoạch ban đầu hay không?

Lang Kiền nhìn thẳng vào hắn cố tìm ra chút lưỡng lự trong đó nhưng đổi lại gã chỉ thấy sự tàn khốc đến rợn người.

- Triều Thái Phong ta làm việc trước giờ chưa từng có gì là không chắc chắn!

Nói xong, hắn tiếp tục giương cung.

Bịch!

Một mũi tên lại tiếp tục trúng vào hồng tâm phía trước.

- Nếu không còn việc gì thì người cứ trở về.

Ta còn chút chuyện cần làm.

Nghe lời của hắn, gã khẽ cau mày nhưng rất nhanh liền đổi thành một nụ cười nhếch mép.

Hôm nay là ngày đó sao?

Triều Thái Phong, ta thật sự muốn xem, người có phải là sẽ không hối hận hay không?

Lang Kiêu thầm nghĩ sau đó gã xoay lưng rời đi.

Gã còn việc cần làm, chuyện riêng tư của tên này, gã không dư dả thời gian để quan tâm.

\* \* \*

- Lang đại nhân!

Mới trở về hoàng cung không bao lâu thì gã đã nhìn thấy An Lâm đang đi về phía mình.

Trên gương mặt cậu là nụ cười ấm áp thường lệ.

Che giấu đi sự ranh mãnh của chính mình, gã mỉm cười theo lệ.

Sau đó hào hứng chào hỏi.

- Tiểu A Lâm, người đang bận sao?

Giọng gã cất lên dịu dàng như tiếng suối chảy khác xa với sự ma mãnh ban nãy.

- Ta đang đem đồ đến cho hoàng thượng!

An Lâm ngẩng đầu nói với gã.

Vì thân hình thấp bé nên cậu có chút vất vả khi trò chuyện với người cao hơn hẳn mình một cái đầu.

Trong đại đa số thái giám trong cung chỉ có cậu là nhỏ con nhất, cũng vì vậy mà thường hay bị mọi người trêu chọc.

- Ô, ta tưởng hoàng thượng vẫn đang phê tấu!

Gã mỉm cười tỏ vẻ ngạc nhiên.

Chứ thật ra trong lòng thì hiểu rõ.

Ngày hôm nay, tâm trạng của Cao Thừa An chắc chắn không tốt lành gì.



- Không đâu, người vì có chút mệt nên mới dừng việc phê tấu chương lại.

Ta phải đem chén canh hầm này đến cho người! Gặp lại ngài sau!.

## Chương 5: 5: Ái Nhân Của Hấn

Nói xong, cậu liền muốn rời đi thì bất chợt bị gã kéo nhẹ tay áo.

- Ngài cần gì sao?

- Đợi một chút!

Gã mỉm cười nhàn nhạt, sau đó dùng tay phải nhẹ trên vai cậu.

- Y phục người dính lá cây, sau này nhớ chú ý hơn nhé!

Khẽ xoa nhẹ đầu cậu, gã liền bước đi về phía trước để lại một mình An Lâm vẫn đang đứng bất động.

Hai bên má cậu có chút nhàn nhạt hồng nhuận.

Có vẻ như, trái tim lại không ngăn được mà chầm chậm sa vào tình ái..

Ngài ấy thật là dịu dàng..

\* \* \*

- Hoàng thượng, canh của người đây ạ!

An Lâm sau cùng cũng trở về tấm cung của Cao Thừa An.

Cậu thấy y đang ngồi xem tấu chương liền khẽ thở dài.

Ngài ấy đúng là cố chấp mà!

- Người cứ để đó đi!

Y lãnh đạm nói.

Có vẻ như y vẫn còn có ý định tiếp tục phê tấu.

- Hoàng thượng, canh hầm này phải ăn nóng mới ngon! Người mau dùng trước đi ạ!

\* \* \* Ừm, vậy mang đến đây!

Y ngẫm nghĩ, sau đó liền gật đầu bảo cậu mang canh đến cho mình.

- Hôm nay, trời rất nóng sao?

Y lơ đãng hỏi.

Ánh mắt từ khuôn mặt cậu khẽ chuyển xuống dưới chén canh trước mặt.

Có vẻ như hàm rất kỹ càng.

An Lâm đúng là luôn chu đáo như vậy..

- Có chuyện gì sao? Người không thoải mái?

Cậu thoáng lo lắng hết hoảng.

Vội vã xem xét sắc mặt của chủ tử mình.

Nhưng mà hình như chỉ là cậu nghĩ nhiều mà thôi..

- Không có, ta chỉ thấy mặt người ửng đỏ nên thắc mắc một chút..

Nghe y nói, An Lâm liền không khỏi ngượng ngùng xấu hổ.

Đi từ nãy giờ vậy mà mặt cậu vẫn cứ ửng đỏ sao?

- Người gặp tên họ Lang kia?

Y nhàn nhạt lên tiếng.

Từ lúc tiểu tử này có dịp gặp mặt Lang Kiêu thì cậu cứ như người trên mây.

Do đó không cần nói ra thì y cũng hiểu nguyên do là gì.

Chỉ là, y cảm thấy người họ Lang đó không đáng tin tưởng.

Cứ cảm thấy, gã ta đang che giấu điều gì đó..

- Dạ phải! Lúc nãy nô tài có gặp ngài ấy..

Cậu ngượng ngùng kể lại sự việc trên đường trở về đây.

Thấy vẻ mặt si ngốc của kẻ bên cạnh, Cao Thừa An cũng không muốn quản nhiều mà chỉ nói một câu nhắc nhở.

- Tên đó không phải kẻ tầm thường, người nên cẩn thận!

- Dạ?

Cậu có chút ngây ngốc không hiểu.

Lang đại nhân có gì không ổn hay sao? Trông hoàng có vẻ đề phòng ngài ấy?

- Phải rồi..

Triều tướng quân có ở trong phủ hay không?

Y mím môi, khẽ đánh sang chuyện khác.

Vẻ mặt không biết vì lý gì lại có chút khó chịu.

- Ban nãy, nô tài có nghe Lan tỷ nói Triều tướng quân đã đi đến khu mộ phía Tây rồi ạ!

- Ừ, người lui ra đi..

Y khẽ cười nhạt, phất tay có chút mệt mỏi.

Đến khi bóng dáng của tiểu thái giám biến mất thì bản thân y liền không nhận được mà lẩm bẫm.

- Triều Thái Phong..

người yêu nàng ta đến vậy sao? Đã mấy năm rồi..

người vẫn không buông bỏ được..

\* \* \*

- Kiều Loan..

Triều Thái Phong nhìn ngôi mộ trước mắt, vẻ mặt thất thần không nhìn ra cảm xúc.

- Phong ca ca! Huynh thấy muội có đẹp không?

Thiếu nữ ngây ngô từng nhìn hấn đầy ngưỡng mộ và trân quý đã không còn trên cuộc đời này nữa.

Khẽ siết chặt lấy nắm tay.

Hấn đặt nhành hoa xuống bia mộ, giọng nói hòa niệ, có đau thương, có căm phẫn..

- Kiều Loan, muội yên tâm, ta nhất định..

sẽ trả thù cho muội..

Không hiểu sao hấn lại có chút chần chừ.

Lúc nói ra ý định trả thù, gương mặt kiêu diễm của nam nhân kia lại bất chợt hiện ra khiến tâm hấn chấn động.

Tại sao lại là kẻ đó? Tại sao lại là y?

Hấn nắm chặt tay, cố xua đi suy nghĩ trong mình.

Chắc là đạo này tâm trạng của hấn có chút căng thẳng nên mới sinh ra ảo giác..

hấn làm sao, có thể để ý đến kẻ kia được chứ? Đối với hấn, y là kẻ thù, vĩnh viễn chỉ có thể là kẻ thù..

Mặc cho trái tim đang dậy sóng, hấn vẫn không muốn buông bỏ đi lập trường trong lòng mình.

Cũng vì điều này mà khiến hấn sau này rơi vào khổ ải đau thương dẫn vật..

\* \* \*

- Hoàng thượng, người gọi ta đến có chuyện gì hay không?

Triều Thái Phong chẳng có chút biểu cảm nào mà nhìn người đối diện mình.

Không có kính trọng, không có sùng bái cũng chẳng có chút yêu thương gì.

- Ngồi xuống đi!

Y chỉ vào cái ghế đối diện ngay bàn.

Ánh mắt khế rũ xuống trông có chút u buồn kỳ lạ.

Hấn khế nhú mày, nhưng sau đó liền làm theo lời y.

Dù sao, kẻ này cũng là hoàng thượng, nếu làm trái ý của y cũng chưa biết sẽ gây tổn hại cho kế hoạch của hấn như thế nào.

- Thái Phong, đã lâu rồi chúng ta không ngồi với nhau như vậy..

Y cười cười, ánh mắt có chút hoài niệm nhưng kẻ kia thì lại chẳng có chút tâm tư nào.

Ánh mắt hấn còn thoáng qua tia chán ghét khinh bỉ.

- Người gọi ta đến đây để làm gì?

- Gấp gáp như vậy, người sợ ta sẽ ăn thịt người sao?  
Y cười nhạt, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ.

Biết làm sao đây, ai bảo, y bị người ta xem là kẻ lòng lang dạ sói cơ chứ!

- Hoàng thượng có gì mà không thể làm?

Hắn nhếch miệng châm biếm, rõ ràng là không quan tâm thân phận của y là gì.

- Thái Phong, người còn nhớ đến Kiều Loan nữ tử đó chứ?

Vừa nói xong, y liền chăm chú quan sát từng biến đổi trên gương mặt băng lãnh kia.

Quả nhiên, bức tường băng đã có chút rạn nứt.

Người nữ nhân đó..

chiếm trong lòng hắn một vị trí lớn như vậy sao? Cao Thừa An bỗng cảm thấy, có chút không cam lòng.

- Người muốn nói gì?

Hắn khô khốc đáp.

Thật chất điều hắn muốn nói là y không có tư cách nhắc đến muội ấy nhưng lời đến môi lại bị hắn nuốt ngược trở vào.

- Thái Phong, người ái nàng ta vậy sao?

Cao Thừa An không đáp lại lời hắn mà chuyển sang một câu hỏi khác, đồng thời khẽ đứng dậy bước đến trước mặt hắn.

Bàn tay thon dài khẽ nâng lấy gương mặt như tạc tượng của nam nhân..

## Chương 6: 6: Ta Muốn Ngươi

Gương mặt này là si tâm lớn nhất trong lòng y.

Khiến y ngày đêm mê đắm không cách nào thoát ra được.  
Nghĩ vậy, liền muốn cúi xuống nếm thử vị ngọt trên đôi môi mỏng kiều ngạo kia, nhưng chưa kịp thì đã bị ngữ khí lạnh lùng ngăn cản.

- Cao Thừa An!

Y khựng lại, vẻ mặt trùng xuống.

Sau đó lại tự vẽ lên một nụ cười nhà nhạt.

Bàn tay phải đặt lên gương mặt kia mà kéo xuống một đường mặc cho Triều Thái Phong đang ghét bỏ cố né tránh.

- Thái Phong, nhìn ta!

Y đang ra lệnh, đang lấy uy quyền của một đế vương ra lệnh.

Triều Thái Phong cau mày, sự kính tởm trong lòng lại từng chút một dâng lên.

Nhưng hắn không thể cãi lại lệnh vua nên chỉ có thể tự ép chế sự ghét bỏ trong lòng mình xuống.

Ánh nhìn khó chịu trực diện chiếu thẳng vào Cao Thừa An.

- Rốt cuộc, ngươi muốn gì?

- Ta sao? Thái Phong, ngươi phải rõ hơn ai hết chứ..

Y cười nhạt, vẻ mặt mỉa mai như yêu hồ ranh mãnh.

Khẽ cúi đầu, phả hơi nóng vào tai hắn.

Giọng nói y thanh thoát như dòng suối mát lại kiên định như cột trụ

dựng cung đình.

- Ta muốn người, Triều - Thái - Phong!

\* \* \*

Sau một hồi nhưng bầu không khí vẫn chẳng mấy vui vẻ, Triều Thái Phong sau cùng cũng chẳng nhận được mà rời đi để lại một mình Cao Thừa An đơn độc trong tấm cung rộng lớn.

Y thở hắt ra một hơi.

Vẻ mặt đăm chiêu nhớ về một thời xa xưa trước đó.

- Đệ sao vậy? Sao lại khóc? Có phải là ai ăn hiếp đệ không? Mau nói cho huynh, huynh nhất định sẽ đòi lại công bằng cho đệ!

Giọng nói trong trẻo đó đã ám ảnh tâm tư y đến tận bây giờ.

Nhưng tiếc là..

người nói ra những lời đó lại chẳng có chút gì ấn tượng hay đúng hơn là hấn cố tình muốn gạt bỏ đi quá khứ ấy..

Triều Thái Phong, người nói xem, trong mắt người, có phải trầm rất đê tiện hay không?

Nghĩ vậy, liền không ngăn được sự nhói đau trong lòng.

Có lẽ trong lòng hấn..

y vĩnh viễn sẽ không thể nào bằng được Kiều Loan nữ tử kia..

- Hoàng thượng..

cầu..

cầu xin người, đừng để..

đừng để Thái Phong biết chuyện này..

Thương Kiều Loan, trầm thật sự rất ghen tỵ với người..

ghen tỵ vì người để lại trong lòng hấn một vết tích không thể xóa nhòa.



Ghen tỵ vì người khiến hấn không cách nào quên đi..

\* \* \*

Mấy ngày sau..

- Hoàng thượng, đã bao năm người lên ngôi cai trị.

Thần mạo muội mong người hãy mau tuyển chọn phi tần và sắc phong hoàng hậu!

Vị quan già cúi đầu cung kính nói.

Nghe thấy lời kia, y chỉ lơ đãng liếc mắt một cái sau đó nhàn nhạt đáp.

- Trẫm sẽ xem xét!

- Nhưng hoàng thượng, lần trước người cũng..

- Trẫm tự có chủ đích! Lang Kiêu, việc hạn hán ở thôn Bảo An sao rồi?

Y nhú mày không muốn nói tiếp chủ đề này nên đánh mắt sang một chủ đề khác.

Đám quan thần này cả ngày chỉ biết một bên hối thúc y lập hậu.

Cứ cách vài ba hôm là lại có kẻ đưa ra chủ kiến.

Thật sự là muốn điên cả đầu!

- Bẩm hoàng thượng, hạn hán ở thôn Bảo An đã được cứu trợ kịp thời.

Số lượng người thiệt mạng không có gì là đáng lo ngại! Hiện tại lương thực cũng đã được cung cấp đầy đủ, vì thế mọi chuyện không có gì đáng lo cả!

Lang Kiêu chấp hai tay vào nhau cúi người nhẹ nói.

Cũng vì vậy mà không ai thấy được ánh mắt lóe lên tia quỷ dị của gã.

- Tốt, nếu cần thêm trợ giúp người cứ việc báo cho Thượng Yếu!

Việc quan trọng là phải giúp dân chúng có cuộc sống yên ổn!

Y gật đầu, vẻ mặt hài lòng.

Tuy y không thích con người này vì y cảm thấy gã ta như đang che giấu gì đó sau lớp mặt đạo mạo kia nhưng cho dù là vậy, y vẫn phải công nhận một điều, Lang Kiêu này làm việc rất có trách nhiệm và mau lẹ.

Vì thế chuyện gã là con người ra sao có lẽ y phải quan sát kỹ thêm một chút.

Bởi dù sao chỉ cần một chút yếu điểm nhỏ cũng đủ khiến ngai vị của y lung lay khó giữ.

\* \* \*

- Hoàng thượng, hôm nay tâm trạng của người rất tệ?  
An Lâm cùng Cao Thừa An vốn là đi dạo hoa viên nhưng cả chuyến đi y chẳng nói một lời.

Vẻ mặt lại toát lên sự dăm chiêu khiến An Lâm có chút lo lắng.  
Hoàng thượng có tâm sự gì sao?

- Tiểu A Lâm, người nói xem, trẫm là người thế nào?

Y khẽ nhìn đóa hoa đỏ thắm trước mắt.

Trong lòng càng thêm phiền muộn.

Hoa nở cũng đã lâu rồi, có phải là sắp lụi tàn đi?

- Hoàng thượng là người anh minh, vô cùng tài giỏi!  
An Lâm nghiêm túc nhìn y nói ra lời trong lòng.

Đối với cậu, hoàng thượng là người tài giỏi nhất, người uy quyền nhất.

Dù có ra sao, trong lòng cậu ngài ấy vẫn là người không ai có thể so sánh.

- Vậy sao..

Y khẽ cười, nét mặt có chút thả lỏng.

Tiểu thái giám này luôn như vậy, thiên chân, ngay thẳng lại vô cùng tín nhiệm, tin tưởng y.

Nếu hăn cũng như vậy, thì thật tốt..

dù là một chút có lẽ y cũng cảm thấy vui lòng.

- Hoàng thượng, tuy nô tài chỉ là người hầu kẻ hạ, nhưng người vẫn có thể tâm sự với nô tài! Nô tài xin thề sẽ không hé miệng ra nói cho ai biết đâu!

An Lâm giơ ba ngón tay lên để chứng minh lời mình nói.

Hành động này cuối cùng cũng khiến cho Cao Thừa An bật cười.

- Đúng là ta có tâm sự nhưng bây giờ thì đã hết rồi! Tiểu A Lâm, người làm tốt lắm!.

## Chương 7: 7: Không Tiết Chế Được Cảm Xúc

- Phong nhi, con nhất định không được để bản thân bị lừa gạt! Nhất định phải trả thù cho phụ thân của con!

- Mẫu..

mẫu thân..

người, người tỉnh dậy đi! Đừng..

hức..

đừng bỏ con lại mà!

- A Phong mau đi thôi! Chúng ta phải rời khỏi đây ngay lập tức!

- Thúc..

hức..

thúc thúc, mẫu thân..

mẫu thân..

Đưa nhỏ trong vòng tay của người kia khóc đến thương tâm.

Kẻ đó cắn răng, sau đó vội vã ôm chầm lấy cậu bé lao ra ngoài biển lửa.

- Mẫu thân!

- KHÔNG!

Triều Thái Phong bật dậy, vẻ mặt sợ hãi, cả cơ thể cũng vì cơn ác mộng mà run rẩy đến đáng sợ.

- Mẫu..

mẫu thân..

Hắn lẩm bẩm, nhớ đến người thiếu phụ đoan trang yêu thương chăm sóc cho mình.

Bà ấy..

bà ấy mất rồi..

bà ấy..

bà ấy không còn nữa..

Nắm siết bàn tay đến mức muốn rách ra.

Hắn cố gắng thả lỏng.

Sau một lát vẻ mặt lại lãnh đạm như lúc xưa.

Có lẽ là vì hắn biết rằng có khóc lóc sợ hãi cũng sẽ chẳng được gì.

Điều hắn cần làm là hoàn thành mục tiêu của mình chứ không phải gào khóc..

Phụ mẫu, hai người yên tâm..

hài nhi nhất định sẽ không phụ lòng hai người.

Cao Thừa An đó nhất định sẽ đền tội, phải mạng đổi bằng mạng!

\* \* \*

- Kế hoạch sao rồi?

Triều Thái Phong nhìn Lang Kiêu hỏi.

Vẻ mặt của hắn bây giờ vô cùng tệ.

Trông cứ như là kẻ sắp chết đến nơi.

- Ta đã thông báo với ông ấy rồi!

- Vậy thì tốt!

Có vẻ như, ông ấy là người cả hai đều có quen biết.

- Người lại gặp ác mộng?

Lang Kiền nhìn hẩn lơ đãng hỏi.

Có vài lần sau khi gặp phải ác mộng hẩn đều trở nên như vậy, do đó, gã có thể dễ dàng đoán ra được.

- Không phải việc của người.

Hẩn khó chịu đáp.

Cứ như không muốn người kia quá xen vào cuộc sống của mình.

- Được thôi, tùy người vậy! Ta chỉ lo kế hoạch sẽ có vấn đề mà thôi!

Gã cười xòa, sau đó tiếp tục ra quân cờ của mình.

- Tham kiến tướng quân và Lang đại nhân!

Một nô tài bỗng nhiên chạy từ ngoài cửa vào rồi hành lễ.

- Có chuyện gì?

Hẩn lạnh mặt hỏi.

Ánh mắt vẫn đặt trên ván cờ không lay chuyển.

- Hoàng thượng có chỉ cho mời ngài đến tẩm cung của người!

- Nói với hoàng thượng ta có việc bận!

Hẩn mặc kệ người ra chỉ có là hoàng thượng đi chẳng nữa vẫn ung dung tiếp tục nước đi của mình.

- Hoàng thượng nói..

nếu ngài không đến thì ngọc bội của Thương tiểu thư..

ngọc bội của Thương tiểu thư..

Tên nô tài kia ngập ngừng không dám nói tiếp.

Nhìn vẻ mặt băng lãnh của hẩn thật sự vô cùng dọa người khác sợ hãi.

Cạch!

- Người lui ra đi!

Hẩn đặt quân cờ cuối cùng xuống bàn.

Vẻ mặt không biểu cảm nhưng trong đôi mắt đã ánh lên sự căm hận. Cao Thừa An, người tốt nhất là đừng chạm đến giới hạn cuối cùng của ta!

\* \* \*

- Ái khanh đến rồi sao?

Cao Thừa An ngồi trên giường nhìn hấn mỉm cười.

Trên tay là ngọc bội có khắc một chữ Triều.

- Đưa ngọc bội cho ta!

Hấn lạnh mặt nhìn y nói.

Trông hấn lúc này như con thú hoang đang cố gắng kiềm nén.

- Đường đường là Triều tướng quân, nhưng phép tắc người lại không có? Trước mặt quân, thần nên làm gì có cần ta phải nhắc lại cho người?

Y vẫn cười, nhưng vẻ mặt lại như khiêu khích.

- Cao Thừa An, người cũng biết chính mình là thân phận gì à? Đừng làm những chuyện khiến người khác kinh tởm!

- Ta kinh tởm? Triều Thái Phong người có biết chỉ vì câu nói này mà ta có thể ngũ mã phanh thây người hay không?

- Người nghĩ ta còn sợ chết hay sao? Cao Thừa An nhờ ơn phúc của tiên đế ban cho, từ lâu Triều Thái Phong ta đã không còn sợ chết!

Hấn bật cười, một nụ cười khiến người khác phải rùng mình nhưng Cao Thừa An vẫn ảm đạm mà đối diện với hấn.

Chỉ là trong lòng y đang thầm cuộn tròn đau nhói.

Hấn không quên, lúc nào hấn cũng nhớ đến chuyện năm đó.

Nếu nói chuyện đó là nỗi đau trong lòng hấn thì đó cũng là vết rách in trong tâm của y.

Cả hai người ai cũng đều bị nó thương tổn..

- Ba ngày sau ta sẽ xuất cung, ái khanh chắc cũng hiểu ta gọi người đến đây làm gì!

Bỏ qua thái độ ngạo mạn kia, y tiến đến gần hấn, khoảng cách lúc

này chỉ cách một bước chân.

- Ta không có hứng thú.

Hắn nhàn nhạt đáp.

Vẻ mặt không hề có chút gì gọi là cao hứng.

- Người có biết ta xuất cung để làm gì không?

"..."

- Chắc, A Hương tử chắc sẽ rất nhớ người!

- Cao Thừa An người tốt nhất đừng để ta phải giết chết người ngay lập tức!

Nghe thấy tên người kia thốt ra từ miệng kẻ trước mặt làm sự căm ghét trong lòng hắn càng tăng thêm một bậc.

- Vậy thì phải xem thái độ của người!

Rầm!

Đợi đến lúc cánh cửa bị sức lực mạnh bạo đóng lại, Cao Thừa An vẫn đứng như trời trồng.

Triều Thái Phong, người căm ghét ta lắm phải không? Ta cũng bắt đầu..

căm ghét chính mình rồi..

Cao Thừa An mỉm cười nhưng nụ cười lại thể lượng đến lạ.

Y yêu hắn nhưng không dám mơ đến sẽ được ở bên hắn.

Chỉ cần y được nhìn thấy hắn mỗi ngày là được.

Nhưng y lại ích kỷ..

không muốn ai có được hắn, muốn hắn cả đời nằm trong tầm ngắm của y.

Thương Kiều Loan, A Hương tử, thậm thật sự cũng muốn được như các người, được hắn quan tâm, được hắn bảo vệ..

\* \* \*

Rầm!

- Triều Thái Phong cảm xúc của người hiện tại rất dễ khiến kế hoạch của chúng ta đổ vỡ!



Lang Kiều lạnh nhạt liếc mắt nhìn hấn nhắc nhở.

Tính khí của tên này luôn lỗ m ãng dễ kích động như vậy.

- Ta tự biết lo liệu!

Hấn hít một hơi thật sâu, cố gắng trấn tĩnh nhưng chỉ cần nghĩ đến khuôn mặt yêu nghiệt kia thì lửa giận trong lòng lại không khỏi bùng lên.

- Khốn kiếp!

Hấn nghiến răng quát.

Trên trán cũng đã nổi đầy gân xanh.

Có thể thấy hấn hiện tại là đang tức giận đến cỡ nào.

Lang Kiều lúc này lại im lặng không nói gì mà chỉ quan sát hấn.

Trong đôi mắt sói hoang ánh lên tia trầm ngâm suy tư.

Triều Thái Phong, người có nhận ra hay không, chỉ cần là đối diện với Cao Thừa An người đều sẽ không ngăn được cảm xúc của chính mình.

Liệu cảm xúc đó là hận hay thật chất là một loại cảm xúc khác đang xâm chiếm lấy người? Cảm xúc..

của ái tình chẳng hạn?.

## Chương 8: 8: Lâm Gia Gia

Mấy ngày sau..

- Tiểu A Lâm, tâm trạng của người trông rất phấn khích.

Cao Thừa An nhìn người bên cạnh mình cả khuôn mặt bừng sáng liền không khỏi bật cười.

An Lâm lúc nào cũng giống như trẻ nhỏ không chịu lớn vậy.

- Hoàng..

thiếu gia, vùng ngoại ô này thật là đẹp đi!

An Lâm vạ miệng liền vội vàng đổi cách xưng hô.

Đã lâu rồi cậu không được xuất cung.

Bây giờ tâm trạng thật sự là vô cùng hào hứng.

- Người thật là..

Cao Thừa An ngồi đối diện khẽ thở dài một cái.

Trong cả cung đình này, ngoài Triều Thái Phong ra thì có thể nói An Lâm là người được y sủng ái nhất.

Hay nói đúng hơn là y xem cậu là thân đệ mà đối xử.

An Lâm tâm trạng vui vẻ khẽ vén màn muốn ngắm nhìn khung cảnh tuyệt đẹp nhưng vừa vén liền nhìn thấy gương mặt quen thuộc.

- Lang đại nhân!

- Suyt, phải gọi là Lang đại ca!

Lang Kiền ngồi trên ngựa mỉm cười nói.

Vẻ mặt dịu dàng vô hại khiến người khác yêu thích.

- Lang..

Lang đại ca!

Cậu ngưng ngưng, vẻ mặt lại không nhin được mà ửng đỏ khiến cho kẻ đối diện có chút muốn cười.

"Thật ngốc mà.."

Cao Thừa An nhìn một màn vậy chỉ im lặng không nói gì.

Y nhìn ra tên ngốc này có ý với kẻ kia.

Nhưng mà, y vẫn không an tâm.

Đối với y, Lang Kiêu chắc chắn đang che giấu gì đó.

Hành tung của gã luôn thần thần bí bí thật khiến người ta không khỏi phải dè chừng.

Đang đắm chìm trong suy tư thì bỗng bóng dáng của Triều Thái Phong lướt nhẹ qua.

Hắn ngồi trên ngựa, vận bộ y phục màu lam nhạt.

Vẻ mặt âm trầm không biết là vui hay buồn.

Bất giác, y lại ngây ngốc nhìn hắn.

Nam nhân trước mặt y lúc này trông thì có vẻ tự do nhưng dường như y nhìn thấy, ở hắn có một bức tường thành bao phủ.

Ngăn hẳn tiếp xúc với mọi người, tiếp xúc với y..

\* \* \*

- Oa! Xe ngựa kia! Đẹp qua đi!

Một cậu nhóc khoảng chừng bảy, tám tuổi vỗ tay hô lớn.

- Phong ca ca! Phong ca ca!

Nhìn thấy thân ảnh của Triều Thái Phong, đứa nhỏ liền vui vẻ vỗ tay kêu gọi.

- A Nhì, ngoan nào!

Triều Thái Phong xuống ngựa, sau đó đi lại bồng cậu bé lên tay.

Hừm, tiểu quý này tăng cân rồi đây!

- Hì hì, Phong ca ca, mời ca ạ!  
Tiểu A Nhi vô cùng yêu mến người trước mặt.

Nhìn thấy hắn, nhóc con liền vội vàng chia sẻ điểm tâm của mình.  
- A Nhi, đệ chơi..

A Phong, cái tên tiểu tử này chịu về thăm tỷ rồi hả?  
Thiếu nữ đang cầm thau đồ thấy hắn liền hung hăng trợn mắt.

Cái tên tiểu tử thối này, có biết người làm tỷ tử này nhớ hắn lắm không chứ?

- A Hương tử, đệ không phải đã đến thăm hai người rồi sao?  
Triều Thái Phong hiếm hoi nở một nụ cười, khuôn mặt giãn ra vô cùng hòa hoãn khác xa với vẻ lãnh khốc thường ngày.  
"Nếu người cũng có thể có vẻ mặt này với ta thì thật tốt.."  
Cao Thừa An ở đằng xa nhìn thấy tất cả liền không khỏi trầm mặt.

Đối với những người thân quen hắn luôn bày ra gương mặt ấy.

Mà y cũng tính là thân quen đi.

Chỉ là hắn sẽ không bao giờ nhìn y như vậy..  
- An..

An công tử!

Bỗng đưa mắt sang thì thấy y, Lâm A Hương liền không khỏi kinh ngạc.

Nghe thấy tiếng người kia, Cao Thừa An khẽ cười, vẻ mặt lại trở về dáng vẻ yêu nghiệt vốn có.

A Hương tử này vẫn chưa biết thân phận thật sự của y.

Nàng ta vốn nghĩ y chỉ là đồng bạn của Triều Thái Phong mà thôi.

- A Hương tử!

Y nho nhã đáp.

Trên miệng treo lấy một nụ cười chân thành.

- A Phong, An công tử, hai người..

Lâm A Hương có chút muốn nói nhưng lại không thể cất thành lời.

Đành thờ dài một cái, nàng ta liền cố tươi tỉnh.

- Gia gia rất nhớ hai người, mau vào thôi!

Triều Thái Phong nhìn nàng rồi khẽ rũ mắt một cái.

Kế đó liền bế A Nhĩ bước vào nhà không đếm xỉa xung quanh.

Và dĩ nhiên đối với y, hấn vẫn lạnh mặt chẳng đoái hoài..

\* \* \*

- Hai đứa nhóc các ngươi chịu về thăm lão già này rồi sao?

Vị nhân gia lớn tuổi nhìn hai người khẽ trách mắng.

Lão còn tưởng đến khi xuống Hoàng Tuyền thì cả hai mới trở lại.

- Gia gia, chúng cháu có việc không thể về thăm người, mong gia gia bớt giận tránh làm hại sức khỏe của mình!

Cao Thừa An ngoan ngoãn lấy lòng lão gia tử trước mặt.

Nhìn y bây giờ giống với một bá tánh bình thường hơn là một bậc quân vương cao thượng.

An Lâm đứng một bên nhìn có chút bất ngờ.

Nhưng mà y vốn là người hoạt ngôn do đó cậu cũng không nghĩ gì nhiều nữa.

Chỉ có Lang Kiêu là vẫn không ngăn được sự kinh ngạc nơi đáy mắt.

Thật không ngờ Cao Thừa An cũng sẽ biết lấy lòng người khác..

- Hừ! An tiểu tử này biết điều đó! Còn thằng nhóc kia, cháu không có gì muốn nói với lão già này à?

Lâm gia gia hài lòng gật đầu với y, sau đó liền đánh sang Triều Thái Phong đối diện.

- Thái Phong đương nhiên có nhiều lời muốn nói với người, nếu người muốn đêm nay con cùng người bầu bạn đánh cờ!

Triều Thái Phong kính trọng nhìn người đối diện.

Nếu không có gia gia, không có A Hương tử, hẳn cũng chẳng sống được đến bây giờ.

Ơn cứu mạng, chăm sóc, cả đời này hẳn cũng không bao giờ quên đi!

- Được! Quyết vậy đi!

Lâm gia gia sáng khoái đáp.

Tuy lão đã lớn tuổi, nhưng sức lực vẫn vô cùng tốt.

Vả lại hôm nay A Phong cùng tiểu An trở lại đương nhiên lão càng hào hứng và vui vẻ.

Thật mong cả hai đứa sẽ mãi ở đây.

Mà nhắc đến hai người Lâm gia gia liền như nhớ ra gì đó.

Ông nhìn y sau đó lại đánh mắt sang Triều Thái Phong.

Xem ra cả hai vẫn chưa có gì tiến triển...

## Chương 9: 9: Năm Năm Trước

- Ca ca, cho huynh nè!

Tiểu A Nhĩ khẽ nắm lấy ống tay áo của Cao Thừa An, sau đó ngoan ngoãn đưa miếng bánh ngọt đến cho y.

- Đa tạ A Nhĩ nha!

Y vui vẻ cắn thử một miếng, vị ngọt có chút đậm như tan ra trong miệng vậy! Quả nhiên các tiểu bằng hữu đều rất thích đồ ngọt.

- Cái này cho huynh!

Tiểu A Nhĩ xoay người, sau đó lon ton đi đến chỗ của An Lâm.

- Ta cũng có sao?

Cậu ngơ ngác nhìn cậu bé đối diện.

Nhìn cả hai như vậy cũng không biết ai mới là tiểu hài tử..

- Dạ!

Tiểu A Nhĩ cười nói, miệng chúm chím như chú chim nhỏ.

- Oa, A Nhĩ thật đáng yêu quá!

An Lâm nhịn không được liền cúi xuống véo nhẹ vào má của đứa nhỏ.

Thật là ngoan quá đi!

Cứ thế cả căn phòng tràn ngập trong tiếng cười vui vẻ.

Triều Thái Phong bên ngoài định đi vào cũng bị cảnh tượng này làm cho dừng bước.

Chưa kể đến, hắn còn thất thần vì nụ cười rạng rỡ của Cao Thừa An.

\* \* \*

- Tiểu An, ta có điều muốn hỏi với cháu!

Lâm gia gia thấy y ngồi thờ thẩn nhìn trời liền lại gần y khẽ nói.

- Có gì sao gia gia?

Y xoay đầu, ánh mắt có chút tò mò mà nhìn về phía ông.

- Chuyện của hai đứa..

Lâm gia gia ngập ngừng, không biết nên nói thế nào mới là đúng..

Thấy vẻ mặt của ông, y như hiểu ra gì đó.

Biểu cảm liền có chút đông cứng.

- Bọn ta..

vẫn vậy..

Y khẽ cười, một nụ cười nhàn nhạt.

Chuyện y ái hấn, cả Lâm gia gia cũng nhìn thấu vô cùng rõ.

Mà hấn cũng không phải không rõ..

chỉ là hấn không muốn chấp nhận mà thôi..

- Tiểu An, cháu nên nói cho nó về sự thật hôm ấy..

- Biết hay không cũng không quan trọng..

Phải rồi, trời đã khuya, người mau vào trong ngủ đi! Nếu không sẽ cảm mất!

Cao Thừa An khẽ đánh trống lảng.

Sau đó tạm biệt Lâm gia gia rồi mau chóng rời đi.

- Đứa nhỏ ngốc này..

Nhìn theo bóng y, ông chỉ biết thờ dài.

Tiểu An, cháu thật sự quá giống với lão bằng hữu ấy của ta..

nhưng mà có lẽ ông ấy có phúc hơn cháu nhiều..

\* \* \*

Cốc! Cốc!

- Ai?

Triều Thái Phong đang lau chùi thanh kiếm của mình thì bỗng có tiếng gõ cửa.



- Là ta!

Lâm gia gia ngoài cửa nói vọng vào, ông đã suy nghĩ rất nhiều rồi.

Thật ra chuyện của cả hai một phần lớn tác động đều là ở phía của Triều Thái Phong.

Do đó ông cũng nên đưa ra lời khuyên cho hẳn.

Cạch!

- Gia gia, khuya rồi người vẫn chưa ngủ sao?

Triều Thái Phong mở cửa, sau đó dịu giọng hỏi.

Thái độ bây giờ nào có giống một vị tướng quân lãnh khốc vô tình?

- Khụ, ta có chuyện muốn nói với cháu!

- Được, người mau vào đi!

Triều Thái Phong nhích người sang một bên đợi Lâm gia gia bước vào sau đó liền nhanh chóng rót nước cho ông đưa cho ông uống.

- A Phong à, chuyện của Kiều Loan nó..

- Gia gia, có gì người cứ việc nói thẳng.

- Haiz..

A Phong, ta biết cháu đối với Kiều Loan vốn không phải là tình cảm đó.

Chuyện con bé mất cũng là ngoài ý muốn..

tiểu An, nó là vô tội..

Lâm gia gia thờ dãi nói ra suy nghĩ của mình.

Chuyện năm năm trước ông không thể nào quên được.

Hình ảnh Kiều Loan cả người đầy máu nằm trên tay của Cao Thừa An có lẽ dù là cả đời ông cũng không thể quên đi được.

- Ngày hôm đó..

rõ ràng chính ông đã chứng kiến tất cả, vậy mà ông vẫn..

Triều Thái Phong siết chặt nắm tay, vẻ mặt có chút không tin tưởng.

Lâm gia gia sao có thể tin tưởng Cao Thừa An đó một cách trắng trợn như vậy?

- Ta biết cháu hiểu lầm tiểu An..

ta cứ tưởng mấy năm nay các cháu đã làm hòa với nhau..  
Khi thấy cả hai cùng quay về ông đã ngỡ sẽ trút được gánh nặng trong lòng.

Ai mà dè..

- Hiểu lầm? Gia gia, mọi thứ diễn ra ngay trước mắt còn có thể gọi là hiểu lầm?

- A Phong, cháu nghe ta nói, mọi chuyện vốn không như cháu..

- Vậy thì mọi chuyện là như thế nào? Tại sao Kiều Loan lại chết trên tay của Cao Thừa An?

- Nha đầu đó..

nha đầu đó vốn là đờn đao thay cho tiểu An, tất cả vốn là do bọn cướp gây ra..

Lâm gia gia ngập ngừng.

Bí mật của ngày hôm đó ông đã hứa với Cao Thừa An sẽ không tiết lộ cho bất kỳ ai, nhất là đối với Triều Thái Phong.

- Bọn cướp sao? Thật nực cười!

Triều Thái Phong nhếch môi châm biếm.

Cảnh tượng hôm ấy hẳn nhớ rất rõ.

Hình ảnh thiếu nữ vô lo vô nghĩ bị bủa vây bởi huyết đẫm luôn dần xéo lương tâm hẳn từng ngày một.

Nếu hẳn không cho muội ấy gặp gỡ Cao Thừa An..

nếu muội ấy không nảy sinh tình cảm nam nữ với hẳn..

nếu hẳn ngăn cản kịp thời thì có lẽ..

có lẽ Kiều Loan vẫn còn sống..

do đó tất cả là tại hấn..

tại hấn mà Kiều Loan mới gặp gỡ Cao Thừa An.

Tại hấn mà Kiều Loan mới phải chết..

- A Phong, chuyện đó..

- Gia gia, người không hiểu con người của Cao Thừa An, y vốn không giống với bề ngoài của mình!

Không hề thánh thiện và vô hại như mọi người đã nghĩ.

Vỏ bọc này vốn chỉ là giả tạo, nhưng mà nó quá hoàn hảo khiến cho người ta không chút nghi ngờ.

- Đã khuya rồi, người nên nghỉ sớm!

Thấy biểu tình lạnh nhạt của hấn, Lâm gia gia cũng chẳng thể làm thêm gì.

Ông đứng dậy, xoay lưng chuẩn bị rời đi thì bất chợt khựng lại.

- A Phong, ta từng có hai bằng hữu, nhưng vì hiểu lầm và định kiến mà phải chia xa.

Nhưng may thay cuối cùng họ vẫn có thể gặp lại, chỉ là..

họ bỏ lỡ nhau suốt 10 năm trời.

Cạch!

Bỏ lỡ nhau..

hiểu lầm sao?

Triều Thái Phong bật cười, vẻ mặt trở nên vắn vẹo.

Giữa hấn và Cao Thừa An chẳng có gì là hiểu lầm.

Còn về chuyện bỏ lỡ hay thứ gì đó hấn cũng chẳng quan tâm.

Mục tiêu của hắn là giành lấy ngôi vị, khiến Cao Thừa An sống không bằng chết, mất hết tất cả!

\* \* \*

- An công tử, người không cần làm đâu!

Lâm A Hương đang đi phơi đồ thì thấy y đang quét sân liền vội vàng ngăn cản.

- Không có gì đâu, ta ăn nhờ ở đậu tử cùng gia gia nên làm chút việc là đúng rồi!

Y mỉm cười, tiếp tục làm việc của mình.

Thư giãn gân cốt cũng tốt, đỡ hơn cả ngày phải phê duyệt tấu chương nhằm chán..

- An công tử, người..

Lâm A Hương mỉm môi, vẻ mặt có chút kỳ lạ.

Nàng muốn nói gì đó với y nhưng cuối cùng lời ra miệng lại chẳng thể thốt nên câu.

- A Hương tử, có phải..

tử vẫn còn muện phiền vì chuyện năm năm trước đúng không?.

## Chương 10: 10: Vỡ Kịch

Y nói xong, tay cũng dừng lại động tác quét dọn.

Biểu cảm liền thoáng cái có chút thay đổi.

- Ta..

Lâm A Hương nghẹn họng cúi đầu.

Quả thật, sau sự kiện ấy đối với An công tử nàng đã không còn thân thiết như trước.

- Tỷ có tin ta không?

- Ta..

Thấy vẻ lưỡng lự đó của nàng, y khẽ cười, một nụ cười nhàn nhạt không chút ý vị.

Thôi vậy, y cũng không muốn giải thích hay chứng minh điều gì.

Cứ để mọi chuyện theo tự nhiên đi, bởi lẽ y còn việc quan trọng phải làm..

- Hoàng..

thiếu gia, người cứ để nô tài làm cho!

An Lâm vừa thức dậy đã thấy cảnh tượng y quét sân liền hốt hoảng chạy ra giành việc.

Làm sao cậu có thể để cho hoàng thượng cao quý làm những việc này chứ?

- Ta chỉ muốn thư giãn một chút thôi, người không cần làm lố như vậy!

- Nhưng..

nhưng vẫn để nô tài làm tốt hơn!

Hai chủ tớ cứ thế tranh giành công việc để mặc Lâm A Hương đứng ở một bên trầm ngâm, suy nghĩ Nàng nhìn Cao Thừa An, đôi mắt ánh lên sự phiền muộn.

Chuyện năm năm trước, vốn đã là cái gai khó phai mờ trong lòng tất cả mọi người.

Dẫu nàng biết An công tử vô tội nhưng nếu không vì y thì Kiều Loan đã chẳng..

Nàng mím môi, sau đó xoay lưng đi vào nhà.

Có lẽ, vào một ngày không xa mọi chuyện sẽ trở lại theo quỹ đạo ban đầu vốn có..

- Thiếu gia, người sao vậy?

Thấy y thất thần nhìn theo bóng dáng Lâm A Hương, An Lâm không khỏi tò mò hỏi.

- Không có gì! Nếu người muốn phụ ta thì mau lấy thêm cây chổi đến đây!

Y thu hồi tầm mắt rồi nói với người đối diện.

Cứ để mọi chuyện diễn ra như thường là được..

- Nhưng người..

- Nếu không thì im lặng đứng qua một bên để mình ta tự làm!

- Vâng, nô tài đã hiểu!

An Lâm bất lực đành đi kiếm thêm một cây chổi khác.

Hoàng thượng của cậu thật là..

\* \* \*

- A Nhĩ, lại đây ông nói cháu nghe cái này!

Lâm gia gia nhìn cậu nhóc bụi bặm đang ăn bánh ngọt dưới đất liền hiền hậu gọi.

- Có gì sao ạ?

Cậu bé đứng dậy, sau đó lon ton đi về phía ông, hai mắt long lanh hỏi.

- Chuyện là vậy..  
Ông khế thì thăm vào tai đứa nhỏ.

Có vẻ đây là một chuyện quan trọng.  
- Vâng ạ! Cháu nhất định sẽ làm theo ông!  
Cậu nhóc hào hứng đáp.

Trên gương mặt là ý cười vui vẻ.  
- A Nhĩ ngoan lắm!  
Ông mỉm cười xoa đầu đứa nhỏ.  
Tiểu An coi như là lão già này giúp cháu một phần nhỏ..

Hai lão bằng hữu, nếu hai người còn sống thì thật tốt..  
\* \* \*

- An ca ca ơi!  
Tiểu A Nhĩ nũng nịu nắm lấy tay áo của Cao Thừa An lúc y đang  
thường thức điểm tâm.

Cứ tưởng cậu bé muốn ăn y liền vui vẻ nói.  
- Sao vậy? A Nhĩ, muốn ăn bánh sao?  
- Không ạ! A Nhĩ muốn xem kịch!  
Tiểu A Nhĩ lắc đầu sau đó vung hai cánh tay nhỏ háo hức nói.  
- Xem kịch sao? Nhưng mà hình như ở đây không có..  
Vùng ngoại ô hẻo lánh vốn là ít người lui tới.

Một năm chỉ khoảng chừng hai, ba lần là có đoàn kịch đi ngang qua  
mà thôi.  
- Gia gia nói có cách cho A Nhĩ xem kịch nhưng mà phải có An ca  
ca!  
- Ta sao?  
Y ngơ ngác hỏi.

Y thì có thể giúp gì cho việc A Nhĩ muốn xem kịch chứ?  
- Đúng rồi! An ca ca mau đi với A Nhĩ đi!

Nói xong, cậu nhóc liền nắm tay y kéo đi.

Cao Thừa An thấy cậu nhóc vui như vậy cũng mỉm cười đi theo.

Thôi vậy, chắc gia gia sẽ tự có cao kiến của mình.

\* \* \*

- Khụ, gia gia à, bộ đồ này..

Cao Thừa An ngập ngừng, vẻ mặt có chút khó nói thành lời.

Y không ngờ, Lâm gia gia sẽ đưa cho y một bộ hỷ phục cưới..

- Tiểu An cháu mau giúp ta đi! Thằng nhóc A Nhĩ này rất muốn được xem kịch nhưng tiếc thay tháng trước nó bị bệnh nên bỏ lỡ.

Ngặt nỗi đoàn kịch này phải khoảng ba, bốn tháng mới đến một lần..

Lâm gia gia chân thành nói.

Xém chút làm y cũng bị lừa theo.

- Gia gia, vở kịch đó tên là gì vậy?

- À..

tên gì nhỉ? Như là "Uyên Ương" thì phải!

- Vậy người diễn chung với cháu là ai?

- Đương nhiên là tiểu tử A Phong rồi!

Quả nhiên là vậy mà..

y thở dài, ngữ điệu có chút bất lực với ông.

- Haiz, gia gia à, người không cần làm đến mức này đâu!

- Tiểu An à, đúng là không lừa được cháu..

nhưng mà thật ra ta cũng không phải vì muốn giúp cháu thôi đâu..

thật ra, vở kịch này ta thật sự rất muốn xem..

Lâm gia gia thở dài, vẻ mặt đăm chiêu nhớ về một thời đã qua.

Ngày đó, nếu không có hiểu lầm..

có lẽ họ đã diễn xong vở kịch tâm huyết này.



- Gia gia, người cũng biết Thái Phong nhất định sẽ từ chối..  
Y nhỏ giọng, vẻ mặt có chút khổ sở.

Y quả thật cũng muốn làm theo lời ông, nhưng y hiểu rõ người kia nhất định sẽ không chần chừ mà từ chối.

- Điều này cháu không cần lo, cứ để cho A Nhĩ làm là được!  
Lâm gia gia nghe y nói liền lấy lại vẻ phấn chấn.

Ông biết tiểu An nhất định sẽ suy nghĩ mà!

- Tiểu An coi như là hoàn thành tâm nguyện cho lão già này nhé!

Tiểu An à!

- Haiz, để cháu đi thay y phục..

Thấy vẻ mặt chân thành đó y cũng không nỡ chối từ.

Quả thật, y rất biết ơn ý tưởng này của ông.

Và lại, nhìn bộ trang phục có thể biết được diễn biến của vở kịch là như thế nào.

Đây cũng là..

ước nguyện mà y chắc hẳn cả đời sẽ không thể nào thực hiện được. Khế nhếch môi nở một nụ cười nhạt, hoàng thượng như y vốn cũng là một kẻ bình thường có trong lòng tham sân si mà thôi.

Nhìn bộ hỷ phục đỏ thắm trên tay.

Y khẽ chạm lướt một đường.

Chất liệu không được tốt cho lắm, nhưng mà đường may rất tinh xảo.

Và hình như đã được may từ rất lâu...

## Chương 11: 11: Nút Thắt Trong Lòng Lâm Gia Gia

"Nam Luân?"

Nhìn chữ khắc trên y phục, y có chút ngỡ ngác.

Cái tên này..

y đã nghe ở đâu rồi thì phải, nhưng lúc này lại chẳng thể nào nhớ ra nổi..

- Gia gia, người lại bày trò nữa có phải không?

Triều Thái Phong vẻ mặt khó chịu nhìn vị lão nhân gia trước mặt mình.

Thằng nhóc A Nhĩ vốn ngây thơ, chỉ cần dùng đồ ngọt dụ dỗ là sẽ tự động khai ra hết tất cả.

Do đó dù có muốn bày trò sau lưng hắn thì Lâm gia gia vẫn sẽ bị vạch trần.

- Khụ, ta không hiểu cháu nói gì cả!

- Người không cần giả vờ, A Nhĩ đã nói hết cho ta biết rồi!

Triều Thái Phong quăng bộ y phục đỏ lên giường cạnh chỗ ông ngồi.

Vẻ mặt rõ ràng là vô cùng khó chịu.

- Chỉ là một vở kịch thôi, làm vui lòng lão già này cháu cũng không muốn hay sao?

Lâm gia gia cầm bộ y phục lên phủi nhẹ.

Vẻ mặt thể hiện rõ sự trân trọng, cứ như bộ đồ ấy là cả gia tài của ông vậy.

- Dù có là kịch ta cũng sẽ không làm!

Bảo hấn đóng kịch làm lễ bái đường với Cao Thừa An, có chết hấn cũng sẽ không tài nào chấp nhận!

- A Phong à, ta khụ! Khụ!

Bất chợt, Lâm gia gia ho lớn, vẻ mặt cũng từ từ tái đi.

- Người đó, không nên bận tâm suy nghĩ những thứ không đâu!

Thấy ông như vậy Triều Thái Phong liền chau mày lo lắng.

Kế đó, hấn vội vàng rót nước đưa cho ông, sau đó xoa nhẹ lưng giúp ông dịu cơn ho lại.

- A Phong à, cháu thấy đó, lão già như ta bệnh tật đầy người khụ!

Khụ! Ta cũng chỉ muốn thỏa mãn tâm nguyện của mình mà thôi..

A Phong, cháu đành lòng để ta hối tiếc hay sao?

Lâm gia gia thê lương nói.

Mấy nếp nhăn trên mặt cũng hiện rõ trông cứ như lão nhân gia cô đơn bị ức hiếp, bỏ mặc.

- Gia gia, ta..

Triều Thái Phong ngập ngừng.

Ông đối với hấn là người không ai có thể thay thế được.

Hấn cũng không nỡ thấy ông không vui vẻ.

Chỉ là..

hấn thật sự chưa từng nghĩ cũng như mong muốn bản thân sẽ có liên quan gì đó đến Cao Thừa An mà thôi.

- A Phong, chỉ là một vở kịch thôi, vở kịch này ta đã bỏ lỡ ba mươi mấy năm..

ta thật sự không muốn tiếp tục bỏ lỡ..

Ông nắm tay hấn nghẹn ngào nói.

- Ta..

ta biết rồi..

người cứ nghỉ ngơi trước đi.

Cạch!

Đợi khi Triều Thái Phong rời khỏi phòng Lâm gia gia liền thờ hất ra một hơi.

Hầy, xem ra lão già này còn có chút cân nặng trong lòng mấy đứa nhỏ.

Ông khẽ cười, một nụ cười hài lòng đặc chí.

- Gia gia lừa Phong ca ca!

Tiểu A Nhĩ bên ngoài ló đầu trèo cửa sổ vô nói.

Cũng không biết thằng nhóc này ở ngoài cửa từ khi nào.

Quả nhiên tiểu quỷ càng lớn càng nghịch mà!

- Ta không phải lừa nó tất cả..

Ông thờ dài, ôm lấy đứa nhỏ vào lòng.

Bệnh là giả nhưng bỏ lỡ vở kịch ba mươi mấy năm là thật..

\* \* \*

- Hoàng thượng à..

người thật sự muốn diễn sao?

An Lâm vừa run tay vừa giúp Cao Thừa An kẻ mắt.

Huhu, tay cậu run quá nên này giờ chẳng kẻ được gì cả..

- A Lâm, rốt cuộc người có kẻ được không?

Y nheo lại đôi mắt phượng, vè mặt mắt kiên nhẫn nhìn người kia..

từ này đến giờ An Lâm cứ không ngừng nói lời không đầu.

Còn việc kẻ mắt cho y vẫn chưa một bên nào hoàn thiện cả.

- Nô tài..

nô tài..

Cạch!

- An công tử..

Bất chợt cánh cửa mở ra, Lâm A Hương chậm rãi bước vào.

- A Hương tử, tử đến tìm ta có gì sao?

Y điềm đạm nhìn về phía nàng hỏi.

- Để ta..

để ta trang điểm cho người..

Lâm A Hương có chút chần chừ.

Nhưng rồi sau cùng vẫn là mở miệng đề nghị.

Y thì thoáng bất ngờ vì lời nói của nàng nhưng mà sau đó liền vui vẻ đáp ứng.

- Được!

\* \* \*

- An công tử, chuyện năm đó..

Vừa đánh phấn giúp y, Lâm A Hương vừa thì thầm.

Ngữ điệu có phần khổ sở không biết nên nổ thế nào cho đúng.

- Ta biết, ai trong tình huống đó cũng sẽ nghi ngờ ta..

Y mỉm cười làm như chẳng có gì.

Quả thật, ai chứng kiến vụ việc ấy cũng sẽ không thể nào tin tưởng y.

Do đó y không thể lấy nó là lý do mà oán trách bất kỳ ai cả..

- Ta biết công tử vô tội..

nhưng lại chẳng thể áp chế suy nghĩ ích kỷ trong lòng mình..

Nàng khổ sở nói.

Rõ ràng biết là bản thân làm sai nhưng nàng vẫn không ngăn được

chính mình.

Có phải, cả Triều Thái Phong cũng giống nàng hay không? Rõ ràng biết y vô tội vậy mà vẫn tàn nhẫn đối xử với y như vậy? Nhưng mà Lâm A Hương và Triều Thái Phong khác nhau.

Nàng không tin y vì đó là sự đấu tranh trong lòng của nàng.

Còn Triều Thái Phong không tin y chỉ đơn giản là do chấp niệm của hắn..

- Không sao, chuyện cũng đã qua rồi..

- A Phong thẳng bé..

Nhắc đến người này, cả hai đều thoáng rơi vào sự tĩnh lặng.

- Ta hiểu mà! Tỷ không cần phải nói đâu!

Y mỉm cười, muốn đánh sang chuyện khác.

Y biết hắn yêu Kiều Loan..

y cũng biết hắn hận mình cỡ nào.

Chỉ chuyện của phụ hoàng thôi đã khiến hắn hận y đến tận xương tủy, giờ đây lại thêm chuyện của nữ tử ấy..

số mệnh này quả thật là ngang trái.

Nghe y nói, Lâm A Hương mím môi im lặng tiếp tục công việc của mình.

Nàng còn chưa giải quyết được nút thắt trong lòng mình thì lấy tư cách gì để khuyên ngăn người khác?

\* \* \*

- Oa, thiếu gia, người thật là xinh đẹp quá đi!

An Lâm hai mắt sáng trân nhìn chằm chằm vào y.

Hoàng thượng của cậu đúng là sắc nước hương trời.

- Khụ, mau giúp ta sửa lại sau lưng!

Y ho nhẹ một cái, vẻ mặt thoáng ửng đỏ.

Dù có ra sao y cũng không tránh được ngỡ ngàng với mấy câu khen ngợi ấy.

- An công tử, A Lâm nói đúng đó! Quả thật, người vô cùng diễm lệ! Đến cả nữ nhân như ta còn phải cúi đầu hổ thẹn..

Lâm A Hương nhìn y khẽ cười rồi nói.

Gương mặt An công tử vốn thuộc kiểu sắc xảo.

Bình thường không son phấn đã đủ hút hồn người khác bởi đôi mắt phượng long lanh, khí chất.

Bây giờ lại thêm chút son đỏ với má hồng chưa kể đến còn cả bộ y phục tân nương diễm lệ càng đúng là có thể ví với khuynh quốc khuynh thành!

\* \* \*

- Gia gia!

Vừa bước ra phòng lớn.

Cao Thừa An đã thấy Lâm gia gia thấp nhang cho người vợ quá cố của mình.

- Tiểu An à..

Ông quay đầu nhìn y mỉm cười, đôi mắt có chút hoài niệm.

Nếu A Luân cũng có thể mặc bộ lễ phục này chắc hẳn cũng sẽ rạng rỡ như tiểu An.

- Đẹp lắm!

Ông cao hứng tán thưởng.

Quả nhiên bộ đồ này rất hợp với y mà!

- Mà A Phong thẳng bé..

Lâm A Hương thấy ông vui như vậy cũng bỏ qua hết những suy nghĩ trong lòng mình.

Chỉ là nhìn một vòng lại chẳng thấy Triều Thái Phong đâu..



## Chương 12: 12: Chi Là Ảo Mộng

- À, thằng nhóc đó đi sẵn chung với Kiều tiểu tử, khoảng 1 canh giờ sau sẽ trở về!

Lâm gia gia lên tiếng giải thích về sự vắng mặt của hắn.

Lúc này ông có dặn hắn phải về sớm.

Chắc chút nữa là về liền ấy mà

- Phải rồi tiểu An cháu đã tập lời thoại chưa?

- Dạ?

Y ngơ ngác nhìn ông.

Sao chứ? Lời thoại, không phải chỉ cần bái đường thôi sao?

- A Hương à, cháu không đưa lời thoại cho nó sao?

Lâm gia gia thờ dài nhìn cháu gái của mình.

Lúc này ông đã đưa kịch bản cho Lâm A Hương.

Nhưng mà nhìn biểu hiện của cả hai thì có lẽ là cháu gái của ông đã quên mất rồi.

- Á, cháu quên mất!

Lâm A Hương bị hỏi tới liền vội vã chạy vào phòng.

Lúc này nàng lo suy nghĩ nhiều thứ quá nên mới quên bèn đi chuyện này.

Thật là, sao có thể đãng trí như vậy chứ?

- Cháu để quên trong phòng, lúc này trang điểm cho An công tử mà quên mất.

Lâm A Hương sau khi chạy ra liền đưa kịch bản cho y.  
Nhìn sấp giấy trước mặt, y có chút thềm than trong lòng.  
Không phải chứ..

lại phải học thuộc hay sao..

Nghĩ kịch bản sẽ dài miên man vì số lượng giấy khá lớn nhưng ai dè  
vừa mới cầm y đã có chút kinh ngạc.

Hóa ra đây là tranh vẽ! Nét vẽ này, cũng không tệ..

- Gia gia, người mua mấy bức tranh này ở đâu vậy?

Y có chút tò mò hỏi.

Có vẻ như nó cũng khá cũ rồi, mấy nét chữ cũng bắt đầu bị mờ đi,  
nhưng xem ra gia gia đã bảo quản rất kỹ.

Vậy có phải những thứ này tồn tại song song với bộ hỷ phục hay  
sao?

- Không phải mua đâu, là của một người bạn vẽ cho ta!

Ông mỉm cười, bàn tay trái khẽ xoa lên mu bàn tay phải.

Những thứ này là vô giá, dù có thế nào cũng không thể tìm thấy cái  
thứ hai trên đời.

\* \* \*

Ba canh giờ sau..

- A Nhĩ, để tỳ đưa đệ về phòng ngủ!

Thấy A Nhĩ không ngừng gục đầu xuống bần nên Lâm A Hương liền  
bế cậu nhóc vào phòng ru ngủ.

Về phần gia gia thì nàng đã khuyên mãi nhưng không chịu trở về  
phòng nên bây giờ đã gục trên ghế.

Còn An công tử thì..

Khẽ thở dài, Lâm A Hương chỉ có thể đưa A Nhĩ về phòng ngủ  
trước.

Đã trễ như vậy mà A Phong vẫn chưa về..

như vậy cũng thật quá tùy tiện đi..

- Thiếu gia, hay là..

chúng ta cũng đi ngủ đi!  
An Lâm có chút mỏi mắt.

Cậu cũng sắp trụ không nổi nữa rồi.  
- Người cứ ngủ trước đi, ta chờ thêm một lát.  
Y mỉm cười, tiếp tục lật lấy mấy bức tranh.

Ngoài mặt bình thản là thế chứ trong lòng lại có chút chua xót..

- Nhưng..

- Nghe lời đi!

- Dạ..

An Lâm thở dài rồi tuân mệnh.

Sau đó mau chóng trở về phòng ngủ của mình.

Cậu cũng muốn y quay về phòng lắm nhưng hiểu rõ tính y nên cũng đành, vả lại cậu bây giờ thật sự chỉ muốn chớp mắt mà thôi.  
Thấy mọi người đi hết chỉ còn lại mình và Lâm gia gia y khẽ đặt sắp giấy kia sang một bên.

Sau đó đi lấy chiếc áo choàng đặt ở phía xa xa khoác lên người của ông.

Người thật là..

sao laik cố chấp như vậy..

Y cười khổ, cũng không biết chữ cố chấp này là nói về Lâm gia gia hay là nói về chính mình.

Khẽ xoay người, y nhìn mặt đất phủ đầy tuyết trắng.

Sau đó không biết nghĩ gì mà lại từng bước đi ra bên ngoài, cuối cùng là ngồi xuống bậc thềm mà chờ đợi.

- Triều Thái Phong..

Y mấp máy môi nói ra cái tên quen thuộc.

Rồi cứ thế, y ngồi đó cho đến một khoảng rất lâu sau vẫn không có chút động tĩnh..

\* \* \*

"An công tử.."

Lâm A Hương sau khi ru ngủ đứa nhỏ liền quay trở lại chỗ Cao Thừa An nhưng lại chẳng thấy y đâu.

Khẽ đưa mắt tìm kiếm liền chấn động khi thấy y mặc kệ mưa tuyết mà ngồi bên ngoài thềm sân..

Nam nhân thần thờ, ngồi dưới nền tuyết trắng lạnh giá.

Bộ y phục đại hôn cũng vì vậy mà bị tuyết bao phủ.

Y ngẩng đầu, nhìn vào một khoảng không vô định.

Siết chặt nắm tay, y khé lại đôi mắt phượng dài, nước mắt cố kiềm nén không hiểu vì lý gì lại nhẹ nhàng rơi xuống.

Chỉ là diễn mà thôi..

có gì lại tự ảo tưởng xem nó là thật..

Đường đường là vua của một nước, có gì bây giờ lại phải đợi chờ một điều mà vốn dĩ bản thân hiểu rõ sẽ chẳng thể nào đạt được?

- An công tử, tuyết nhiều như vậy, có lẽ A Phong sẽ không về kịp đâu!

Thiếu nữ nhìn y lo lắng nói.

Rõ ràng đây chỉ là một vở kịch, có gì An công tử lại phải nặng lòng như thế?

- Ta biết chứ..

Ta biết hẳn sẽ không về kịp, ta cũng biết hẳn thật chất chẳng muốn trở về.

Thái Phong, đến cả ảo mộng của ta..

ngươi vậy mà vẫn muốn tự tay bóp nát..

Cao Thừa An ta, quả là trò cười..

- An công tử..

- Ta chỉ thấy tuyết rất đẹp nên muốn ngắm một chút mà thôi..

Y cười cười, đưa tay ra đón lấy bông tuyết trắng.

Thật lạnh làm sao..

nhưng cũng không lạnh bằng cõi lòng y hiện tại.

- An công tử, nếu người cứ ngồi ở đây sẽ ngã bệnh mất!

Lâm A Hương lo lắng vội vàng nói.

Sức khỏe con người có giới hạn.

Dẫu có thể nào cũng không nên tự làm khó chính mình!

- Ta không yếu đuối vậy đâu!

Y vẫn cố chấp tự cho là mình đúng.

Trong đầu lúc này bỗng xuất hiện nên suy nghĩ đại khờ.

Nếu y ngã bệnh thì hãn liệu có quan tâm hay không? Có lẽ là không đâu..

y chết đi hãn mừng còn không kịp..

Nghĩ vậy trong lòng liền nổi lên một trận thê lương đến lạ.

Y cũng không hiểu vì sao phải làm đến mức này..

Hãn vốn dĩ chẳng còn là tiểu hài tử anh dũng vì y mà ra mặt năm đó..

Y vốn dĩ cũng chẳng còn là tiểu hoàng tử vô dụng bị kẻ khác chà đạp..

Tất cả vốn đã thay đổi từ rất lâu..

rất lâu rồi..

vậy mà y vẫn ngu muội bám víu vào ký ức ấy..

Bỗng nhiên cảm thấy chính mình thật ti tiện đến mức buồn cười..

\* \* \*

Cạch!

- A Phong, đệ chịu về rồi sao?

Lâm A Hương vẻ mặt trách móc nhìn Triều Thái Phong và Lang Kiêu.

Tuy trời đang tuyết lớn nhưng nàng thừa hiểu rõ lý do vì sao hẳn về trễ.

Còn không phải là muốn mượn cớ hay sao?.

## Chương 13: 13: Có Chút Quan Tâm

- A Hương tử, chắc tử cũng hiểu vì sao đệ phải làm vậy.  
Hắn ảm đạm nói, trên mặt không có chút gì là hối lỗi.

Hắn vốn dĩ không thể bái đường cùng với tên hôn quân đó.

Dù có tan xương nát thịt hắn cũng không thể làm được.

- Dù sao cũng đã trễ rồi, mọi người cũng đã ngủ hết không phải sao?  
Lang Kiêu một bên nói cười chen vào.

Gã cũng không muốn quan tâm đâu, chỉ là cảm thấy mấy người này thật ồn ào mà thôi.

- An công tử, y..

- Y làm sao?

Nghe thấy nàng nhắc đến Cao Thừa An về mặt lại có chút kỳ lạ, Triều Thái Phong liền lập tức nhíu mi hỏi.

Biểu hiện của A Hương tử như vậy là sao? Y đã xảy ra chuyện gì?

- An công tử..

A Phong, trước hết đệ trả lời ta một câu..

Trong lòng đệ đối với y là như thế nào?

Lâm A Hương muốn nói chuyện y ngã bệnh nhưng trong lòng lại còn khuất mắt khác.

Nàng lúc đầu đều tự chính mình phủ nhận nhưng bây giờ nàng có thể thấy rất rõ.

An công tử đối với A Phong rất lạ.

Từ lúc đầu gặp y nàng đã nhận ra sự khác biệt này.

- Không là gì cả..

Hắn có chút ghen hòng nhưng sau cùng vẫn thốt ra những lời vô tình đó.

Giữa hắn và Cao Thừa An thì có thể có gì được chứ? Nếu có thì chỉ vòn vẹn là hận thù mà thôi.

- Vậy sao?

Lâm A Hương nhíu chặt mày quan sát nhất cử nhất động trên khuôn mặt tuấn mỹ.

Có lẽ là đệ ấy che giấu quá giỏi nên nàng không nhìn ra chút cảm xúc khác lạ nào, cũng có lẽ..

là đệ ấy vốn thật sự chẳng quan tâm..

Lâm A Hương mím môi, cuối cùng cũng nói ra chuyện của Cao Thừa An cho hắn biết.

Và nàng cũng không biết rằng, chẳng phải riêng mình là để ý đến biểu cảm của hắn mà cả Lang Kiều cũng vậy.

Gã quan sát rất kỹ và nhếch lên một nụ cười thích thú như tìm thấy thứ gì đó sau lớp băng lạnh giá.

\* \* \*

- Khụ! Khụ..

Cao Thừa An để tay lên trán.

Miệng không ngừng ho lớn, sắc mặt sau khi đo đò liền hóa thành trắng toát.

Y đúng là yếu đuối đến mất mặt.

Chỉ vừa mới một chút mà đã đổ bệnh thế này.

Làm vua như y cũng thật xấu hổ đi.

Cạch!

Nghe tiếng mở cửa y còn tưởng là Lâm A Hương nên nhẹ giọng nói.



- A Hương tử, thuốc cứ để khụ, khụ! Cứ để..

cứ để ở đó đi!

Y khó khăn trả lời.

Chết tiệt! Y ghét bệnh cảm!

- Đường đường là người đứng đầu một nước, người xem bản thân đang làm gì?

Là giọng của Thái Phong!

Y trợn to mắt xoay đầu nhìn.

Quả nhiên là hắn!

- Người cũng nhớ ta là hoàng thường sao? Khụ, khụ! Vậy mà..

vậy mà vẫn xưng với ta là "người" sao?

Dù đã chẳng còn chút sức lực nhưng y vẫn cố gắng móc mẽ hắn một câu.

Hắn..

chịu về rồi?

- A Hương tử bảo ta đem thuốc vô cho người.

Triều Thái Phong chẳng để tâm việc bị y nói sốc.

Hắn cầm chén thuốc sau đó đem đến chỗ y nằm.

- Uống đi!

- Ta cảm thấy..

người giống vua hơn ta thì phải?

Y liếc mắt, vẻ mặt cười như không cười.

Hắn bây giờ có khác gì là đang ra lệnh cho y?

- Nếu người không uống thì bệnh sẽ cứ nặng hơn thôi! Mà đó cũng chẳng phải là chuyện của ta!

Hắn cười khẩy, vẻ mặt lộ rõ sự không quan tâm.

Cao Thừa An có chết cũng chẳng phải chuyện của hấn!

- Ô, vậy sao? Vậy ngươi cứ để ở đó đi!

Y khẽ đáp lại một cách tùy hứng.

Muốn xem thử coi hấn có thể cứng miệng cỡ nào.

"..."

- Ngồi dậy!

Triều Thái Phong đứng hình vài giây sau đó siết chặt nắm tay rồi nói.

- Ngươi nói gì?

Y vờ như không nghe thấy.

- Ta bảo ngươi ngồi dậy!

Hấn mất kiên nhẫn lặp lại.

Cũng chẳng biết vì sao hấn lại phải làm chuyện vô ích như vậy..

Cũng là lúc này, khóe môi nhợt nhạt của Cao Thừa An khẽ cong lên một nụ cười nhẹ.

- Ngồi dậy! Há miệng!

Triều Thái Phong đưa chén thuốc đến bên môi Cao Thừa An, hấn bây giờ không khác gì phụ mẫu dỗ con trẻ uống thuốc.

- Để Triều tướng quân đích thân đút thuốc khụ! Khụ, ta..

ta đúng là vô cùng vinh hạnh.

Y cười cười, sau đó mệt mỏi chóng người ngồi dậy.

Chỉ mới ngồi một lát thôi, sao đầu óc y lại quay cuồng thế này?

- Nhanh lên, ta còn việc phải làm!

Hấn lạnh mặt nói, ngữ điệu nghe ra nhiều phần không kiên nhẫn.

Thấy biểu cảm phiền phức lúc này của hấn y lại chẳng biết vì sao trong lòng lại thấy ấm áp một cách lạ thường.

Chậc! Sở thích của y là ngược đãi bản thân có phải không?

Nghĩ nghĩ rồi cũng bắt đầu hợp tác với hấn.

Ừm..

cảnh tượng bây giờ cũng rất giống một đôi phu phu đi!

\* \* \*

- Thằng nhóc thối! Dám lừa gạt lão già này!  
Lâm gia gia sau khi tỉnh giấc liền hùng hồn đến mắng Triều Thái Phong một trận.  
Thật là tức chết lão già này mà!  
- Là do bão tuyết.  
Hắn vẫn rất ung dung mà đáp.  
- Thằng..  
Lâm gia gia trợn mắt cố gắng bình tĩnh lại.

Hừ! Thằng nhóc trời đánh không có tình người!  
Nghĩ nghĩ, ông liền đứng lên muốn đến thăm Cao Thừa An nhưng vừa mới đứng đã bị tên nhóc láo xược kia ngăn lại.  
- Ông muốn thăm y sao?  
- Phải! Không được sao?  
Ông hung dữ trợn mắt.

Thằng nhóc thối này lại muốn làm gì đây?  
- Y ngủ rồi, vừa mới chợp mắt, cần nghỉ ngơi!  
Cũng chẳng biết vì sao hắn phải lo lắng chuyện y ngủ đủ giấc với nghỉ ngơi đầy đủ nữa.

Có lẽ hắn ngâm mình trong bão tuyết đến điên rồi cũng nên..  
- Vậy thì lát nữa gặp vậy..  
Ông nhìn hắn chằm chằm, sau đó khẽ thì thầm.

Tiếp đó là ngồi xuống chỗ cũ.

Ánh mắt vẫn đặt trên hắn mà quan sát.  
Ánh mắt của Lâm gia gia cũng quá lộ liễu đi, khiến Triều Thái Phong không biết vì lý do gì lại có chút ớn lạnh..

## Chương 14: 14: Nhìn Ra Tâm Ý

- A Phong, cháu..

cháu xem tiểu An là gì?

Ông khẽ đề thấp giọng, trong giọng nói pha lẫn chút dò xét.

Ông cảm thấy A Phong cũng rất quan tâm tiểu An.

Liệu có phải tiểu tử này cũng..

Nếu vậy, thì thật tốt rồi!

Nụ cười thoáng xuất hiện trên mặt ông nhưng cũng khiến sự u ám bao trùm gương mặt hắn.

Tại sao mọi người lại thích hỏi hắn những câu vô lý như vậy? Giữa hắn và Cao Thừa An thì có thể có gì với nhau được chứ? Và vẫn như cũ, hắn không mặn không nhạt mà đáp.

- Không là gì cả..

\* \* \*

Sáng hôm sau..

- Hoàng thượng à, người sao cứ làm khổ mình vậy chứ..

An Lâm bất lực lắc đầu.

Sao mặt mày của người vẫn chưa hồng hào trở lại vậy?

- Khụ! Khụ! Ta không sao..

người không cần lo lắng đến vậy đâu..

Y nhận lấy chén cháo sau đó chậm rãi thưởng thức.

Ấm thật!

- Hoàng thượng..

nô tài, nô tài hỏi người một câu được không?

An Lâm ngập ngừng, ánh mắt có chút không dám nhìn thẳng y.

- Có gì sao?

Y nhướn mày chờ đợi câu hỏi của cậu.

- Người..

người có phải, có phải người thích Triều tướng quân không?

"..."

Cả căn phòng thoáng rơi vào tĩnh lặng.

Giống như chỉ cần một con kiến xuất hiện cũng đủ gây sự chú ý.

An Lâm thoáng đánh mắt sang nhìn y.

Thấy hai mày y khẽ nhíu lại, bàn tay cũng khẽ run lên liền có thể dễ dàng biết được đáp án.

- Dễ nhìn ra vậy sao..

Y mỉm cười, khuôn mặt từ từ giãn ra, phong thái điềm đạm tiếp tục dùng cháo.

Tình cảm y dành cho hẳn hóa ra những người thân cận đều biết cả.

Vậy chắc đám quan thần kia cũng nhận ra gì đó, có lẽ sớm muộn sẽ xảy ra một vụ náo động.

- Vậy người nghĩ, hẳn có thích ta không?

- Người tài giỏi lại tuấn mỹ như vậy có ai lại không thích chứ?

An Lâm lập tức đáp.

Đối với cậu, Cao Thừa An là người tốt nhất trên đời.

Là duy độc và không một ai có thể thay thế!

- Không cần nói những lời hoa mỹ đâu, ta muốn nghe sự thật.

Y lắc đầu, rồi tiếp tục chờ đợi câu trả lời từ cậu.

- Thật ra..

nô tài không nhận thấy tình cảm trong mắt của Triều tướng quân..

Cậu hé mắt, vẻ mặt có chút khó nói.

- Nhưng nô tài từ trước đến nay đều không hiểu về ái tình do đó mắt nhìn của nô tài cũng không tốt lắm..

- Ta cũng giống ngươi..

- Dạ?

Y không đáp chỉ lặng lẽ mỉm cười.

Ta cũng giống ngươi, không thấy được tình cảm trong đôi mắt lạnh lùng ấy.

Thứ tồn tại vốn chỉ có hận thù và căm ghét.

- Phải rồi A Lâm, ngươi có tình cảm với Lang Kiêu phải không?

Bất chợt y đánh sang chuyện của cậu.

- Nô..

nô tài..

An Lâm lấp bắp, vẻ mặt cũng từng chút ửng đỏ.

Hoàng..

hoàng thượng nhìn ra tâm ý của của cậu hay sao? Không lẽ, vì biểu cảm của cậu quá mức?

- A Lâm, ái một người không sai! Nhưng ta cảm thấy..

- Có gì sao ạ?

- Ngươi có chắc tình cảm này sẽ được đáp lại không?

Y lưỡng lự, cuối cùng vẫn không nói ra suy nghĩ của mình.

Y vẫn chưa có bằng chứng về con người thật của Lang Kiêu.

Chưa kể đến, lỡ như y đoán sai..

Do đó, tạm thời không nên nói cho A Lâm biết.

Tính tình tiểu tử này y sao có thể không rõ.

- Nô tài không biết nữa..

chỉ là nô tài rất thích cảm giác ở cạnh Lang đại nhân mà thôi!

- Lần đầu ngươi gặp hẳn là đêm trăng năm đó?

- Dạ!
- Ta không có quyền cấm cản tình cảm của người.

Chỉ là, A Lâm, ta mong người sẽ đủ sáng suốt để không tự tổn thương mình.

Đừng như ta, bị xoáy sâu vào vòng lặt không lối thoát.

\* \* \*

- Gia gia..
- Cao Thừa An nhìn thấy Lâm gia gia bước vào liền muốn đứng lên nhưng chưa kịp thì đã bị ông ngăn cản.
- Thằng tiểu tử như cháu mau ngồi yên đi!
- Lâm gia gia khẽ hắng giọng.

Thật là, đã bệnh đến vậy mà..

- Tiểu An, xin lỗi cháu..

Lâm gia gia ngồi xuống cạnh y, sau đó khẽ nắm lấy bàn tay y xoa nhẹ.

- Người không có lỗi gì cả! Gia gia, là ta tự nguyện! Và lại, có lẽ là do ông trời đi!

Y mỉm cười làm như không có gì.

Nhưng càng như vậy Lâm gia gia lại càng thấy đau lòng.

- Tiểu An, sao không nói cho nó biết chuyện năm năm trước.

Khi nói ra cả hai đứa nhất định sẽ không còn hiểu lầm nữa..

Lần đó ông đã khuyên y nói ra sự thật.

Nhưng tính tình y lại cố chấp không khác gì A Phong nên cuối cùng ông chỉ có thể bất lực im lặng.

- Gia gia, nói hay không cũng chẳng có gì quan trọng. Nói ra chỉ bớt đi một lý do khiến hấn hận y mà thôi.

Nói ra rồi..

cũng chẳng thay đổi được gì..

- Chuyện này để sau hãy tính! Phải rồi gia gia, người có thể nói cho ta biết cái tên "Nam Luân" trên bộ hỷ phục là của ai hay không? Y còn định khi vở kịch kết thúc sẽ hỏi nhưng có lẽ bây giờ đã là thời cơ thích hợp nhất.

Dù sao, y cũng có cảm giác rằng, cái tên này có liên quan đến thứ mà y đang điều tra.

- Đó..

là tên hai người bạn của ta..

- Bạn sao?

- Phải..

Tiểu An cháu biết không, tính cách của cháu rất giống một trong hai người đó.

Lão bằng hữu ấy của ta luôn là kẻ lạc quan, có niềm tin vào mọi thứ nhưng cũng là người mang nhiều tâm tư nặng trĩu nhất. Lâm gia gia hoài niệm, nhớ về một thời ông cùng hai bằng hữu vui vẻ.

Quả thật, liền có chút xúc động không kiềm được.

- Vậy, họ đâu rồi?

Y mím môi, hai bàn tay cũng siết lại.

Y biết, có lẽ đây là vết thương lòng của ông nhưng y không thể bỏ qua manh mối này.

- Bọn họ..

Rầm!

- Không xong rồi! A Hương tử và A Nhĩ mất tích rồi!.



## Chương 15: 15: Âm Mưu Che Đậy

- A Hương tử, nhiều sao quá kìa!  
Tiểu A Nhĩ háo hức chỉ tay lên trời.

Những ngôi sao sáng lấp lánh giờ đây đang bao phủ lấy bầu trời đêm tĩnh lặng.

Lâm A Hương ôm A Nhĩ vào lòng, hai ngón tay khẽ véo lấy cái mũi nhỏ.

- Đệ đó, không chịu ngủ mà lại đòi đi ngắm sao..  
Lâm A Hương thở dài hết cách.

Ai bảo, tiểu quý này đáng yêu như vậy! Dù có muốn từ chối nàng cũng phải bất lực chịu thua..

- Hihi, A Hương tử là tốt nhất mà!  
A Nhĩ nũng nịu cọ vào tay nàng.

A Nhĩ thừa biết A Hương tử thương mình mà! Do đó nhóc luôn thích nũng nịu với tử ấy!

- Mà A Hương tử ơi!

- Sao vậy?

- An ca ca sẽ khỏi bệnh phải không ạ?

A Nhĩ khẽ xoắn xoắn ngón tay, vẻ mặt lộ ra sự lo lắng.

A Nhĩ muốn chơi với An ca ca, nhưng mà huynh ấy không khỏe.

A Nhĩ sợ sẽ làm phiền huynh ấy.

Chưa kể nha, bệnh còn rất mệt nữa! A Nhĩ không muốn An ca ca mệt đâu!

- Đương nhiên rồi, An công tử sẽ khỏi bệnh nhanh thôi!  
Nàng dịu dàng trấn an đứa nhỏ.

Xem ra A Nhĩ thật sự rất thích Cao Thừa An.

- A Nhĩ rất thích An công tử sao?

- Dạ! An ca ca rất tốt với đệ! Cả Phong ca ca, Lâm ca ca, Kiêu ca ca, tất cả mọi người đều rất tốt!

Thằng bé vui vẻ hô lớn.

Vẻ mặt trẻ nhỏ ngây ngô ngập tràn ánh sáng.

- A Nhĩ ngoan như vậy đương nhiên sẽ..

ứm..

Bất chợt có ai đó đằng sau dùng khăn bịt mũi Lâm A Hương lại.

Nàng muốn dùng lực chống cự nhưng thuốc mê ngấm vào khiến nàng dần rơi vào trạng thái bất tỉnh.

Ai vậy? Mơ hồ quá..

mọi thứ xung quanh tại sao lại mờ đến vậy..

\* \* \*

"Đây là đâu vậy?"

Lâm A Hương hé mắt, vẻ mặt hết hoảng nhìn xung quanh.

Tối quá..

ở đây là đâu vậy?

Khẽ cử động nhưng tay và chân đều bị trói chặt khiến Lâm A Hương không khỏi run rẩy trong lòng.

Chuyện gì vậy?

A Nhĩ! A Nhĩ đâu rồi?

Lâm A Hương hết hoảng nhìn xung quanh thì thấy A Nhĩ giống mình đang ngồi gục dựa vào tường, khoảng cách với mình chỉ có vài bước chân.

Chết tiệt! Thằng bé cũng bị ngất rồi..

Rốt cuộc đây là nơi nào vậy chứ?

\* \* \*

- Khốn kiếp! Rốt cuộc bọn họ đang ở đâu chứ?  
Triều Thái Phong phẫn nộ vung tay đập mạnh vào tường.

Hắn..

không tìm được tung tích của A Hương tử và A Nhĩ..

Phải chăng hắn sẽ không thể bảo vệ được hai người họ..

- Người bình tĩnh đi!  
Lang Kiêu một bên nhíu mày nói.

Chuyện mất tích này, có gì đó không đúng.

- A Hương, tiểu Nhĩ, có chuyện gì..

có chuyện gì vậy chứ?

Lâm gia gia ghen ngào.

Sau khi nghe An Lâm báo tin ông liền như người bị hút cạn năng lực,  
tay chân run lẩy bẩy không ngừng.

- Gia gia, họ sẽ ổn thôi!  
Cao Thừa An cùng An Lâm đang dìu lấy ông liền vội vàng lên tiếng.

Lâm gia gia đã có tuổi, nếu kích động quá lớn e rằng sẽ có hại cho  
sức khỏe.

- Hai đứa nó..

hai đứa nó..

- Khụ! Khụ! Có tìm thấy gì lạ..

gì lạ hay không?

Cao Thừa An nén cơn ho lại mà nhìn Triều Thái Phong hỏi.

Rốt cuộc là bọn bắt cóc có ý đồ gì vậy chứ?

- Bọn ta đã tìm kiếm xung quanh nhưng không tìm thấy gì cả.

Lang Kiêu liếc mắt nhìn hấn rồi cuối cùng lên tiếng đáp lại y.

Tình trạng hiện tại của Triều Thái Phong thật sự không ổn chút nào.

- Chết tiệt, đám khốn đó..

Triều Thái Phong nghiến răng, hai bàn tay cũng siết càng thêm chặt.

Rầm!

- Chuyện gì vậy?

An Lâm hốt hoảng lên tiếng.

Cạch!

Triều Thái Phong vừa nghe thấy tiếng động liền mở toang cánh cửa.

Cũng vừa lúc hấn nhìn thấy bóng dáng của ai đó xẹt nhanh qua.

- Là bọn chúng sao?

Cao Thừa An nhíu mày lắm bầm.

Những tên đó cố ý tìm đến đây, bọn chúng đang có âm mưu gì vậy?

Chưa kịp định hình suy nghĩ thì đã thấy Triều Thái Phong như một mũi tên lao thẳng ra bên ngoài.

- Thái Phong người bình tĩnh một chút đi!

- Chết tiệt! A Lâm người chăm sóc cho gia gia!

Không ngăn được hấn, Cao Thừa An cũng vội vã mau chóng đuổi theo.

Triều Thái Phong sao có thể hấp tấp như vậy? Lỡ như đây là một cái bẫy thì sao?

- Thiếu gia!

Thấy y lao ra ngoài An Lâm liền hoảng lên, theo phản xạ cậu cũng muốn đuổi theo thì Lang Kiêu bên cạnh đã lên tiếng.

- A Lâm người bình tĩnh chút, chúng ta còn phải chăm sóc cho Lâm gia gia!

Lang Kiêu nhíu chặt tâm mi, vẻ mặt cũng bắt đầu hỗn độn.

Vẫn chưa ai biết mục đích thật sự của những tên đó là gì.

Lỡ như cả gã cũng rời đi thì tên gốc này và lão nhân gia kia..

\* \* \*

Bịch! Bịch!

Triều Thái Phong giờ không khác gì người điên mất trí mà đuổi theo bóng dáng của kẻ lạ mặt.

Chinh là lúc này.

Soạt!

Hấn vung kiếm, ánh mắt lạnh lẽo không chút cảm xúc.

Lưỡi kiếm vung lên đâm thẳng vào vai trái của kẻ đang trước khiến tên đó mất thăng bằng ngã quỵ xuống đất.

- Nói! Bọn họ đang ở đâu?

Triều Thái Phong lãnh khốc chia thẳng mũi kiếm vào kẻ trước mặt.

Ánh mắt hắn đỏ lên, sự kiên nhẫn trong hắn cũng đã sắp đi đến giới hạn!

- Bọn họ..

bọn họ đang ở ngọn núi phía Tây..

Phập!

Vừa nói xong, chẳng hiểu một mũi tên từ đâu bay đến xuyên thẳng vào tim kẻ bị mặt.

Máu văng lên lưỡi kiếm khiến Triều Thái Phong không khỏi trợn to mắt quay đầu hét lớn.

- Là kẻ nào?

Xào xoạt!

Đáp lại hắn chỉ có tiếng gió thổi kéo đến.

- Thái Phong, người bình tĩnh một chút!

Bất chợt Cao Thừa An chạy đến trước mặt hắn.

Về mặt y tái nhợt, cơn ho một lần nữa kéo đến.

- Trở về đi! Ta có thể cứu được bọn họ!

Triều Thái Phong thu kiếm, ánh mắt sắc nhọn hướng về phía ngọn núi trước mặt.

A Hương tử, A Nhĩ..

- Chưa biết được số lượng người của bọn chúng là bao nhiêu.

Để mình người đi đến đó chưa chắc gì đã có thể thuận lợi.

Và lại..

Một suy nghĩ thoáng hiện hữu trong đầu y.

Nhưng bây giờ không phải lúc thích hợp để nói ra.

- Đi thôi! Họ đang đợi chúng ta!

Cao Thừa An nâng mắt sau đó bước đến gần hẳn hơn một chút.

Việc quan trọng bây giờ là phải cứu được hai người kia trước đã!.

## Chương 16: 16: Cứu Người

- Nè thằng nhóc trong đó trông cũng bụ bẫm lắm, sau khi xong chuyện thì đem nó đi đi!  
Đám người bịt mặt vừa uống rượu vừa cùng nhau nói chuyện.

Xem chừng bọn chúng vô cùng vui vẻ và khoái chí.  
- Ta nghe nói tên kia không dễ đối phó đâu! Người đừng quên mục đích của chúng ta là gì!  
Một kẻ liếc mắt căn dặn.

Bọn chúng làm việc vì tiền là trên hết.

Nhưng không còn mạng thì có nhiều tiền cũng chẳng làm được gì.  
- Ha, có mạnh cỡ nào thì cũng không thể một mình đấu với tất cả chúng ta! Nó đến đây chỉ có nước bị bằm thành bụi!  
Gã mặt sẹo khoái chí cười to khiến cả gương mặt cũng trở nên bặm trợn đến mức đáng sợ.

Dẫu sao thì cũng là một kẻ mà thôi! Có tài đến mấy cũng làm sao đấu chọi lại với tất cả?  
Cũng là lúc này, bên phía hai tỷ đệ nhà họ Lâm..  
- Hức..

hức, A..

A Hương tỷ, khi nào chúng ta mới được về..

hức  
A Nhĩ cả người run rẩy khóc nức lên.

Cả hai đều bị trói tay chân nên Lâm A Hương không thể nào ôm lấy cậu nhóc đổ dánh.

Do đó cô chỉ có thể dùng lời của mình để mà an ủi cậu nhóc.

- A Nhĩ ngoan! Chúng ta..

chúng ta sẽ ổn thôi!

Lâm A Hương cũng không đỡ hơn chút nào.

Tay chân nàng đã run đến đáng sợ.

A Phong..

cầu xin đệ mau đến đi!

Rầm!

- Tên đó sao còn chưa đến nữa?

Bất chợt cánh cửa bị mở toang ra.

Hai kẻ mang vẻ mặt hung hăng và đầy mùi men rượu bước vào.

- Hay tụi nó sợ quá không dám đến?

- Ha! Đồ chết nhát!

Mấy kẻ đó còn đang thao thao bất tuyệt thì không để ý sớm đã có một bóng đen đang phía sau lưng mình.

- Mà..

Không hiểu vì lý gì, bỗng nhiên cả hai tên đều vô lực ngã xuống đất.

Keng!

- An công tử!

- An..

An ca ca..

Y đưa tay lên miệng ra hiệu cho họ im lặng.

Rồi khẽ nhặt lấy thanh kiếm rơi dưới đất.



Sau đó nhanh chóng bước vào giúp họ cởi trói.

- Đừng lo, Thái Phong đang xử lý đám người kia! Chúng ta mau rời khỏi đây trước!

- An công tử cẩn thận!

Bình!

Cao Thừa An xoay người nâng kiếm chặn kẻ trước mặt, sau đó đá một cước thật mạnh vào bụng kẻ đó.

- Đi thôi!

Y không có thời gian đo co với tên này.

Bây giờ phải giúp hai tỷ đệ họ an toàn trước đã!

Cốp!

Vừa chạy ra cửa, hai ba tên không biết từ đâu đã xuất hiện chặn đứng y.

- Giết hấn!

Một kẻ hét lớn sau đó cầm kiếm xông đến.

Trông cứ như y và bọn hấn có thù với nhau vô cùng sâu đậm.

- Muốn giết ta? Còn phải xem bản lĩnh của các người!

Tuy sức khỏe của y hiện tại không tốt nhưng dù sao trong số các hoàng tử y cũng là người dùng kiếm giỏi nhất!

Soạt!

Đường kiếm của y vung lên, lưỡi kiếm sắc sảo đâm vào nội tạng kẻ trước mặt khiến máu không ngừng văng tung tóe.

Y thu kiếm, sau đó lách người né đi đòn tấn công của một kẻ khác.

Tiếp đó lại tiếp tục không chần chừ mà vung tay đâm thẳng.

Đến một kẻ, y giết một kẻ!

- Tỷ..

tỷ..

A Nhĩ được Lâm A Hương che lại hai mắt nhưng nghe tiếng la thảm thiết cậu nhóc cũng không khỏi kinh hoàng.

- Ổn..

Ổn thôi..

Lâm A Hương hai chân đã muống mềm nhũn nhưng vẫn giữ chặt đôi tay mình che lại đôi mắt cho A Nhĩ.

- Cần thận!

Cao Thừa An bay đến, vung tay đâm thẳng lưỡi kiếm vào tim kẻ có ý đồ đánh lén Lâm A Hương.

Bộ y phục trắng của y lúc này đã nhuộm một màu đỏ chói rục.

Y bây giờ không khác gì quỷ dưới tu la địa ngục.

Tuyệt mỹ như bĩ ngạn đỏ lại khiến người người rùng mình sợ hãi.

- Đi!

- A Phong..

A Phong đệ..

đệ không sao chứ?

Lâm A Hương hốt hoảng bị đôi con ngươi kia dọa cho một phen.

Ánh mắt đỏ của đệ ấy nó thật..

thật đáng sợ..

Triều Thái Phong bỗng nhiên xuất hiện trước mặt ba người.

Đôi mắt hấn bị bao trùm bởi tia chết chóc.

Trên y phục hấn bây giờ cũng không khác gì y.

Có lẽ huyết đỏ còn nhiều hơn cả..

- Không sao! Mau đi thôi!

Hấn rủ mắt.

Sau đó lại hé mở.

Đôi con ngươi lạnh như băng thoáng trở về vẻ lãnh đạm.

Cứ như từ đầu đến cuối hẳn chỉ có duy độc một ánh mắt mà thôi.  
Sau đó, cả bốn người liền lập tức rời khỏi.

Cũng là lúc này, có hai kẻ bận áo choàng đen bỗng xuất hiện sau một thân cây.

Đôi mắt sắc lẹm hướng về phía bọn họ.

- Lũ vô dụng..

Một trong hai kẻ đó giẹo cọt nhìn những xác chết nằm trên đất sau đó căn dặn kẻ sau lưng mình.

- Nhớ đốt sạch nơi này!

- Đã biết!

\* \* \*

- Khụ! Khụ!

Cơn ho bất chợt trào đến, Cao Thừa An vẻ mặt càng lúc càng khó coi.

- An công tử..

người..

người có sao không?

Lâm A Hương đi bên cạnh y lo lắng hỏi.

Sắc mặt của ngài ấy đã trắng đến đáng sợ.

Nếu cứ đi nữa e rằng sẽ không tài nào trụ nổi..

- Ta không..

khụ! Khụ!

Y bụm miệng, vẻ mặt càng thêm phần khổ sở.

Có lẽ y lại nhiễm gió lạnh nữa rồi.

- Gần đây có quán trà, chúng ta tạm thời qua đêm ở đó đi!

Triều Thái Phong đang cống A Nhĩ cũng dừng bước.

Hắn không xoay đầu mà chỉ nói vọng lại.

Cao Thừa An đi cùng hẳn cả chặng đường dài..

nếu còn quay trở lại y nhất định sẽ gục ngã..

- Không sao! Mau..

mau về nhà đi! Nếu không..

nếu không gia gia sẽ lo lắng..

Y cố ngăn cơn ho nói.

Chỉ là sắc mặt tái nhợt không tài nào có thể che giấu.

- An công tử người nghe lời đi! Nếu không..

nếu không người sẽ không chịu nổi mất!

Lâm A Hương về mặt cũng trắng bệch.

Cũng tại cứu hai người bọn họ nên y mới như vậy..

y có mệnh hệ gì, nàng chắc chắn sẽ dẫn vạt cả một đời..

- Vậy..

vậy chúng ta đi thôi!

Cao Thừa An hết cách đành đồng ý.

Bây giờ y cố chấp có khi lại gây cản trở mọi người.

Do đó cứ sắp xếp ổn thỏa như vậy đi!

\* \* \*

Cạch!

- Khụ! Khụ..

Cao Thừa An nằm trên giường.

Khuôn mặt chầy mò hôi không ngừng.

- Đã bảo là đừng đi theo..

Ai vậy?

Y nghe thấy tiếng ai đó loáng thoáng bên tai.

Giọng nói này sao lại quen thuộc quá..

sao lại ấm áp quá...

## Chương 17: 17: Rời Đi

Là ai vậy?

Cao Thừa An cố hé mắt ra nhìn liền thấy khuôn mặt một đời chấp ngộ trong lòng y đang ở trước mắt.

Triều Thái Phong? Là hấn sao?

Y muốn mở miệng nói gì đó nhưng vì quá mệt nên không đủ hơi sức để lên tiếng.

- Muốn nói gì sao?

Bất chợt, Triều Thái Phong cúi thấp đầu muốn nghe thấy điều y đang lẩm bẩm.

- Thái Phong..

Nghe thấy tên mình.

Vẻ mặt hấn thoáng đông cứng.

Ánh mắt bất chợt rũ xuống.

Cũng không biết là hấn đang suy nghĩ gì..

- Nghỉ ngơi đi..

Hấn đắp khăn lên trán y.

Bàn tay khẽ lướt qua mái tóc đen thẫm.

Xúc cảm mềm mại vô thức như sợi lông vũ quét nhẹ vào tâm hấn.

- Cao Thừa An..

Cạch!

Đợi đến khi hấn rời đi.

Y mới thoáng sờ lên chiếc khăn trên trán mình.

Nở một nụ cười yếu ớt, y nhìn vào khoảng xa xăm.

Triều Thái Phong..

ngươi như vậy thật sự khiến ta khó có thể không động lòng..

Nếu ngươi có thể luôn quan tâm ta như vậy thì thật tốt..

\* \* \*

- Gia gia..

hức gia gia!

A Nhĩ vừa được trở về nhà liền nhào đến ôm chầm lấy gia gia của mình òa khóc lớn.

Cậu nhóc còn tưởng..

còn tưởng không còn cơ hội được gặp lại mọi người.

- Ngoan ngoan! Không sao! Không sao rồi!

Lâm gia gia run rẩy ôm lấy cháu mình.

Mắt ông đỏ hoe.

Miệng không ngừng an ủi đứa nhỏ.

- Thiếu gia người sao vậy?

An Lâm nhìn thấy cậu nhóc bình an cũng thở phào nhẹ nhõm nhưng khi nhìn thấy y được Triều Thái Phong bên cạnh dìu vào nhà liền tiến lên lo lắng hỏi.

- Khụ! Khụ! Không có gì, chỉ là cảm mạo có chút tái phát!

Y phất tay, biểu cảm làm như vẻ không có gì quan trọng.

Nhưng sắc mặt tái đi lại không tài nào có thể che giấu.

- Tiểu An, sắc mặt cháu tệ quá, mau vào phòng nghỉ ngơi trước đi!

Lâm gia gia xoa đầu đứa cháu nhỏ sau đó liền lo lắng nói với y.

Sắc mặt thằng bé vẫn còn tái nhợt.

Chắc hẳn là không dễ chịu gì.

- Phải đó, để nô tài dìu người vào trong!

An Lâm nghe ông nói liền đỡ lấy một cánh tay y.

Giọng nói cậu tuy có chút trẻ con nhưng sự lo lắng quan tâm đều được thể hiện rõ mồn một.

- Vậy cũng được..

Y gật đầu, sau đó cùng An Lâm trở lại phòng mình.

Cũng sắp phải trở về cung rồi, nếu bệnh còn không hết chắc chắn sẽ có kẻ buông lời này nọ.

- Thái Phong, ta có chút chuyện muốn hỏi người!

Lang Kiêu đợi bóng y khuất dần liền nhìn hẳn lên tiếng.

Ánh mắt gã rõ ràng xuất hiện một chút lo lắng đang ẩn sâu trong đôi mắt phủ đầy băng lạnh.

\* \* \*

- Người muốn hỏi chuyện những tên đó?

Hắn mở lời trước, lưng dựa vào cửa rồi khoanh tay đợi gã đáp lại.

- Phải! Vậy người có phát hiện ra kẻ đứng sau bay không?

Gã gật đầu sau đó cau mày hỏi hẳn.

Lần bắt cóc này rốt cuộc mục đích là gì.

Tiền? Sắp đặt? Hay là tánh mạng của ai đó?

- Những tên đó miệng rất kín.

Chúng không chịu nói một lời nào.

Hắn lãnh mặt nhớ đến những cái xác đẫm máu trong đêm qua.

Một lũ đáng khinh!

- Nhưng trước đó, ta có nghe thấy chúng bàn chuyện.

Kẻ này dường như nhắm vào một ai đó trong số chúng ta!

Hắn nâng mặt, vẻ suy tư hiện rõ.

Đêm hôm qua trước lúc xảy ra hỗn chiến.



Hắn có nghe thấy bọn họ nhắc đến phải lấy mạng của ai đó.

Là hắn hay là Cao Thừa An?

Nếu là Cao Thừa An vậy kẻ đứng sau sẽ là địch hay là bạn?

- Người có định quay lại đó tìm manh mối hay không?

Gã nhìn hắn hỏi.

Sắc mặt chau lại như đang toan tính điều gì đó.

- Dù có quay lại cũng không tìm được gì đâu.

Chỗ đó bị thiêu rụi rồi!

Nghe đến đây, Lang Kiều càng thêm nhú chặt hai mày.

Xem ra phải mau chóng tìm được kẻ đứng sau.

Nếu không kế hoạch của bọn họ vẫn có khả năng sẽ bị phá hủy.

\* \* \*

Mấy ngày sau..

- Sao cơ, ngày mai các người phải rời đi rồi sao?

Lâm gia gia nghe bọn họ nói sắp phải đi liền buồn bã lên tiếng.

Đi rồi không biết khi nào lão già này mới có cơ hội gặp lại bọn họ.

- Ta có chút chuyện cần phải giải quyết! Người yên tâm, sau này bọn ta sẽ lại quay về!

Cao Thừa An sau mấy ngày tịnh dưỡng sức khỏe đã hồi phục vô cùng tốt.

Sắc mặt bây giờ cũng hồng hào trở lại.

- Haiz..

thôi vậy, đem theo ít bánh mà đi đường!

Y đã nói vậy, ông sao còn có thể ngăn cản? Thôi thì mong bọn nó quay về nhanh nhanh với ông già này vậy..

- Mọi người sắp phải đi sao ạ?

Ngoài Lâm gia gia ra thì cậu bé A Nhĩ là người buồn bã nhất.

Ca ca nào cũng đối xử tốt với nhóc.

Nhóc không muốn xa mọi người đâu!  
Nhìn củ cải nhỏ mếu máo đáng thương y cũng có chút không đành lòng.

Thằng bé này đã phải trải qua một chuyện đáng sợ nhưng cuối cùng vẫn có thể mạnh mẽ vượt qua.

Đứa bé ngoan ngoãn dũng cảm như vậy y cũng muốn được vui chơi cùng nó.

Nhưng ở trong cung y vẫn còn rất nhiều thứ phải giải quyết.

Do đó, sau này nếu có cơ hội y nhất định sẽ mời cả nhà Lâm gia gia vào cung một chuyến.

- A Nhĩ ngoan nha! Sau này ta sẽ mang thật nhiều đồ ngọt đến cho đệ có được không?

Thấy y có chút không đành lòng với đứa nhỏ.

An Lâm liền vội vàng quỳ xuống một chân đỡ dành cậu nhóc.

- Vậy..

vậy mọi người phải quay lại sớm đó!

Cậu nhóc chum chúm môi, ngữ điệu chân thành nói.

- Ủ, bọn ta sẽ quay lại sớm thôi!

Đây vốn dĩ chỉ là một lời hứa bình thường nhưng mà thật không ngờ lời hứa này sau cùng lại được thực hiện vào một ngày u tối..

## Chương 18: 18: Hồi Cung

Hoàng cung..

Đi đường bao lâu cuối cùng bọn họ cũng trở về hoàng cung của mình.

Triều Thái Phong và Lang Kiêu sau khi trở lại cung liền vội vã đi làm gì đó.

Còn Cao Thừa An thì lại bảo An Lâm đi chuẩn bị y phục cho mình tắm rửa.

Tắm rửa một chút sau đó y phải bắt đầu tiếp tục những công việc còn đang dang dở.

\* \* \*

Nằm ở bể tắm vốn được dành riêng cho hoàng thượng.

Tâm trạng Cao Thừa An vốn dĩ phải rất thư thái nhưng tâm trí y lại cứ nghĩ đến chuyện ở nhà họ Lâm.

Kẻ đứng sau, âm mưu của chúng là gì?

Và liệu..

Lang Kiêu có liên quan gì đến chuyện này hay không?

Càng nghĩ, lại càng thấy rối rắm.

Y thở dài, ngã người ra phiến đá sau lưng.

Tiếp đó nhắm mắt lại để thả lỏng cả cơ thể cũng như những suy nghĩ của mình.

Rồi cũng không biết, từ lúc nào y vô thức chìm vào giấc ngủ.

\* \* \*

Bỗng nhiên cả không gian tĩnh lặng xuất hiện tiếng bước chân.

Mà tiếng động ấy càng lúc càng tiến gần về phía của y.  
Hóa ra kẻ đó lại là Triều Thái Phong.  
Hắn nhìn y đang nhắm mắt tịnh dưỡng sau đó lại vội dời ánh nhìn sang chỗ khác.

Khẽ cúi người rắc một bình thuốc xuống mặt nước.  
Diệp thái y nói thuốc này pha chung với nước tắm rất tốt cho người cảm mạo.

Coi như, hắn cảm ơn y vì mạo hiểm đi cứu A Hương tử và A Nhĩ vậy.  
Hắn cứ nghĩ lý do bản thân làm vậy chỉ có nhiều đó nhưng thật chất sợ rể trong tâm hắn đã từng chút phát triển dần dần quấn quanh trái tim tưởng chừng đã khô cạn héo úa..

- Cao Thừa An..  
Hắn khẽ thì thầm.

Bàn tay lúc này lại vô ý chạm lên làn da trắng nõn.  
Sắc vóc của y không thuộc dạng mảnh mai yếu đuối nhưng cũng không như hắn có vẻ nam tính thô ráp.

Ở y có chút gì đó thanh mảnh lại có chút gì đó khí chất nam nhân khó ai sánh bằng.

Quả thật cái danh mà người đời gọi y là "yêu nghiệt" thật sự không sai chút nào.

Nhìn gương mặt đang thư giãn kia.

Trong miệng hắn bỗng có chút khô khốc.  
Gương mặt y rất đẹp.

Điều này hắn phải công nhận.

Nét thanh tao vừa lại có chút mỉa mai hoặc thật sự là hiếm thấy trên đời này.

Cũng bởi vì chút mê đắm ấy mà hắn đã vô tình mạo phạm.

Đến khi tỉnh lại trong mê cung cấm kỵ hắn mới chợt cảm thấy đay

lòng dâng lên tia kính hồn bạc vía.  
Hắn..

hắn thế mà lại chủ động hôn y?  
Vội vã che miệng lại, sắc mặt hắn lúc này vô cùng xấu.

Mau chóng đứng lên, hắn liền không chần chừ mà rời khỏi nơi ái  
muội này.  
Cũng là lúc này, nam nhân đang tịnh dưỡng kia bỗng chợt mở mắt.  
\* \* \*

- Triều tướng quân sao vậy? Tai của ngài ấy đỏ quá?  
Hai nô tì và thái giám canh bên ngoài thấy hắn vội vàng rời khỏi liền  
thắc mắc.  
Bọn họ vốn dĩ phải đi vào hầu hạ y nhưng từ trước đến nay y đều  
không thích có kẻ bên cạnh khi y tắm rửa.

Điều này cũng là điểm khác biệt giữa y và các tiên đế đời trước.  
Còn về việc vì sao Triều Thái Phong được vào trong thì vô cùng dễ  
hiểu.

Cả hoàng cung này dù là thái giám hay nô tì đều biết rõ chuyện  
hoàng thượng sủng ái Triều tướng quân như thế nào.

Họ còn truyền tai nhau tình cảm thầm kín của cả hai.

Do đó không muốn đắc tội hoàng thượng nên mới không làm khó  
Triều Thái Phong.

Ngoài ra, một lý do khác là vì tính tình lãnh khốc của hắn cả triều đình  
này ai mà không rõ? Đối đầu, ngăn cản, gây thù với hắn khác gì tự  
đào hố chôn cho mình? Bọn họ đương nhiên sẽ không tự mình làm  
điều ngu ngốc!

- Chắc ở trong đó khá nóng.  
Một nô tì lên tiếng.

Tuy biết lý do rất không thuyết phục nhưng cả đám đều biết không

nên quá đà sau vào vấn đề này nếu còn muốn giữ mạng.

\* \* \*

Cao Thừa Cung..

- A Lâm, điều ta căn dặn, người đã làm chưa?

Cao Thừa An vừa ngồi xem lược đồ khu ngoại ô chỗ Lâm gia vừa lên tiếng hỏi thái giám trước mặt.

- Nô tài đã làm theo lời người căn dặn! Hoàng thượng, người nghi ngờ ai sao?

An Lâm chấp tay nói với y.

Sau khi vừa đặt chân vào cung.

Hoàng thượng đã căn dặn cậu đi tìm hiểu tung tích đạo gàn đây của một số quan lại.

Nếu cậu đoán không lầm, có lẽ là liên quan đến chuyện bắt cóc lần trước.

- Ừ, nhưng ta chưa chắc chắn được! A Lâm, người nhớ chuyện này phải giữ kín bí mật!

Y nhìn cậu nghiêm giọng nói.

Dĩ nhiên y sẽ không nói kẻ y nghi ngờ nhất là Lang Kiêu.

Tên gốc này có tình cảm với gã ta.

Y không sợ cậu phản bội, chỉ sợ cậu bị người ta lợi dụng mà không biết.

- Vâng, nô tài đã rõ! Mà đúng rồi, Lạc đại nhân và phu nhân của ngài ấy trở về rồi ạ!

Nhớ ra điều quan trọng, An Lâm liền lập tức nói với y.

- Được, ngày mai truyền lệnh bọn họ đến gặp ta!

Nghe được tin tức tốt, vẻ mặt y liền thoáng giãn ra.

Xem ra Lạc Phù Nghiêm đã điều tra được chút gì đó.

Mong rằng sẽ có thể từ đây mà giải quyết những vấn đề rắc rối.

- À đúng rồi, còn một việc nữa! Của người đây ạ!

Ngẫm ngẫm, cậu liền vội vàng đưa cho y một thứ tròn tròn có vẻ như là một viên kẹo..

## Chương 19: Lạc Phù Nghiêm Và Vĩnh Thái Phi

- Đây là gì?

Nhìn viên kẹo tròn trước mặt, y thắc mắc mà hỏi An Lâm.

- Đây là thuốc của Triều tướng quân đưa cho nô tài.

Ngài ấy nói nó có thể giúp người dứt hẳn cảm cũng như bồi dưỡng thân thể!

Cậu nhớ lại từng lời ban nãy hẳn nói rồi tường thuật lại không sót một chữ.

Quả thật cậu có chút sợ hãi cái người họ Triều kia bởi lẽ hẳn lúc nào cũng trông vô cùng đáng sợ và khó gần.

Cậu cũng biết rõ chuyện chủ thượng của mình sủng ái hẳn, ban đầu cậu còn không hiểu lý do và cảm thấy ảm ức thay người vì những lần hẳn mạo phạm nhưng ban nãy cậu lại cảm thấy hóa ra người kia không giống với lời đồn cho lắm.

Hẳn cũng sẽ biết quan tâm đến người khác.

Có chẳng, hẳn đối với hoàng thượng cũng là loại tình cảm ấy?

Tuy cậu không hiểu mấy chuyện này cho lắm nhưng chỉ cần hoàng thượng của cậu hạnh phúc là được rồi!

- Vậy sao..

Y nhận lấy viên thuốc.

Sắc mặt liền toát lên sự vui vẻ nhàn nhạt.

Hẳn..



cũng rất quan tâm y? Phải chăng mọi chuyện giữa cả hai đã sắp được giải quyết?  
Nhìn viên thuốc rồi lại nhớ đến chuyện hôm nay trong lúc tắm rửa.

Lòng y khẽ cuộn trào lên niềm vui nhẹ như gió xuân khe khẽ..

Triều Thái Phong, có phải giữa ta và người sẽ có thể tốt hơn bây giờ?

\* \* \*

- Lạc đại nhân và phu nhân cầu kiến!

- Vào đi!

Y lên tiếng đáp lại lời thái giám trước cửa.

Cạch!

- Tham kiến hoàng thượng!

Cửa mở ra, hai nam nhân chiều cao có chút xem nhau bước vào liền nhanh chóng quỳ xuống hành lễ.

- Được rồi, hai người đứng lên đi!

Y nhìn họ khẽ nói.

Ngữ điệu khắc này cho thấy họ vô cùng thân thiết.

- Tạ hoàng thượng!

- Phù Nghiêm, việc ta căn dặn có phải đã có manh mối rồi hay không?

Y nhìn nam nhân vẻ mặt có chút hung dữ trước mắt mình hỏi.

Y thừa rõ tên này chỉ là có chút cộc cằn thôi, vốn chẳng phải là kẻ xấu.

Kẻ này là Lạc Phù Nghiêm hay được mệnh danh là Lạc Khó Tính.

Bởi lẽ tên này có tính tình khá thô lỗ và ngay thẳng.

Khiến cho trong cung không ít kẻ ghét bỏ.

Nhưng mà theo y thấy, hẳn như vậy còn tốt hơn dám quan lại suốt ngày nịnh bợ gấp trăm lần.

It ra đối diện với hấn cùng lắm là bị chọc cho điên máu còn hơn là buồn nôn bởi những lời hoa mỹ không chút thật lòng nào đó.

- Phải, ta và Ân nhi đến đây cũng vì chuyện này!

Lạc Phù Nghiêm vội đáp.

Trong giọng nói có thể nghe ra tia tôn kính.

Hấn đúng là rất không biết nói chuyện nho nhã nhưng hấn không phải kẻ không có tôn ti trật tự.

Dù có thể nào y vẫn là hoàng đế của hấn.

Không những vậy, y đã chứng minh cho hấn và đám người ngoài kia thấy rõ y là quân vương anh minh cỡ nào.

Vì thế đối với Lạc Phù Nghiêm, Cao Thừa An là một người y kính trọng và phải ra sức bảo vệ ngoài lão bà của mình ra.

- Đã nói không được kêu ta là Ân nhi!

Nam nhân bên cạnh nghe cách tên kia gọi liền cau mày.

Vẻ mặt thể hiện rõ sự không vừa ý.

Cậu ta dù gì trước kia cũng là hoàng tử được cưng chiều nhất của Thủy quốc.

Nếu không phải ưng trúng tên to xác ngu ngốc này thì đã không bị người ta gắn với hai chữ "phu nhân".

Mỗi lần nghe tới liền cảm thấy khó chịu như bị nhục mạ.

Ấy vậy mà bây giờ tên này còn dám gọi cậu ta là Ân nhi nữa chứ! Rõ ràng là muốn kiếm chuyện!

- Được rồi Thái Phi, chúng ta còn chuyện quan trọng!

Y lên tiếng chen ngang vào.

Hai phu phu nhà này đúng là hết cách để nói.

Mà y cũng phải cảm thán một điều.

Tên Lạc Phù Nghiêm này dù tính cách vốn có ra sao thế mà chỉ cần trước mặt Vĩnh Thái Phi liền ra dáng ngoan ngoãn, cố gắng tỏ ra sự ôn nhu của một trượng phu tốt.

Ừm..

đúng là đáng để người ta sùng bái, học hỏi!

- Người nói đúng, vậy chúng ta bắt đầu thôi!

Vĩnh Thái Phi liếc xéo phu quân nhà mình, sau đó bắt đầu vào việc chính.

- Chúng ta đã theo lời người căn dặn đi điều tra về tung tích của người đó.

Nhưng mà kết quả lại không khả thi cho lắm..

Vĩnh Thái Phi thở dài.

Cậu ta vốn cũng có quan hệ không tồi với đám thương buôn.

Vậy mà người bọn họ tìm kiếm lại cứ như bốc hơi vậy.

Nhưng ít ra vẫn còn có chút manh mối để bám rễ.

- Tuy là nói không tìm được gì nhiều.

Nhưng dạo gần đây người đó đã xuất hiện ở vùng ngoại ô kia!

- Vùng ngoại ô?

Ý của Vĩnh Thái Phi là chỗ của Lâm gia?

- Ừm! Đúng là chỗ đó! Không biết có phải đúng là người đó hay không.

Chỉ là kẻ quen biết của bọn ta nói rằng thấy bóng dáng một người trùm kín khả nghi thường lảng vảng xuất hiện quanh khu vực ngoại ô ấy, nhất là ngọn núi phía Tây!

- Người chắc chắn là ngọn núi phía Tây?

Y cau mày, trong đầu bắt đầu xâu chuỗi là loạt sự kiện.

- Chắc chắn!
- Được, ta hiểu rồi! Vậy còn mục đích của kẻ đó? Các người có điều tra được gì hay không?
- Rất tiếc chuyện này như mò kim đáy bể.

Bởi lẽ thân nhân của kẻ đó vốn đã không còn trên đời.

À không, vẫn còn một người..

Ánh mắt Vĩnh Thái Phi khẽ liếc qua Lạc Phù Nghiêm.

Cả hai có chút chần chừ cùng nhìn về phía y.

- Tiếp tục âm thầm điều tra! Ta nghĩ, sắp đến sẽ có chuyện chẳng lành xảy ra!

Cao Thừa An thu mắt, dường như y đang cố né tránh đi một chuyện gì đó.

Có rất nhiều thứ không nên quá đào sâu.

Nếu không kết quả nhất định sẽ rất đau lòng...

## Chương 20: 20: Chấp Mê Bất Ngộ

- A Nghiêm, người ra ngoài trước đi, ta có chuyện muốn nói với hoàng thượng!

Vĩnh Thái Phi nhìn phu quân của mình dịu giọng nói.

Cậu ta nghĩ những chuyện này nên nói rõ ra.

Nếu cứ giữ trong lòng chỉ sợ mọi thứ sẽ càng tồi tệ..

- Ừm! Vậy ta chờ người ở ngoài!

Lạc Phù Nghiêm ngoan ngoãn gật đầu.

Ở bên cạnh Vĩnh Thái Phi tên to xác này đúng là chẳng khác gì đứa trẻ nhỏ.

Mà cũng có lẽ vì vậy nên khiến cậu ta động lòng cũng nên.

Cạch!

- Người có gì quan trọng muốn nói với ta sao mà phải bảo hấn ra ngoài?

Cao Thừa An nhấp lấy ngụm trà.

Chân mày khẽ nhướng lên chờ đợi.

- Thừa An, ta với người dù gì cũng là bằng hữu lâu năm.

Ta nói điều này không phải tự cho mình quyền hạn gì cao quý, chỉ là..

người thật sự không thể buông bỏ chấp niệm hay sao?

Vĩnh Thái Phi nhìn y khẽ hỏi.

Trong mắt không khỏi toát lên ánh đau lòng..

Cậu ta và y vốn là bằng hữu từ lúc tiên đế còn sống.

Cũng nhờ y mà cậu ta mới quen biết được tướng công nhà mình.

Ban đầu, cậu ta chỉ nhớ y sủng ái nhất là tiểu thái giám An Lâm gì đó bên cạnh mình.

Nhưng lâu lâu y thường nhắc cho cậu ta nghe về một nam nhân mà cậu ta chưa từng biết đến mặt mũi.

Đến lúc tiên đế và hoàng hậu qua đời, nam nhân họ Triều kia bỗng xuất hiện.

Lúc ấy cậu ta mới ngộ ra rằng kẻ khiến y mang nặng chấp niệm không chịu tiếp xúc với một nữ tử nào hóa ra lại là kẻ này.

Nhưng mà..

ánh mắt đầu tiên cậu ta thấy ở người kia khi nhìn y chẳng có kính trọng, sùng bái, hay sợ hãi gì cả..

mà đơn giản nó chỉ có..

căm ghét và thù hận?

Đối với ánh mắt đó cậu ta cũng không hiểu cho lắm.

Bởi lẽ tại sao hẳn có thể nhìn y với ánh mắt hận thù như thế? Cả hai đã trải qua chuyện gì mà phải đến mức cái ánh nhìn đáng sợ đó xuất hiện?

- Người nghĩ xem?

Y cười cười, vẻ mặt bông đùa đáp lại.

- Ta vẫn chưa hiểu..

rốt cuộc hẳn hận người ở chỗ nào?

Cậu ta ngập ngừng, sau cùng vẫn là nói ra suy nghĩ của bản thân cất giữ mấy năm nay.

Không phải cậu ta chưa từng nhắc đến chuyện này chỉ là y cố chấp không nghe lọt tai mà thôi.

- Thái Phi..

ngươi cảm thấy phụ hoàng ta là người như thế nào?

Y ngẩng mặt, ánh mắt xoáy sâu vào đôi con ngươi xanh biển.

- Tiên đế vốn là người rất tốt! Ngài ấy thương dân như con! Lại còn là người tài trong việc thống lĩnh đất nước biên cương! Chỉ bốn từ thôi "độc nhất vô nhị"!

Vĩnh Thái Phi nói ra thật tâm suy nghĩ của mình.

Cậu ta luôn kính trọng phụ vương của Cao Thừa An vì ngài ấy là vị vua anh minh tài giỏi nhất cậu ta từng gặp.

Quả thật, nếu nói ra thì cả phụ vương của cậu ta vẫn kém hơn ông khá nhiều.

- Vậy nếu ông cố ý hại ai đó, liệu đó có phải là sự thật không?

Y vẫn bình thản lên tiếng.

Chỉ là đôi mắt khế trùng xuống che giấu đi suy tư trong lòng.

- Đương nhiên là không! Ngài ấy làm sao có thể cố ý hãm hại ai đó được! Chắc chắn là hiểu lầm hoặc là bất đắc dĩ mà thôi!

Vĩnh Thái Phi lập tức không chần chừ mà trả lời.

- Ừ! Ta cũng giống ngươi..

- Rất cuộc điều người muốn nói là gì vậy?

Vĩnh Thái Phi khó hiểu nhìn y.

Vòng vo như vậy y là đang muốn tìm ra câu trả lời gì?

"..."

Y im lặng, không trả lời mà chỉ cười nhạt một cái.

Phụ hoàng sẽ không cố ý hãm hại người khác nhưng bất đắc dĩ thì có khả năng rất cao nhưng dù vậy..

ông vẫn làm hại một gia đình.

Làm hại một đứa trẻ vô tội..  
Cao Thừa An rũ mi.

Nhớ lại lời nói cay độc của kẻ nào đó.

- Tên hôn quân ấy là kẻ đê tiện không bằng cầm thú! Chính ông ta là chủ mưu của tất cả! Ta nhất định phải giết hết tất cả những kẻ có liên quan đến ông ta để báo thù! "

Đôi mắt giận dữ phần uất đó y không thể nào quên được.  
Nhưng..

y không tin phụ hoàng là người như vậy, chắc chắn, trong câu chuyện này đã có hiểu lầm gì đó..

Và bây giờ, y càng phải chứng minh điều đó nhanh hơn.

Bởi kẻ đó càng lúc càng không còn biết tốt xấu.

Cả một đứa trẻ cũng muốn ra tay hãm hại..

- Rốt cuộc vì sao người lại cố chấp với tên đó như vậy chứ?

Thấy y thất thần nhìn xa xăm, Vĩnh Thái Phi liền có chút gắt gỏng.

Trong chuyện tình cảm có gì kẻ này lại chấp mê bất ngộ như vậy?

- Vậy ta hỏi người, Thái Phi, người đối với Lạc Phù Nghiêm có phải là chấp mê bất ngộ hay không?

- Ta..

Cậu ta định nói "ta và hắn không giống tình huống của người "nhưng lời chưa ra khỏi môi thì y đã nói tiếp.

- Chúng ta đúng là không giống tình huống.

Nhưng tình cảm người dành cho hắn liệu có dễ dàng bị nước cuốn đi hay không.

"..."

Thấy cậu ta im lặng, y nhẹ thờ dài rồi đặt ly trà xuống bàn.

- Như người nói, có lẽ ta chấp mê bất ngộ đi! Nhưng mà..

có rất nhiều thứ ta vốn không định đoạt được..



nực cười thay đó còn là tình cảm trong lòng nữa chứ..

- Hoàng thượng..

Vĩnh Thái Phi không nhịn được mà đau lòng nhìn y.

Dẫu cho y đã khoác trên mình bộ long bào cao quý.

Dẫu cho y đã nắm trong tay quyền lực trên vạn người nhưng y chưa bao giờ vui vẻ.

Thứ duy nhất khiến y xao động, khiến y cố chấp muốn vớ lấy lại càng lúc..

càng xa rời tâm vớ của y.

Không phải hôm nay cậu ta đột nhiên nhắc đến chuyện tình cảm của y dành cho Triều Thái Phong.

Chỉ là khắp cả hoàng cung này có kẻ nào mà không biết chuyện y sủng ái vị tướng quân lãnh khốc nhất hoàng triều..

điều này vốn đã bị đồn đoán sâu rộng.

Vốn là điều mà khó có người thuận mắt chấp nhận..

nếu đến cuối cùng tâm hắc sắt đá vẫn không động lòng thì chỉ có y là người phải chịu đau khổ...

## Chương 21: 21: Say Rượu

- Ta là vua của một nước! Nếu cả tình cảm ta còn không thể tự tay kéo về phía mình thì còn có thể làm gì được đây?  
Y khẽ cười rồi lên tiếng làm dịu lại bầu không khí căng thẳng.

Y biết Vĩnh Thái Phi chỉ đơn giản là lo cho mình mà thôi.

Có một người bằng hữu như vậy là phúc mà y có được.  
- Haiz..

thật hết cách với người..

được rồi, ta và A Nghiêm trở về phủ đây! Dù sao chúng ta cũng vừa trở về cung nên có chút mệt mỏi.

Người nhớ bảo trọng long thể!  
Nói xong liền hành lễ rồi quay lưng muốn rời đi.

Nhưng vừa mới đi được một bước, Vĩnh Thái Phi đã khựng lại khẽ bồi thêm một câu.

- Đừng khiến bản thân trông thật thảm hại và đáng thương..

\* \* \*

Ba canh giờ sau ở Ngự hoa viên..

- Thảo nào ai ai cũng đều thích trốn ra đây ngắm sao..

An Lâm cảm thán nhìn bầu trời đầy tinh tú trên cao.

Ánh mắt lấp lánh dõi theo từng vì sao một.

Thật sự vô cùng mỹ..

- Người qua đây mà ngồi! Đứng mãi không thấy mệt hay sao?  
Cao Thừa An vừa thưởng thức điểm tâm và nhìn cậu khẽ nói.

An Lâm lúc nào cũng luôn bó buộc trong quy củ.

Đây là thứ mà khiến cho y luôn cảm thấy đau đầu.

- Dạ? Không được đâu! Sao nô tài có thể ngồi ăn chung với người chứ?

- Có gì mà không thể! Ta là vua, ta nói được là được!

Y nhượng mà chậm rãi nói.

- Chuyện này..

Thấy vẻ mặt cậu uẩn khuất, cuối cùng y cũng lười quản.

Thôi vậy, tên ngốc này muốn đứng thì cứ đứng đi!

"..."

Hai người cứ thế yên tĩnh chìm vào không gian trầm lắng mà chẳng để ý thời gian trôi qua bao lâu cho đến lúc An Lâm ngáp lấy một cái.

- Nếu mệt thì người về nghỉ trước đi! Ta ở đây thêm một lát rồi trở về tẩm cung sau!

- Không được đâu ạ! Như vậy là không đúng với quy tắc đâu!

An Lâm vội vã lắc đầu, tỏ vẻ không buồn ngủ.

Thân là người hầu cận, sao cậu có thể để hoàng thượng một mình cơ chứ?

- Người thấy ta có bao giờ làm theo quy tắc hay chưa?

Y mỉm cười nâng nhẹ ly rượu trên tay.

Rượu, bánh, và phong cảnh đẹp! Quá mức tuyệt hảo rồi!

- Nhưng..

- Được rồi, không cần dong dài nữa! Ngày mai người mà dạy trẻ ta sẽ bảo tổng quản trừ bớt tiền thưởng của người!

Y lên giọng đe dọa khiến cậu chỉ có thể đành bất lực chấp thuận.

Đã bao lần y dùng chiêu này rồi, và cậu cũng hiểu rõ y chẳng bao giờ làm như vậy nhưng xem ra hoàng thượng hiện tại là đang muốn ở

một mình.

Cậu ở đây làm phiền cũng không tốt cho lắm..

- Nô tài xin phép cáo lui!

Sau khi cậu rời khỏi, Cao Thừa An khẽ thở dài một hơi.

Tên gốc này, sớm muộn cũng sẽ bị quy tắc trong cung đè bẹp!

Mà không biết..

phụ hoàng và mẫu hậu liệu có phải là một trong những vì sao trên đó hay không?

Cao Thừa An nâng mắt, nhìn những ngôi sao có sáng có mờ.

Hồi bé mẫu hậu thường nói với y khi một ai đó mất đi họ đều sẽ trở thành những vì tinh tú trên trời để dõi theo hài nhi của mình.

Có phải hai người cũng như vậy hay không?

Cứ thế, y vừa thu mình trong suy tư vừa không ngừng uống lấy bao ngụm rượu cho đến mức tâm trí bắt đầu choáng váng mơ hồ.

- Mẫu hậu..

phụ hoàng..

hai người nói xem, ta nên làm gì đây..

Y lẩm bẩm không có mục đích.

Y bây giờ đã hoàn toàn rơi vào trạng thái mơ màng do men rượu.

\* \* \*

Triều Thái Phong đêm nay không biết vì sao lại chẳng thể chớp mắt, tâm trí cứ không ngừng nghĩ về nhiều chuyện khác nhau nên hắn đành đi dạo xung quanh để thư giãn tâm trí.

Nhưng không ngờ khi đi đến hoa viên hắn lại gặp được người mà hiện tại bản thân không muốn gặp nhất.

- Cao Thừa An?

Hắn đứng bên cạnh nhìn kẻ say khướt nằm gục trên bàn kia mà hai

mày khế nhíu chặt.

Y có gì là ra dáng một hoàng đế cơ chứ? Lang Kiêu có khi còn ra dáng hơn cả y.

Hắn định chẳng để tâm, chỉ là đi ngang qua rồi sẽ rời đi nhưng không biết nguyên do gì lại khiến hắn dừng chân đứng bên cạnh quan sát con người không có chút quy tắc nào như y.

Chắc có lẽ vì thế nhân ai cũng thích cái đẹp.

Hắn cũng sẽ không ngoại lệ, dẫu sao Cao Thừa An cũng được mệnh danh là yêu đế\* cơ mà!

Yêu đế ở đây là để nói về việc ví Cao Thừa An có sắc đẹp tựa với yêu nghiệt mê hoặc người khác.

- Ca ca..

Phong ca ca..

Cao Thừa An bỗng nhoẻn miệng cười, gương mặt say mềm ửng đỏ được phủ thêm một tầng mây vui vẻ.

Giọng y không lớn nhưng có thể là do hắn quá chú tâm vào con người này nên dễ dàng nghe thấy lời y gọi.

- Ca ca, huynh..

huynh có sao không? Huynh mau đi theo ta đi! Ta..

ta sẽ nhờ Đậ Đậ tử tử giúp huynh băng bó!

Tiểu hoàng tử cần môi nói với cậu nhóc lớn hơn mình khoảng chừng vài tuổi.

Cũng tại nó mà huynh ấy mới bị thương như vậy..

- Ta không sao đâu! Mà nè, đệ tên gì vậy? Vả lại, đệ ăn mặc như vậy không phải là hoàng tử sao, cứ gì lại bị đánh?

Tiểu tử đang ngồi dưới đất với cái chân bị thương nhìn hoàng tử nhỏ chớp mắt hỏi.

- Ta..

ta là Thừa An, ta đúng là hoàng tử..

nhưng ba vị hoàng huynh đó không thích ta  
Cậu nhóc ủ rũ, khuôn mặt lộ ra vẻ khổ sở.

- Thừa An sao? Tên của đệ rất đẹp nha! À ta Là Triều Thái Phong,  
cha của ta là tướng quân lầy lùnh lằm đó, ông ấy với hoàng thượng  
thân lắm! Hay là vậy đi, sau này nếu những hoàng tử khác còn bắt  
nạt đệ thì đệ cứ đến tìm ta!

Triều Thái Phong vui vẻ thằng thằng nói.

Đôi mắt trẻ thơ ngập tràn niềm vui nho nhỏ..

## Chương 22: 22: Quan Hệ Trêu Đùa

- Nhưng như vậy huynh sẽ lại bị đánh mất!

Cao Thừa An lắc đầu, vẻ mặt tỏ rõ ý không đồng tình.

- Ta biết võ đó! Chỉ là chưa luyện thành tài thôi! Sau này, ta nhất định sẽ trở thành một tướng quân tài giỏi không kém gì phụ thân mình! Do đó đệ không cần lo lắng, ta nhất định sẽ bảo vệ đệ được mà!  
Ta nhất định..

sẽ bảo vệ đệ..

Một cảm xúc dâng trào cuộn lên trong trái tim Triều Thái Phong.

Hắn đã từng..

hứa với y sẽ bảo vệ y, vậy mà bây giờ..

Khẽ cười nhạt, nhưng nụ cười sao trông thật chua chát.

Bây giờ nhớ lại để làm gì? Hắn và y còn có thể trở lại như xưa sao?  
Dù có thể nào câu trả lời vốn dĩ là không thể..

- Nếu lúc đó ta vốn không gặp ngươi..

nhưng mà có lẽ là do thiên đạo đã sắp đặt tất cả.

Sớm muộn gì, hắn cũng sẽ khiến y mất hết tất cả.

Bây giờ ở đây còn tỏ ra phiến não, hắn quả thật cảm thấy chính mình có chút không ổn.

Triều Thái Phong quay đầu.

Ánh mắt lại lạnh đi không chút tình cảm nào.

Nếu có thể một kiếm đâm chết y ngay bây giờ thì có lẽ mọi chuyện sẽ tốt hơn nhiều.

- Đừng đi..

Bất chợt, tay của hắn bị y nắm lại.

- Buông tay!

Hắn gằn giọng thể hiện sự cáu gắt.

"..."

Nhưng sau một hồi lại chẳng có động tĩnh gì đáp lại mình.

Khẽ xoay đầu liền thấy y vẫn gục trên bàn đá.

Chỉ là, bàn tay y lại đang nắm chặt lấy cánh tay của hắn..

Hắn cau mày, muốn rút tay lại thì bất chợt y lại lên tiếng.

- A Phong..

đừng bỏ ta lại..

Trong giọng nói, ẩn chứa một sự thâm lương lạ thường khiến Triều Thái Phong bất động, cánh tay vẫn giữ nguyên không còn ý định giãy ra.

Hôm nay, coi như là lần đầu cũng là lần cuối hắn phá vỡ quy tắc của chính mình.

\* \* \*

- Tham kiến Triều tướng quân, hoàng thượng người..

Lính gác tuần tra nhìn thấy hắn liền lên tiếng hỏi.

- Hoàng thượng có tâm sự nên có chút quá chén.

Ta sẽ đưa người về phong nghỉ ngơi.

Hắn lạnh mặt nhàn nhạt đáp.

- Vậy..

Người kia nghe vậy liền có chút lúng túng.

Như vậy có gì đó là lạ..

sao cứ cảm thấy không hợp với quy cũ cho lắm.

- À, là Triều tướng quân sao? Hoàng thượng có lẽ đã mệt rồi, ngài



mau đưa người về nghỉ ngơi đi! Sáng mai hoàng thượng còn phải  
thượng triều nữa!

Một vị khác đi ngang qua thấy tình huống diễn ra liền lập tức chen  
vào.

Nghe xong, hấn cũng chẳng biểu hiện gì mà lập tức lách người tiếp  
tục đi.

Nếu không có tên này hấn cũng sẽ chẳng quan tâm kẻ còn lại mà đi  
y trở về phòng.

Bởi lẽ trước giờ chưa có ai có quyền ngăn cản điều mà hấn muốn.

- Người đó, sao lại ngốc đến thế chứ? Trong cả hoàng cung này chọn  
giận ai cũng được nhưng tuyệt đối phải trừ Triều tướng quân ra có  
biết chưa?

Kẻ mới đến trợn mắt nhìn người bên cạnh mà lên giọng.

- Nhưng như vậy là không hợp..

- Hợp với không hợp cái gì chứ! Ai mà không biết Triều tướng quân  
được hoàng thượng vô cùng sủng ái.

Nếu còn muốn giữ mạng thì cẩn thận xíu đi!

\* \* \*

Cao Thừa cung..

Phịch!

Đặt y nằm xuống giường.

Triều Thái Phong liếc mắt một cái sau đó chậm rãi giúp y cởi y phục  
bên ngoài ra.

Kế đó hấn khẽ cầm chân muốn đắp lên người y thì đã bị y vươn tay  
kéo mạnh làm mất đà ngã xuống.

Mà không biết có phải do rượu hay không mà dường như sức y  
mạnh hơn một chút khiến tình thế hiện tại lại là hấn bị y đè lên trên  
người!

Biết y vốn đã say nên hấn cũng không rãnh đời co.

Triều Thái Phong lập tức muốn dùng sức đẩy y ra rồi đứng lên thì bất

chợt y cúi người dùng miệng áp mạnh lên môi hắn.  
!.

Harry Potter fanfic  
Tâm trí hắn hoảng loạn.

Vẻ mặt ngờ ngác không chút phản ứng trước sự cưỡng hôn của người đang đè lên mình.  
Đến lúc, cả hai tách ra, Triều Thái Phong vẫn chưa có phản ứng lại.  
- A Phong..

người nhìn ta..

một chút được không?  
Vẻ mặt y buồn bã, ánh mắt khổ sở nhìn chằm chằm kẻ dưới thân mình.

Một chút thôi..

nhìn về ta một chút là được..  
- Người tình táo chút đi!  
Hắn xoay mặt sang trái muốn né đi ánh mắt bị bao phủ bởi bi thương kia.

Nhìn thấy đôi mắt phượng kia rũ buồn, có sao..

tâm hắn lại khó chịu đến lạ..  
- Nhìn ta! Người mau nhìn ta!  
Hai tay y ép lấy mặt hắn xoay lại đối diện với mình.

Một lần nữa cúi xuống hôn lên đôi môi khô khốc đó.

Nhưng lần này hắn không phản kháng bởi lẽ hắn cảm nhận được thứ gì đó ấm ươm ướt ướt chảy lên gương mặt mình.  
- Tại sao..

tại sao không thể là ta..

có gì vẫn luôn là nàng ấy..

nàng ấy đối với người quan trọng vậy sao..  
Thấy y rơi lệ đến thương tâm.

Hắn muốn giơ tay ôm lấy y an ủi nhưng cuối cùng vẫn chỉ siết chặt  
lấy nắm tay của chính mình.  
Hắn không thể..

bị vè ngoài yếu mềm này lừa gạt.

Y là con của kẻ đó..

kẻ có thể nhẫn tâm giết hại trung thần của mình vì lợi ích riêng biệt.

Đối với y, hắn cũng chỉ là một kẻ có thể lợi dụng mà thôi..

còn y là kẻ hắn nhất định phải diệt trừ..  
Quan hệ của cả hai vốn chỉ là như vậy..

lợi dụng, lừa gạt và toan tính...

## Chương 23: 23: Đám Phản Động

Ngày hôm sau..

Cốc! Cốc!

- Hoàng thượng, đã đến giờ thức dậy!

Một cung nữ kính cẩn bên ngoài nói vọng vào.

Nghe tiếng gọi, y từ từ mở mắt.

Đầu óc vẫn còn choáng váng do men rượu hôm qua.

Y phục của y..

là ai đã thay giúp y? Và..

người giúp y trở về tấm cung của mình là ai?

Y lắc lắc đầu cố gắng nhớ lại chút chuyện vào tối hôm qua.

Lúc đó..

có ai đó đã xuất hiện.

Bóng dáng ấy..

giọng nói thoáng qua ấy..

là hấn hay sao? Càng cố nhớ, các mảnh ký ức càng rời rạc.

Y không nhớ rõ quá trình trở về cung, mà chỉ nhớ đến các hình ảnh xảy ra sau đó..

Nếu thật sự là hăn có phải y đã..  
Bất giác cả gương mặt y đỏ bừng lên.

Bàn tay cũng nắm chặt lấy ga giường.  
Cao Thừa An, người làm cái trò gì vậy?  
Vừa cưỡng hôn vừa khóc, y có khác nào vừa ăn cướp vừa la làng không chứ?

- Hoàng thượng..

Cung nữ bên ngoài vẫn kiên nhẫn gõ cửa và gọi.

- Người đem thau nước vô đây rồi đi làm việc đi!

Y choàng tỉnh trong suy tư rồi nói vọng ra với cung nữ bên ngoài.

- Vâng ạ!

\* \* \*

- Hoàng thượng, tình hình hiện tại của phía Nam có chút bất ổn! Một số kẻ nổi loạn bắt đầu vùng lên chống đối! Binh lính của chúng ta đã đi kiểm tra xung quanh nhưng cuối cùng lại chẳng tìm được tên nào cả!

Lang Kiêu chấp tay khai báo sự tình mấy ngày qua.

Còn Cao Thừa An thì nhìn tấu chương trước mặt.

Ánh mắt khẽ lướt xuống Lang Kiêu đang ở đối diện mình bên dưới.  
Chỉ mới về cung thôi, tên này làm việc phải gọi là mau lẹ..

hay thật chất là đang có âm mưu gì đó?

- Chuyện này các khanh gia nghĩ sao?

Y dờn tầm mắt xuống các quan lại hai bên.

Chuyện của gã, y sẽ điều tra cho rõ ràng.

- Theo thần, chúng ta nên ghi lệnh truy nã các đối tượng phản nghịch! Như vậy sẽ khiến cho phạm vi của bọn chúng bị thu hẹp!  
Một viên quan lớn tuổi đứng ra nói.

- Lang đại nhân nghĩ sao?

Y nhìn gã khẽ hỏi.

Đây cũng có thể xem là đang thăm dò thái độ của gã.

- Cách này của Tống đại nhân quả thật có thể dùng được nhưng mà..  
Gã tỏ vẻ chần chừ, hai mày cũng thoáng trùng xuống.

- Người cứ nói tiếp đi!

- Trên tấu chương cũng có ghi hiện tại một bộ phận không chỉ là kẻ phản nghịch mà còn có cả một số lớn dân thường bắt đầu có ý định bao che giúp đỡ cho đám người đó.

Lệnh truy nã ban ra e rằng cũng chẳng thể giải quyết được chuyện gì!

Nghe gã nói xong, những vị quan khế đưa mắt nhìn nhau một cái.

Gã nói không sai.

Nếu làm như vậy chỉ e là bứt dây động rừng, còn có thể kích thích đám phản nghịch đó làm những hành động điên rồ.

- Hành vi của đám người đó chỉ nhắm tới người của triều đình thôi sao?

Trong đây ghi rất rõ, bọn chúng chỉ tập trung mục tiêu là quan lại, binh lính của triều đình, còn những người dân bình thường lại hoàn toàn không có chút ảnh hưởng nào cả.

Như vậy rõ ràng là đang muốn tuyên chiến với triều đình.

Tuyên chiến với đương kim thánh thượng!

- Vậy theo Lang đại nhân, chúng ta cần làm gì?

- Thứ cho thần nếu có phần mạo phạm nhưng chuyện này nhìn ở góc độ nào cũng quá rõ ràng thứ đám phản nghịch kia hướng tới là gì! Nếu muốn giải quyết thì không phải là khó.

Nhưng giải quyết triệt để và nhanh chóng e là chỉ có thể sử dụng một biện pháp!

- Đó là?

- Theo thần nghĩ, hoàng thượng nên đích thân ra mặt, cho dân chúng một sự trấn an nhất định!

- Hoang đường! Hoàng thượng đường đường là thiên tử sao có thể tự mình ra mặt!

Một vị quan lập tức bác bỏ ý kiến của gã.

Hoàng thượng là người cao quý sao có thể xuất đầu lộ diện tự bản thân đi trấn an dân chúng? Rõ ràng là hoang đường cực điểm!

- Ngài nói vậy ta lại không tán thành! Nước muốn mạnh không chỉ ở yên khổ mà còn ở cả lòng người.

Ngài cũng thấy rồi đó, chỉ trong một thời gian ngắn ngủi mà đã có không ít người dân đứng về phía bọn phản động.

Nếu đến lúc nhân dân đồng loạt đứng lên tạo phản khi ấy chắc chắn mọi chuyện sẽ càng thêm nghiêm trọng.

Theo ngài vậy thì việc hoàng thượng đi trấn an dân chúng và việc nguy cơ bị nhân dân phản động thì cái nào sẽ quan trọng hơn? Và lại, chưa hẳn là cần ngài ấy phải tự mình bố cáo thiên hạ.

Cứ trực tiếp đến phía Nam một thời gian ngắn xem xét tình hình, nếu ngày càng tệ thì nhanh gọn giải quyết!

- Chuyện này..

Vị quan kia im lặng.

Về mặt có chút phức tạp.

Những lý lẽ Lang Kiêu đưa ra không phải không có lý.

Thậm chí là nó còn rất chuẩn xác.

Nhưng mà nói thế nào thì chuyện này vẫn có chút không ổn.

Nếu làm không ra chuyện chỉ e là sẽ để lại tiếng xấu cho đời sau.

Do đó không chỉ ông ta mà cả những người khác cũng có thái độ như vậy.

- Lang đại nhân nói cũng có lý.

Nhưng dù sao hoàng thượng vừa mới trở về cung không bao lâu.

Có lẽ nếu muốn làm theo lời Lang đại nhân cũng phải chờ thêm vài ba ngày nữa.

Lạc Phù Nghiêm từ nãy đến giờ im lặng bỗng nhiên lên tiếng.

Và dĩ nhiên những lời này là do phu nhân của nhà hấn chỉ dẫn.

- Lạc đại nhân nói không sai! Như vậy đi, Lang đại nhân khanh cứ việc sắp xếp trước những thứ cần thiết.

Khoảng ba ngày sau trẫm sẽ xuất cung đi về phía Nam một chuyến!  
Là mưu đồ hay thật chất là bọn phản nghịch thật sự, thậm chí có chẳng kẻ đứng sau tất cả là Lang Kiêu đi chăng nữa..

Chỉ có thể tận mắt quan sát mới có thể kiểm chứng.  
Chưa kể, phía Nam là nơi đông dân cư sinh sống.

Nếu thật sự là Lang Kiêu đứng phía sau giật dây và bọn phản động ngày càng bành trướng chắc chắn sẽ có chuyện lớn diễn ra.  
Do đó dù có thế nào, y vẫn phải xuất cung một chuyến!.



## Chương 24: 24: Bánh Đậu Đỏ

Ngự hoa viên..

An Lâm đang trò chuyện cùng mấy người bằng hữu thì bất chợt trượt chân xém một tí là rơi xuống hồ nước.

May thay lúc này lại có một bàn tay nhanh chóng kéo cậu lại.

- Tham kiến Lang đại nhân!

Các cung nữ thái giám thấy gã liền vội vàng hành lễ.

- Không cần quy củ như vậy đâu!

Gã mỉm cười đỡ cậu đứng thẳng, rồi dịu dàng nhìn cậu nói.

- Người cẩn thận một chút, thời tiết hiện tại rất lạnh!

- Đa..

đa tạ Lang đại nhân!

An Lâm ngượng ngùng, hai vành tai đỏ lên nhanh chóng.

"Cũng có chút đáng yêu.."

Gã thích thú nhìn vẻ mặt cậu ngượng ngùng.

Vừa trông ngốc nghếch lại vừa có gì đó thu hút đến lạ.

- À phải rồi! Lang đại nhân, chút nữa..

ngài có bận gì không?

Cậu gãi gãi đầu, sau đó ngập ngừng hỏi.

- Ưm chắc lát ta không có việc gì bận..

chắc là khoảng 1 canh giờ nữa!

- Vậy sao? Vậy nô tài có thể..

mời ngài một chút điểm tâm không ạ?

- Điểm tâm sao? Cũng không tệ, lát nữa mang đến chỗ của ta! Bây giờ ta đi trước! Cáo từ!

- Cáo từ..

Đôi mắt cậu lấp lánh nhìn theo hướng gã rời đi.

Nó cứ thế lưu luyến bóng lưng gã như trên bảo trên đời.

- Ngài có muốn dùng chút điểm tâm không ạ?

- Sau một canh giờ thì đến tìm ta!

- Haha!

Mấy cung nữ và nô tài vừa thấy gã rời đi liền lên tiếng trêu chọc khiến An Lâm ngại quá hóa giận.

- Nè! Các người vừa phải thôi nha!

- Thôi nào Lâm Lâm à, ai mà không biết người mê đắm Lang đại nhân chứ? Mà cũng đúng thôi, ngài ấy vừa có sắc vừa dịu dàng như vậy ai mà không động lòng cơ chứ!

Một nô tì cảm thán.

- Được rồi, Lâm Lâm mau đi làm điểm tâm cho người ta đi! Đừng có để ngài ấy phải chờ đó!

Cả đám cứ thế nói cười vui vẻ mặc cho An Lâm đã ngượng đến mức muốn tìm cái hố tự chui xuống luôn rồi.

\* \* \*

- Hoàng thượng, người thật sự định đi đến phía Nam sao?

Vĩnh Thái Phi nhìn y tìm câu trả lời.

Ban này cũng là y ra hiệu cho cậu ta lên tiếng.

- Ừ, dẫu sao chuyện ở phía Nam nhất định phải giải quyết càng sớm càng tốt!

Y xem kỹ lại tấu chương lúc này Lang Kiêu dâng lên.

Ánh mắt sát sao không bỏ qua một chữ nào.

- Hoàng thượng, ta có thể hỏi người một câu không?

Vĩnh Thái Phi nhìn y, biểu cảm có chút ngập ngừng.

- Người cứ hỏi đi!

- Rất cuộc là vì sao người lại không tin tưởng tên Lang đại nhân kia?

Tuy ta không ở trong cung nhiều nhưng ta thấy hẳn hoàn thành việc

của chính mình rất tốt.

Trên dưới triều đình cũng không ít kẻ ngưỡng mộ hẳn.

Vả lại, lúc ta cùng A Nghiêm đi điều tra đã có không ít dân chúng ca ngợi hẳn!

Vĩnh Thái Phi vừa nói vừa nhớ lại những lời mà các bá tánh chuyện trò với nhau.

Họ có vẻ rất ca tụng vị Lang đại nhân này.

- Người nói có rất nhiều dân chúng ca ngợi Lang Kiêu?

Y nhú mày, đặt tấu chương sang một bên.

Vẻ mặt rõ ràng là thể hiện có điều gì đó không ổn.

- Đúng vậy! Bộ có gì sao?

Thấy thái độ của y hơi lạ, Vĩnh Thái Phi liền nghi hoặc.

Dân chúng ca ngợi Lang Kiêu là điều quái lạ lắm sao?

- Không có gì! Chắc là..

ta nghĩ nhiều thôi..

Cao Thừa An lắc đầu, giấu nhem đi suy nghĩ vừa mới nhóm lên trong lòng mình.

Y cũng mong là do chính mình nghĩ nhiều mà thôi.

Nếu không chỉ sợ là mọi thứ đã quá trễ..

\* \* \*

- Lang đại nhân, đây là điểm tâm nô tài làm cho ngài! Tuy là không đặc sắc cho lắm nhưng mong ngài sẽ nhận!

An Lâm cầm đĩa bánh trên tay vừa đi vừa không ngừng lặp lại câu nói sao cho phù hợp và thể hiện được tấm lòng nhất.

Sao cậu cứ thấy bản thân giờ đây y như tiểu hài tử vậy chứ? Càng nghĩ, càng cảm thấy hồi hộp.

Chỉ là đưa điếm tâm rồi cảm tạ ngài ấy thôi mà..

cớ gì mà phải xoắn hết cả lên?

"Ể..

Lang đại nhân đang làm gì vậy?"

Vừa bước đến gần, An Lâm liền nhìn thấy gã đang ngồi ngắm nhìn thứ gì đó.

Cậu tò mò định lại gần xem thử thì bất chợt, gã xoay đầu, vừa thấy cậu liền mỉm cười nói.

- An Lâm, người đến rồi sao?

- Dạ! Nô tài..

nô tài có đem điếm tâm đ ến cho ngài!

Lời thoại trong đầu cậu phút chốc không cánh mà tự bay đi hết.

- Bánh Đậu Đỏ sao? Người cũng thích món này?

Gã nhìn thức ăn trên tay cậu cầm, vẻ mặt liền lộ ra sự thích thú.

- Vâng ạ! Lúc trước khi còn nhỏ, thái giám tổng quản thường hay đem món này đến cho nô tài!

Lúc trước khi vừa mới nhập cung, cậu lúc nào cũng lon ton đi theo tổng quản.

Có người còn trêu chọc nói cậu thật chất là nhi tử của ông.

Nhưng tổng quản cũng chẳng để tâm mà chỉ dạy bảo cậu những nguyên tắc cần thiết.

Lúc đó cậu đã vô thức bám víu vào ông như một phụ thân hiền từ cho tới khi hoàng thượng thu nhận cậu rồi ông cũng mất vì bạo bệnh thì sự ỷ lại ấy mới kết thúc.

- Người mà người nói là tổng quản trước đó?

Thấy ánh mắt cậu ánh lên tia hoài niệm, gã bỗng sinh ra chút tò mò về chuyện của cậu.

Nghe gã hỏi, An Lâm liền không chân chừ mà gật đầu thay cho lời

nói.

- Vậy món này là người tự làm sao?

- Vâng ạ! Nhưng mà tay nghề của nô tài không được giỏi cho lắm..

- Cũng không tệ!

Đến lúc cậu nói xong, gã đã cầm lấy một miếng bánh cắn thử.

Đúng là có hơi thiếu chút mùi vị.

Nhưng chung quy cũng là rất tốt rồi!

- Ngày hôm nay người làm bánh Đậu Đỏ cho ta, vậy để sau này tới lượt ta làm cho người ăn thử, người thấy sao?

- Vậy sao được ạ! Ngài là đại nhân sao có thể làm cho nô tài..

Cậu nhanh nhẩu từ chối, nếu như vậy chắc chắn sẽ bị lời ra tiếng vào.

Cậu thì không sao chỉ lo là ảnh hưởng đến hoàng thượng và Lang đại nhân mà thôi.

- Có gì mà không được chứ! Chỉ là một đũa bánh mà thôi!

Gã nhíu mày tỏ vẻ không đồng tình với cậu.

- Nhưng mà..

- Quyết định vậy đi, nếu người sợ thì coi như đây là bí mật giữa ta và người, dù sao đây cũng không phải là bí mật đầu tiên của chúng ta!

Gã mỉm cười, khẽ cúi người nói bên tai cậu.

Không biết vô tình hay cố ý mà cánh môi gã khẽ động đến vành tai mềm mại.

Bí mật mà gã đang nhắc đến là chuyện đêm trăng hôm đó.

Lần đầu tiên mà hai người gặp nhau...

## Chương 25: 25: Đêm Trăng Hôm Đó

5 năm trước..

- A Đậ, người ráng lên, đừng có ngủ mà!

An Lâm ôm con mèo trong người, giọng nói nghẹn ngào khi cảm nhận cả cơ thể mèo con cứ không ngừng run lên trong vòng tay của cậu.

- Lâm Lâm, A Đậ không ráng được nữa đâu..

Tiểu thái giám Nhĩ Hòa nhìn cậu không đành lòng nói.

A Đậ là mèo trước đây tổng quản đã nuôi dưỡng.

Sau khi ông mất nó cũng bắt đầu già đi.

Bây giờ có lẽ là nó muốn đi kiếm chủ của mình.

- A Đậ sẽ ổn thôi..

sẽ ổn thôi..

Cậu nghẹn ngào nhưng vẫn cố kiềm lại nước mắt.

A Đậ là người bạn thân nhất của cậu.

Trước đây, mỗi khi tổng quản có việc bận cậu đều ở chung với A Đậ.

Có những lần vô ý bị mấy vị hoàng tử trách phạt, A Đậ đều sẽ tự động dụi vào người cậu an ủi.

A Đậ cũng như tổng quản vậy, là người thân, là gia đình của cậu. Tổng quản đã mất rồi..

cậu không muốn..

không muốn cả A Đậu cũng mất đi..

- Meo..

Con mèo nhỏ trong tay cậu khế máp máp môi.

Mắt nó cũng đã mở không lên nhưng vẫn gượng kêu lên một tiếng như đang muốn vỗ về cậu.

Cũng vì vậy mà nước mắt An Lâm cuối cùng cũng không nhịn được mà rơi xuống.

- Chút nữa người cứ chôn nó ở đây đi, ta đã nói với hoàng thượng về chuyện này, ngài ấy biết người gắn bó với A Đậu nên đã chấp thuận.

Vả lại, A Đậu cũng rất thích chỗ này!

Nhĩ Hòa thờ dài nhìn cậu.

Tên An Lâm gốc này trước mặt người khác luôn tỏ ra mạnh mẽ.

Tuy nói là mạnh mẽ nhưng ai cũng nhìn ra cậu ngây thơ thiên chân đến mức hơn người.

Chỉ cần là người cậu ta nhận định, cậu ta tin tưởng nhất định sẽ hết lòng hết dạ vì người đó.

Nhĩ Hòa cũng không muốn làm phiền cậu và A Đậu.

Do đó tiểu thái giám nhanh chóng rời đi chừa lại khoảng không riêng cho cả hai.

\* \* \*

- A Đậu, gặp được tổng quản, người..

người nhất định phải gửi lời hỏi thăm của ta đến cho ông ấy!

An Lâm đặt con mèo xuống hố, sau đó cố gắng mím cười căn dặn nó dẫn cho cậu biết nó sẽ không có khả năng đáp lại cậu.

- Khụ! Khụ!

Bỗng nhiên có tiếng ho sau lưng mình khiến cậu giật bắn, theo quán tính liền vội vàng quay người.

Là ai vậy?

Trước mặt An Lâm là một nam nhân độ chừng bằng tuổi của hoàng thượng.

Người này mặc y phục của quan thần trong triều, ngũ quan hài hòa tôn lên vẻ nam tính nhưng điều khiến cậu chú ý là sắc mặt tái nhợt cộng thêm bộ y phục của gã đang thấm đẫm máu.

- Mau..

mau cầm máu lại!

Cậu luống cuống vội vàng xé mảnh tà áo của mình.

Sau đó nhanh chóng giúp người kia băng bó vết thương trên tay.

- Máu chảy nhiều quá, ngài phải đến gặp thái y ngay lập tức!

Cậu không khỏi hết hoảng mà nhìn các vết thương trên người kẻ đó.

Toàn là vết chém khá sâu.

Rõ là muốn lấy mạng người khác.

- Ngốc..

Bỗng nhiên kẻ đó nhìn cậu, sắc mặt nhợt nhạt nâng lên một nụ cười.

- Ngốc?

Cậu tự lẩm bẩm lại.

Về mặt mục mị không hiểu gì.

Tiếp đó kẻ kia nhìn cái hố cậu vừa đào sau đó dịu giọng nói.

- Có một bằng hữu tốt như ngươi, nó sẽ cảm thấy mãn nguyện.

Nếu ngươi muốn nó ra đi thanh thản thì đừng nên quá bi thương..

Dẫu cho vết thương đang đau nhức kẻ đó vẫn chậm rãi đưa ra lời khuyên chân thành cho cậu.

Và không hiểu vì sao nước mắt vốn đã ngừng chảy của cậu chỉ vì



câu nói ấy mà tiếp tục tuôn rơi.

Đó là lần đầu tiên cả hai người gặp nhau, vào một đêm trăng thanh gió mát.

Một kẻ bị thương, một kẻ đau buồn vì mất mát..

\* \* \*

- Người có vẻ rất quan tâm tiểu thái giám đó?

Triều Thái Phong tựa lưng vào tường nhìn gã hỏi.

Vẻ mặt tươi cười chân thật như vậy hẳn cũng ít thấy lắm.

- Dẫu sao cũng sẽ không ảnh hưởng đến kế hoạch!

Gã cong nhẹ khóe môi cười, ánh mắt vốn luôn tỏ ra hiền hòa bỗng nhiên hóa thành gai góc ranh mãnh.

Đây mới vốn dĩ là con người thật của gã.

- Chuyện ở phía Nam là thật sao?

Hắn bất giác nhắc đến chuyện đó khiến gã vô thức nhíu lại tâm mi của mình.

- Người nghĩ đó là cái bẫy ta dùng để đối phó Cao Thừa An?

- Nếu là người thì điều này không phải là không có khả năng.

Triều Thái Phong lạnh mặt đáp.

- Không phải người cũng sẽ đi sao? Chúng ta cứ đến đó rồi người sẽ rõ!

Gã nâng nhẹ khóe môi sau đó uống vào ngụm rượu.

Triều Thái Phong, người động tâm rồi!

\* \* \*

- Đó không phải là Triều tướng..

An Lâm và Cao Thừa An đang trên đường đi đến hoa viên liền nhìn thấy Triều Thái Phong đang ở bên phía đối diện bọn họ.

Nhưng đến khi cậu lên tiếng gọi thì cứ như có cảm giác là hẳn cố tình lơ đi.

- Không cần kêu đâu!

Cao Thừa An ho nhẹ.

Sau đó tiếp tục bước đi làm như không có gì.

An Lâm nghe vậy liền thoáng bất ngờ.

Trước giờ hoàng thượng rất sủng ái Triều tướng quân, đôi lúc vẫn hay tìm kiếm bóng dáng của ngài ấy.

Thế mà bây giờ cậu cứ có cảm giác như người đang tránh mặt ngài ấy? Điều này thật sự khiến An Lâm khó hiểu!  
Về phần Cao Thừa An thì nào có để ý đến điều cậu thắc mắc.

Y bây giờ vẫn chưa muốn đối diện với hẳn.

Chuyện ngày hôm qua chỉ mới nghĩ tới thôi là đã thấy xấu hổ! Cả hai bên tai y cũng vì vậy mà đỏ lên mất rồi...

## Chương 26: Hai Kẻ Lạ Mặt

"Tại sao phải tránh hấn chứ?"

Trên đường trở về phủ của mình Triều Thái Phong có chút thất thần. Hấn không hiểu vì sao ban nãy lại vô thức trốn tránh y.

Rõ ràng trước đây đều không có gì, chỉ là sau đêm hôm qua.

Dường như có thứ gì đó bắt đầu lệch ra khỏi quỹ đạo mà cả hấn cũng không biết.

Rốt cuộc, bản thân lại đang bị gì vậy?  
Hấn cau mày, tự xem xét lại chính mình.

Nhưng cuối cùng lại chỉ tự làm cho chính mình rối rắm.

Nhắm mắt định thần.

Hấn cố phớt lờ gương mặt kia ra khỏi tâm trí.

Việc bây giờ hấn cần quan tâm là kế hoạch sắp diễn ra..  
Mà khoan đã..

kế hoạch của bọn hấn..

Bất chợt nhớ ra gì đó Triều Thái Phong lập tức cau mày.

Chuyện như vậy làm sao hấn lại có thể quên mất?

Chuyến đi đến phía Nam vốn đã nằm trong một phần kế hoạch của họ.

Vậy mà..

hắn lại không nhớ, vả lại cả Lang Kiêu tại sao cũng chẳng nhắc nhở hắn? Chưa kể, rõ ràng kế hoạch đó vốn không diễn ra sớm như vậy cơ mà? Lang Kiêu phải chăng là đang che giấu hắn điều gì đó? Có phải, còn kẻ nào biết đến kế hoạch này ngoài bọn họ hay không? Nếu như vậy, chuyến đi phía Nam lần này, chỉ e là xảy ra không ít chuyện.

\* \* \*

Ba ngày sau, bên ngoài thành hoàng cung..

- Hai người cũng đi nữa sao?

Cao Thừa An vừa chuẩn bị lên kiệu liền nhìn thấy phu phu họ Lạc cưỡi ngựa đang chạy về phía mình.

- Ừ! Bọn ta có việc quan trọng cần đến đó!

Vĩnh Thái Phi đáp lại y, sau đó liếc mắt sang Triều Thái Phong đang ngồi trên lưng ngựa đằng trước.

Lần đi này một phần là vì cậu ta có manh mối về kẻ kia, một phần khác là do chuyện của y và hắn.

Coi như cậu ta nhiều chuyện đi! Chỉ là nếu có thể khiến hai người đó có một chút tiến triển thì cũng không tệ lắm..

- Được rồi, vậy xuất phát thôi!

Cao Thừa An gật đầu sau đó bước lên xe ngựa.

Theo đó, An Lâm cũng nối theo bước y.

- Tâm trạng của người không tốt lắm?

Lang Kiêu bước lên xe ngựa ngồi cạnh Triều Thái Phong rồi cả hai nhanh chóng phóng xe chạy đi.

Tiếp đó, gã liền ngoảnh mặt thì thầm với người bên cạnh.

Do đó liền dễ dàng nhận ra ánh mắt của hắn từ nãy giờ luôn trốn tránh nhìn về phía Cao Thừa An.

- Ta có chuyện quan trọng hơn cần nói với người.

Hắn không trả lời câu hỏi của gã mà chỉ lãnh đạm nói một câu vu vơ không đầu không đuôi.

Nhưng có lẽ, Lang Kiêu đủ tinh táo để hiểu rõ điều mà hắn muốn nói

với mình là gì.

\* \* \*

Đi suốt cả hai ngày dài, sau cùng bọn họ cũng đến được phía Nam như mong muốn.

Nhìn khung cảnh phố phường tấp nập, trong lòng Cao Thừa An cũng cảm thấy thanh thản.

Ít ra, dưới sự cai trị của y, dân chúng không đến mức lầm than khổ sở.

- Các người đi tìm quán trọ đi, ta muốn đi tham quan một chút! Trên đường chắc chắn có quán ăn nhỏ, chúng ta cứ tập hợp ở đó!

Y bước xuống xe ngựa sau đó nhìn Triều Thái Phong và Lang Kiều, ánh mắt cũng giống như người họ Triều kia có chút khẽ lảng tránh.

- Được! Bọn ta biết rồi!

- Cả hai người nữa!

Y nhìn Lạc Phù Nghiêm và Vĩnh Thái Phi nói tiếp.

- Hay là để ta đi với hai người?

Vĩnh Thái Phi do dự, có chút không muốn rời đi trước.

Dầu sao y cũng là hoàng đế, lỡ bất trắc gì nhất định thiên hạ sẽ có một phen đại loạn.

- Người yên tâm, ta không yếu đuối như người tướng đâu!

Cao Thừa An nhếch nhẹ môi cười, vẻ mặt muôn phần tự tin cao ngạo.

Có lẽ tên nhóc Thái Phi này đã quên rằng bản thân từng thua y trong trận đấu kiếm lần trước..

\* \* \*Vậy, bọn ta đi trước! Các người cẩn thận!

Nói xong cả hai người đều phóng ngựa rời đi.

- Hoàng thượng, ở đây thật sự có bọn phản nghịch sao?

An Lâm thì thềm vào tai y nói nhỏ.

Nhìn nơi đây yên bình như vậy, cậu thật sự không nghĩ sẽ có kẻ phản động.

- Có lẽ là bọn chúng vẫn chưa có hành động! Mà người cũng đổi

cách xưng hô đi! Lần trước vẫn còn chưa quen miệng cho lắm!  
Y vừa quan sát vừa căn dặn An Lâm ở bên cạnh mình.

- Vâng, nô tài hiểu rõ!

- Được rồi, mau đi thôi!

Cứ thế, hai người hòa vào bầu không khí nhộn nhịp của dân chúng.

Mà ở phía xa xa lại có hai người nào đó đang âm thầm quan sát tất cả.

- Phải đem cái này về cho muội muội mới được!

Bịch!

Một cậu nhóc nhỏ đang vui vẻ chạy nhảy thì bỗng va vào ai đó.

- Ui da..

Cậu nhóc xoa xoa đầu, sau đó khẽ ngẩng lên thì liền có chút sợ hãi.

- Tiểu bằng hữu không cần sợ đâu, mau đứng dậy đi, có đau ở đâu không?

Một nam nhân mặc áo choàng đen khẽ đỡ lấy cậu bé.

Giọng nói của người này xem ra cũng khoảng chừng bốn mươi mấy.

- Không..

không sao ạ!

Cậu nhóc lắc lắc đầu sau đó lại trộm nhìn người trước mặt.

Người này không đáng sợ cho lắm?

- Mau đi thôi!

Người vốn va trúng cậu bé cau mày khó chịu nhìn gã đàn ông kia.

Kẻ này cũng khoác áo choàng đen, nhưng giọng nói thì không nghe ra nam nữ..

- Người không cần cúi gắt vậy đâu, bọn họ cũng không đi đâu xa!

Gã đàn ông bình thản đưa cho cậu bé một cây kẹo rồi nâng tay xoa đầu nó.

- Làm chuyện rảnh rỗi!

Người còn lại hừ lạnh, sau đó không quan tâm gã ta mà tự mình đi trước.

- Sau này nhớ cẩn thận có biết chưa?

Gã đàn ông dịu dàng nhìn cậu nhóc cười nói sau đó liền nhanh chóng đuổi theo người phía trước.

Tính cách lúc nào cũng gấp gáp như vậy...

## Chương 27: 27: Miếng Ngọc

- Ông chủ, món đồ này bao nhiêu tiền vậy?

Cao Thừa An nhìn miếng ngọc có khắc hình con đại bàng liền nướnng mầy tỏ vẻ thích thú.

- Công tử đúng là rất có mắt nhìn nha! Đây là hàng hiếm của tiệm ta đó!

Ông chủ này trông dáng vẻ có chút mập mạp, gương mặt vui vẻ hào hứng cười nói buông chuyện.

- Chất liệu của nó là gì vậy?

Y sờ nhẹ, ý cười trên mặt càng rõ thêm.

- Chất liệu được làm từ gổm cơ đấy, là món độc nhất vô nhị trong tiệm!

- Đây là do ông làm sao?

- Không đâu! Cậu nhìn chỗ ta xem, tuy cũng có chút khấm khá nhưng chất liệu tinh xảo này đặc lắm, ta cam không nỏ!

Vị này cười gượng, vẻ mặt vô cùng rất thành thật mà nói chuyện với y.

- Vậy là ông mua lại à? Không biết, người bán còn ở đây không?

Thấy cậu có hứng thú với món đồ này ông chủ liền hảo phóng tiếp lời không do dự.

- Tiếc cho cậu quá, món đồ này ta mua khoảng chừng một năm trước rồi, người bán thì ta cũng chưa từng thấy quay trở lại!

Ông chủ thở dài tỏ vẻ tiếc nuối.

Tay nghề làm ra miếng ngọc này rất tốt, ấy thế mà người kia lại không nói gì chỉ mau chóng muốn bán đi miếng ngọc.

Thật sự là quá đáng tiếc cho một miếng ngọc quý thế này.

- Được rồi, giá của nó là bao nhiêu vậy? À mà, ta hỏi thêm một



chuyện có được không?

\* \* \*

- Thiếu gia, người thích miếng ngọc này sao?

An Lâm hiếu kỳ nhìn miếng ngọc trên tay Cao Thừa An.

Đúng là nó khá bắt mắt thật, nhưng trước giờ cậu chưa từng thấy hoàng thượng hứng thú với thứ gì như vậy.

Cho dù là vàng bạc châu báu hay bảo vật của các nước láng giềng ngài ấy vẫn chưa từng lộ ra vẻ mặt như thế.

- A Lâm, người nhìn đi!

Y khẽ lật mặt sau miếng ngọc, kể đó nhìn cậu mà nói.

- Có gì sao..

khoan đã! Đó là..

An Lâm lúc đầu còn chưa hiểu gì thì bất chợt liền to mắt nhìn chằm vào miếng ngọc trên tay y.

Dấu ấn chữ "Cao" với hai chấm bên cạnh, không phải là riêng biệt thuộc về hoàng cung hay sao?

- Ừ, và lại miếng ngọc này ta đã từng nhìn thấy..

- Vậy người muốn tìm kẻ đã bán miếng ngọc này sao?

An Lâm nghi hoặc hỏi.

Lúc này hoàng thượng có nhắc đến chuyện người bán miếng ngọc là nam hay nữ, chẳng lẽ là vì đang nghi ngờ gì đó?

Cao Thừa An im lặng không trả lời với câu hỏi của cậu mà chỉ khẽ siết lấy miếng ngọc trong tay mình.

Trong lòng y rối ren một mảng, từ từ cố gắng xâu chuỗi lại mọi việc.

\* \* \*

Sơn Trà quán..

- Trên này!

Vĩnh Thái Phi đang ngồi trên lầu của quán ăn thì thấy Cao Thừa An và An Lâm đi ngang qua nên liền vẫy tay kêu gọi.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, y ngẩng đầu liền bắt gặp những người quen đã tập hợp đông đủ.

\* \* \*

- Các người đi cũng lâu quá đi..  
Vĩnh Thái Phi khoanh tay nhìn y và cậu.

Cứ tưởng bọn họ mới là người đến trễ.

Ai mà dè y và cậu còn lâu hơn gấp bội.

- Trên đường gặp vài thứ nên muốn dừng mua mà thôi!  
Y cười nhạt, sau đó tự rót cho mình một ly rượu.

Rượu ở đây không tệ, mùi vị rất thơm!

- Thôi mau ăn đi, ta đói sắp rã rời rồi!  
Vĩnh Thái Phi hối thúc tất cả mọi người.

Cậu ta vốn có thân phận là hoàng tử của Thủy Quốc do đó trước mặt y cũng đặc biệt tự nhiên không khiêm nhường như mấy người còn lại, chưa kể đến cả hai lại là bằng hữu, đương nhiên cũng không mấy ngại ngùng, mất tự nhiên.

- Các người mau ăn đi!

Cao Thừa An cầm dũa, y cũng biết nếu bản thân chưa cho phép đương nhiên bọn họ sẽ không dám và không thể ăn.

Dù sao, đó cũng là quyền hạn của một vị vua cần có.

- Món đó khá cay!

Y vừa định gắp một miếng thịt bò bất chợt Triều Thái Phong lại lên tiếng.

Nhưng vừa nói xong, hắn liền cảm thấy có chút hối hận.

Hắn lo chuyện bao đồng để làm gì cơ chứ?

Còn về phần y khi nghe hắn nói thì khẽ nhướn mày nhìn hắn nhưng kẻ kia lại đang chìm trong suy tư cũng như cúi đầu ăn cơm để tận lực né tránh ánh mắt của y.

Tâm trạng y thoáng cái vui vẻ, y cảm thấy có chút muốn cười và..

Ấm lòng.  
Hắn vậy mà..

vẫn nhớ chuyện y không thể ăn cay..  
Khẽ thu đũa, y hướng sang đĩa gà bên cạnh rồi gấp.

Tâm trạng hiện tại vô cùng vui vẻ và thoải mái.  
"Cũng rất chu đáo.."  
Vĩnh Thái Phi thầm đánh giá trong lòng.

Tên này, xem ra cũng không phải là không có tình cảm gì với y đi.  
Bàn ăn lại phút chốc trở nên dung hòa hơn bao giờ hết.

Chỉ là ánh mắt của Lang Kiêu khi chứng kiến một màn thế này lại sâu  
đến lạ thường.

\* \* \*

Cốc! Cốc!  
- Lang Kiêu?  
- Ừ, là ta!  
- Vào đi!

Triều Thái Phong gấp lại cuốn sách để qua một bên rồi lên tiếng.  
- Người bảo có chuyện muốn nói với ta?

Lang Kiêu dựa vào cửa, đứng nhìn đối diện với đôi con người lạnh  
nhạt nhưng gã vẫn vô cùng bình thản.  
- Ta nhớ rằng kế hoạch của chúng ta vẫn chưa đi đến bước này.  
Hắn nheo mắt nhìn gã chất vấn.

Hắn cũng muốn xem thử, rốt cuộc kẻ này đang giấu hắn điều gì.  
- Giờ người mới chú ý đến sao?  
Gã cong môi, trên mặt thể hiện một nụ cười giễu cợt.  
- Ta nhớ chúng ta đã từng giao hẹn những gì, người tốt nhất đừng  
âm thầm sau lưng giờ trò!  
Triều Thái Phong gắng giọng đe dọa.

Sắc mặt cũng vô cùng nghiêm túc không có thái độ bông đùa khiến nụ cười trên môi Lang Kiêu tắt hẳn.

- Triều Thái Phong, ngươi có tư cách gì nói câu đó với ta? Giao hẹn sao? Nực cười, ngươi vẫn còn nhớ hai chữ giao hẹn viết thế nào cơ đấy!

Gã trào phúng châm biếm.

Ánh mắt lại tỏ rõ vẻ khinh thường.

- Nếu ngươi đã nhắc lại thì ta cũng không muốn vòng vo.

Mục đích của ta và ngươi là kéo Cao Thừa An ngã ngựa.

Nhưng bây giờ ngươi tự hỏi lòng mình xem, có chút tâm tư nào là muốn đối chọi với hắn? Ngươi tự hỏi lương tâm mình xem, có chỗ nào không hổ thẹn với phụ mẫu của mình?

Lang Kiêu cao giọng nói một tràng chất vấn.

Ánh mắt gã đỏ ngầu không che giấu được sự tức giận..

## **Chương 28-29: 28: Thuộc Về Gia Tộc Họ Triều - 29: Thu phục lòng dân**

### **28: Thuộc Về Gia Tộc Họ Triều**

Rầm!

Đợi đến lúc cửa phòng đóng lại, Triều Thái Phong vẫn bất động không nhúc nhích.

Từng lời từng chữ Lang Kiêu đã nói hẵn vô cùng rõ.

Hắn cũng biết bản thân dạo gần đây như thế nào.

Do đó hắn không phản bác lại gã, bởi hắn biết hiện tại bản thân là kẻ sai.

Nhưng mà..

Vẫn có gì đó len lỏi trong trái tim hắn từng chút lớn dần.

Đó không chỉ là mối hận giết cha mẹ.

Đó không chỉ là giao ước giữa hắn và gã.

Mà đó..

còn liên quan đến y.

Liên quan đến kẻ, hắn có nằm mơ thế nào cũng không dám mộng tưởng, suy nghĩ tới.

\* \* \*

Chết tiệt!

Lang Kiền trở lại phòng vẫn chưa nguôi được cơn phẫn nộ.

Gã nghiêng rặng, ánh mắt vẫn toát lên sự giận dữ khó có thể nào phai mờ

Triều Thái Phong người đứng là điên hết thuốc chữa rồi!

Nhớ lại về thất thần im lặng ban nãy, gã hiểu rõ quỹ đạo của kế hoạch thật sự đã lệch hẳn một đường xiên khó có thể kéo lại thành thẳng.

Đang đắm chìm trong dòng suy tư, bất chợt gã nhìn thấy một mảnh giấy bị đè lên bởi cái ly trên bàn.

Ngó nhìn xung quanh, kể cả cửa sổ và xác định không có ai gã liền cầm lấy mảnh giấy rồi mở ra đọc.

Và rồi sau đó, sắc mặt Lang Kiền bất chợt biến đổi..

\* \* \*

"Tại sao miếng ngọc này lại ở đây?"

Cao Thừa An nâng miếng ngọc bội xanh lam.

Ánh mắt chuyên chú không thể nào rời khỏi.

Đây không phải miếng ngọc năm đó, nhưng nó quả thật là cùng một khuôn mà ra.

Y ngời thừ người ra, rồi chốc lát, một dòng hồi ức từ rất lâu bất chợt hiện về.

Hoàng cung 15 năm trước..

- Triều tướng quân!

Nhìn thấy người nam nhân khí chất oai phong hơn người đang trò chuyện với phụ hoàng của mình, tiểu Thừa An liền vui vẻ nhào đến làm nũng.

- Ấy da, tiểu hoàng tử cao hơn chút rồi nè!

Triều Thái Nam vui vẻ ôm lấy hoàng tử nhỏ.

Tiếc thật, hôm nay Phong nhi lại bận phải học.

Nếu không thì hai tiểu tử này có thể cùng chơi với nhau rồi.

- Tiểu tử thối như con chẳng xem trẫm ra gì cả?  
Hoàng đế ngồi đối diện khẽ vờ cau mày nói.

Ánh mắt tỏ vẻ thương tâm nhìn con trai nhỏ của mình.

- Hihi! Làm sao có thể ạ! Phụ hoàng là người tốt nhất trên đời luôn!  
Tiểu Thừa An chân thành cười nói.

- Thật hết nói nổi..

y chan mẫu hậu của con..

Thấy phụ hoàng mình cười khẽ, tiểu Thừa An liền vui vẻ cười đùa với Triều Thái Nam.

Cậu rất thích ông ấy, ông ấy thường hay đưa cậu và Phong ca ca đi chơi!

Bỗng nhiên nhìn thấy thứ gì đó sáng sáng.

Hai mắt của tiểu Thừa An liền lập tức lấp lánh.

- Ế? Sao vậy, hoàng tử thích miếng ngọc này sao?

Thấy đứa nhỏ nhìn chằm vào sợi dây treo miếng ngọc trên cổ mình.

Triều Thái Nam dịu giọng hỏi.

- Dạ! Nó đẹp quá ạ!

Tiểu Thừa An vui vẻ đáp.

Hai mắt vẫn không rời khỏi miếng ngọc sáng chói.

- Cho người mượn một chút!

Triều Thái Nam mỉm cười tháo sợi dây chuyền ra đưa cho cậu cầm nghịch.

- Khanh lúc nào cũng nuông chiều nó cả..

Hoàng thượng ngồi một bên khẽ thở dài.

Tên tướng quân này làm hư con của trẫm hết!

- Dầu sao đây cũng là xuất sứ trong cung.

Để hoàng tử cầm chơi cũng không có gì!

- Nhưng biểu tượng đại bàng hợp với Triều gia các khanh hơn!

Không để ý đến phụ hoàng của mình, tiểu Thừa An phẩn chấn nhìn ông hỏi, trên tay vẫn giữ chặt miếng ngọc.

- Sau này, ngài làm cho ta một cái có được không?

- Dĩ nhiên là được, nhưng hoàng thượng nói đúng.

Biểu tượng này vốn là đại diện của Triều gia.

Hay là vậy đi, ta sẽ đem cho ngài một miếng ngọc hình con rồng, còn miếng ngọc đại bàng hợp với Phong nhi hơn!

\* \* \*

Kết thúc dòng hồi tưởng.

Cao Thừa An bỗng có chút nặng trĩu trong lòng.

Chưa kịp đưa cho y miếng ngọc, ngài ấy đã không còn nữa..

Thở dài lấy một hơi rồi ngẫm lại những gì ngài ấy nói, không phải chỉ có Triều gia là được phép khắc hình đại bàng lên ngọc bội hay sao?

Vậy miếng ngọc này là người đó đem bán?

Nhưng không phải ông chủ đã nói..

Vậy kẻ đem bán là ai? Thái Phong? Không thể nào! Hẳn không đến mức túng thiếu, cần gì phải bán miếng ngọc.

Vả lại, y biết rõ, hẳn vô cùng yêu thích miếng ngọc bội này.

Chưa kể đến, hẳn vẫn chưa có được một miếng ngọc của riêng mình..

Lang Kiêu? Càng không có khả năng! Gã ta chẳng có liên hệ huyết thống gì với Triều gia thì làm sao có thể lấy được miếng ngọc?

Vậy thì rốt cuộc kẻ bán miếng ngọc này là ai? Không lẽ còn có kẻ thứ ba tồn tại trong câu chuyện này?

Mọi thứ càng ngày càng rối rắm khiến y bắt đầu có chút hoang mang.

Vốn dĩ ban đầu y rất có niềm tin vào suy nghĩ của mình nhưng bây giờ lại có chút không dám tin tưởng.

Nếu thật sự có liên quan đến người đó.



Chỉ e rằng có một bí mật lớn nào đó đang ẩn chứa phía sau..

\* \* \*

Ngày hôm sau..

- Người, đi mua những thứ này!

Vĩnh Thái Phi đặt tờ giấy lên bàn, ánh mắt hếch lên nhìn về phía Triều Thái Phong, sau đó dùng giọng điệu hỏi đó hay sai vật nô tài nói với hắn.

Đối với thái độ kia, Triều Thái Phong không động đậy.

Ánh mắt lạnh nhạt đối với lời yêu cầu của cậu ta.

Cậu ta nghĩ bản thân là ai? Thân phận của hắn là gì?

- Vĩnh công tử hay là để nô tài đi mua cho...

## 29: Thu phục lòng dân

An Lâm thấy không ổn cho lắm liền vội vàng lên tiếng nhằm muốn làm dịu lại bầu không khí.

Sao cậu cứ thấy, Lạc đại nhân muốn kiếm chuyện với Triều tướng quân vậy chứ?

- Không! Hắn rảnh rồi như vậy để hắn làm!

Vĩnh Thái Phi ngang ngược tự ra quyết định. Tuy hôm qua hắn ta có thái độ không tồi nhưng thật sự với cái gương mặt lãnh khốc hay ra vẻ ta đây đúng là khiến người ta chướng mắt. Và lại, tên khốn này hôm qua còn kiếm chuyện với cậu ta. Nhớ lại thôi đã thấy khó chịu. Bây giờ không tranh thủ trả đũa cậu ta còn là Vĩnh Thái Phi à?

Triều Thái Phong lười quản tên ngang ngược trước mắt. Hắn nhàn hạ ngồi xuống thưởng trà dùng bữa.

- Người...

- Có chuyện gì sao?

Cao Thừa An vừa mới đến liền cảm thấy không khí có chút lạ.

Vì muốn bảo đảm chuyện phía Nam mau hoàn thành nên họ đã hẹn nhau một phòng trọ để bàn bạc. Ai mà dè chưa kịp bàn bạc đã thấy bầu không khí thuốc súng diễn ra.

- Hừ!

Vĩnh Thái Phi hếch mặt khoanh tay không thèm nói. Còn Triều Thái Phong thì có chút mất tự nhiên né tránh ánh mắt y. Cũng do hôm qua tâm trí hấn xáo trộn không biết nghĩ gì muốn gặp y mà đụng phải tên phiến phức nào đó.

Càng nghĩ, càng thấy nhức đầu.

- A Lâm, có chuyện gì xảy ra?

Thấy ai cũng im lặng không đáp y khế cau mày. Nhưng ít ra trong đám người này vẫn còn có cậu sẽ đáp lại lời của y.

- Dạ, là...

An Lâm hé mắt nhìn cả hai người kia một lượt sau đó lấy hết can đảm mà kể y nghe chuyện từ nãy đến giờ.

- Các người cũng đâu còn là trẻ con nữa...

Cao Thừa An ngán ngẩm lắc đầu. Tính tình hai người này phải nói y như hai thái cực khác biệt. Từ lần đầu gặp nhau y đã biết họ vốn dĩ không ưa nhau rồi.

- Được rồi, chuyện mua đồ chút nữa tính cũng được, chúng ta còn chuyện quan trọng phải bàn.

Cao Thừa An gạt chuyện kia qua một bên mà nhanh chóng bàn đến chính sự.

- A Lâm, Thái Phi, thái độ của dân chúng như thế nào?

Y đã căn dặn hai người đi thám thính tình hình thái độ của bá tánh về chuyện phản động lần này với mong đợi rằng sẽ tìm được thứ gì đó mấu chốt.

- Theo ta thấy, thái độ của họ đối với đám người kia không những chẳng ghét bỏ mà còn có chút tán thành.

Vĩnh Thái Phi nhớ lại cuộc nói chuyện với hai bà thím ở ngoài chợ. Ánh mắt không khỏi chán chường. Đây là lần đầu tiên cậu ta làm chuyện "buôn dưa lê" này, đúng là trải nghiệm mới mẻ nhưng mà không thú vị gì cả. Cậu ta nhớ rõ mấy người đó hăng hái đến nỗi còn không tính cho cậu ta rời đi nữa chứ. Nghĩ lại đã thấy ong ong cả đầu.

- Ngài ấy nói đúng ạ, không những chỉ có người lớn mà cả những tiểu hài tử dường như cũng rất thích đám người kia!

An Lâm bổ sung tiếp lời. Cậu cũng không biết, rốt cuộc đám người đó làm gì mà có thể dễ dàng thu phục lòng người đến thế?

- Cả trẻ con luôn sao?

Cao Thừa An nghe tới đây thì liền cau mày, nếu vậy tiến độ không phải quá nhanh sao? Thật sự là chỉ trong một thời gian ngắn? Suy nghĩ thoáng lướt qua tâm trí khiến y không biết là cố tình hay vô ý mà liếc mắt qua phía Lang Kiêu.

- Vậy hiện tại chúng ta nên làm gì tiếp theo?

Lạc Phù Nghiêm nhìn y hỏi.

- Bây giờ bố cáo thiên hạ chỉ e rằng còn khó hơn lên trời...

Cao Thừa An cau mày. Muốn tuyên bố điều gì trước mặt dân chúng ít ra phải khiến họ có lòng tin trước. Nhưng xem ra đám người kia

quá là cao tay rồi.

- Tạm thời các người chia ra mà hành động. Nếu phát hiện kẻ phản động thì phải lập tức bắt về đây!

Cách này có thể xem như là tất yếu nhất. Mong rằng sẽ có thể nhanh chóng tìm ra kẻ chủ mưu đằng sau.

Cạch!

- Sao người vẫn để cho Lang Kiền tham gia chuyện này?

Trong phòng chỉ còn lại y và Vĩnh Thái Phi. Xác định bên ngoài đã không còn ai, Vĩnh Thái Phi nghi hoặc lên tiếng.

- Người nghĩ Lang Kiền có phải là chủ mưu hay không?

Y chậm rãi liếc mắt.

- Ta không chắc....có lẽ hẳn che giấu quá kỹ..

Vĩnh Thái Phi mím môi không dám đưa ra đáp án cụ thể. Biểu hiện của kẻ kia không có chút điểm hở gì cả. Muốn tìm ra bằng chứng về con người của gã cũng chẳng dễ dàng gì.

- Sự nghi ngờ của ta đối với hẳn chưa từng suy giảm nhưng mà....ta nghĩ còn có kẻ khác đứng sau bày mưu mọi chuyện.

Y day day trán. Vẻ mặt vô cùng phức tạp. Từ chuyện miếng ngọc bội hôm qua đã khiến tâm trí y muốn rối lên hết. Bây giờ cường thế của địch lại càng thêm mạnh. Đúng là lão thiên gia\* muốn dồn y vào đường cùng cơ mà.

\*Ông trời

- Ta vẫn không hiểu, rốt cuộc tại sao người luôn nghi ngờ Lang Kiền?

Đây là điều mà y vẫn chưa từng giải đáp cho cậu ta nghe.

- Haiz...thật ra lúc đầu ta cũng không nghi ngờ gì hănh....thậm chí là có phần tin tưởng..

Thấy kẻ kia tò mò y cũng đành thờ dài. Thôi vậy, cũng chẳng phải điều gì to tát mà cần giấu diếm.

- Xuất thân của Lang Kiền người có biết là gì không?

Y nâng mắt, chờ câu trả lời từ người nọ.

- Xuất thân của hănh sao? Ta không biết!

Vĩnh Thái Phi thành thật mà đáp. Cậu ta ít khi quản chuyện thế sự. Huống hồ cũng không hợp với quan lại trong cung. Có thể nói Lạc Phù Nghiêm là ngoại lệ duy nhất mà cậu ta tiếp xúc.

- Lang Ẩn!...Cái tên này nghe quen chứ?

## Chương 30: 30: Động Tĩnh

- Lang Ẩn..

Lang Ẩn..

không phải chứ! Là tên gián điệp trà trộn vào hoàng cung mấy mươi năm trước!

Vĩnh Thái Phi không tin nổi mà trừng mắt.

Trên đời này có nhiều chuyện trùng hợp đến vậy sao?

- Vậy họ là..

- Người đoán đúng rồi! Nhưng mà..

đó không phải là lý do chính mà ta nghi ngờ hẳn..

Lý do thật sự là sau sự kiện xảy ra ở Lâm gia năm năm trước.

- Vậy tại sao người..

- Thiếu gia, quan huyện Châu An đến tìm người ạ!

Chưa kịp nói xong câu chuyện thì tiếng của An Lâm đã vội vã từ bên ngoài vọng vào.

Châu An? Tên này nắm bắt thông tin cũng mau lẹ đó chứ?

Cao Thừa An thầm tán thưởng sau đó dè dặt lại câu chuyện đang dở dang mà chuẩn bị ra đón tiếp kẻ vừa tới.

Chuyến đi lần này, đương nhiên không thể thiếu sự giúp đỡ của vị quan huyện này.

Y còn định nay mai sẽ đến tìm.

Ai dè, chưa kịp thì người đó đã xuất hiện.

\* \* \*

- Thần tham kiến..

- Được rồi, được rồi! Người đứng lên đi! Còn nữa mau đổi cách xưng hô!

Thấy Châu An muốn hành lễ với mình Cao Thừa An liền ngăn cản.

Nếu có ai vô tình lướt ngang qua bí mật của y sẽ lộ hết.

- Vậy hoàng..

An công tử, ta có thể giúp gì cho ngài!

Thấy kẻ kia mau chóng vào nhanh vấn đề khiến Cao Thừa An không khỏi khâm phục.

Nếu không phải chính tay y điều tên này đến quản lý phía Nam thì y còn cho rằng kẻ này đang cố ý nịnh bợ chính mình.

- Chuyện bọn phản động này, chắc người đã biết rồi?

\* \* \*

Khu rừng phía Đông..

- Tới rồi!

Lang Kiêu đang đi giữa chùng thì bỗng có tiếng ai đó vang lên sau lưng gã.

Khẽ xoay người một cái thì liền nhìn thấy hai người nào đó đang đứng khoác áo choàng đen kín mắt.

- Tiếp theo chúng ta nên làm gì?

Lang Kiêu không vòng vo mà vào thẳng vấn đề chính.

Trong giọng nói của gã nghe ra một tia kính trọng.

- Vẫn làm theo kế hoạch cũ.

Nhưng mà, Thái Phong nó đã nhận ra gì hay chưa?

Một người âm trầm lên tiếng hỏi.

- Chưa, hấn vẫn chưa biết ta có qua lại với hai người.

Nhưng tại sao lại phải giấu hấn?

Đây là điều mà gã luôn thắc mắc trong lòng.

Cớ gì, hai người này lại che giấu không cho Triều Thái Phong biết đến sự hiện diện của mình, nhất là..

- Không phải ta không muốn nói..

nhưng người cũng thấy, Thái Phong là một đứa nhỏ tuy trông lãnh khốc nhưng lại giàu tình cảm.

Chắc hẳn, thời gian này, người cũng nhận ra gì đó rồi đúng không?

"..."

Lang Kiền im lặng không đáp lại người kia.

Thật chất gã cũng chẳng biết nói gì vì người kia nói hoàn toàn không sai.

Tình cảm của Triều Thái Phong dành cho Cao Thừa An vốn đã lệch ra ngoài quỹ đạo.

- Còn nữa, trước khi kế hoạch hoàn toàn diễn ra, ta muốn gặp riêng Cao Thừa An một chút!

\* \* \*

Quán trọ Miên Hà..

Cốc! Cốc!

- Vào đi!

Sau khi tiễn Châu An rời đi, chỉ còn lại một mình Cao Thừa An trong phòng.

- Lang Kiền có động tĩnh!

Bước vào là Lạc Phù Nghiêm và Vĩnh Thái Phi với sắc mặt không được tốt cho lắm.

- Hai người mất dấu rồi?

"..."

- Haiz..

nói xem, rốt cuộc mọi chuyện là sao?

Cao Thừa An day day trán.



Y biết rõ tên kia là con cáo già ranh ma.

Hai người này, đối phó với gã cũng sẽ không dễ dàng gì.

- Lúc nãy khi mọi người chia ra làm việc, ta thấy hắn ta rẽ hướng đi đâu đó.

Nhưng mà theo được một đoạn thì liền mất dấu.

Vĩnh Thái Phi kể lại mà trong lòng không khỏi thất vọng và tự trách.

Nếu mà cậu ta nhanh nhẩu hơn chắc chắn sẽ nắm được thứ gì đó.

- Đó không phải là của Ân..

của A Phi đâu!

Lạc Phù Nghiêm một bên chen vào.

Hắn ta không muốn Ân nhi của mình bị trách phạt.

- Được rồi, ta cũng đã nói gì đâu.

Các người tiếp tục việc cần làm đi..

Y thờ dài hết cách với đôi phu phu này.

Mà y cũng thắc mắc, rốt cuộc lý do gì mà Lạc Phù Nghiêm lại gọi Vĩnh Thái Phi là Ân nhi cơ chứ? Hai cái tên này có liên quan đến nhau sao?

- Bọn ta hiểu rồi!

Nói xong hai người đó nhìn nhau một cái rồi quay lưng định rời đi.

- À phải rồi, người và..

Thái Phong xảy ra chuyện gì sao?

Nhớ lại chuyện ban sáng y liền thấy chắc chắn là có vấn đề.

Mà hỏi Triều Thái Phong chắc hắn sẽ không đáp đâu.

Do đó hỏi Vĩnh Thái Phi có khi lại nhanh hơn.

- Tự mà đi hỏi hắn!

Mới nghe thấy tên của kẻ nào đó, Vĩnh Thái Phi liền lập tức không khác gì con mèo phát ti3t!

Rầm!

Chậc, lẽ nghĩa của người tốt cuộc là đi đâu hết rồi hả?

\* \* \*

Đêm đến..

- Gâu! Gâu!

Đang chuẩn bị trở về phòng ngủ thì Cao Thừa An liền nghe thấy tiếng chó sủa.

Liếc mắt nhìn một cái thì thấy xa xa có bóng người đang ngồi.

Bên cạnh còn có một con chó nhỏ đang cọ vào chân kẻ đó làm nũng.

Mà bóng dáng này, hình như là Triều Thái Phong đi..

Rồi không biết thế nào, y lại quay sang hướng người đó rồi chậm rãi bước đến gần.

Quả nhiên là Triều Thái Phong mà..

- Ăn đi!

Triều Thái Phong thái độ với bất kỳ ai cũng lãnh đạm như vậy kể cả là một con vật.

Hắn cầm một chút thịt gà sau đó đưa đến miệng chó nhỏ.

Dĩa thịt này là lúc nãy hắn nhờ bên chỗ bếp làm cho.

- Gâu! Gấu!

Chó nhỏ vui vẻ lè lưỡi ăn thức ăn.

Sau đó còn rất vui vẻ mà cọ vào lòng bàn tay hắn.

- Gấu!.

## Chương 31: 31: Lời Không Thể Nói

Nhìn thấy y đang ở sau lưng hắn, chó nhỏ còn tưởng y muốn làm hại hắn nên liền sủa lớn.

- Ta chưa làm gì hết!

Triều Thái Phong xoay đầu liền bắt gặp khuôn mặt y.

Trong mắt hắn khẽ lóe lên tia sáng nhẹ nhưng rồi rất nhanh liền biến mất.

Không để ý đến y, hắn quay về hướng chó nhỏ sau đó khẽ xoa đầu nó như đang trấn an không cho nó làm quấy.

- Không ngờ nha, Triều tướng quân nổi danh cao lãnh thế mà lại yêu thương động vật như vậy?

Y không để tâm hắn có chú ý đến sự xuất hiện của mình hay không mà ngang nhiên ngồi xổm xuống bên cạnh.

Sau đó vui vẻ mà xoa đầu con chó màu trắng đang nhắm nhĩ miếng thịt gà.

"..."

Triều Thái Phong không đáp, xem y như không khí chẳng thềm để tâm.

"Ha! Tốt lắm! Xem như người có bản lĩnh!" Cao Thừa An thầm nghĩ trong lòng.

- Người không phải bận lắm sao?

Sau cùng, Triều Thái Phong vẫn là người lên tiếng phá đi sự im lặng.

- Cũng có chút, còn người, việc được giao đã xong rồi?

Y thoải mái mà trả lời hắn.

- Ừm..

Không biết vì sao, Triều Thái Phong cứ thấy không khí có chút là lạ,

ngượng ngùng.

- Mà..

người và Thái Phi rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?

Cao Thừa An ôm một bụng thắc mắc trong lòng.

Hỏi tên kia thì cậu ta liền tỏ vẻ tức giận.

Tuy là..

hỏi Triều Thái Phong cũng chưa chắc sẽ có đáp án.

Nhưng mà cũng nên thử đúng không?

- Chút chuyện nhỏ..

Triều Thái Phong cau mày, ngữ điệu có phần không vui vẻ.

Quả thật chuyện chẳng có gì cả.

Là tên kia thù dai mà thôi.

- Đừng nói là..

người làm phiền hai tên đó?

Y nheo mắt tò mò nhìn hấn.

Nếu y đoán không lầm chắc là hấn phá rối lúc hai người kia đang làm..

ừm chuyện đại sự.

Nghe thấy y hỏi, sắc mặt hấn càng khó coi hơn.

Bởi lẽ, y đoán không sai.

Ngày hôm đó, tâm trí hấn cứ như chong chóng quay cuồng.

Sau đó lại vô tình đi nhầm gian phòng của đôi phu phu đó.

Nhưng mà hấn cũng chẳng thấy gì cả.

Vừa mới mở cửa thấy tên kia bị đè trên giường hắn đã vội vã đóng cửa lại.

- Haiz, coi như ngươi xui xẻo đi!

Nhìn thái độ của hắn, y đương nhiên là đoán đúng rồi.

Xui cho hắn vậy, Vĩnh Thái Phi trọng nhất là sĩ diện.

Bây giờ lại bị người ta thấy bản thân bị đè..

khụ! Cậu ta còn có thể không xông đến cho hắn một nhát kiếm đã là kỳ tích rồi.

- Ủ, cho là ta xui xẻo đi.

Vốn dĩ ta cũng chưa từng may mắn.

Nghe thấy sự nặng nề trong câu nói.

Nụ cười trên môi Cao Thừa An cũng đông cứng lại.

Cảm giác áp bức, khó chịu này lại xuất hiện xung quanh cả hai.

- Ngươi nên về phòng ngủ sớm!

Nói xong, hắn liền đứng dậy phủi thẳng tà áo bị nhăn của mình.

- Thái Phong!

Chưa để hắn có cơ hội quay đi, y đã vội nắm lấy tay hắn.

- Ta..

phụ..

Y muốn nói với hắn phụ hoàng y chắc chắn sẽ không làm loại chuyện đó.

Chắc chắn chuyện năm đó có hiểu lầm.

Nhưng y lại không tài nào mở miệng nói nên lời.

Cứ như có gì đó chặn họng y lại.

Khiến y chỉ có thể trơ mắt nhìn hấn.

- Ngủ sớm đi!

Hấn gạt tay y ra.

Sau đó không nhanh không chậm mà trở về phòng của mình.

Hấn lại thế rồi..

lại nặng lòng vì Cao Thừa An..

Còn y chỉ biết ngồi đó nhìn theo bóng lưng cô độc thanh lãnh của hấn..

Hai người chắc là đã định sẵn như vậy.

Một người muốn nói lại chẳng thể cất lời.

Một người không muốn nghe lại vô thức để ý.

Bầu trời đêm hôm nay chợt mù mịt đến lạ.

Có lẽ lại một đêm vắng lạnh nặng trĩu trôi qua..

\* \* \*

Ngày hôm sau..

Rầm!

- Thừa An! Ta có tin tức về đám phản loạn đó rồi!

Mới sáng sớm, Vĩnh Thái Phi đã hùng hổ đẩy mạnh cửa phòng y ra.

Cao Thừa An bị tiếng ồn làm cho thức dậy.

Y nhú mày, sau đó chậm rãi ngồi dậy.

Vẻ mặt tuy vẫn còn có chút ngáy ngủ nhưng dù sao vẫn còn vương nét uy quyền.

Đúng là con nhà Long, khí chất cũng khác xa kẻ thường!

- Tập hợp bọn họ lại.

Ta sẽ đến đó ngay!

\* \* \*

- Đến đông đủ rồi sao?

Vừa đến phòng họp y liền nhìn xung quanh một lượt.

Ừm, rất đầy đủ, Châu An hôm nay cũng đến rất sớm.  
Nhìn vị quan huyện đang đứng cạnh Lạc Phù Nghiêm y khẽ cảm thán.

Tốc độ làm việc, kiểm soát thông tin không tệ.

Xem ra y không nhìn lầm người.

- Được rồi, ta sẽ nói nhanh!

Vĩnh Thái Phi nhìn một lượt mọi người sau đó nhanh chóng vào thẳng vấn đề.

- Hôm nay ta và A Nghiêm có đi dạo một vòng quanh chợ.

Vừa lúc gặp được một đám trẻ đang chơi trên đường.

Các người có biết, bọn ta đã nghe thấy gì không?

Thấy vẻ mặt cậu ta nghiêm trọng, Cao Thừa An liền có cảm giác lời sắp nói ra chẳng dễ nghe tí nào.

- Đám ranh con ấy thế mà..

lại hát một giai điệu chẳng ra làm sao!

Nói đến đây, vẻ mặt rõ ràng là vô cùng tức giận.

- Liên quan đến ta?

Y nhanh chóng nắm bắt trọng điểm.

- Ừm..

đúng là vậy! Sau đó bọn ta có lại gần vờ bắt chuyện.

Mấy đứa nhóc đó nói rằng mỗi tháng mọi người sẽ tập trung ở một nơi xem kịch.

Mấy câu hát đó là do bọn chúng xem kịch mà học theo!

- Nhưng ở đây phải cách bốn tháng mới có đoàn kịch đi ngang qua..  
Châu An khó hiểu lên tiếng.

Làm tri phủ ở đây, làm sao hấn ta lại không biết chuyện về đoàn kịch?.



## Chương 32: 32: Đạo Chợ Đêm

- Cái này thì nên xem lại cách làm việc của người!  
Vĩnh Thái Phi khoanh tay hừ lạnh một cái khiến Châu An chỉ có thể cười khổ không biết làm gì.

Quả nhiên Vĩnh Thái Phi này không nề nang ai mà.  
- Mấy vở kịch đó chỉ mới xuất hiện chừng hai năm đổ lại thôi.

Khá là trùng với thời gian bọn phản động xuất hiện.  
- Vậ, tháng này đã diễn kịch hay chưa?  
Triều Thái Phong im lặng nãy giờ bỗng lên tiếng.  
- Chưa! Nghe nói là ba ngày sau sẽ tổ chức!  
Lạc Phù Nghiêm thấy phu nhân của mình không muốn đáp liền thay cậu ta trả lời.

Tính tình của Vĩnh Thái Phi đúng là không khác gì một con mèo hay dỗi.  
- Ba ngày sau sao..  
Châu An lẩm bẩm, vẻ mặt dường như đã nắm bắt được điều gì đó.  
- Hèn gì ta chẳng biết việc gì xảy ra.

Ngày diễn kịch mỗi tháng ta và nương tử đều phải tham gia một bữa tiệc do các quan lại trong và ngoài khu vực tổ chức.

Đám người đó, đúng là rất nhanh nhạy trong việc nắm bắt tình hình.  
- Người như vậy rõ ràng là thất trách!  
Vĩnh Thái Phi nghiêm nghị nói.  
- Ta..  
- Không phải lỗi của y đâu! Đó là luật lệ từ xưa rồi, chỉ có thể nói đám

người đó quá thông minh và am hiểu đường đi nước bước của triều đình.

Ngoài ra, cũng có thể thấy rằng dân chúng không hề có ý định tố cáo.

Nói đến đây, y khẽ liếc mắt sang Lang Kiền nhưng gã vẫn giữ nguyên nét mặt không có chút thay đổi nào.

- Nếu đã như vậy, ba ngày sau chúng ta cùng nhau đến xem vở kịch đi!

Y dờn mắt rồi thông báo với mọi người.

- Người có thật sự muốn đi hay không?

Triều Thái Phong không biết có ý gì mà lên tiếng nhìn y hỏi.

Và lạ thay, dường như Vĩnh Thái Phi cũng có đồng quan điểm với hẳn.

- Đây là thời cơ thích hợp không phải sao? Nếu may mắn có thể tóm gọn được một mẻ!

Y mỉm cười.

Trong đầu dường như đã vạch ra sẵn kế hoạch.

Sở dĩ y không ngăn cản Lang Kiền tham gia mấy cuộc họp này là vì y có linh cảm gã không phải muốn ngăn y tìm được đám người đó.

Mà ngược lại, gã đang muốn y mau chóng đụng mặt với đám người kia.

Hay nói đúng hơn, là đụng mặt với kẻ chủ mưu đằng sau.

Triều Thái Phong nghe y nói liền im lặng cau mày.

Theo như người họ Vĩnh đó nói, chắc chắn vở kịch đó là để công kích, lăng mạ y.

Y là không quan tâm hay muốn vở điếc nghe những lời không hay về mình.

Một bậc quân vương cao thượng mà lại chấp nhận bị người khác

xâu xé, chửi bới.

Rốt cuộc, có phải não y úng nước rồi hay không?

- Thái độ của người rất không tốt.

Bất chợt Lang Kiền đứng cạnh hấn khẽ trầm giọng nói nhỏ.

Cũng vì vậy mà khiến hấn vô thức mông lung mơ hồ.

Hấn..

lại quá quan tâm đến y.

Lại vô thức..

đứng về phía y, bất bình thay cho y..

Chết tiệt..

Lang Kiền nhìn gương mặt đã méo mó đến đáng sợ đó liền không nói gì.

Gã biết rõ hấn đang phải đấu tranh tư tưởng cỡ nào.

Chỉ tiếc cho hấn, động lòng với kẻ vốn dĩ không nên động..

\* \* \*

Vài canh giờ sao..

- Ông chủ, bán cho ta thứ này với thứ này!

An Lâm nhìn đóng đồ ghi trong tờ giấy trên tay rồi lập tức nhanh nhẹn nói với người đối diện mình.

Truyện Xuyên Nhanh

- Cửa thiếu gia!

- Cảm ơn!

Đưa tiền xong cậu liền rẽ hướng đến gian hàng kế tiếp.

Chợ đêm đúng là nhiều thứ mà..

- Chúng ta đi dạo chợ đêm, người đừng xem bản thân là cu li cơ chứ..

Lang Kiền hết cách nhìn đồ ngọc trước mặt hết chạy đông rồi lại chạy tây chỉ để mua đồ cho mấy người trong cung.

Con người này rãnh tới vậy sao?

Nghĩ nghĩ liền liếc mắt sang sau lưng thì thấy đám người của Cao Thừa An đang chậm rãi thưởng thức phong cảnh đêm chợ.

Có ai nào hấp tấp giống An Lâm đâu chứ?

- Nô tài đã hứa với đám A Lan rồi! Vả lại, nếu có thứ gì đó hợp ý cũng sẽ không bỏ lỡ!

An Lâm vui vẻ nói với gã.

Đã hứa với người ta dĩ nhiên không thể thất hứa rồi!

- Được rồi, để ta cầm phụ!

- Không cần đâu ạ!

- Nghe lời đi!

- ..

Vâng!

Thấy hai người trước mặt cứ không ngừng nói qua nói lại, Vĩnh Thái Phi khẽ tặc lưỡi một cái.

Tên Lang Kiền đó là có ý với tiểu thái giám kia?

- Thái giám của người sắp bị người ta lấy đi rồi kìa!

Vĩnh Thái Phi nhoen miệng nói khẽ.

- Lo tập trung đi!

Cao Thừa An cũng thấy rõ mông một cảnh tượng trước mắt nhưng y không nói gì.

Bởi lẽ, ít ra bây giờ tên đó sẽ không động chạm gì đến An Lâm.

Tên ngọc đó, chắc chắn vẫn sẽ an toàn.

- Người không sợ, tiểu thái giám đó sau này bị tổn thương sao?

Vĩnh Thái Phi có chút khó hiểu.

Cao Thừa An đã nhận định Lang Kiền kia là kẻ xấu.

Chưa kể đến y rất quan tâm đến An Lâm.

Nếu sau này hai bên xung đột, tiểu thái giám đó không phải rất khổ sở hay sao?

- Tình cảm vốn là không thể cưỡng cầu.

Người nói xem, ta nên làm gì mới đúng?

Y thờ dài một hơi bất lực.

Ngăn được thân thể thì sao? Ngăn được rồi nhưng trái tim lại luôn hướng về kẻ đó.

Như thế chỉ tổ tốn công mà chẳng được ích gì.

Chi bằng, mau chóng tìm ra manh mối, điều tra ra tất cả bí mật.

Và phải xem thử, Lang Kiều đó đối với An Lâm rốt cuộc là gì.

- Người có biết bản thân thật sự rất nặng tình hay không?

Vĩnh Thái Phi dời mắt nhìn phu quân của mình đang mua đồ rồi mấp máy môi.

- Nặng tình?

- Ừ! Đối với bất kỳ ai, chỉ cần người quan tâm, khi ấy đều sẽ không ngần ngại mà quan tâm, lo lắng, bảo vệ!.

## Chương 33: 33: Nhục Mạ Thánh Thượng

Người ta nói đế vương là vô tình nhất.

Nhưng đối với Cao Thừa An lại hoàn toàn đối ngược.

- Chắc là may mắn của ta đi..

Y cười nhạt, tầm mắt hướng tới phía đứng của người trong lòng.

- Là may mắn hay bất hạnh đây..

Vĩnh Thái Phi lẩm bẩm, nét mặt có chút rầu rĩ.

- Ân nhi, mau qua đây xem!

Lạc Phù Nghiêm hào hứng xoay người gọi.

- Đã nói không được gọi ta như vậy!

Cậu ta nói xong liền hậm hực đi đến phía trước.

Nhìn mấy kẻ có đôi có cặp đang sánh bước bên nhau.

Tâm của y cũng có chút trĩu nặng.

- Hợp với người..

Bất giác, Triệu Thái Phong không biết lúc nào đã xuất hiện bên cạnh y.

Chưa kể đến còn đưa cho y một chiếc khăn thiêu màu xanh nhạt.

- Mới mua sao?

- Ừ, tiện tay.

Hắn hờ hững đáp, sau đó nhanh chóng đi lên phía trước.

Y ở phía sau nhìn theo, tâm trạng phút chốc vốn còn mờ mịt bỗng như được chiếu sáng.

- Hôn quân ác độc! Giết người không gớm! Đảo nghịch thiên ý! Trừ gian diệt ác! Dân ấm, dân no!

- Đệ độc lệch rồi kìa!

Đám trẻ nhỏ bu lại thành vòng tròn to.

Sau đó ngâm nga những câu hát.

Mà ý của những lời đó thật chất là đang xúc phạm đến y, xúc phạm đến đương kim thánh thượng.

- Lần trước các người cũng nghe như vậy?

Cao Thừa An nghiêng đầu nhìn vợ chồng họ Lạc.

Thấy họ im lặng liền biết bản thân đoán đúng.

Y sờ sờ mũi, có chút bất lực.

Y cũng không rõ, bản thân ác độc, giết người không gớm lúc nào.

- Mấy đệ còn nhỏ không được nói như vậy!

An Lâm là người đầu tiên tiến lại gần đám trẻ.

Sao cậu có thể để yên cho hoàng thượng bị nhục mạ được chứ?

- Sao ạ? Nhưng phụ mẫu đệ bảo nói rất hay cơ mà?

Một đứa nhóc giương mắt ngây ngô hỏi.

- Không hay xíu nào! Đệ như vậy là đang..

- A Hòa, mau về thôi!

Một người phụ nữ độ chừng trung niên lớn tiếng gọi.

Thằng bé kia vốn còn đang muốn nói chuyện với An Lâm liền tách khỏi vòng tròn chạy về phía mẹ mình.

- Đã nói bao lần là không được đi theo người lạ mà!

- Con không..

- Phu nhân, lúc này tiểu bằng hữu và các bạn có ngâm nga vài câu gì đó.

Ta là người vùng khác đến, tuy không biết đương kim thánh thượng ra sao nhưng những lời vừa rồi có phải là hơi quá rồi không?

Cao Thừa An mỉm cười tiến lên một bước bắt chuyện.

Thiếu phụ kia vốn không định để tâm y nhưng thấy đám người xung

quanh y liền có chút sợ sệt.

- Chỉ là trẻ con thôi! Chúng nó chỉ là đùa với nhau một lát!

Người kia có chút chột dạ nói.

- Thật sao? Không phải đó toàn là những lời nhục mạ à? Nếu thật sự truyền đến tai quan quân của triều đình, người nghĩ thế nào?

Vĩnh Thái Phi khoanh tay không cho là đúng.

Thấy thái độ cộng thêm lời cậu ta nói khiến người kia không khỏi run rẩy.

Bà ta chỉ là dân thường mà thôi.

Làm sao dám gây chuyện với quan quân của triều đình?

- Vị bằng hữu này của ta có chút thẳng tính.

Phu nhân, liệu chúng ta có thể trò chuyện một chút không?

Y vẫn giữ thái độ hòa hoãn.

Nhìn sắc mặt y không có sự uy hiếp quá lớn.

Người kia mới thở ra một hơi.

Sau đó bắt lực nói.

- Các người muốn rõ thì đến xem kịch đi.

Ta cũng..

không rõ lắm..

Rõ ràng biết là người kia muốn trốn tránh vấn đề.

Nhưng Cao Thừa An không tính làm khó mà chỉ nói lời cảm tạ rồi cùng mọi người rời đi.

- Hừ! Không biết đám người kia đã bịa đặt cái gì mà dân chúng lại có vẻ căm ghét người đến vậy..

Vĩnh Thái Phi khó chịu cau mày.



Mấy đứa nhóc lúc nãy nói không nhỏ xíu nào.

Thế mà dân chúng qua lại chẳng ai thèm để ý.

Thậm chí lại có thái độ như mọi chuyện không có gì lạ, rất thường xuyên diễn ra.

- Ba ngày sau xem ra chúng ta phải đi xem kịch một chuyến rồi! Cứ coi như tận hưởng đi!

Y phẩy phẩy cây quạt trên tay, sau đó tiếp tục ngắm nhìn phong cảnh phố phường.

- Vờ kịch mà bản thân là kẻ bị chửi mắng thì có gì vui đâu..

Vĩnh Thái Phi hậm hừ nhìn y.

Hoàng thượng không phải là có bệnh cuồng ngược đó chứ?

Nhìn qua Triều Thái Phong, Vĩnh Thái Phi càng có thêm phần chắc chắn với suy nghĩ của mình.

Cao Thừa An y chắc chắn là bị bệnh cuồng ngược.

Một hoàng đế quái lạ thích làm những việc chẳng giống ai!

\* \* \*

Ở một nơi nào đó..

- Sao? Ba ngày sau bọn họ sẽ đến?

Một người ngồi trước gương, vừa chải lại mái tóc rối của mình vừa hỏi.

- Ưm! Lang Kiền đã viết như vậy!

Người còn lại để lá thư sang một bên.

Sau đó lại gần người đang ngồi trước cái bàn nhỏ.

- Làm đến bước này, thật sự có thể thoải mái hay sao?

- Ý ngươi là gì?

- Ngươi thật sự..

cảm thấy vui vẻ..

Chát!

Chưa dứt lời, người đó đã bị kẻ đang ngồi trước bàn vung tay tát thẳng vào mặt.

- Đừng có tự xem trọng chính mình quá!

Kẻ đó gằn giọng, vẻ mặt dữ tợn như muốn ăn tươi nuốt sống kẻ còn lại.

- Ta đã rõ..

trời khuya rồi, người mau đi ngủ đi!

Nói xong, người vừa bị tát kia liền quay lưng rời khỏi phòng.

Sau bao nhiêu năm..

trong lòng người ta vẫn chẳng có chút địa vị nào.

Ảo tưởng thì vẫn hoàn là ảo tưởng mà thôi.

Ta đúng là ngu đến mức tự khinh bỉ chính mình...

## Chương 34: 34: Lộ Diện

Ba ngày sau..

- Người chắc chắn muốn đi?

Cao Thừa An nhíu mày nhìn Vĩnh Thái Phi đã thay y phục bắt mắt chuẩn bị đi xem kịch.

Dù có thế nào thì cái tánh ưa thích chưng diện của cậu ta vẫn không thay đổi.

- Sao lại không? A Nghiêm, người xong chưa hả?

Vĩnh Thái Phi chỉnh lại cổ áo, sau đó quay về phía phòng của mình hô lớn.

- Ân nhi..

ta có thể không mặc được không?

Lạc Phù Nghiêm trong phòng nói vọng ra.

Trong giọng nói còn có chút uẩn khuất.

Làm sao hửn ta có thể mặc bộ đồ lòe loẹt sắc màu này cơ chứ?

- Tên ngốc như người không phải mặt dày lắm sao? Mau ra đây cho ta nhanh lên!

- Ân nhi, ta..

- Để ta lôi người ra!

Rầm!

- Ân nhi à, chúng ta đổi đồ đi..

- Đổi cái gì mà đổi, để ta chỉnh lại cổ áo cho người!

- Nhưng bộ đồ này..

- Im lặng đi!

"..."

- Đặc sắc!

Cao Thừa An một bên bình phẩm.

Đôi phu phu này một ngày không bày trò đúng là chịu không nổi.

- Lang Kiêu, vở kịch này cũng là người chuẩn bị phải không?

Triều Thái Phong đã đứng bên cạnh Lang Kiêu lúc nào không hay.

Giọng nói hần mang rõ tia dò xét.

- Người nghĩ sao?

Gã không nhận cũng chẳng chối bỏ, thái độ hờ hững giống như đang muốn chọc giận người khác.

- Triều Thái Phong, người có cảm thấy bản thân bây giờ rất kỳ lạ hay không?

Gã cười cười, ánh mắt cong lên khiến người khác không khỏi ớn lạnh.

"..."

- Ồ? Hóa ra cả người cũng nhận ra à? Chắc, thuyền đã đi đến giữa biển, người đã đi đến giữa cầu.

Quay đầu, tử bỏ, cam tâm sao?

Lời nói ẩn ý vô cùng rõ ràng khiến Triều Thái Phong có chút ngọt ngào.

Hần không phản bác vì gã nói đúng.

Tâm trí hần những ngày này quả thật chỉ toàn quanh quẩn vấn đề của Cao Thừa An.

Cả mục đích trả thù ban đầu, bây giờ cũng không hiểu vì có gì lại phai mờ đến lạ.

- Không cảm thấy có lỗi với phụ thân người à?

Nhắc đến hai chữ "phụ thân", quả nhiên ánh mắt của hần liền lập tức sắc lại.

- Cao Thừa An đúng là không phải người gây ra cái chết của phụ mẫu người.

Nhưng y là con của kẻ đó, người cam tâm để y sống tốt? Cam tâm để con của kẻ thù hạnh phúc hay sao?

"..."

- Được rồi, tùy người nghĩ vậy!

Lang Kiền nhún vai sau đó bước đi trước.

- Lang Kiền!

- Sao?

Triều Thái Phong nhìn gã chằm chằm.

Ánh mắt như đang muốn tra hỏi gì đó.

Nhưng cuối cùng hẳn vẫn không nói gì.

Ánh mắt vẫn sâu như không đáy nhìn chằm vào gã.

Lang Kiền cũng không tính làm mất thời gian.

Gã cứ thế đi trước mặc cho Triều Thái Phong đằng sau sắc mặt cực kỳ tồi tệ.

"Ờ giấy đó.."

Nhớ lại mảnh giấy bản thân nhặt được trong phòng gã, Triều Thái Phong siết chặt lấy nắm tay.

Có lẽ là ai đó sắp đặt mà thôi.

Không thể nào có chuyện như vậy..

\* \* \*

Gánh hát Sương Nam..

- Quả nhiên được rất nhiều người ủng hộ..

Cao Thừa An cảm thán nhìn chung quanh một lượt.

Số lượng bá tánh tham gia không hề ít đủ thấy rằng lòng bọn họ đang hướng về ai.

- Thiếu gia, vở kịch sắp bắt đầu rồi ạ!

An Lâm lách khỏi đám người để đi về phía bọn họ.

Sau đó cả sáu người cùng đi vào gánh hát.

\* \* \*

- Bắt đầu rồi!

Cao Thừa An nhìn lên sân khấu nói.

Vẻ mặt chăm chú quan sát từng nhất cử, nhất động.

Quả nhiên trang bị rất đủ đầy..

Rồi cứ thế, vở kịch diễn ra trong cái háo hức mong chờ của bá tánh và sự mông lung, tò mò của đám người bọn y.

Ở bên phòng trang điểm..

- Chút nữa cứ làm theo kế hoạch!

Người đang ngồi trước gương kẻ mắt nâng môi nói.

Dáng vẻ này có thể đoán rằng người này đã ngoài bốn mươi tuổi.

- Thật sự? Người chưa từng lộ diện..

- Mấy ngày này dường như người rất không tán thành việc ta làm cho lắm?

Người đó cau mày, bàn tay xuất hiện những nếp nhăn khế dừng lại động tác.

\* \* \*Không có..

- Chuẩn bị đi! Nếu lần này thành công thì kế hoạch sẽ không có gì đáng lo ngại.

Dẫu sao..

Nheo mắt nhìn đám người bận rộn thay phục trang.

Người kia cười gằn một tiếng.

Tiên đế, hoàng đế, các người phải xem thật kỹ, phải xem thật kỹ vở kịch ta chuẩn bị cho các người!

\* \* \*

Quay lại với vở kịch vốn chẳng có gì đặc sắc ngoài việc bôi nhọ thanh danh của hoàng tộc.

Cũng chẳng hiểu sao những dân chúng xung quanh ai cũng vô cùng

hớn hờ, phấn khích.

- Chỉ vậy thôi mà bọn họ theo phe bọn phản động à?  
Vĩnh Thái Phi không tin nổi vào mắt mình.

Đùa sao? Chỉ có vậy mà quay qua chống lại cả triều đình? Đám dân chúng này bị sao vậy chứ?

- Có lẽ không đơn giản vậy..  
Cao Thừa An nhú mày nói.

Y cảm thấy có gì đó rất lạ.

Không..

chắc chắn vở kịch không chỉ có vậy.

Đằng sau nó còn thứ gì đó lớn hơn!  
- Huhu..

đáng..

đáng sợ quá!

Bất chợt một đứa trẻ ngồi cạnh mẹ mình sợ hãi che mặt khóc lớn..

người trước mặt nó trông đáng sợ quá!

Cũng là lúc này, cả không gian như chìm vào tĩnh lặng với sự xuất hiện của kẻ kia.

Người này có thân hình không quá to lớn với một nửa mặt bị phủ bởi phần trắng, còn nửa bên kia..

là một vết sẹo lớn do bỏng nặng để lại!

Cảm giác nặng nề phút chốc bao trùm lấy trái tim Cao Thừa An.

Y biết rõ..

vở kịch..

thật sự chỉ mới bắt đầu!

- Không..

không thể nào..

Triều Thái Phong cũng không khá hơn y, thậm chí là còn tệ hơn khi đang vô thức lẩm bẩm.

Ánh mắt lại mờ mịt nhìn cảnh tượng diễn ra trên sân khấu.

Mặc kệ tiếng hét của trẻ con xung quanh.

Đầu óc của hắn bây rối rắm đến mức không tả được.

Tại sao..

tại sao lại như vậy?

- Phong nhi, con nhất định không được để bản thân bị lừa gạt! Nhất định phải trả thù cho phụ thân của con!

Mẫu thân..

tại sao lại là mẫu thân của hắn?.



## **Chương 35-36: 35: Phần uất - 36: Cái Chết Của Kiều Loan**

### **35: Phần uất**

Ánh mắt Triều Thái Phong tịch mịch đến đáng sợ. Khuôn mặt này đã ám ảnh hẳn biết bao nhiêu đêm. Cảnh tượng hôm ấy luôn dày vò tâm trí hẳn. Tại sao....tại sao bà ấy còn sống mà không nói cho hẳn biết? Mấy năm nay.....mấy năm nay rốt cuộc bà ấy đã đi đâu?

Triều Thái Phong lúc này chỉ muốn xông lên đối chất với mẫu thân của mình nhưng chưa kịp làm gì hẳn đã bị Lang Kiều giữ chặt tay lại.

- Vờ kịch vẫn chưa kết thúc!

Nhìn vẻ mặt không chút biến đổi nào của gã, Triều Thái Phong như ngộ ra được gì đó. Hóa ra...hóa ra Lang Kiều cũng biết mọi chuyện. Hóa ra từ đầu đến cuối chỉ có mình hẳn là kẻ ngốc!

.....

- Chẳng có gì đặc sắc!

Vĩnh Thái Phi bĩu môi ghét bỏ. Cả một vở kịch dài chỉ tốn thời gian không có gì hay ho.

- Thừa An người....người sao vậy?

Đang định quay sang hỏi thăm y thì bất chợt thấy y vẫn còn bất động nhìn theo hướng đoàn người đang dần rời sân khấu. Trong ánh mắt

ấy là một sự trầm lặng kỳ lạ.

- Người sao vậy?

- Ta...không, không có gì!

Choàng tỉnh trong tiềm thức, y nhanh chóng tìm kiếm bóng dáng của người bên cạnh. Nhưng....hắn không thấy đâu cả. Lang Kiêu cũng đã đi đâu mất...

- Rốt cuộc là có chuyện gì...

- Xin lỗi các vị!

Một nam nhân vẻ mặt hài hòa bỗng xuất hiện trước mặt họ sau đó cung kính cúi đầu.

- Người là ai?

Vĩnh Thái Phi nheo mắt cảnh giác hỏi.

- Ta là chủ của gánh hát, người trong đoàn của ta bảo có chút chuyện muốn nói với vị công tử này!

Nói xong liền hướng mắt về phía của Cao Thừa An.

- Bọn t...

- Được...đi thôi!

Không đợi Vĩnh Thái Phi đáp y đã vội chen ngang. Ánh mắt không biết vì sao lại vô cùng kiên quyết.

- Mời ngài, công tử!

- Khoan đã! Vậy bọn ta...

Vĩnh Thái Phi cảm thấy có gì đó vô cùng không ổn đang diễn ra. Nhưng cậu ta lại chẳng làm được gì khi nghe thấy sự kiên quyết trong câu nói của y.

- Không sao! Các người cứ ở đây đợi ta!

Nói xong liền nhanh chóng cùng nam nhân kia đi đến phía sau sân khấu.

.....

- Mời ngài!

Cạch!

Kẻ kia mở cửa cho y rồi cũng rời đi. Cả căn phòng rộng lớn nhưng thoáng chốc chỉ có vòn vẹn hai người, y và...người phụ nữ ban nãy trên sân khấu hay nói đúng hơn là mẫu thân của Triều Thái Phong - Lưỡng Nguyệt.

- Tất cả mọi chuyện là do các người làm?

Cao Thừa An nhìn chằm vào người phụ nữ trước mặt mình. Phong thái bà ta vẫn vậy, vẫn điềm tĩnh như năm năm trước ở Lâm gia.

- Hoàng thượng, sắc mặt của ngài không tốt lắm? Gặp lại cố nhân không phải nên có rất nhiều điều muốn hỏi hay sao?

Lưỡng Nguyệt cong môi cười khiến cho một bên mặt vốn bị phỏng của bà ta nhăn lại càng trông đáng sợ hơn bao giờ hết.

- À, hay để ta đoán trước vậy! Có phải ngài sợ những gì mình nghe được sẽ không giống với những thứ mình mong muốn hay không? Chậc, chậc, thật đáng thương!

- Năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Không để tâm thái độ giễu cợt của bà ta Cao Thừa An gãy gọn vào thẳng vấn đề. Y vốn dĩ đã tìm bà ta lâu rồi. Bây giờ tự động xuất hiện, cơ hội này y sẽ không vụt mất.

Chỉ là, Cao Thừa An không biết, sau ngày hôm nay thế giới của y từng chút từng chút mà hoàn toàn sụp đổ...

.....

- KHỔN KIẾP! CÁC NGƯỜI GẠT TA!

Triều Thái Phong cắn phẫn siết chặt cổ áo của Lang Kiêu. Mặc cho hắn đang cực kỳ tức giận thì Lang Kiêu vẫn bình thản mà nhìn chằm vào hắn.

- Gạt người? Nếu chúng ta không làm vậy, kế hoạch sẽ thành công hay sao?

Gã cười nhạt, ánh mắt hung ác nhìn chằm vào hắn.

- Triều Thái Phong người tình lại cho ta! Cao Thừa An đó là kẻ thù của người không phải là ý trung nhân của người!

- Đừng có đánh sang chuyện khác! Rốt cuộc chuyện của mẫu thân ta là sao?

- Muốn rõ hơn chi bằng hỏi ông ta đi!

Lang Kiêu nghiêng đầu nhìn ra sau lưng hắn. Lúc này Triều Thái Phong cũng buông tay, nhanh chóng quay ngoắt người ra sau.

- Thúc thúc?

Nam nhân sau lưng hắn là một kẻ có vẻ ngoài không quá nổi bật, khí chất cũng thuộc dạng bình phàm. Chỉ là đôi mắt của ông ta rất đẹp. Đôi mắt sắc bén nhưng mang nặng thứ tâm tư lạ thường.

Lang Kiêu cùng kẻ đó nhìn nhau một cái sau đó gã gật đầu rồi lách khỏi hẳn rồi đi.

- HA! CÁC NGƯỜI...CÁC NGƯỜI XEM TA LÀ KẸ NGỐC! CÁC NGƯỜI BÀY RA MỘT VỞ KỊCH NHƯ VẬY CUỐI CÙNG CŨNG CHỈ MUỐN TA TRẢ THÙ Y? TRONG MẮT CÁC NGƯỜI TA VỐN CHỈ LÀ MỘT QUÂN CỜ KHÔNG HƠN KHÔNG KÉM!

Triều Thái Phong siết chặt hai tay, tơ máu nơi đáy mắt cuộn cuộn phần uất hết lớn.

Năm đó...năm đó hẳn nhà tan của nát. Thúc thúc của hẳn sau khi đưa hẳn đi lập mộ cho mẫu thân liền bỏ lại hẳn ở vùng ngoại ô một mình. Khi ấy, nếu không có Lâm gia gia, một đứa nhóc như hẳn chắc chắn sẽ bỏ mạng khi không có ai bên cạnh. Lúc đó hẳn còn tưởng thúc thúc cũng gặp nguy hiểm về tánh mạng do đó chỉ có thể tự dẫn vật bản thân yếu kém không thể bảo vệ gia đình.

Rồi sau này khi trở về hoàng cung, khi gặp lại Cao Thừa An. Cảm xúc của hẳn đã hoàn toàn bị hận thù che mắt.

Vậy mà bây giờ nhìn xem. Mẫu thân của hẳn không chết. Thúc thúc của hẳn mất tích nhiều năm như vậy đột ngột trở về. Lang Kiêu....kẻ hẳn xem là bằng hữu cuối cùng lại ở sau lưng hẳn bày ra một kế hoạch hoàn hảo. Hóa ra người âm thầm giúp đỡ mà Lang Kiêu luôn nói đến là thúc ấy...hóa ra chỉ có hẳn là không biết gì cả...

Đến cuối cùng những người mà hẳn quan tâm, tin tưởng phút chốc lại chẳng ai để tâm đến cảm nhận của hẳn...cuối cùng hẳn...cũng chỉ có một mình đơn độc trên cuộc đời này mà thôi...

### **36: Cái Chết Của Kiêu Loan**

- Mẫu thân của con là có lý do nên mới làm vậy..

Triều Thái Thái nhìn hẩn dụi giọng.

Mỗi khi nhìn thấy hẩn, ông đều không nhin được mà nhớ đến ca ca của mình.

Thằng bé thật sự rất giống ca ca..

- Bà ấy có lý do? Vậy suốt mấy năm qua tại sao không ai đến tìm ta? Tại sao không ai nói cho ta biết rằng các người vẫn còn sống?

- Thái Phong, cháu còn nhỏ sẽ không hiểu được..

- TA KHÔNG HIỂU ĐƯỢC HAY THẬT CHẤT CÁC NGƯỜI SỢ KẾ HOẠCH CỦA MÌNH SẼ BỊ PHÁ NÁT!.

harry potter fanfic

Triều Thái Phong gằn giọng, bao nhiêu uất ức trong lòng hẩn phút chốc trào dâng như sóng cuộn.

- Kiều Loan..

Kiều Loan có phải do các người giết hay không? CHUYỆN LẦN ĐÓ CỦA A HƯƠNG TỶ VÀ A NHĨ CÓ PHẢI DO CÁC NGƯỜI SẮP ĐẶT HAY KHÔNG?

\* \* \*

Bên chỗ của y..

- Cao Thừa An, người có biết chính các người đã phá nát gia đình của ta như thế nào không? Người có biết chính phụ hoàng người đã khiến phu quân ta bỏ mạng.

Chính ông ta lo sợ triều chính sẽ đứng về phía phu quân ta, lo sợ chàng ấy sẽ lật đổ chính mình nên mới âm mưu giết hại chàng ấy.

Phụ hoàng của người! Người người luôn kính trọng không khác gì là một con quý đội lốt người!

Lưỡng Nguyệt nghiêng răng nói từng chữ.

Cứ như bao nhiêu nỗi căm hận trong lòng bà ta đều theo từng câu từng chữ đó tuôn ra ngoài.

- NÓI DỐI! Phụ hoàng ta nhất định sẽ không làm những chuyện đáng

kinh tởm như vậy!

Y lớn tiếng phản bác, vẻ mặt không chút tin tưởng những gì người đàn bà trước mặt đang nói.

Phụ hoàng luôn xem Triều thúc thúc là thân đệ ruột thịt, làm sao ông ấy có thể nhẫn tâm hại chết thúc ấy?

- Ha! Ngu muội! Cao Thừa An, ta cảm thấy chính người thật đáng thương, lần trước cũng vì không tin lời ta nói mà nữ nhân kia mới phải bỏ mạng..

cuối cùng hóa ra kẻ khờ dại nhất lại chính là người!

Nghe bà ta nhắc đến chuyện xảy ra trước đó, đôi mắt y phút chốc bị bao phủ bởi sương mù mờ mù mịt.

Phải rồi..

Kiều Loan..

là vì y mà chết..

Năm năm trước..

- Là do bà bịa đặt! Phụ hoàng ta không bao giờ làm ra chuyện như vậy!

- Muốn biết hẳn ta là kẻ thế nào thì người tự xuống dưới đó mà hỏi! Lương Nguyệt lúc này đã tựa như phát điên.

Bà ta cầm chặt con dao trên tay liền không chần chừ mà phóng về phía y.

- Cần thận!

- Kiều..

Kiều Loan..

Y sửng sờ nhìn nữ nhân đang chắn trước ngực mình.

Ánh mắt toát lên sự sợ hãi tột độ.

- Haha! Cao Thừa An ơi là Cao Thừa An, cả đời này, cả đời này người sẽ phải sống trong dẫn vật! Phải sống trong dẫn vật!

Mặc kệ tiếng cười như tu la địa ngục đó.

Cao Thừa An tay chân luống cuống muốn giúp Kiều Loan nữ tử lại cầm máu.

Nhưng..

nhưng máu chảy nhiều quá..

vết đâm, vết đâm vô cùng sâu..

- Không..

không kịp nữa rồi..

khụ..

- Ta..

ta đi tìm người! Người..

người đợi ta!

- Hoàng thượng..

đừng làm chuyện vô ích..

ta..

ta vốn dĩ cũng không sống được bao lâu nữa..

coi như..

coi như ta làm điều gì đó có ích vậy..

Thương Kiều Loan nắm chặt lấy tay y.

Nàng mỉm cười đau cho máu đang chảy không ngừng.

Nàng biết, biết thời gian của bản thân có bao nhiêu.



Do đó nếu chết đi mà có thể làm được gì đó cho mọi người, có lẽ nó cũng không quá tệ..

- Đó là mẫu thân..

là mẫu thân của Phong ca ca..

ta xin người, xin người đừng nói cho huynh ấy..

huynh ấy biết..

Thương Kiều Loan thừa hiểu, chấp niệm của Triều Thái Phong đối với phụ mẫu của mình.

Nếu để hắn biết chuyện bà ta đã làm chắc chắn sẽ không thể nào chấp nhận được..

Thương Kiều Loan thừa nhận bản thân ích kỷ.

Nhưng mà nàng thật tâm với Triều Thái Phong.

Do đó nàng không muốn, không muốn hắn phải chịu thương tổn..

Rầm!

- Kiều Loan!

Hơi thở nàng vừa trút xuống cũng là lúc đám người Triều Thái Phong xông vào.

- Mau..

mau gọi đại phu..

mau gọi đại phu!

Triều Thái Phong vội vã đỡ lấy nàng.

Sau đó lập bắt hô lớn.

Giọng nói hắn như nghẹn đi.

Sự day dứt bị ai hòa làm một..

Nhưng cuối cùng tất cả đều không kịp..

tất cả đều không còn kịp..

Trở lại với hiện tại..

- Người không tin lời ta nói cũng chẳng sao! Đọc cho kỹ từng chữ trong đây! Để xem lời ta là bịa đặt hay là sự thật!

Lưỡng Nguyệt hướng y ném xuống một bức thư đã có phần cũ kỹ. Y vừa nhìn liền có thể nhận ra..

nhận ra nét chữ đó là của mẫu hậu mình.

\* \* \*

- Hy sinh vì đại cuộc, là điều vốn dĩ không thể tránh khỏi!

Triều Thái Thái nhắm mắt lại điềm tĩnh trả lời câu hỏi của Triều Thái Phong.

Lần đó ông không đi chung với Lưỡng Nguyệt.

Đến khi bà ta trở lại thì mới biết mọi chuyện vốn đã diễn ra..

- Đó là mạng người! Các người có biết đó là mạng người hay không?

- Thái Phong, bình tĩnh lại!

- Ông còn muốn kêu ta bình tĩnh? Triều Thái Thái, có phải ông thấy ta rất buồn cười hay không? Có phải đối với các người ta rất thảm hại hay không? Họ đã cướp mạng ta! Là họ đã cho ta biết thế nào là một gia đình khi ta nhà tan cửa nát! Vậy mà các người..

vậy mà các người..

- Đó dù sao cũng không phải máu mủ của cháu! Nếu để mẫu thân cháu nghe được những lời này, bà ấy sẽ đau lòng cỡ nào?

Vốn hiểu rõ ai là điểm yếu trong lòng hắn.

Triều Thái Thái liền không chần chừ nhắc đến tên đại tẩu của mình.

"..."

Quả nhiên..

là có hiệu quả!

- Sau hôm nay tất cả mọi thứ sẽ kết thúc.

Hận thù gì đó cũng sẽ tan b..

- Hỏa hoạn năm đó là do ai làm?

- Cháu có ý gì?

- Hỏa hoạn năm đó là do ai làm?

Triều Thái Thái cau mày, bàn tay đặt bên hông cũng từ từ siết lại.

- Cháu nói vậy là sao? Trận hỏa hoạn đó vốn là do phụ hoàng của Cao Thừa An sắp đặt..

Nghe thúc thúc của mình nói.

Sắc mặt Triều Thái Phong càng thêm phần tệ hơn.

Hắn nhìn chằm ông ta sau đó không ngần ngại mà ném xuống một tờ giấy đã bị nhàu nát..

## Chương 37: 37: Chuyện Rất Lâu Về Trước 1

- Là do tiên đế làm hay thật chất là các người sắp đặt?  
Triều Thái Phong bây giờ thật sự rất muốn cười.

Lúc hắn nhặt được tờ giấy này trong phòng của Lang Kiêu hắn còn nghĩ là ai đó cố tình gài bẫy hắn, thậm chí hắn đã không ngần ngại mà chia hướng nghi ngờ sang y.

Nhưng bây giờ..

nhìn thấy hai người thân duy nhất còn sót lại trên đời.

Hắn có nằm mơ cũng không dám nghĩ những điều trong mảnh giấy đó là thật.

Năm đó, cả phủ tướng quân bốc hỏa thật chất không phải do tiên đế giở trò mà sự thật là thúc thúc và mẫu thân của hắn dàn xếp!  
Hắn còn nhớ rõ, cảnh tượng hôm ấy thê lương kinh khủng đến nhường nào.

Gia nhân trong nhà không ai đủ khả năng kịp thời chạy ra ngoài.

Mẫu thân của hắn luôn ôm chặt lấy hắn ở yên một chỗ cho đến lúc thúc thúc của hắn chạy vào cứu giúp.

Lửa khi ấy gần như đã bao quanh khắp nơi.

Nhất định là không còn đường nào để chạy ra.

Trừ phi có đường hầm bí mật!

Nhưng nếu có đường hầm bí mật vậy có gì mẫu thân hắn không nói

cho mọi người biết? Có gì lại không ôm lấy hấn cùng tìm đường thoát?

Chỉ có một lý do mà thôi..

Toàn bộ vụ việc hôm đó..

tất cả..

tất cả đều do mẫu thân hấn kính trọng tin tưởng nhất dàn xếp gây ra!

- Để làm việc lớn, không thể không từ thủ đoạn!

Triều Thái Thái vừa nói xong, Triều Thái Phong đã như phát điên mà cười lớn.

- Hahaha! Quả nhiên..

quả nhiên ta mới là kẻ ngốc!

- Thái Phong..

- Mẫu thân của ta đang ở đâu?

"..."

- Mẫu thân của ta hiện tại đang ở đâu?

- Không cần hấp tấp, chốc nữa..

sẽ gặp thôi.

Triều Thái Thái nhìn hấn với vẻ mặt âm ỉm.

Có lẽ, Lưỡng Nguyệt và Cao Thừa An cũng sắp nói chuyện xong rồi.

Kế hoạch đã toàn vẹn nhưng trong lòng ông ta..

sao lại chẳng có chút thành tựu nào cả.

\* \* \*

Rầm!

- Tới rồi sao?

Lưỡng Nguyệt nhàn hạ nâng tay chỉnh lại mái tóc của chính mình.

Ánh mắt khép hờ nhìn vào trong gương.

- Tại sao người lại làm như vậy?

Triều Thái Phong siết tay, vẻ mặt vẫn chưa dám tin tưởng khi gặp lại

người mẫu thân mà bản thân tưởng rằng đã chết.

Chưa kể đến, thái độ bà ấy lại hờ hững đến lạ.

Hắn không còn dám chắc, vị mẫu thân hắn tâm niệm trong lòng rốt cuộc có còn tồn tại hay không?

- Phong nhi, không phải con hiểu rõ sao? Ta làm vậy không phải là vì báo thù cho phụ thân con hay sao?

Bà ta mỉm cười.

Nhưng nụ cười này khiến Triều Thái Phong không khỏi có chút sờn gai óc.

Không phải vì vết sẹo trên mặt bà ta.

Không phải vì giọng nói có phần khàn đi do bị bỏng.

Mà bởi ánh mắt đó, ánh mắt tối tăm, lạnh lẽo.

Ánh mắt dường như..

đang vô cùng căm hận hướng về phía hắn?

- Quá giống, thật sự quá giống..

Lưỡng Nguyệt bỗng nhìn hắn lẩm bẫm.

Cứ như bà ta nhìn thấy hình dáng của ai đó từ trong hắn vậy.

Nhưng càng giống bao nhiêu, bà ta càng căm ghét bấy nhiêu!

\* \* \*Cái chết của phụ thân..

là người sắp đặt?

Triều Thái Phong không biết mình nói ra những lời đó bằng cách nào.

Cổ họng hắn như nghẹn lại vậy.

Hắn biết bản thân đang nói một điều vô lý nhưng cứ sao nhìn vào gương mặt ấy hắn lại vô thức nói ra điều đó? Có gì trong ánh mắt

của mẫu thân hẳn không phải là tình yêu thương bao bọc, không phải là nỗi nhớ nhung da diết mà lại là sự căm hận, chán ghét?  
- Phong nhi, đã lâu rồi, ta không kể chuyện cho con nghe thì phải? Được rồi, nhân ngày gặp lại, ta có một câu chuyện rất thú vị muốn kể cho con nghe!  
Nghe Lưỡng Nguyệt nói xong không hiểu sao trong lòng hẳn lại dấy lên một linh cảm quái lạ.

Hắn cảm thấy..

khi những gì mẫu hậu hẳn kể xong, thế giới lúc nhỏ vốn từng rất tươi đẹp và hoàn hảo của hẳn sẽ từng chút biến mất.

- Phải bắt đầu từ đâu nhỉ? Hừm, bắt đầu từ ngày định mệnh đó đi!

\* \* \*

Mấy mươi năm về trước..

Phủ Thượng Thư..

- A Nguyệt, muội sao vậy? Ai chọc gì muội à?

Ninh Diệp vừa rót trà vừa nhìn cô muội muội đáng yêu của mình hỏi.

Hai người vốn không phải cùng huyết thống gì mà vốn vẹn chỉ là tỷ muội kết nghĩa mà thôi.

Tuy vậy họ vẫn thân như người một nhà.

- Hừ! Lúc nãy muội gặp trúng một tên ăn mày, thối tha chết đi được! Lưỡng Nguyệt cau mày kể ra sự tình.

Vẻ mặt khó chịu rõ ràng là vô cùng bức bối.

- Muội cũng thật là, họ cũng đâu có làm gì muội..

- Sao mà không? Đám người đó đi đến đâu là thối đến đó! Ọe, mới nghĩ đến đã thấy kinh chết đi được!

Nhìn biểu cảm hết sức quá mức của Lưỡng Nguyệt, Ninh Diệp chỉ có thể thờ dài.

Muội ấy từ nhỏ đã được nuông chiều, bao bọc, khó trách tính tình lại kiêu căng ngạo mạn.

- Mà tỷ đó, sao cứ hay nói giúp đám người đó vậy? Tốt quá cũng chẳng có ích gì đâu, chỉ tổ đem hại cho mình mà thôi!

Lưỡng Nguyệt uống vào ngụm trà sau đó lại tiếp tục cắn nhần.

- Mọi mới có vấn đề đó! Được rồi, hạ hỏa xong thì đi dạo! Không phải mọi muốn đi coi mấy cây vải ở đầu đường sao?

Ninh Diệp cốc nhẹ vào đầu Lưỡng Nguyệt sau đó thở dài nói.

Tính tình lúc nào cũng vậy cả.

Thật là không biết phải làm thế nào với mọi ấy..

- Nhắc mới nhớ, mọi có hẹn với ông ta rồi! Thôi khỏi uống nữa, mau đi thôi!.



## Chương 38: 38: Chuyện Rất Lâu Về Trước 2

Vốn chưa cần mua vải nên Ninh Diệp không vào tiệm để tránh chen chúc với những người cần mua.

Cũng là lúc này, nàng bị ai đó chạy nhanh qua xô ngã.

Phịch!

- Đứng lại!.

Truyện Cung Đấu

Phía sau, một nam nhân vẻ ngoài rách rưới tức tốc chạy theo người vừa đụng trúng nàng.

- Cô nương có sao không?

Những người qua lại thấy vậy liền nhanh chóng đỡ Ninh Diệp đứng lên.

- Ta không sao! Cảm ơn mọi người!

Nàng cười nhẹ sau đó gương mặt bỗng biến sắc.

Túi tiền..

túi tiền của nàng đâu rồi?

Nhớ lại lúc nãy cú va chạm kia, nàng khẽ cau mày sau đó định chạy đi tìm tên cướp thì bất chợt người ăn mày ban nãy đã đứng trước mặt nàng.

- Của tiểu thư đây!

Nam nhân đó mỉm cười.

Nụ cười trên khóe môi hẳn có chút ngượng ngùng nhưng dễ dàng nhận ra sự chân thành trong đó.

- Cảm ơn người!

Nàng vui vẻ nhận lại túi tiền.

Sau đó định nói gì đó thì Lưỡng Nguyệt đã từ trong tiệm bước ra quát mắng.

- Tên ăn mày chết tiệt kia! Người có phải là cố tình đi theo ta không hả?

- A Nguyệt, không được vô lễ!

- Vô lễ gì chứ? Đây là cái tên hôi hám lúc nãy muội nói tởm đó! Chắc, mau cút đi, hôi chết đi được!

Lưỡng Nguyệt dùng đủ lời nhục mạ để nói về người ăn xin trước mặt.

Ninh Diệp nghe xong cũng cảm thấy khó nghe và quá đáng.

- Đủ rồi A Nguyệt!

- Tởm..

- Xin lỗi, muội ấy có chút bốc đồng mà thôi! Ta thay mặt muội ấy nói lời xin lỗi với người!

- Không sao đâu!

Nam nhân đó cười cười, vẻ mặt không biểu lộ ra tức giận gì.

Cứ như thật sự không có gì cả.

- Phải rồi, coi như đây là ta trả ơn cho..

Nàng định đưa ngân lượng cho người trước mặt thì hắn đã lắc đầu từ chối.

- Ấy, tiểu thư không cần làm vậy đâu! Giúp người là việc cần làm mà! Được rồi, ta đi trước đây!

Nói xong liền nhanh chóng quay lưng rời khỏi.

- Hừ! Bày đặt thanh cao!

Lưỡng Nguyệt một bên khoanh hai tay lại, ánh mắt chán ghét tỏ vẻ khinh thường.

- A Nguyệt, muội như vậy rất quá đáng!

- Quá đáng? Đối với đám người đó như vậy là dễ dàng rồi! Tởm có đi không, không thì muội đi trước!

Thấy Lưỡng Nguyệt như vậy Ninh Diệp cũng hết cách.

Muội ấy thật sự được nuông chiều đến không xem ai ra gì..

\* \* \*

Mấy ngày sau..

- Tỷ tỷ, tỷ thấy muội thế nào? Đã được chưa?  
Lương Nguyệt hồi hợp nhìn Ninh Diệp sốt sắn hỏi.

Hôm nay trong cung mở tiệc.

Bọn họ sẽ được gặp thái tử.

Nghe nói thái tử văn võ song toàn.

Là một nam nhân sắc đẹp tuyệt mỹ.

Được người để ý chắc chắn cả đời sẽ sung sướng, là mẫu nghi thiên hạ trên cả vạn người.

Mới nghĩ thôi, đã thấy háo hức rồi!

- Được rồi, muội rất đẹp!

Ninh Diệp mỉm cười sau đó chỉnh lại phần tóc rối của mình.

Nghe nói vị thái tử này tính khí rất khó gần.

Ngoại trừ người ra vào trong cung ít ai có cơ hội được diện kiến tận mặt.

Quả thật khiến nàng đúng là có chút tò mò.

- Được rồi, chúng ta mau đi thôi!

Nói xong, Lương Nguyệt liền gấp rút kéo nàng đi.

\* \* \*

Thượng Khinh cung..

- Thừa Lạc nó đâu rồi?

Hoàng đế đưa mắt quan sát xung quanh rồi nhìn vị công công bên cạnh mình cau mày hỏi.

- Bẩm hoàng thượng, thái tử nói chốc nữa sẽ đến!

- Hừ! Đúng là không có phép tắc!

- Người bốt giận, hoàng nhi tính tình vẫn còn ham chơi!  
Hoàng hậu một bên dịu giọng nói.

Bà hiểu rõ tính tình của con trai hơn ai hết.

Tuy là có chút tùy hứng nhưng thái tử vốn là đứa trẻ ngoan nghe lời.

- Ham chơi? Đã sắp lên ngai làm vua cai trị mà còn ham chơi? Là nàng quá chiều chuộng nó rồi!

- Được được, là thần thiếp sai cả! Mà người nhìn đi, trong số các tiểu thư khuê các này, người cảm thấy hài lòng với ai nhất?

Hoàng hậu nói xong liền nhìn một lượt các nữ nhân có mặt.

Hôm nay mục đích chính của bữa tiệc là chọn ra thái tử phi cho thái tử.

- Tiểu thư họ Ninh rất được!

Hoàng thượng nhấp nhẹ một ngụm rượu.

Tính khí của các tiểu thư này đã được tra rất kỹ càng.

Là bậc mẫu nghi thiên hạ đương nhiên không thể nào là kẻ không có nhân phẩm.

- Người cũng thấy vậy sao?

Hoàng hậu có chút bất ngờ hỏi.

Bà ta quả thật cũng rất ưng ý Ninh tiểu thư này.

Nàng là con gái của bạn thân bà ta.

Chưa kể đến tính tình lại vô cùng hiểu chuyện, có phép tắc.

Và điều quan trọng nhất là biết cư xử chuẩn mực, đối nhân xử thế.

- Thái tử đến!

Bầu không khí bữa tiệc vốn đang có chút im ắng thì bởi câu nói của một vị công công bên ngoài mà làm dấy lên chút náo nhiệt.

- Thần nhi tham kiến phụ hoàng, mẫu hậu!

Cao Thừa Lạc vừa xuất hiện lập tức thu hút ánh nhìn của tất cả.

Dáng vẻ uy phong xuất chúng cộng thêm ngũ quan hài hòa tinh xảo khiến những tiểu thư có mặt không khỏi động lòng cảm mến.

Mà đối với sự xuất hiện này lại khiến cho Ninh Diệp không khỏi bất ngờ.

Người này..

là thái tử sao?

Nàng ngạc nhiên không dám tin vào mắt mình.

Đó là người ăn mày lần trước..

Cũng không biết có phải vì nàng nhìn quá lộ liễu hay không mà Cao Thừa Lạc bỗng xoay qua nhìn nàng.

Không những thế, hắn còn cười nhẹ khiến làn mây ửng đỏ xuất hiện trên gương mặt như sớ của Ninh Diệp.

Cố vờ đi ánh mắt nóng bỏng đó.

Tầm mắt nàng lúc này lại rơi xuống Lương Nguyệt bên cạnh.

Nhưng có lẽ Lương Nguyệt không nhận ra hắn.

Nàng ta rất phấn khích còn tỏ vẻ mê mẩn không khác gì những tiểu thư khác.

"Thái tử nhất định phải thuộc về ta!".

## Chương 39: 39: Chuyện Rất Lâu Về Trước 3

Thấy vẻ mặt đỏ của Lương Nguyệt, Ninh Diệp nghĩ không nên nói ra thì tốt hơn.

Xem muội ấy mê mẩn như vậy nói ra chắc sẽ khiến muội ấy điên lên mất.

Nghĩ nghĩ liền im lặng tiếp tục hòa vào không khí của buổi tiệc.

- Hừ! Cuối cùng cũng chịu đến rồi sao?

Hoàng thượng ngồi trên bục cao cau mày hừ một tiếng.

- Là lỗi của nhi thần, mong phụ hoàng bớt giận!

- Thái Nam, ngày mai đem nó đi huấn luyện!

Bất chợt, hoàng đế chuyển hướng sang nam nhân đang thông thả uống rượu.

Đây là Triều Thái Nam, tướng quân bậc nhất của đương triều.

Y cũng giống như hần, là một nam nhân tuấn tú, oai phong凛冽.

Chưa kể đến, lại còn là tướng quân bách chiến bách thắng.

Tuy vẫn còn trẻ tuổi đã khiến cho binh lính khuất phục, một lòng theo y hy sinh ra trận.

- Hoàng thượng, thần kham không nổi..

Triều Thái Nam cúi đầu bất lực.

Hoàng thượng là người trọng nhân tài nên y có thể xem là người ngài ấy tín nhiệm nhất trong cung.

Mỗi lần hai phụ tử bất hòa thì y như rằng chính y sẽ là người bị lôi ra

làm bia đỡ đạn.

- Cũng được đó! Vậy thì làm phiên Triều tướng quân vậy!

Trái ngược với y, Cao Thừa Lạc lại rất vui vẻ.

Ở trong cung chán muốn chết.

Thà cùng tên Thái Nam này đi ngao du còn hơn.  
Nghe hấn nói Triều Thái Nam liền trừng mắt một cái.

Y thật sự hết cách với vị thái tử này.

Y là đi tập luyện đánh trận chứ chẳng phải là đi ngao du thiên hạ..  
Không để ý ánh mắt bất xúc của y.

Cao Thừa Lạc thông thả lại gần ngồi xuống bên cạnh.

Hai người là bằng hữu tốt.

Nhưng mà phụ hoàng của hấn khá là thiên vị với tên Triều Thái Nam này.

Do đó mỗi lần có gì đó không vừa mắt với hấn thì chắc chắn hấn sẽ bị ném cho Triều Thái Nam.

- Giúp ta đi! Không thì ta nói ra thân phận của ngươi cho người kia biết!

Hấn nhỏ giọng nói với y.

Quả nhiên không ngoài dự đoán là bị lừa một cái.

- Khụ! Được rồi! Nếu thái tử đã tới thì chúng ta bắt đầu bữa tiệc vậy!  
Cuối cùng vẫn là hoàng hậu lên tiếng xóa đi bầu không khí căng thẳng.

Hôm nay là ngày tuyển thê cho nhi tử vậy mà hoàng thượng thật là..  
Bà lắc đầu thờ dãi, sau đó bữa tiệc cũng bắt đầu trôi qua một cách nhàn hạ.

\* \* \*

Một canh giờ sau..

- Thừa Lạc, ở lại chúng ta có chuyện cần nói với con!

Bữa tiệc vừa tàn hoàng hậu đã vội vã ngăn hẳn đang muốn rời đi.

- Người đợi con một lát!

Mặc kệ mẫu hậu mình, Cao Thừa Lạc lập tức chạy nhanh ra ngoài.

Nhìn ngó xung quanh một hồi liền nhanh chóng bắt gặp hình bóng của Ninh Diệp và Lưỡng Nguyệt.

- Ninh tiểu thư!

Hắn nhanh chóng chạy đến bắt chuyện.

Vẻ mặt còn cực kỳ vui vẻ, hớn hở.

- Thái tử điện hạ..

Thấy hai người định hành lễ hẳn đã vội ngăn cản.

- Ấy, đừng có lúc nào cũng theo mấy quy tắc chán ngắt đó! Phải rồi, Ninh tiểu thư không biết ngày mai nàng có rảnh hay không?

Cao Thừa Lạc tuy có chút thất thường nhưng nói cho cùng hẳn vẫn là một người ngay thẳng và không thích vòng vo.

Do đó, việc muốn mời ai đó đi chơi cũng sẽ không lưỡng lự làm mất thì giờ của đôi bên.

- Ngày mai ta không có gì làm..

- Vậy thì tốt quá! Chúng ta hẹn ở ngoài hoàng cung đi, sau đó cùng nhau đi ngắm trăng!

- Vậy cũng được! Vậy tôi mai chúng ta cùng đi ngắm trăng!

- Được, quyết như vậy đi!

Nhìn hai người cười cười nói nói xem bản thân mình là người vô hình khiến sắc mặt Lưỡng Nguyệt tệ đi vô cùng rõ.

Trong tâm trí của nàng ta bắt đầu sinh ra cảm giác chán ghét với Ninh Diệp.

Bắt đầu cảm thấy nàng là giả tạo cố tình tiếp cận với Cao Thừa Lạc.

\* \* \*

Sau ngày hôm đó, quan hệ giữa Cao Thừa Lạc và Ninh Diệp ngày càng tốt.



Cũng vì vậy mà khiến Lưỡng Nguyệt ngày càng cư xử vô lễ với nàng.

Nếu trước đây hai người là tỷ muội như hình với bóng thì hiện tại Lưỡng Nguyệt gặp cũng chẳng thèm chào nàng một tiếng. Lúc đầu Ninh Diệp cũng cảm thấy lạ và muốn nói chuyện với nàng ta nhưng Lưỡng Nguyệt luôn phớt lờ và nói không có gì.

Cũng vì vậy mà quan hệ vốn chùng tốt đẹp của cả hai lại bị rạn nứt.  
\* \* \*

Ngày đại hôn của thái tử và thái tử phi..

- Khốn kiếp! Ninh Diệp đó đúng là không tầm thường cơ mà..  
Lưỡng Nguyệt cảm phần uống biết bao nhiêu là rượu.

Trong đầu chỉ cần nhớ đến hình ảnh tình chàng ý thiếp của hai người kia liền sinh ra ganh ghét.

- A Nguyệt, muội đừng uống nữa!

Triều Thái Thái thấy nàng như vậy cũng đau lòng biết bao.

Gã yêu nàng ta đã từ lâu rồi.

Nhưng từ đó đến giờ gã không phải là kẻ có tài nên cũng không được mấy ai xem trọng.

Trong gia đình cũng không có quá nhiều tiếng nói.

- Liên quan đến ngươi sao? Mau cút đi!

Lưỡng Nguyệt ghét bỏ quát một tiếng.

Thứ vô dụng như gã nàng ta chưa bao giờ để vào mắt.

- A Nguyệt, muội như vậy không tốt..

- Ngươi biết bản thân rất phiền hay không? Mau cút trước khi ta làm ngươi bẽ mặt!

Thấy nàng ta thái độ như vậy, Triều Thái Thái chỉ có thể im lặng rời đi trước.

Nhưng thật chất gã chỉ đứng bên ngoài quán rượu.

Bởi lẽ gã sợ nàng là thân nữ nhi đi đêm về sẽ gặp phải bọn lưu manh mà bị ức hiếp.

\* \* \*

- Úc..

ta rõ ràng đẹp hơn..

đẹp hơn ả ta vậy mà..

vậy mà thái tử lại không thèm đếm xỉa..  
Lương Nguyệt bước đi loạng choạng.

Miệng không ngừng chửi rủa.

Cũng là lúc này nàng ta gặp phải bọn lưu manh say xỉn..

## Chương 40: 40: Chuyện Rất Lâu Về Trước Kết

- Ái chà, mỹ nhân đi đâu vậy? Có cần bọn ta đưa về không?  
Một tên trong số đó thấy nàng ta tuyệt sắc liền nổi lòng d@m d\*c.

Hắn đưa tay muốn chạm lên làn da trắng nõn liền bị tát một cái.

- Cút!

- Úi không ngờ còn biết đánh người nhỉ? Mỹ nhân đúng là rất bạo dạn nha!

Mấy gã đó không những không tức giận mà còn thích thú cười lớn.

Thậm chí lớn mực mà bắt đầu động chạm tay chân.

Phịch!

- Mẹ kiếp là tên khốn nào vậy?

Triều Thái Thái sắc mặt giận dữ đứng chắn trước Lưỡng Nguyệt.

May mà gã không rời đi, nếu không A Nguyệt sẽ..

Nghĩ đến nàng ta bị đám người kia làm chuyện xằng bậy lửa giận trong lòng gã liền không khỏi sôi sục.

- Bọn mày cút mau! Trước khi một đũa cũng không còn mạng!

- Mày tưởng tụi tao sợ mày hả?

- Đại ca..

tên này tên này hình như là họ Triều đó..

Một kẻ còn chút tinh táo nhỏ giọng nói.

Ai mà không biết đên uy danh Triều gia.

Nếu đụng phải bọn họ chỉ e là sống chết không thông.

- Hừ! May cho bọn mày! Lần sau đừng để tao gặp lại!  
Thấy đám người kia cuối cùng cũng rời đi Triều Thái Thái khẽ thả  
lòng người sau đó xoay qua nhìn Lưỡng Nguyệt đã gục xuống đất.  
- Sao phải tự làm khổ chính mình chứ..  
Gã xoa nhẹ lên làn má nàng ta.

Sau đó thu tay thờ dài, tiếp đó là bố nàng ta trở về nhà của mình.  
\* \* \*

Ngày hôm sau..  
- Ừm..  
Lưỡng Nguyệt nâng mắt nhìn xung quanh.

Đầu nàng ta không biết có gì mà đau quá.

Ngó nhìn một lượt liền thấy bản thân là đang chỗ xa lạ, trong lòng  
nàng ta liền có chút sợ hãi.

Cạch!

- Mọi tỉnh rồi sao?  
Triều Thái Thái vừa đi nấu cháo xong đã thấy nàng ta tỉnh lại liền vui  
vẻ bắt chuyện.

- Đây là Triều gia?

Lưỡng Nguyệt cau mày hỏi.

- Ừm, phụ mẫu mọi đang nói chuyện với mẫu thân ta!

Gã để tô cháo lên bàn, sau đó dịu giọng nói.

- Họ đến rồi sao?

Nàng ta chậm rãi đứng dậy đi đến chỗ chiếc bàn để dùng bữa.

- Mọi thấy sao rồi, có còn đau đầu hay không?

- Người cầm miệng thì ta sẽ khỏe hơn!

"..."

Biết tính khí nàng ta trước giờ nên Triều Thái Thái cũng không so đo.

Bởi lẽ dù sao gã cũng yêu nàng ta rất nhiều.

\* \* \*

- Lưỡng tiểu thư là một nữ nhân tốt, ai lấy được nàng quả là tích  
phúc ba đời!

Vừa mới đi đến chỗ mọi người đã nghe thấy gia đình hai bên nói

cười vui vẻ.

- Lưỡng phu nhân nói quá, nữ nhi vẫn còn tính khí trẻ con.

- Không đâu, Lưỡng tiểu thư thật sự là một tài nữ!

Nghe những lời khen đó Lưỡng Nguyệt cũng chỉ nhếch miệng một cái.

Nàng ta đương nhiên là tài nữ, chuyện này còn cần bọn họ nói sao?

- À phải rồi, Triều tướng quân hình như vẫn chưa lập gia thất thì phải?

Mẫu thân của Lưỡng Nguyệt bất chợt nhắc đến Triều Thái Nam.

- Haiz, thằng nhóc đó cả ngày chỉ biết ra trận đánh giặc.

Thật sự người làm mẹ này cũng hết cách..

- Vậy chi bằng chúng ta kết thông gia, Triều phu nhân thân sao?

- Lưỡng phu nhân nói thật sao? Nếu vậy thì còn gì bằng!

"Cưới Triều Thái Nam sao?"

Lưỡng Nguyệt nhưn mày, vẻ mặt cũng có chút hài lòng.

Tuy thật sự không bằng với thái tử nhưng y là kẻ tài giỏi được hoàng thượng trọng dụng.

Nếu gả cho y chắc chắn sẽ được nở mày nở mặt.

Nghĩ vậy, trong lòng liền không khỏi phấn chấn.

\* \* \*

- Cái gì? Tên Triều Thái Nam đó không muốn cưới ta?

Lưỡng Nguyệt tức giận nhìn Triều Thái Thái đứng trước mặt.

Có lý nào là vậy? Nam nhân đó sao có thể từ chối người tốt như nàng ta được?

- A Nguyệt, ca ca huynh ấy..

- Câm miệng! Chết tiệt, lại là do con khốn Ninh Diệp kia xen vào!

Lúc này Triều Thái Thái có nói chuyện phu thê thái tử đến phủ một chuyến.

Còn nói rằng, tình cảm không thể ép buộc rồi cái gì mà trong lòng của

họ Triều kia đã có ý trung nhân.

Hừ! Cướp thái tử đi, giờ còn muốn phá hoại hôn sự của nàng ta?  
Tâm địa của ả quả thật độc hơn rắn rết!

- Ca ca thật sự đã có ý trung nhân..

- Thì sao? Chưa gạo nấu thành cơm thì có nghĩa lý gì? Đám thắp  
kém đó có thể so với ta?

- Phải rồi..

Thái Thái không phải người thích ta hay sao?

Bỗng nhiên nàng ta nghĩ ra gì đó.

Vẻ mặt cũng vắn vẹo đến mức khó coi.

- Nếu đã thích ta vậy chi bằng giúp ta làm một chuyện đi!

Ngày hôm đó, Triều Thái Thái đưa ra quyết định sai lầm nhất cuộc  
đời.

Đó là giúp Lưỡng Nguyệt đánh thuốc ca ca mình.

Giúp nàng ta một chân thuận lợi bước vào Triều gia.

\* \* \*

Trở về với hiện tại..

- Nếu đã như vậy, cứ gì người còn phải làm ra chuyện đó chứ?

Hắn không dám tưởng mẫu thân mình là con người mưu mô như  
vậy.

Chưa nói đến, bà ấy kể lại mọi chuyện mà gương mặt lại vô cùng tự  
hào, thích thú.

- Ha! Tại sao ư? Người phải hỏi phụ thân chết tiệt của ngươi! Hắn  
không yêu ta cũng chẳng chấp nhận ta! Sau hôm ấy ta may mắn  
mang thai ngươi nhưng ngươi có biết phụ thân ngươi hắn đã làm gì  
không? Hắn đã nói rất rõ cả đời này cũng sẽ không yêu một ai khác  
ngoài hồ ly tinh trong lòng kia! Hắn nói hắn chỉ có trách nhiệm với ta  
vì ngươi..

vì người mà thôi!

## Chương 41: 41: Tuyệt Vọng

- Đó là lý do..

người giết phụ thân?

- Không trách ta được! Là hãn ngu ngốc mà thôi!

Triều Thái Phong cảm thấy cơ thể lúc này thật sự mất hết sức lực.

Mẫu thân của hãn, có gì..

có gì lại là người như vậy? Vì ích kỷ, vì bản thân mà không từ thủ đoạn.

Đến khi không chiếm được lại rắp tâm ra tay giết hại người khác.

Bà ấy sao có thể tán tận lương tâm đến thế chứ?

- Người có biết mỗi khi ta thấy người đều rất căm ghét hay không? Nhưng ta phải diễn, ta phải diễn cho đám người trong phủ và trong kinh thành đó coi.

Có nhiều lúc, ta tự nghĩ sao không bóp chết người cho rồi!

Lưỡng Nguyệt nghiêng răng, cứ như nếu trong tay bà ta có vũ khí đều sẽ không ngần ngại mà ra tay đâm chết hãn.

- Bà điên rồi! Bà thật sự điên rồi!

- Phải, ta điên! Chính các người ép ta! Chính con khốn Ninh Diệp ép ta! Chính phụ thân của người ép ta!

- Người có biết vì sao trong cung lại có tin đồn về chuyện Cao Thừa Lạc giết hại trung thần không? Là ta đó! Là ta cùng với Lang Ẩn bày mưu tính kế.



Nhưng tiếc quá..

tên đó giữa chừng lại nảy sinh ra lòng tốt gì đó.

Chết đi quả là không đáng tiếc!

Lưỡng Nguyệt bật cười sung sướng.

Ánh mắt như loài quỷ dữ khoét sâu vào đáy lòng Triều Thái Phong.

- Sao vậy? Cảm hận lắm sao? Cảm thấy ghê tởm lắm sao? Người có biết vì sao ta lại nói cho người tất cả sự thật không? Vì ta không muốn người, không muốn tất cả các người hạnh phúc! Cả đời này, các người sẽ phải sống trong đau khổ! Sống trong dằn vặt! Người sẽ luôn phải day dứt vì chính người! Chính người khiến Cao Thừa An rơi vào khổ sở bế tắc!

- Bà câm miệng cho ta!

Rầm!

Choang!

Triều Thái Phong hai mắt đỏ ngầu muốn lao đến liền bị Triều Thái Thái bên ngoài phá cửa xông vào che chắn cho Lưỡng Nguyệt.

- Cút! MAU CÚT ĐI!

Hắn thờ hỏn hển.

Sự căm phẫn trong lòng dấy lên tột độ.

Tại sao..

tại sao lại đối xử với hắn như vậy? Hắn làm gì bọn họ sao? Hắn đã đắc tội bọn họ ở chỗ nào? Tại sao bọn họ lại đối xử với hắn như vậy!

- Vờ kịch vẫn còn dài lắm! Tất cả các người sẽ không ai có được hạnh phúc! Hahaha!

Soạt!

- Thái Phong, xin lỗi!

Biết hắn đang điên lên và không thể kiểm soát nên Triều Thái Thái không còn cách nào ngoài việc ra tay trước.

- ÔNG LÀ TÊN KHỐN! ÔNG TIẾP TAY CHO BÀ TA GIẾT TẤT CẢ

MỌI NGƯỜI..

Chưa nói dứt câu, hắn đã gục xuống.

Trên lưỡi kiếm của Triều Thái Thái ban này đã tẩm sẵn thuốc mê.

Tình huống này vốn đã được dự đoán sẵn..

- Đi thôi, chút nữa Lang Kiêu sẽ giải quyết!

Lưỡi Nguyệt lạnh lùng nhìn hắn nằm trên đất.

Trong thâm tâm bà ta thật sự chỉ muốn đâm cho hắn một nhát.

Nhưng sao đây? Nếu làm vậy vở kịch sẽ không còn gì thú vị.

Hắn và Cao Thừa An sẽ không thể đau khổ như bà ta mong muốn.

\* \* \*

Quán trọ Miên Hà..

Trước phòng của Cao Thừa An..

- Ngài ấy..

ngài ấy có chuyện gì vậy?

An Lâm ngờ ngác nhìn Vĩnh Thái Phi.

Từ lúc trở về hoàng thượng đã trở nên thế này.

Người tự nhốt mình trong phòng, ai kêu, ai gọi cũng chẳng đoái hoài, quan tâm..

- Ta không biết..

Vĩnh Thái Phi cau mày, vẻ mặt cực kỳ khó chịu.

Cậu ta biết ngay không nên để y đi một mình cơ mà.

Nhưng mà bây giờ ở đây cậu có cũng chẳng được gì.

Chi bằng tính toán trước những việc sắp diễn ra..

- Thừa An, chúng ta nói chuyện với nhau đi!

Cốc! Cốc!

Cứ để y như vậy cũng không phải cách nên cậu ta quyết định muốn cùng y nói rõ vấn đề đã xảy ra.

- Thái Phi, ta muốn yên tĩnh.

"..."

Động tác tay của cậu ta dừng lại.

Vẻ mặt chần chừ không biết có nên nghe theo y hay không.

Giọng y lạ quá.

Chắc chắn là xảy ra chuyện gì rồi.

- An Lâm, người ở đây trông chừng y, bọn ta có việc đi trước!

Thay vì ở đây tốn thời gian nhưng không giải quyết được gì chi bằng cậu ta và phu quân của mình đi tìm manh mối còn hơn.

Đám người ở gánh hát đó chắc chắn có gì đó không ổn!

\* \* \*

- Người nhìn kỹ đi có thấy nét chữ quen hay không? Đó là của mẫu hậu người, à đàn bà Ninh Diệp đó! Mau nhìn xem, phụ hoàng mà người kính trọng rốt cuộc là con người tàn độc thế nào!

Cao Thừa An thần thờ nhìn lá thư đã bị nhàu nát trên tay.

Không đúng..

dối trá..

tất cả đều là dối trá..

Phụ hoàng của y..

không phải đâu..

không phải đâu..

nhất định là bà ta nói dối.

Phụ hoàng nhất định..

nhất định sẽ không làm ra loại chuyện như thế..  
Cao Thừa An cảm thấy thật bất lực.

Cả cơ thể y cứ như rơi xuống một cái hố vậy.

Nó cứ chìm xuống, chìm xuống từng chút một.

Những lời nói của Lưỡng Nguyệt kia không khác gì mũi dao đang  
từng chút cắm sâu vào lồng ngực y.

Sự thật mà y kiếm tìm..

có sao lại tàn nhẫn đến thế? Có gì..

lại là thứ mà y luôn cố gắng không bao giờ dám có phút giây nào  
nghĩ đến?  
Cầm lá thư trên tay.

Vốn dĩ chỉ là một mảnh giấy bình thường nhưng sao như có sức  
nặng làm tâm y nặng trĩu.

"An nhi, khi con đọc lá thư này có lẽ mẫu hậu đã không còn trên đời  
này nữa.

Có lẽ khi đọc xong lá thư con sẽ cảm thấy sụp đổ nhưng con có  
quyền biết tất cả sự thật.

Mẫu hậu biết con và Triều Thái Phong là thanh mai trúc mã.

Hai đứa rất quý mến nhau.

Nhưng..

phụ hoàng con và ta có lỗi với đứa trẻ ấy.

Cũng do chúng ta mà cuộc đời nó mới rơi vào khốn khổ như vậy.

An nhi, đây vốn là lỗi lầm của chúng ta chỉ mong rằng mai này con có thể bao dung cho y.

Thay phụ mẫu bù đắp lại cho y những thứ y mong muốn.

Và nếu có thể, xin con thay chúng ta tạ lỗi với đấng trẻ đó.

Gửi hoàng nhi của ta, Cao Thừa An.."

Tại sao lại như vậy..

cớ gì sau cùng mọi chuyện lại thành ra như vậy..

Nước mắt tưởng chừng đã chôn vùi vào tận đáy lòng giây phút này lại không ngừng trực trào tuôn rơi thấm nhòa mảnh giấy cũ kỹ.

Y phải làm gì đây..

phụ hoàng của y..

mẫu hậu của y..

y phải làm gì đây...

## Chương 42: 42: Phản Loạn

- Triều tướng quân..

An Lâm thấy Triều Thái Phong vẻ mặt nhợt nhạt, chưa kể đến trên vai còn đang băng bó liền không khỏi hết hoảng.

Ngài ấy gặp phải chuyện gì nghiêm trọng sao?

- Hoàng thượng..

ngài ấy sao rồi?

Triều Thái Phong khô khốc mấp máy miệng hỏi.

Hắn chắc chắn, Lương Nguyệt đã nói gì đó với y.

Hắn muốn nói với y đừng tin lời bà ta.

Tất cả chỉ là bịa đặt mà thôi..

- Cả hôm nay ngài ấy vẫn chưa ra ngoài..

An Lâm thở dài có chút khổ sở.

Cớ sao mọi chuyện lại trở nên tồi tệ đến vậy.

- Ta có chuyện muốn nói với ngài ấy..

- Nhưng..

An Lâm muốn nói y không sẽ không mở cửa thì Triều Thái Phong đã nói.

- Không cần..

ta đứng ở đây nói với ngài ấy cũng được..

- Vậy..

vậy nô tài cáo lui trước! Nếu có gì, ngài cứ việc gọi!  
An Lâm lần đầu thấy hấn chân thành như vậy liền có chút mềm lòng.

Có lẽ, tướng quân sẽ không làm gì tổn hại đến hoàng thượng.  
Đợi đến khi An Lâm rời đi.

Triều Thái Phong khế siết chặt lấy tay mình sau đó nghẹn ngào lên tiếng.  
- Hoàng thượng..

"..."

Không có ai đáp lại.

Hấn vẫn không từ bỏ mà tiếp tục gọi.  
- Ta lúc này..

đã gặp mẫu thân rồi..

có lẽ, người cũng vậy..  
- Từ đầu người tiếp cận ta..

là để trả thù đúng không?  
Vừa nghe thấy y đáp hấn đã có chút mừng rỡ.

Nhưng câu nói của y lại khiến tâm hấn tội lỗi, đau đớn.  
- Phải..

Hấn nhắm mắt lại, cuối cùng vẫn lựa chọn nói ra tất cả.

Hấn..

không có quyền bảo y tha thứ..  
- Là ta có lỗi với người..  
- Không phải người..

là ta, cả nhà ta đều có lỗi với người..

Thái Phong, xin lỗi..

xin lỗi..

Y nức nở, y đang khóc, hấn biết nhưng hấn lại không thể giúp y lau đi những giọt nước mắt ấy.

- Những gì mẫu thân ta nói đều là dối trá.

Hoàng thượng người không có lỗi! Tiên đế cũng chẳng có lỗi gì cả!

- Hoàng thượng là ta ngu ngốc, không biết thị phi trắng đen..

Vết thương trên vai hấn lại bắt đầu rỉ máu nhưng dù vậy nó cũng không nhói đau bằng vết thương lòng đang không ngừng bung tróc nơi tim hấn.

Và hấn biết..

y cũng như hấn.

Cũng đau khổ..

cũng tuyệt vọng..

- Hoàng thượng, người tin ta một lần được không? Tất cả đều là dối trá! Là dối trá mà thôi!

Y vẫn im lặng, vẫn không muốn đáp lại hấn..

- Người đi đi..

Không, đây không phải là điều hấn muốn nghe.

Hấn chỉ muốn y biết được sự thật.

Hấn chỉ muốn y không đau khổ dần vật.

Hấn..

hấn..

- Hoàng thượng..

làm sao đây..



ta bây giờ thật sự không ổn chút nào..

Hắn cười một cách yếu ớt sau đó tựa lưng vào cửa rồi từ từ trượt xuống.

- Ta không muốn..

không muốn xa người..

tại sao bây giờ ta mới nhận ra..

tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này..

Triều Thái Phong không biết, khi hắn gục đầu ôm mặt khóc lóc, Cao Thừa An cũng giống hắn ngồi ở bên phía kia của cánh cửa gặm nhấm đau thương.

Trái tim như có hàng vạn mũi tên xuyên vào đâm nát.

Hai người lại bị ngăn cách.

Từ linh hồn cho đến cả thể xác.

Trong mơ màng..

Cao Thừa An nghe thấy lời hắn nói rất rõ.

Hắn nói với y "Ngài yên tâm, ta sẽ không bao giờ bỏ rơi ngài.."

Lời đó y không muốn nhớ..

nhưng lại cứ vô tình ngưng đọng nơi đáy tim y.

Cớ sao, lại phải oan trái như vậy?

\* \* \*

Ngày hôm sau..

- Cái gì? Triều đình có phản loạn?

Vĩnh Thái Phi bắt giác cao giọng.

- Ừ! Trong triều bây giờ loạn lắm, chúng ta phải lập tức quay về!

Lạc Phù Nghiêm sắc mặt cũng không hơn cậu ta là bao nhiêu.

Vừa mới nghe tin từ chỗ Châu An, hấn ta đã vội vã chạy về báo tin.

- Chết tiệt! Tại sao phải là lúc này chứ?

Vĩnh Thái Phi thầm phỉ nhổ trong lòng.

Sớm không đến, muộn không đến, tại sao lại phải ngay lúc này?

- Lang Kiêu đâu rồi?

Nhớ đến kẻ tình nghi số một, Vĩnh Thái Phi lập tức lo lắng.

- Lang đại nhân từ sớm đã đi đâu mất và lại còn có cả Triều tướng quân..

An Lâm vừa mới xuất hiện nên không hiểu rõ tình hình hiện tại.

Chỉ là nghĩ mọi người có việc cần làm nên mới lên tiếng đáp trả.

- Khốn kiếp! Nhất định là tên khốn đó! An Lâm, mau chóng đi nói với hoàng thượng, chúng ta phải lập tức quay về hoàng cung!

\* \* \*

Trên xe ngựa..

- Hoàng thượng, người ổn chứ?

Nhìn sắc mặt y vẫn còn thiếu sắc khiến An Lâm liền không khỏi lo lắng.

- Ta không sao! Chỉ mong, Thái Phi có thể kịp thời ứng phó..

Cao Thừa An lắc đầu, hé mồm nhìn ra bên ngoài.

Sắc trời âm u quá..

Có chẳng đây là điềm gỡ hay không?

Lúc nãy, y đã bảo Vĩnh Thái Phi trở về Thủy Quốc một chuyến.

Hai nước là láng giềng với nhau do đó có thể nhanh chóng qua lại tương trợ kịp thời.

Bây giờ chỉ có mượn thêm lực lượng của Thủy Quốc mới có thể cầu rặng lật ngược tình thế.

Chỉ mong rằng sẽ kịp.

Mong rằng mọi chuyện vẫn sẽ còn đường cứu chữa.

\* \* \*

Hoang cung, đại điện..

- Hoang đường! Các người dám tạo phản!

Một vị quan lớn tuổi đứng trước đám quan thần hô lớn.

Ông ta theo tiên đế đã lâu, dù có ra sao cũng sẽ bán mạng vì quân chủ!

- Thiên hạ đã đại loạn rồi! Người nghĩ Cao Thừa An còn làm được gì hay sao?

Một vị quan trẻ tuổi nhếch môi châm biếm.

Bây giờ không phản, chẳng lẽ đợi tới lúc đổi vua thì tìm chết?

- Hồ nháo! Tên của hoàng thượng người cũng dám gọi?

- Ha, chỉ e rằng cái chức vị này sẽ không còn giữ được! Các người nghe đây, ai quy phục thì chắc chắn sẽ không lo sống chết, còn kẻ nào có ý định chống đối thì giết không tha!

Ngày hôm đó cả hoàng cung chìm vào trong bể máu.

Quân thần một lòng đứng về phía y tất cả đều bị giết sạch không chừa một ai!.

## Chương 43: 43: Ác Mộng Giày Vò

- KHÔNG!

Cao Thừa An bật dậy.

Trên người là mồ hôi nhễ nhãi.

Quân thần của y, ngai vị của y, bá tánh của y..

Tất cả, tất cả đều chết sạch..

tất cả đều không còn một ai sống sót!

- Thừa An, ngươi sao vậy? Thừa An?

Triều Thái Phong đứng bên ngoài nghe thấy động tĩnh liền lo lắng chạy vào.

Nghe thấy giọng y, hắn đoán rằng y gặp phải ác mộng.

- Đừng đụng vào ta!

Thấy hắn muốn chạm tay lên người mình y theo phản xạ liền lui người né tránh.

Cũng vì vậy làm cho bàn tay của Triều Thái Phong chơi vơi lạc lõng.

Hắn siết chặt nắm tay, cố dụi giọng mà trấn an y.

- Tất cả đều đã qua rồi! Sẽ ổn thôi..

"..."

Thấy y vẫn không muốn đáp lời.

Hắn thở dài, sau đó định đứng lên rời đi.

Nhưng chưa đi được bao lâu, thì hắn đã khựng lại rồi bảo.

- Mọi chuyện thật sự không như ngươi nghĩ.

Chuyện năm đó, không phải như vậy đâu..

Cạch!

"Đến bây giờ ngươi vẫn muốn lừa gạt ta sao? Là thấy ta quá đáng thương?"

Cao Thừa An ôm lấy hai đầu gối của mình.

Sự lạnh lẽo phút chốc phủ trùm lên cơ thể gầy gò mất sức của y trong mấy ngày nay.

Y không hận Triều Thái Phong, chưa bao giờ y hận hẳn cả.

Bởi lẽ..

đây là nghiệp y đáng phải nhận.

Nhưng đúng là rất khó chịu..

cảm giác mất hết tất cả thật sự rất khó chịu..

Liệu bây giờ..

An Lâm, Lạc Phù Nghiêm, Vĩnh Thái Phi và Châu An, bọn họ..

có ổn hay không?

Lúc này y thật sự bất lực.

Dầu cho muốn đòi lại giang sơn của chính mình nhưng hiện tại y là kẻ chui rúc trốn chạy.

Sống chết còn không biết ra sao, liệu có thể lật đổ thế lực hiện tại của Lang Kiêu hay không?

Bất giác, y cảm thấy mệt mỏi quá..

cả tinh thần lẫn thể xác đều kiệt quệ đến nao lòng..

\* \* \*

Triều Thái Phong đứng bên ngoài cửa.

Hắn biết hiện tại y không muốn gặp nhất đó là hắn.

Nếu hôm ấy hắn không bị Lang Kiêu dụ ra ngoài.

Nếu hôm ấy hắn kiên quyết ở lại bên cạnh y.

Có lẽ..

sẽ không phải như vậy..

Siết chặt lấy nắm tay của mình.

Hắn bây giờ phải bảo vệ y thật chu toàn.

Là công cũng được, là tư cũng chẳng sao.

Hắn nhất định sẽ giúp y lấy lại những thứ thuộc về y.

Nhất định sẽ khiến y nhận ra sự thật chuyện diễn ra năm đó.

Bằng không, y sẽ cứ dần vật, sẽ luôn nghĩ tiên đế là tội đồ gây ra tất cả.

Bây giờ nơi đâu cũng toàn là nguy hiểm.

Chỉ còn một chỗ bọn họ có thể đi..

\* \* \*

Hoàng cung..

- Trốn rồi?

Lang Kiêu không có thái độ gì là tức giận khi nghe tin báo rằng hắn và y đã trốn thoát.

Gã chỉ cau mày một cái sau đó gạt đầu bảo người kia lui xuống.

- Sao vậy? Giả vờ ngủ rất vui sao?

"..."

An Lâm nghe thấy gã gọi tên liền có chút run rẩy nhưng dù vậy cậu

vẫn cố gắng nhắm chặt mắt không hé mở.  
Hoàng thượng đã trốn được rồi.

Thật tốt quá..

!

Bỗng nhiên có bàn tay ai đó sờ vào chân mình khiến An Lâm giật thót.

- Ngươi..

- Không giả vờ nữa?

Lang Kiêu mím cười thong thả ngồi xuống cạnh cậu.

- Rất vui vì tên đó trốn thoát sao? Tình cảm chủ tớ thật khiến người ta cảm động!

Gã nhìn cậu nhếch miệng.

Rõ ràng là đang châm biếm.

Thấy môi cậu mím lại, ánh mắt cũng ngập tràn sự tức giận và uất ức khiến trong lòng Lang Kiêu có chút cuộn sóng.

- Ngủ thôi..

Không biết An Lâm có nghe nhầm không, nhưng dường như gã đã dịu giọng lại.

Sau đó gã nằm xuống cạnh cậu, rất tự nhiên mà choàng tay ôm lấy cái eo nhỏ của cậu.

An Lâm khó chịu, đang muốn vùng ra thì bỗng gã lên tiếng.

- Ta có chút mệt..

- Không liên quan đến t..

- Ngoan! Ngủ đi..

Cuối cùng, An Lâm vẫn từ bỏ giãy dụa mà nằm trong lòng gã.

Có lẽ cậu cũng mệt đi nên mới không còn sức vùng vẫy.

\* \* \*

Vùng ngoại ô..

- Đến nơi rồi!

Triều Thái Phong dừng xe ngựa.

Sau đó khẽ nói.

Đêm qua hẳn có mượn được một chiếc xe ngựa do đó mới có thể mau chóng đi đến đây.

Mà nghĩ đến cũng lạ..

dường như Lang Kiêu không cho người chặn đứng bọn họ.

"Tên đó..

đang có suy tính gì sao?" hẳn nghĩ thầm.

- Thừa An, chúng ta đến rồi!

Triều Thái Phong khẽ vén màn nói.

Nhưng vừa mở ra đã thấy y đang dựa vào vách xe mà ngủ.

"Chắc là đêm qua ngủ không đủ.."

Triều Thái Phong khẽ nghĩ sau đó lại thần thờ ngắm nhìn khuôn mặt y.

Sắc mặt y có chút tệ.

Hai mày nhú lại có vẻ như đang mơ thấy gì đó không vui vẻ..

- An Lâm..

Thái Phi..

Cao Thừa An lẩm bẩm.

Khóe miệng run rẩy gọi tên những người thân thuộc.

Đừng mà..

máu nhiều quá..

không..

- KHÔNG!

- Thừa An sao vậy?

Triều Thái Phong thấy y hốt hoảng la lớn, sắc mặt lại tái nhợt không còn một giọt máu liền lo lắng.



Y mơ thấy gì đó đáng sợ lắm sao?  
- Không có gì..

không có gì..  
Cao Thừa An lắc đầu.

Cố gắng điều chỉnh lại hô hấp của chính mình.

Giấc mơ đáng sợ quá..

trong mơ..

trong mơ tất cả mọi người đều chết.  
An Lâm, Vĩnh Thái Phi, Lạc Phù Nghiêm, Châu An và còn cả..

còn cả hai người Lang Kiêu và Triều Thái Phong..  
Nhưng trong mơ y không làm được gì cả..

chỉ bất lực đứng đó nhìn từng người, từng người một ngã xuống  
trong vũng máu.

Tiếng nói của ai đó cứ vang lên không ngừng.

Là tại ngươi! TẤT CẢ LÀ TẠI NGƯỜI!

- Sẽ ổn thôi..

Triều Thái Phong chẳng báo trước mà nắm lấy tay y.

Cao Thừa An muốn giãy ra thì tay đã run đến mức không còn sức  
lực.

- Chúng ta đến nơi rồi, mau đi thôi! Thêm chút nữa, là tới nhà của  
Lâm gia gia rồi.

## Chương 44: 44: Khúc Mắc Khó Gỡ

Nghe hắn nói, y khẽ gật đầu sau đó hít sâu một hơi để điều chỉnh cảm xúc rồi vội vã rút tay lại.

- Đi thôi!

Triều Thái Phong thấy hành động của y liền sinh ra sự mất mát trong lòng.

Nhưng hắn chỉ có chút máy móc thu tay, sau đó trở lại chỗ ngồi mà đánh xe đi tiếp.

Cớ sự như bây giờ hắn có thể trách ai đây..

Quả thật người đời nói đúng..

khi có thì không biết trân trọng, đến lúc mất rồi lại hối tiếc muốn sửa chữa..

Chỉ là không biết, hắn và y còn cơ hội để quay về như trước hay không..

Hắn không dám mong cầu tương lai cả hai sẽ có thể bên nhau với danh phận như phu thê.

Chỉ mong rằng..

có thể ở bên y một đời, một kiếp.

Nếu có thể thấy lại nụ cười và sự lạc quan của y thì thật tốt biết mấy..

\* \* \*

Nhà họ Lâm..

Cốc! Cốc! Cốc!

- Tới liền đây!

Lâm A Hương đang phơi đồ thì nghe thấy tiếng gõ cửa sau đó liền vội vã chạy ra ngoài.

- Tìm ai..

A Phong, An công tử!

Vừa nhìn thấy hai người nàng liền kinh ngạc lên tiếng.

Nàng còn tưởng mấy tháng nữa họ mới quay lại.

- A Hương tử..

- Hai người đến thăm chúng ta sao? Mà sao chỉ có hai người..

Lâm A Hương không thấy Lang Kiều và An Lâm liền thắc mắc hỏi.

- Chuyện này..

đệ sẽ kể rõ cho hai người sau.

Chỉ là bây giờ, bọn đệ có thể ở lại đây được không?

- Đệ không cần khách sáo vậy đâu! Mau vào đi, gia gia đang ở trong đó!

Lâm A Hương cũng thấy Triều Thái Phong có gì đó lạ nhưng nàng không rõ lắm cho nên chỉ có thể mời hai người vào trước.

Và nàng cảm thấy, sắc mặt của An công tử tệ quá..

\* \* \*

- Phong ca ca!

A Nhĩ vừa nhìn thấy hấn đã chạy đến ôm chặt.

- A Nhĩ, qua đây với tỳ một lát!

Lâm A Hương nghĩ hấn và y chắc có chuyện cần nói với Lâm gia gia nên dịu dàng nhìn A Nhĩ nói.

- Dạ!

Tiểu A Nhĩ tuy là có chút luyến tiếc trong lòng nhưng vẫn nhanh nhẹn chạy lại chỗ tỳ tỳ của mình.

- Khi nào mọi người đói bụng thì nói với ta nhé!

Nói xong, nàng liền đem A Nhĩ cùng theo ra ngoài.

- Hai đứa xảy ra chuyện gì sao?

Lâm gia gia cũng y như Lâm A Hương đều nhận ra sự khác lạ của hai người.

Vả lại ông là người trải đời, biểu hiện của họ lại rõ ràng như vậy.

Chắc chắn là có chuyện không ổn!

- Gia gia, tạm thời bọn ta có thể tá túc lại đây được không?

- Cứ tự nhiên đi, ta luôn xem hai đứa là con cháu trong nhà! Nhưng mà..

\*nửa năm qua đã có gì xảy ra sao?

Lâm gia gia trực tiếp vào thẳng vấn đề.

- Gia gia, thật ra bọn ta có một sự thật luôn giấu mọi người..

\* \* \*

Nửa canh giờ sau..

- Vậy tiểu An..

- Đúng vậy nhưng bây giờ đã không còn rồi ạ..

Biết Lâm gia gia muốn nói gì y khẽ cười nhạt đáp.

Y bây giờ chỉ là một tù nhân trốn ngục mà thôi.

- Haiz, thật không ngờ hai đứa lại là người của hoàng thất..

quả thật, hai đứa rất có nét giống bằng hữu của ta..

Lâm gia gia vuốt nhẹ chòm râu đã lấm tấm bạc của mình.

Trên đời thật sự có nhiều chuyện trùng hợp đến vậy sao?

- Vì thế tạm thời bọn cháu không thể tùy tiện hành động.

Mong rằng gia gia..

- Ấy, không sao! Mấy đứa cứ ở đây đi! Chuyện thân phận của hai đứa ta sẽ nói cho A Hương nghe sau! Mà tiểu..

Vốn đã quen miệng nên Lâm gia gia có chút ngập ngừng trước cách xưng hô với y.

- Người cứ gọi như thường không sao đâu!

- Ừm..

ta thấy cháu trông có vẻ mệt mỏi.

Thôi thì cứ nghỉ ngơi trước đi! Chốc nữa rồi ra ăn cơm!  
- Vậy..

ta đi trước..

Cao Thừa An nhìn ông một cái rồi đi đến căn phòng lúc trước của mình.

Cả quá trình y chưa từng nhìn qua Triều Thái Phong một cái.  
Cạch!

Đến khi bóng dáng y khuất dần Lâm gia gia mới nhìn Triều Thái Phong hỏi.

- Có phải..

còn chuyện gì cháu giấu ta hay không?

Ông chưa già đến mức bản thân lú lẫn.

Ở hai người ông dễ dàng nhận ra một sự xa cách lạ lẫm.

Tuy trước kia cả hai cũng không tính là quá mức thân thiết nhất là ở phía của A Phong, nhưng bây giờ ông cứ thấy ở giữa hai người có một bức tường ngăn cách.

Và dường như..

người đang đi xa khỏi vách tường là tiểu An..

- Gia gia, bây giờ..

ta cảm thấy hối hận rồi..

Triều Thái Phong cười nhẹ nhưng ông biết tâm trạng hẳn đang khó chịu cỡ nào.

Bởi trước đó, ông cũng thấy được sự đau buồn ấy trong mắt của Cao Thừa An.

- Là ta trách nhầm y, trách nhầm tiên đế..

là ta tin tưởng sai người, tự ảo tưởng bản thân làm đúng..  
Khi nhắc đến chuyện này hẳn đều hận chính mình ngu đến không còn đường cứu chữa.

Có nhiều lúc hẳn cảm thấy không biết nên vui hay nên buồn khi toàn bộ sự thật được tiết lộ.

Bởi lẽ nếu nó không lộ ra có khi cả đời này hẳn sẽ luôn nghi ngờ y.

Cả đời này sẽ luôn căm ghét y dẫu y thật chất chỉ là một người vô tội.  
- Chuyện..

ngghiêm trọng đến vậy sao?

Lâm gia gia khẽ hỏi.

"..."

Nhưng đáp lại chỉ là một cái im lặng đến thê lương.

Nếu y chịu tin lời hẳn nói thì thật tốt.

Nếu lúc đó hẳn có thể ở bên cạnh y khi Lưỡng Nguyệt xuất hiện thì đã không đi đến bước đường này.

\* \* \*

Đêm hôm đó..

- A Phong, đệ có tâm sự sao?

Lâm A Hương thấy hẳn ngồi thẫn thờ như người mất hồn ở ngoài sân liền nghi hoặc hỏi.

Từ lúc đến đây, nàng cảm thấy không khí giữa hẳn và y có điểm lạ.

- A Hương tỷ..

- Sao vậy? Có gì cứ nói cho tỷ biết, giữ trong lòng sẽ không thoải mái đâu!

Lâm A Hương từ trước luôn xem Triều Thái Phong là đệ ruột.

Thân là tỷ tỷ thấy đệ đệ của mình có nỗi lòng làm sao mà im lặng xem như không có gì?

- Tỷ còn nhớ..

Kiều Loan không?

## Chương 45: 45: Rơi Lệ

- A Phong, đệ..

còn trách An công tử sao?

Lâm A Hương vốn chẳng biết những chuyện đã xảy ra nên cứ nghĩ hẳn vẫn còn chán ghét y vì chuyện năm năm trước.

- Thật ra chuyện đó y hoàn toàn vô tội.

Là đệ..

đệ trách nhầm y mà thôi..

Triều Thái Phong siết lại nắm tay sau đó cầm bình rượu bên cạnh uống cạn.

- Chuyện ngày hôm đó..

Lâm A Hương có chút mờ mịt.

Ngày đó khi bọn họ chạy vào phòng chỉ thấy có y và Thương Kiều Loan.

Lúc đó Thương Kiều Loan còn đang hấp hối nằm trong lòng y khiến bộ y phục của y nhiễm đỏ sắc máu.

Lúc đó, bọn họ vừa mới xử lý bọn cướp xong.

Ai mà dè lại tới trễ một bước..

Kiều Loan vậy mà đỡ đao thay cho An công tử..

còn tên cướp thì đã chạy đi mất.



Nhưng sau cùng vẫn bị A Phong đâm chết.  
- Chuyện hôm ấy tất cả chỉ là một vở kịch mà thôi.

Mà đệ..

chỉ là một con rối..  
Giọng của hắn trào phúng tựa như châm biếm.

Nhưng có lẽ là hắn đang tự châm biếm chính mình.  
- Thừa An không làm gì sai cả..

từ đầu đến cuối y chỉ là người bị hại..

vậy mà đệ khi đó..

khi đó còn trách y, mắng chửi y..  
Hắn nhớ rất rõ.

Ngày hôm đó hắn nhục mạ y ra sao.

Chửi mắng y và thậm chí còn động tay với y.

Lúc đó hắn không ngừng mắng chửi y là thứ đê tiện, mắng y là thứ hèn mọn mặc cho thần sắc của y rất tẻ.

Mặc cho cơ thể y đang không ngừng run rẩy.  
Lúc đó..

xém một chút là hắn đã đâm chết y nếu không có Lâm gia gia và A Hương tử ngăn cản..  
Hắn..

hắn..  
Hai bả vai hắn run lên kịch liệt khiến Lâm A Hương có chút hoảng loạn.

A Phong..

đệ ấy khóc sao?

Nàng còn nhớ thằng bé này từ nhỏ luôn tỏ ra mạnh mẽ không thích khóc lóc mè nheo.

Mỗi khi luyện võ bị thương cùng đám trẻ gần nhà đều sẽ cắn răng chịu đựng.

Có vài lần khóc đến đau lòng là khi mơ thấy ác mộng cứ luôn miệng kêu phụ thân, mẫu thân.

Đến cả khi Kiều Loan chết, dẫu thương tâm đến cỡ nào đệ ấy vẫn không cho phép chính mình rơi lệ.

Dẫu hai mắt đã đỏ hoe, bàn tay đã siết như muốn bóp chết ai đó cũng cố gắng ngăn lấy dòng lệ trực trào nơi đáy mắt.

Ấy thế mà bây giờ, đệ ấy lại khóc..

khóc như một đứa trẻ..

- Là đệ có lỗi với y..

tất cả là do đệ..

- A Phong, đệ..

đệ đừng khóc nữa! Chuyện lần đó không phải chỉ mình đệ là hiểu lầm y..

cả ta..

cả ta cũng vậy! Vả lại, An công tử là người rộng lượng..

người nhất định, nhất định sẽ không trách chúng ta, đệ thấy có đúng không?

Lâm A Hương luống cuống giúp hấn lau nhanh nước mắt.

Nàng rồi quá, không biết có thể làm được gì..

- Không có khả năng..

không có khả năng..

Triều Thái Phong bỗng gạt tay nàng ra.

Sau đó loạng choạng đứng lên.

- A Phong, cẩn th..

gia gia?

Đang muốn đuổi theo hắn thì bỗng có ai đó vịn vai nàng lại.

Xoay người nhìn thì mới thấy Lâm gia gia đã ở sau lưng lúc nào không hay.

- Để thằng bé một mình đi..

Ông biết tâm trạng hắn bây giờ tệ lắm.

Ở một mình an tĩnh có lẽ sẽ tốt hơn.

- Dạ..

Lâm A Hương tuy nói vậy nhưng vẫn lo lắng nhìn theo hướng của Triều Thái Phong.

Nàng chỉ mong hắn sẽ có được hạnh phúc.

Nhưng có lẽ hạnh phúc của hắn sẽ song song với một người khác..

\* \* \*

- Khát quá..

Cao Thừa An mấp má môi sau đó rướn người ngồi dậy.

Hết nước rồi?

Y nhìn ấm trà trong phòng.

Có lẽ Lâm A Hương đang bận nên vẫn chưa chuẩn bị..

Tách!

Đặt ấm trà xuống bàn, y khẽ đi đến chỗ cửa của căn phòng.

Do không thấp nển nên y đi có chút chậm.

Đến lúc mở cửa thì đã bị một sức nặng đè lên người.  
Bị ôm lấy bất ngờ khiến y có chút ngơ ngác, nhưng y lại không đẩy người đó ra.

Vì y biết kẻ này là ai.

Y biết hai bả vai của hắn đang run rẩy..

- Thừa An..

- Triều Thái Phong..

Y khế lên tiếng.

Hắn lúc này là đang say sao?

- Ngươi..

- Xin lỗi..

ta xin lỗi..

Không để y nói gì hắn đã dụi vào vai y, nước mắt cứ thế thấm nhòa trên vạt trang phục y vận.

- Ta đã nói..

ngươi không có lỗi..

Y đã nói bao lần nhưng hắn lại không nghe.

Y không hận hắn, y chỉ hận..

chính mình và chính cái sự thật đã luôn bị che giấu.

- Thừa An..

ta..

- Ngươi say rồi, ngủ đi..

Y không nghĩ đôi co với hắn nên dụi giọng.

Nói lý với người say xin luôn là việc khó nhất.

Chi bằng để hắn ngủ sẽ tốt hơn..

Quả nhiên nghe y nói vậy Triều Thái Phong liền im lặng.

Nhưng cơ thể vẫn hoàn toàn dựa vào trên người của y.  
Thấy hấn đã im lặng y liền khẽ thở dài một cái.

Sau đó một tay vịn vai hấn rồi khẽ choàng người sang đỡ hấn.

Tiếp đó là diu hấn vào giường của mình.

Xem ra hôm nay để hấn ngủ ở phòng y vậy.

Phịch!

Đặt hấn lên giường xong y liền muốn quay lưng đi ra khỏi phòng.

- Tất cả là bịa đặt mà thôi..

Thừa An..

ngươi không sai gì cả..

Triều Thái Phong lẩm bẫm.

Giọng nói chứa men say đầy chân thành nhưng lại khiến tim y đau đến kỳ lạ.

- Ta đã hết giá trị cho ngươi lợi dụng..

ngươi cần gì phải nói dối chứ..

Có khi chưa thấy lá thư đó ta sẽ tin lời ngươi..

Y cười khổ.

Nếu như không có bức thư đó y chắc chắn sẽ tin lời hấn nói.

Nhưng..

trên đời này làm gì có chữ nếu.

Y cũng không rõ vì sao hấn phải nói dối y.

Là thấy y đáng thương nên rủ lòng thương hại? Cũng có thể là vậy

đi..

y biết hẳn là một con người tình cảm mà..  
Kế đó y liền lẳng lặng rời khỏi phòng, để lại một mình Triều Thái  
Phong say khướt...

## Chương 46: 46: Tiểu A Nhĩ Bày Trò

Ngày hôm sau..

- Ưm..

Triều Thái Phong lồm cộm ngồi dậy.

Nhìn một lượt quanh phòng hấn khẽ chau mày.

Đây là phòng của Thừa An..

sao hấn lại ở đây?

Cạch!

- Người..

người tỉnh rồi sao?

Cao Thừa An được Lâm gia gia nhờ vào phòng kêu hấn nên mới miễng cưỡng đi.

Cứ tưởng hấn chưa dậy nhưng ai ngờ..

- Tỉnh rồi thì ra ăn sáng đi! Gia gia đang chờ!

Nói xong điều cần nói liền không để hấn kịp phản ứng y đã liền quay đi.

- Thừa..

Ngôn Tình Hải

Chưa để hấn cất lời y đã đi mất.

Triều Thái Phong nuốt lại sự mất mát vào lòng.

Sau đó loạng choạng ngồi dậy.

Đêm qua hẳn uống hơi nhiều rượu thì phải.

Bây giờ đầu vẫn còn ong ong.

Mà đêm qua..

Triều Thái Phong cố gắng nhớ ra gì đó thì thoáng ngớ người.

Hình như hôm qua y đã nói gì đó về lá thư..

Có phải lá thư liên quan đến chuyện đó không?

Bất giác trong lòng Triều Thái Phong sinh ra một suy nghĩ.

Có lẽ hẳn nên tìm lá thư đó..

vì dường như y rất tin tưởng những điều được viết trong ấy..

\* \* \*

- Ra rồi sao? Mau ngồi xuống đi!

Lâm gia gia vừa thấy hẳn đã vui vẻ gọi.

Không biết là vô tình hay cố ý mà chỗ ngồi của y và hẳn lại là kế bên nhau.

- Hôm qua thằng nhóc như cháu uống rất nhiều rượu đó! Uống nhiều quá rất có hại cho thân biết chưa?

Lâm gia gia lên tiếng trách móc.

- Ta sẽ để ý..

Hẳn cầm chén cơm lên tay sau đó khẽ đưa mắt sang nhìn y.

Nhưng tiếc thay y lại chẳng đoái hoài đến hẳn.

Lâm gia gia và Lâm A Hương thấy một màn như vậy liền nhìn nhau sau đó ra hiệu cho cậu bé A Nhĩ đang ngồi một bên gặm đùi gà.

- An ca ca ơi, sao Phong ca ca không ăn đồ ăn vậy ạ?

Bị điểm tên y có chút không biết làm gì.

Sau đó nhìn qua Lâm A Hương và Lâm gia gia thì thấy họ đang cúi đầu bận rộn dùng bữa.

- Có phải Phong ca ca giống đệ muốn có người dỗ ăn không? Vậy An ca ca dỗ huynh ấy đi ạ!



A Nhĩ hồn nhiên vui vẻ nói.

Hì hì, mấy lời này là Lâm gia gia dạy nhóc hết đó!

- A Nhĩ, không được làm phiền An ca ca!

Triều Thái Phong nhìn đứa nhỏ khuyên bảo.

- Sao ạ? Nhưng Phong ca ca trông rất buồn..

mà buồn không tốt xíu nào đâu..

Phong ca ca là muốn có người dỗ có phải không?

"..."

Lâm A Hương và Lâm gia gia nhìn kỹ năng mè nheo của thằng nhóc nhà mình cũng phải cảm thán một hơi.

Làm tốt lắm tiểu tử!

- Ta không..

- A Nhĩ nói đúng, người cứ ăn như vậy sẽ không có sức đâu..

ăn thịt gà đi, người rất thích nó mà..

Cao Thừa An dờ mắt khỏi A Nhĩ sau đó nhìn tập trung xuống chén cơm của mình rồi nói.

- Ta biết rồi..

Hắn khẽ đáp rồi làm theo lời y.

Cũng nhờ có A Nhĩ mà không chỉ tâm trạng hắn thay đổi, cả bầu không khí cũng khẽ có chút biến chuyển.

Nhưng chỉ vậy vẫn chưa khiến bức tường băng giữa y và hắn tan chảy.

\* \* \*

Một lát sau..

"Không biết..

A Lâm sao rồi?"

Cao Thừa An nhìn bầu trời trong lành trước mắt nhưng tâm tư y lại trĩu nặng lạ thường.

Sau khi trở về cung y đã căn dặn Lạc Phù Nghiêm chạy đi tiếp ứng với Vĩnh Thái Phi.

Nhưng bây giờ lại mất liên lạc với cả hai.

Cả vợ chồng họ Châu cũng vậy..  
Bây giờ An Lâm lại ở trong tay Lang Kiêu.

Tuy có thể nhận thấy gã ta có chút gì đó dành cho cậu..

nhưng chỉ nhiều đó thôi liệu An Lâm sẽ an toàn? Lang Kiêu thật sự sẽ đối xử tốt với cậu? Còn bá tánh, dân chúng thì sao? Với thái độ của Lang Kiêu có thể thấy gã chán ghét dân chúng thế nào.

Dưới quyền của gã, liệu bá tánh sẽ được ấm no, hạnh phúc?

- Người đang suy nghĩ về chuyện trong cung sao?

Triều Thái Phong chẳng biết xuất hiện lúc nào mà khẽ ngời xuống cách y một khoảng.

- Ừm..

Cao Thừa An cũng biết bây giờ y và hấn đang liên thủ.

Mấy ngày nay do tâm trạng y không tốt vì thế mới bỏ qua vấn đề này.

Bây giờ điều y cần làm là giành lại giang sơn của tổ tiên.

Còn việc giữa hấn và y..

nếu sau này hấn muốn mạng đổi mạng y nhất định sẽ không than phiền.

- Về tiểu thái giám kia người không cần lo! Nhưng..

thế lực của Lang Kiêu thật sự rất bành trướng..

Kế hoạch của gã lúc đầu cũng là kế hoạch của hấn.

Do đó hấn hiểu rõ lợi ích của kế hoạch đó mang lại.

Chưa kể, mẫu thân của hắn thật sự chỉ làm đến mức này thôi sao?  
Chỉ đơn giản là muốn tất cả mọi người phải đau khổ?

- Có cách nào..

liên lạc với Thủy Quốc hay không?

Hiện tại chỉ có Thủy Quốc là cơ hội duy nhất để y lật ngược tình thế.

- Ta sẽ tìm cách liên lạc với họ! Thừa An..

ta biết hiện tại lời ta nói người sẽ không lọt tai.

Nhưng..

sau khi mọi chuyện kết thúc, chúng ta có thể thẳng thắn với nhau  
được không?

\* \* \*Có gì, thì người cứ nói thẳng..

"..."

- Vậy..

lá thư mà người nhắc đến có thể cho ta mượn không?

Nếu y đã nói vậy hắn cũng không định giấu diếm.

- Lá thư?

- Phải, là lá thư người nhắc đến hôm qua!

- Điều là những thứ người đã biết, có gì mà phải xem chứ..

và lại, ta vớt nó rồi..

Cao Thừa An thờ dài, y cũng không rõ chấp niệm của hắn là gì.

Có gì lại phải nhắc đến chuyện đó mãi? Rõ ràng mọi chuyện đã diễn  
ra theo đúng ý của hắn rồi mà..

Cả lần giúp đỡ này của hắn cũng vậy..

y thật sự không dám đặt quá nhiều niềm tin nơi hắn...

## Chương 47: 47: Mưu Đồ Soán Vị

- Thừa An, giờ ta có nói gì người cũng sẽ không tin.

Nhưng sự thật rồi sẽ được phơi bày mà thôi..

ta chỉ muốn nói một câu, người không có lỗi..  
Triều Thái Phong nói xong liền đứng lên rời đi.

Bây giờ hẳn phải làm việc cần làm.

Giúp y lấy lại những thứ vốn thuộc về mình!

\* \* \*

Trong hoàng cung..

- Lang Kiêu, người làm tốt lắm!  
Lưỡng Nguyệt ngồi trên ngai vàng.

Vẻ mặt vô cùng phấn khích.

Ái chà, con chó bà ta nuôi đúng là rất hữu dụng.

À mà, nói bà ta nuôi cũng không đúng lắm..

- Đây là việc mà ta cần làm!  
Lang Kiêu nhìn bà ta.

Có vẻ như gã rất kính trọng người này.

- Ta nghe nói người giữ lại người của Cao Thừa An bên cạnh?  
Lưỡng Nguyệt khẽ nheo đôi mắt lại.

Vết bóng của bà ta cũng khẽ co giật theo hành động đó.

- ..

Chỉ là một người hầu mà thôi.

Giữ lại cũng sẽ không có vấn đề gì!

Lang Kiền mím môi.

Rõ ràng là đang cố vờ như bình tĩnh.

- Diệt cỏ là phải diệt tận gốc! Có đôi khi tình cảm quá lại chẳng có ích gì.

Người thấy không, Thái Phong là một ví dụ cụ thể..

Lưỡng Nguyệt thờ dài tỏ vẻ mất mát.

Cứ như, bà ta thật sự nhớ đến đứa con trai mà bản thân đã tự tay đẩy vào tuyệt vọng.

- Ta không giống hẳn..

vả lại, An Lâm sẽ không gây trở ngại gì!

Sở dĩ Lang Kiền tôn kính Lưỡng Nguyệt vì do bà ta là thê tử của Triều Thái Nam - ân nhân của gã.

Nhưng không phải vì vậy mà mọi chuyện gã đều nghe theo lời bà ta sắp đặt.

Nhất là về chuyện riêng tư của chính mình.

- Được rồi, ta chỉ lo người bị kẻ khác đâm một nhát sau lưng mà thôi..

hồi đó phu quân ta luôn xem người là hài nhi của mình.

Ta đây..

đương nhiên cũng sẽ giống chàng ấy..

đã khuya rồi, người nghỉ ngơi đi! Dù sao cũng đã là vua của một nước..

Lưỡng Nguyệt khẽ đặt tay lên vai gã sau đó lẳng lặng rời đi.

Nhưng lúc này sắc mặt bà ta đã trùng xuống.

Đuôi mắt cũng cao lên thấy rõ.

Lang Kiêu này..

e rằng không thể nào là một con chốt thí ngoan ngoãn..

Còn về Lang Kiêu thì gã vẫn đứng đó bất động.

Có lẽ gã cũng đang có sự tính toán cho riêng mình..

\* \* \*

Tại phòng của Lưỡng Nguyệt do Lang Kiêu sai người sắp xếp..

Cạch!

- Sắc mặt của người rất tệ?

Triều Thái Thái đã đợi bà ta từ nãy đến giờ.

Bởi lẽ Lưỡng Nguyệt không muốn cuộc nói chuyện giữa bà ta và Lang Kiêu bị người khác xen ngang.

- Tên Lang Kiêu đó chỉ e rằng sớm muộn cũng sẽ làm phản..

Lưỡng Nguyệt ngồi xuống cái giường của mình sau đó hừ lạnh.

Gã không giống Triều Thái Phong, không có quan hệ huyết thống với bà ta.

Chưa kể, nếu gã nổi hứng điều tra lại chuyện năm đó..

- Người muốn ra tay với Lang Kiêu?

Triều Thái Thái cau mày.

Để đi đến bước này, Lưỡng Nguyệt đã giẫm đạp biết bao nhiêu người.

Như vậy, còn chưa đủ sao?

- Dù sao cũng chỉ là một con chốt thí mà thôi! Nếu chết đi thì sẽ có con chốt khác! Còn nữa, Triều Thái Thái, người nghĩ ta làm mọi

chuyện chỉ để hành hạ Cao Thừa An đó hay sao?  
Bà ta nhếch môi khiến Triều Thái Thái có chút cảnh giác.

Ông ta hiểu rõ những khi bà ta lộ ra vẻ mặt này chắc chắn sẽ có chuyện gì đó không hay sắp sửa diễn ra.

- Từ đó đến giờ..

chưa có nữ đế không phải sao? Chi bằng, để ta nắm quyền tự mình cai trị!

Tham vọng, ích kỷ, sự tàn nhẫn của Lương Nguyệt phút chốc đã phơi bày ra một cách hoàn toàn.

Bà ta không chỉ muốn tất cả phải đau khổ mà còn muốn tự mình ngồi lên ngai vị cao nhất.

Quả thật..

bà ta đã điên rồi! Điên vì tham vọng, điên vì mục đích của chính mình!

\* \* \*

Cao Thừa Cung - hiện tại là chỗ ở của Lang Kiêu..

- A Lâm, người vừa mới đi đâu về?

Lang Kiêu cau mày nhìn cậu.

Có vẻ như gã đã quá dung túng với cậu rồi thì phải?

- Ta..

ta..

An Lâm nhìn gã muốn nói gì đó nhưng cậu không biết phải nói thế nào.

Lúc này cậu chỉ định đi dạo một chút, ai ngờ lại đi đến chỗ của Lương Nguyệt đang ở.

Cậu đã nghe rất rõ lời người đàn bà đó nói.

Bà ta..

bà ta muốn soán vị!

Người đàn bà đó không những ở phía sau giật dây, thao túng tất cả.

Mà bây giờ bà ta còn muốn tranh đoạt vương quyền!

- Có chuyện gì sao? Sao người run dữ vậy?

Lang Kiền thấy cậu vẻ mặt tái mét liền sốt ruột lại gần nắm lấy vai cậu.

Sau đó đặt tay lên trán cậu thăm dò.

- Không có nóng..

- Lang..

Lang Kiền..

tại sao người lại muốn làm vua?

"..."

- C-có phải..

là do người đàn bà đó..

- Đó không phải là chuyện người cần quan tâm! Khuya rồi, mau ngủ đi!

Lang Kiền không muốn trả lời cậu liền đánh sang chuyện khác.

- Bà ta sẽ hại người!

An Lâm trong lúc hốt hoảng liền nắm chặt lấy tay gã.

Tin hay không thì tùy, cậu phải nói cho gã biết!

\* \* \*Sẽ không đâu, bà ấy sẽ không làm vậy?

- Nhưng chính tai ta..

- An Lâm! Có phải dạo này ta cưng chiều người nên người tự xem bản thân ngang hàng với ta không?

Đột nhiên Lang Kiền thay đổi thái độ.

Giọng nói gã sắc lạnh như muốn ghim thẳng vào người cậu.



- Ta..

- Đừng tưởng ta không biết người nghĩ gì! Người là đang muốn ta phân tâm không để ý đến chủ tử của người? Ha, đừng tưởng ta là kẻ ngốc!

Lang Kiền nói xong liền xoay lưng trở lại giường mặc cho An Lâm vẫn đứng yên bất động.

- Không muốn ngủ?

Đến khi gã nằm xuống giường thì cậu vẫn không có phản ứng khiến gã không khỏi khó chịu chau lại mày.

"..."

Nghe thấy lời gã, An Lâm không đáp mà chỉ cúi gầm mặt, cậu siết lấy hai tay.

Ngu ngốc thật..

dù biết tỉ lệ gã tin tưởng lời của chính mình rất thấp vậy mà vẫn nói ra..

Vả lại, quan tâm sống chết của gã làm gì chứ?

Điều cậu cần quan tâm không phải gã..

mà là tính mạng của hoàng thượng hiện tại..

phải là tính mạng của ngài ấy..

Còn Lang Kiền, gã có thể nào cũng chưa từng liên quan đến cậu...

## Chương 48: 48: Đệ Muốn Ăn Kẹo Hồ Lô!

Mấy ngày sau ở Lâm gia..

- Hiện tại người ta nhờ vả đã đi sang Thủy Quốc dò la.

Nếu được, chắc chắn Vĩnh Thái Phi sẽ đến đây tìm chúng ta!

Triều Thái Phong đặt cái bánh xuống bàn cho Cao Thừa An.

Lúc này hắn vừa mua ở chợ, sẵn tiện thăm dò tình hình hiện tại ở hoàng cung.

- Tình hình trong cung sao rồi?

Cao Thừa An nhìn chằm cái bánh nhưng không động mà chỉ khẽ hỏi hắn.

- Không có gì cả.

Mọi chuyện vẫn ổn..

Triều Thái Phong cúi đầu cẩn lấy một miếng bánh, thật chất là hắn chỉ đang giấu đi tầm mắt không để ý nhìn thấy.

Chuyện ở trong cung tuy rằng không có vấn đề gì nhưng mẫu thân của hắn đã vào cung rồi thì chắc chắn sẽ xảy ra chuyện không ổn.

- Liệu Thái Phi và Phù Nghiêm bọn họ..

Cao Thừa An mím môi, đáy lòng không khỏi có chút bất an.

- Yên tâm đi, nếu hai người đó có chuyện thì Thủy Quốc đã chẳng để yên như vậy.

Có lẽ lúc này họ đã an toàn ở Thủy Quốc..

- Vậy thì tốt..

"..."

Bầu không khí thoáng chùng lại rơi vào im lặng.

Từ sau khi xảy ra mọi chuyện y có vẻ như ít nói hơn hẳn.

Mấy ngày nay đa số chỉ toàn là hẳn đơn phương bắt chuyện.

Còn y chỉ chủ động khi là vấn đề liên quan đến trong cung mà thôi.

Điều này khiến cho tâm trạng Triều Thái Phong cũng chẳng khảm khá chút nào.

Hắn liếc mắt nhìn y, vẫn là một bộ không muốn nói.

Hắn muốn mở miệng nói gì đó thì lại cứng họng khi chẳng biết nói gì.  
- Ta ra ngoài đi dạo một lát..

Có lẽ cũng cảm nhận được sự ngọt ngào này mà y khẽ nói rồi đứng lên muốn đi ra ngoài.

Dẫu sao bây giờ cả hai cũng không giống xưa có thể dễ dàng đối mặt.

Nhìn thấy y rời khỏi phòng Triều Thái Phong cũng chỉ im lặng.

Hắn cười khổ, cầm cái bánh lúc nãy muốn đưa cho y ăn.

Lúc trước y rất thích ăn món bánh này.

Nhưng bây giờ..

Quả nhiên là khó chịu như vậy..

\* \* \*

Vài canh giờ sau..

- A Nhĩ, đệ lại đây tử bảo chút!

Lâm A Hương thấy A Nhĩ đang ngồi nghịch giấy liền khẽ vẫy tay gọi.

- Chút nữa, đệ giúp tử..

- Dạ! Đệ hiểu rồi!

A Nhĩ ngoan ngoãn gật đầu đáp ứng.

- A Nhĩ ngoan lắm! Được rồi, đệ chơi tiếp đi! Chút nữa tử lấy đùi gà cho đệ ăn!

Lâm A Hương vui vẻ xoa đầu nhóc nhỏ sau đó đi lại chỗ của Lâm gia

gia đang ngồi.

- Gia gia, người nghĩ cách này có hiệu quả không?

Sau khi Lâm gia gia kể nàng nghe về chuyện của hấn và y nàng cũng vô cùng bất ngờ.

Nhưng dẫu sao, bọn họ cũng là thân quen vì thế dù có sốc đến đâu cũng không thể nào phản ứng thái quá.

Chỉ là nàng có chút không dám tin về chuyện tình cảm của hấn và y.

Nhưng nghe gia gia nói cộng thêm thái độ trước đó của hai người thì nàng cũng phải gật đầu thừa nhận.

Nếu nói nàng xem A Phong là đệ đệ thì chuyện tình cảm của đệ ấy nàng cũng phải ra tay giúp sức.

Vả lại nếu có Kiều Loan ở đây có lẽ cũng sẽ nghĩ như vậy.

Nha đầu ngọc đó luôn muốn A Phong sống hạnh phúc, dẫu cho đệ ấy chỉ xem nha đầu đó là muội muội.

Chỉ là..

nếu đã là hiểu lầm thì phải tìm nút thắt rồi gỡ bỏ.

Nếu không, những kẻ ngoài cuộc như ông cháu bọn họ cũng chẳng thể giúp gì.

- Không thử sẽ không biết! Có một chút hy vọng cũng tốt! Chút nữa, chúng ta giúp A Phong tìm bức thư, có khi khuất mắt của hai đứa sẽ nhanh chóng được gỡ bỏ!

Lâm gia gia cười hiền hậu nói.

A Phong đã nhờ vả đương nhiên ông sẽ hết lòng mà giúp đỡ.

Chỉ mong sao hai đứa cháu này mau chóng hòa thuận lại.

Làm vua, làm tướng quân gì không quan trọng.

Chỉ cần hạnh phúc không hối tiếc là được rồi!

\* \* \*

- An ca ca ơi! Đệ muốn đi dạo chợ đêm! Muốn ăn kẹo hồ lô!

A Nhĩ nắm lấy góc áo của Cao Thừa An kéo kéo.

Khuôn mặt mĩm mĩm với đôi mắt tròn xoe mè nheo nũng nịu.

- An ca ca cũng muốn dẫn đệ đi lắm, nhưng mà ta không có tiền! Hay là ta bảo A Hương tỷ dẫn đệ đi nha!

Cao Thừa An dịu dàng ngồi xổm xuống xoa đầu đứa nhỏ.

Y là kẻ trốn ngục làm gì có ngân lượng trong người cơ chứ..

- Tỷ tỷ và gia gia đều bận đi qua lão Hàn (bằng hữu trong vùng của Lâm gia gia) mất rồi! Với lại đệ muốn đi với An ca ca, A Hương tỷ sẽ không cho đệ ăn kẹo đâu! Với lại không phải Phong ca ca có tiền sao ạ? Chúng ta rủ huynh ấy đi cùng là được mà, An ca ca!

A Nhĩ cọ cọ mặt vào người y.

Thật là, thằng bé này học cái tính làm nũng ở đâu thế không biết.

- Chuyện này..

Cao Thừa An thoáng chần chừ.

Nhưng chưa kịp để y suy nghĩ thì A Nhĩ đã nói tiếp.

- Đi mà An ca ca! Đệ thật sự muốn ăn kẹo hồ lô lắm đó! Nha, dẫn đệ đi nha!

- Haiz..

nhưng mà Phong ca ca của đệ bận thì sao?

Y chỉ định đưa ra lý do ai mà ngờ người đang được nhắc đến bỗng xuất hiện.

- Ta không có bận!

"..."

Không biết Triều Thái Phong đến từ lúc nào mà y chưa kịp dứt lời hẳn đã bước vào nói.

- Phong ca ca!

A Nhĩ vừa thấy hấn liền háo hức chạy lại ôm lấy hấn.

Sau đó rất ngoan ngoãn mà một tay nắm lấy tay của hấn rồi kéo hấn lon ton đi lại chỗ y.

- Vậy là có thể đi rồi ạ! Mau đi thôi An ca ca, đệ muốn ăn kẹo hồ lô!

## Chương 49: Biểu diễn ca múa

Thoáng chốc, cả ba đã có mặt ở hội chợ đêm.

"Haiz...."

Cao Thừa An từ nãy đến giờ không ngừng thở dài trong lòng. Y cứ cảm thấy bản thân bị lừa như thế nào...

Mà thôi, ở trong nhà hoài cũng rất ngọt ngào..

Y nhìn A Nhĩ đang vui vẻ vùi vỉnh Triều Thái Phong mua kẹo cho ăn liền có chút tâm tình hơn. Thằng bé vui vẻ là được rồi.

- An ca ca, Phong ca ca mua cho huynh nè!

A Nhĩ hào hứng giơ cây kẹo lên trên cao rồi lắc lắc. Sau đó khẽ ngậm cây kẹo của mình vào miệng rồi chạy lại đưa cho y cây kẹo còn lại.

- Không cần đâu, đệ ăn đi!

Cao Thừa An khẽ khụy một chân yêu chiều xoa đầu đứa nhỏ.

- Không sao đâu ạ! Phong ca ca có nhiều tiền lắm! Chút nữa huynh ăn xong chúng ta kêu huynh ấy mua tiếp!

A Nhĩ nhìn nhìn hấn sau đó khẽ thì thầm vào tai y. A, tiểu quý này thật là....

- Bên kia nghe nói có ca múa, chúng ta qua đó đi!

Triều Thái Phong lại gần hai người rồi nói.

Lúc này mua đồ hẳn có nghe ông chủ nói đoàn ca múa này biểu diễn rất đẹp. Bây giờ bọn họ đang dạo chợ đêm nên ghé qua xem cũng rất phù hợp.

- Ừm, cũng được.

Y nhìn về hướng đó rồi gật đầu. Thư giãn một chút cũng tốt.

- Vậy chúng ta đi thôi!

A Nhĩ là người lên tiếng. Cậu nhóc đứng ở giữa hai người rồi cùng nhau bước đi. Nhìn họ bây giờ không khác gì một gia đình ba người hạnh phúc.

.....

Ở Lâm gia....

- A Hương, cháu có tìm thấy gì không?

Hắn và y vừa rời khỏi không bao lâu thì hai ông cháu họ Lâm đã thay phiên nhau tìm kiếm lá thư trong phòng của y.

Lâm gia gia vừa lục trong tủ áo của y vừa hỏi.

- Vẫn chưa ạ!

Lâm A Hương cúi người tìm kiếm trên giường y nhưng này giờ vẫn chưa thấy gì cả.

Ở đâu...ở đâu...hình như đây rồi!

- Gia gia, có phải cái này không?

Lâm A Hương cầm tờ giấy đã bị nhăn nheo giơ lên chỉa về phía ông mình. Hóa ra là y giấu nó ở dưới gối.



- Để ta xem thử!

Lâm gia gia nhanh chóng lại gần.

Khoan đã, chữ viết này...

- Có gì sao....

Cốc! Cốc!

Thấy ông mình biểu hiện có chút kỳ lạ Lâm A Hương liền nghi hoặc lên tiếng. Nhưng nàng vẫn chưa nói xong thì bên ngoài đã có tiếng gõ cửa.

Giờ này còn ai đến nữa sao?

- Để con ra mở cửa!

Nàng dúm bức thư vào tay ông rồi nói.

Cạch!

- Xin lỗi hai vị là...

- Hoàng thượng ở đây có phải không?!

.....

Bên phía y và hấn...

- Cẩn thận!

Triều Thái Phong đang nâng A Nhĩ lên vai mình để thằng bé có thể quan sát màn biểu diễn thì Cao Thừa An khế lúi trúng vào người hấn. Do mọi người chen chúc quá nhiều nên y vô thức bị người khác đẩy một cái.

- Không sao đâu! Cảm ơn..

Y có chút mất tự nhiên mà muốn nhích ra một chút nhưng mà đoàn người lại quá mức đông lại còn không ngừng chen lấn khiến y muốn di chuyển cách hẳn hai, ba bước chân cũng khó khăn.

- Đứng im một lát đi! Sẽ bị thương...

Hắn nhìn xuống y khẽ nói.

Hiện tại hắn đang đứng sau y. Góc nhìn này có thể thấy được mái tóc y có bao nhiêu phần mềm mại. Nhiều lúc hắn cũng nghĩ, y có nhiều điểm rất giống nữ nhân. Nào là tóc, đôi mắt và cả cánh môi hồng hào ấy...

- Oa! Đẹp quá!

A Nhĩ nhìn màn biểu diễn trước mặt liền vui vẻ vỗ tay. Hi hi, hôm nay đúng là ngày may mắn mà!

Cao Thừa An nghe tiếng cậu nhóc nhỏ cũng chuyên tâm xem màn trình diễn trước mặt.

Trước đây trong cung y đã gặp không biết bao mỹ nữ tài sắc biểu diễn lay động lòng người. Nhưng lúc đó y nào có tâm trạng thưởng thức. Và lại mấy màn biểu diễn đó đều đa số là do các quan thần sắp xếp. Bọn họ mục đích chủ yếu là muốn lấy lòng y. Còn thật tâm đam mê mà biểu diễn thì chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Không những vậy, cả ngày y không phải suy nghĩ chuyện triều đình lại tâm tình hướng về chuyện của hắn kể tiếp lại lo lắng về biểu hiện của Lang Kiêu. Bây giờ không còn làm vua nữa, lại tự do tự tại. Không có sắp đặt, không có nịnh nọt. Có nên xem là trong họa có phúc hay không?

Triều Thái Phong nhìn nữ nhân đang bung lụa trước mặt. Thoáng chốc liền nhớ đến một hình ảnh thưở thơ ấu.

Lúc đó, y chỉ là một đứa trẻ thiên chân không biết lòng người sâu rộng. Có lần, bị đám hoàng huynh hoàng đệ ức hiếp dụ dỗ mặc váy của nữ nhi. Ấy thế mà y còn tưởng họ thật tâm muốn chơi với mình còn vui vẻ đáp thuận.

Khi ấy, hắn nhìn thấy liền không khỏi tức giận thay y nhưng chẳng hiểu sao lại có chút không nhịn được cười.

Khụ! Hình ảnh lúc đó thật sự rất đáng yêu. Sao nhỉ? Như một cục bông trắng mũm mĩm...

- Hay lắm!

- Phải! Đẹp thật đó!

Bộp! Bộp! Bộp!

Tiếng vỗ tay vang lên bốn phía tung bừng. Cả mấy đứa trẻ ngồi trên lưng phụ mẫu cũng không kiềm được mà hô hào theo đám đông

- Cảm ơn mọi người đã ủng hộ!

Nhóm múa vừa kết màn, chủ của đoàn là một người đàn ông trung niên có lẽ đã qua tuổi tứ tuần liền đứng lên trước cúi đầu cảm tạ những người có mặt.

Làm việc ca múa thường bị gọi là xướng ca vô loài như bọn họ được dân chúng yêu mến là phúc phận mà ông trời ban cho họ.

Bá tánh chung quanh náo nhiệt cũng rất hào phóng mà ủng hộ ngân lượng.

Cao Thừa An cũng vậy nhưng vừa mới đặt tay vào túi thì y đã chợt nhớ ra gì đó.

Y....không có ngân lượng trong người...

## Chương 50: Hai tỷ đệ họ Kỳ

Rất đẹp!

Lúc y đang ngỡ ngàng không biết làm gì thì Triều Thái Phong đã lấy ra một thỏi vàng đưa cho nữ nhân trước mặt.

Lúc rời khỏi hoàng cung, số ngân lượng cộng với ngân phiếu hẳn đem theo cũng không ít. Nếu đã xác định bỏ trốn cùng y thì đương nhiên không thể chết đói ở giữa đường.

- Đa tạ nhị vị công tử!

Thấy hẳn và y đứng gần với nhau như vậy, vị cô nương kia liền rất hiểu chuyện mà cười nói với hai người.

Vị công tử này hào phóng quá đi! Đã đẹp lại còn rộng lượng, quả là độc nhất!

- Như Ngọc, muội với A Sơn ở lại dạo phố xúu nha! Mọi người trở về quán trọ trước đi!

Cô nương ban nãy hào hứng vẫy tay với vị tỷ tỷ đứng đằng xa. Sau đó kéo cậu thanh niên kế bên mình đi nhanh về phía trước.

Đám đông bây giờ cũng bắt đầu giải tán. Triều Thái Phong và Cao Thừa An cũng tản ra theo đám đông mà hòa vào không gian chợ đêm ban cũ.

- A Nhĩ, đệ muốn đi đâu nữa không?

Triều Thái Phong ngó sang cậu nhóc trên vai mình hỏi.

- Dạ....đệ muốn ăn sủi cảo!

Cậu nhóc vui vẻ nói. Máy bữa nay ăn đùi gà rất ngon nhưng cậu hiện tại cảm thấy thèm mì gói sủi cảo hơn!

- Rồi, vậy chúng ta đi ăn sủi cảo!

- Xong rồi lại ăn kẹo hồ lô ạ!

- Không được! Đệ ăn nhiều như vậy sẽ bị sâu răng!

Cao Thừa An nhưn mày nhìn A Nhĩ. Sau đó khẽ véo nhẹ cái má của nó.

- Ui ui! An ca ca đau!!

- Ngoan đi! Ăn sủi cảo là đủ no rồi!

Nói xong liền vỗ vỗ lên đầu nó mấy cái.

- Dạ...

Cậu nhóc bĩu môi buồn bã đáp. Thấy vậy y liền không khỏi nhoén miệng cười. Tiểu tử này đáng yêu thật đó!

Triều Thái Phong nhìn hai người như vậy trong lòng không khỏi dâng lên một niềm vui nhỏ len lỏi. Máy ngày rồi cuối cùng hẳn cũng thấy y cười. Quả nhiên, nụ cười và sự lạc quan vô tận mới hợp với y.

.....

Đi được một đoạn cuối cùng bọn cũng đến quán sủi cảo gần nhất. Ở đây rất đông lại còn được A Nhĩ nhiệt liệt giới thiệu.

- Cho chúng ta ba phần, một phần dành cho hài tử!

- Ái chà là A Nhĩ mà, hôm nay không đi ăn với A Hương sao?

Chủ quán là người quen của Lâm gia do đó thấy A Nhĩ liền vui vẻ bắt chuyện.

- Dạ! Hôm nay A Hương tử bạn rồi ạ!

- Oa! Ngon thật đó!

Giọng nói trong trẻo của ai đó vang lên. Vì âm thanh khá lớn nên y liền khẽ xoay qua nhìn một cái.Ồ hóa ra là hai người ban nãy của đoàn múa!

- A Sơn sao vậy? Không ngon miệng sao?

Cô nương Kỳ Diệp nhìn đê đê của mình khẽ hỏi. Sao vậy chứ? Không phải A Sơn thích ăn sủi cảo lắm hay sao?

- Tỷ tỷ....chúng ta có ổn không?

A Sơn nhỏ giọng nói. Bàn tay còn có phần run rẩy.

- Người đàn bà đó....nhất định sẽ....sẽ không để yên cho chúng ta...

A Sơn càng nói càng run. Khóe mắt cũng giống như sắp khóc. Mười mấy ngày trước họ xem là mất mạng. Tâm lý A Sơn vốn không vững với mạnh mẽ từ bi kịch lúc nhỏ. Do đó tác động ấy khiến cậu ta có phần rụt rè sợ hãi. Chỉ khi ở cạnh đoàn hát đông người mới có thể bình tĩnh không quá run rẩy.

- Ngoan! Không có gì đâu! Bà ta....bà ta sẽ không tìm được chúng ta!

Kỳ Diệp nghe nhắc đến người kia cũng thoáng rung mình một cái. Nhưng nàng vẫn cố nghĩ thật thoáng bởi lẽ nàng cho rằng người kia đã lâu không xuất hiện chắc chắn đã rời đi rồi. Và lại, chuyện đó cũng đã diễn ra rất nhiều năm về trước. Còn chuyện mười mấy ngày trước có lẽ chỉ là....chỉ là trùng hợp mà thôi. Bà ta chắc cũng không còn nhớ hai tỷ muội họ là ai...

- Nhưng....nhưng đê...

Chuyện đó đã xảy ra rất lâu rồi. Nhưng...nhưng..

- Ngoan! Ăn đi rồi về!

Xoa đầu đệ đệ mình, Kỳ Diệp dịu dàng nói.

Cũng không biết là trùng hợp hay do ông trời sắp đặt mà cả y và hắc đều vô thức bị cuốn vào câu chuyện hai người kia đang nói.

Không chỉ họ. Còn có một gã nam nhân bặm trợn ngồi ở cách đôi tỷ đệ một cái bàn ở bên góc tối cũng nghe không sót chữ nào. Gã nam nhân ấy nhếch miệng, bàn tay khế chạm đến thanh đao dưới cái ghế bên cạnh.

Khà! Khà! Không ngờ đi ăn một bữa cũng tìm được đám chuột nhắt này!

.....

- Chúng ta về thôi!

Sau khi cả ba ăn xong, Triều Thái phong liền khế đề nghị. Dấu sao cũng không còn sớm. Hội chợ cũng đã vơi bớt đi dòng người.

- Ừm, về thôi!

Cao Thừa An gật đầu, đứng lên định rời đi thì bất chợt khựng lại.

- Sao vậy?

Triều Thái Phong nhìn y hỏi.

- Không có gì. Mau đi thôi!

Khế thu hồi tầm mắt, trong đôi con người đen láy lóa lên chút gì đó.

.....

- Haiz, buồn ngủ quá đi! Phải về ngủ thôi!

Kỳ Diệp vung vai một cái. Ăn no rồi ngủ đúng là tốt nhất!

Trái ngược với vẻ rạng rỡ của tỳ tỳ mình. A Sơn lại vô cùng ủ rũ như mất sức sống.

- Cái thằng nhóc này! Đệ mau vui vẻ lên cho tỳ!

Kỳ Diệp đánh vào lưng đệ đệ một cái.

- Đau!

- Biết đau thì cười lên đi! Không tỳ đánh đệ tiếp bây giờ!

Kỳ Diệp hung hăng trợn mắt lườm cho đệ đệ một cú. Thật là, thằng nhóc này nàng thật hết cách để nói!

- Ở chỗ của Như Ngọc tỳ rất an toàn, đệ không cần lo lắng nữa đâu! Có chuyện gì cũng có tỳ bảo vệ đệ!

Đi được vài bước nàng khẽ nói. Dẫu sao cũng là tâm ma. Nàng có thể vượt qua nhưng đệ ấy chưa chắc đã có thể. Vì thế thân làm ca ca, tỳ tỳ, đương nhiên phải chăm lo cho đệ đệ, muội muội của mình. Nếu không, còn xứng danh làm lớn hay sao chứ!

- Được rồi! Mau đi nhanh lên rồi về ngủ thôi! Tỳ sắp mở mắt không lên rồi nè!

Kỳ Diệp khẽ choàng tay qua vai đệ đệ mình cười bảo.

- Nếu đã không thể mở nổi mắt thì để ta tiễn các người một đoạn!



## Chương 51: Bị thương

Bỗng có một gã cao to xuất hiện trước mặt đang đi đến gần bọn họ, giọng nói rùng rợn của gã vang lên khiến hai người không khỏi rùng mình. Do cả hai đang đi trong con hẻm nên đường chỉ có chút ánh sáng, và lại chẳng còn ai qua lại vì đều đang bận ngắm nhìn phong cảnh đêm chợ.

- Người là ai?

Kỳ Diệp vội đứng chắn trước mặt đệ đệ mình. Sau đó cảnh giác lên tiếng.

Nàng có biết qua võ thuật, vì thế nếu là đám lưu manh bình thường chắc chắn sẽ không có gì nguy hiểm.

- Ái chà, mạnh miệng lắm! Nhưng xin lỗi hôm nay là ngày chết của các người!

Cốp!

Vừa dứt lời, gã đã thô bạo chém lưỡi đao xuống phía hai người. May mà Ninh Diệp cùng A Sơn đều là dân múa nên có phản xạ nhanh né kịp.

- Không ngờ lại k1ch thích như vậy! Hahaha!

Gã ta hào hứng cười lớn. Vẻ mặt vượn vẹo đến mức đáng sợ.

- A Sơn, đệ chạy trước đi!

Kỳ Diệp nhỏ giọng nói với đệ đệ mình. Thân thủ tên này không phải loại tôm tép. Để đệ ấy chạy trước thì sẽ an toàn hơn.

- Không được! Đệ không thể bỏ tỳ!

- Ngoan! Đây không phải là lúc ngang bướng đâu!

- Nói chuyện xong rồi thì chết đi!

Keng!

Lần thứ hai vung đao rất nhanh và chuẩn xác nhưng tiếc cho gã lại bị kiếm của Triều Thái Phong chặn được.

Quả nhiên đem kiếm theo rất hữu dụng.

- Hai người không sao chứ?

Cao Thừa An đứng trước tỳ đệ hai người khẽ hỏi. May là lúc này y cảm thấy kẻ kia có vấn đề nên không rời đi vội. A Nhĩ đã nhờ chủ quán sủi cỏ trong giùm. Việc quan trọng bây giờ là phải cứu người trước đã.

- Chúng ta không sao! Cảm ơn công tử!

Thấy hai người xuất hiện, tỳ đệ kia như vớ được phao cứu sinh liền mừng rỡ nói.

Nếu lúc này không có người kia chặn đao chỉ sợ lưỡi đao đã chém xuống. Tuy không mất mạng cũng sẽ bị cắt mất chân tay.

Cốp! Choang!

Triều Thái Phong vẫn đang đánh nhau quyết liệt với gã kia. Hấn đường đường là tướng quân của đương triều. Một gã tôm tép như vậy sao có thể đánh lại hấn.

Không ngừng đón lấy những đòn tấn công của Triều Thái Phong cộng thêm những vết thương do hấn đánh trúng gã kia liền dùng mưu kế.

- Người đến đúng lúc lắm! Bắt lấy ba tên đó nhanh lên!

Gã hét lớn như thật sự có người đằng sau. Quả nhiên hắn liền mất cảnh giác mà xoay người lại.

Là lúc này!

Soạt!

Tên kia vung đao rất nhanh lập tức mũi đao đã chém xuống vai của Triều Thái Phong.

- Cẩn thận!

Cao Thừa An thấy gã vung tay liền hét lớn nhưng lại không kịp.

- Chết đi!

Triều Thái Phong vung chân đá mạnh một cái. Tuy vết thương đang chảy máu rất nhiều nhưng ở ngoài sa trường hắn còn từng chịu trăm vết thương kinh khủng hơn thế.

- Khục....

Gã bị hắn đạp một cái liền hộc ra một ngụm máu. Chưa kịp để gã định hình tay của hắn đã đâm mạnh kiếm xuống.

Keng!

Nhìn cái xác dưới chân, hắn thả kiếm. Cũng như hắn khụy xuống vì vết thương trên vai.

- Máu...máu nhiều quá...

Cao Thừa An chạy lại chỗ hắn vội vã xé tà áo của mình giúp hắn băng sơ qua vết thương. Nếu không từ đây về chỗ Lâm gia, hắn nhất định sẽ gặp nguy hiểm.

- Hai vị công tử...hay là hai vị đến chỗ của bọn ta! Quán trọ bọn ta ở không cách xa chỗ này lắm!

Kỳ Điệp vừa bịt mắt đệ đệ vừa nói.

Máu của vị kia chảy nhiều như vậy không sợ cứu nhất định sẽ gặp chuyện.

- Đa tạ! Mà hai người có thể giúp ta đưa cả đứa bé ở quán sủi cảo theo được không?

- Được, để ta đi cho!

A Sơn vội vã gỡ tay của tỷ tỷ ra rồi chạy nhanh ra ngoài.

- Cẩn thận đó!

Kỳ Điệp nhìn theo hô lớn.

Cao Thừa An lúc này khế quỳ một gối xuống rồi choàng tay qua người hắn, tiếp đó là đỡ hắn dậy.

- Ta không sao đâu! Chỉ là một chút...

- Im lặng đi!

Y trừng mắt hắn. Sau đó nói với Kỳ Điệp.

- Nhờ cô nương dẫn đường!

- Vâng, chúng ta đi thôi!

.....

Quán trọ Hải Đường...

Cốc! Cốc!

- Như Ngọc tở, là muội đây!

Cạch!

- Hai người làm gì...

Đường Như Ngọc vừa mới mở cửa ra đã nhíu mày vội hỏi.

- Hai người này là ai?

Nàng ta nhìn chăm hẳn và y. Trên người hẳn lại đang có vết thương cằn khiến nàng ta cảnh giác.

- Muội sẽ kể tở nghe nhưng trước hết làm ơn giúp công tử này cầm máu!

Kỳ Điệp biết Đường Như Ngọc hỏi vậy vì lo lắng nàng gặp chuyện nhưng dù sao cứu người vẫn quan trọng hơn.

- Vào đi!

Đường Như Ngọc gật đầu, sau đó lách người sang để Cao Thừa An dìu Triều Thái Phong vào phòng.

- A Điệp, muội đi lấy một thau nước và khăn đến đây! Trong phòng của tở có sẵn đồ băng bó rồi!

- Vâng! Muội quay lại ngay!

Kỳ Điệp nghe xong vội vã chạy đi. Cũng may trong đoàn hát Như Ngọc tở biết về y dược. Cũng vì vậy, mà người trong đoàn dù có không may ngã bệnh vẫn còn có người biết cách chăm sóc.

.....

Một lát sau...

- Yên tâm, vết thương không quá sâu đâu! Chỉ là mất máu khá nhiều! Tịn dưỡng hai ba ngày thì sẽ hết! À, nhớ tránh cho vết thương bị động hoặc rách. Tốt nhất là không nên để nước chạm vào cũng như kiêng mấy món ăn như gà với bò rồi hải sản!

## Chương 52: Bi kịch

Đường Như Ngọc một bên vừa giúp hấn cắt băng vừa nói.

Hồi đó phụ mẫu nàng ta làm nghề y chữa bệnh. Mấy thứ này nàng ta tuy không quá giỏi nhưng lại rất rành về nó.

- Đa tạ cô nương!

Gao Thừa An chân thành nói. Lúc này nhìn máu chảy như vậy, trên đường tới đây trong lòng y cứ thấp thòm. Bây giờ xem như cuối cùng cũng có thể thả lỏng.

- Được rồi, bây giờ có thể nói cho tỳ biết hai người này là ai không?

Đường Như Ngọc khoanh tay nhìn Kỳ Điệp. Trước giờ nàng chưa từng thấy Kỳ Điệp dẫn ai đến gặp đoàn hát.

- Lúc này muội và A Sơn gặp phải một tên lưu manh. Cũng may là có hai vị công tử này cứu giúp!

Kỳ Điệp nhìn người kia rồi kể lại toàn bộ sự việc. Nếu không phải vì cứu hai tỳ đệ bọn họ người này đã không bị thương như vậy.

- Lưu manh? Có liên quan đến chuyện đó hay không?

Đường Như Ngọc cau mày nhìn Kỳ Điệp. Nếu chỉ là đám lưu manh bình thường chắc hẳn muội ấy đã có thể giải quyết. Trừ phi...

- Muội cũng không dám chắc...

Nghe nhắc đến chuyện đó. Sắc mặt Kỳ Điệp đột nhiên trắng bệch.

- Thứ cho ta nhiều chuyện, liệu có phải hai người đã đắc tội với ai không?

Cao Thừa An ngồi bên cạnh Triều Thái Phong lên tiếng. Nhìn thái độ của tên kia chắc chắn là muốn giết người. Nếu chỉ là lưu manh muốn cướp của thì sẽ không nhắm đến hai tỷ muội trong không có vẻ gì là khăm khà này. Và lại, ban nãy câu chuyện của hai người khiến y cũng có chút tò mò. Nhất là về thân phận của người "đàn bà" nào đó...

- Không cần gượng ép chính mình nhớ lại!

Đường Như Ngọc đặt tay lên vai Kỳ Điệp. Nàng biết rõ nha đầu này luôn có một phần ám ảnh trong tâm trí về chuyện năm đó. Nàng còn nhớ khi nàng gặng hỏi nha đầu này về chuyện xảy ra, đêm ấy Kỳ Điệp đã gập ác mộng lại còn khóc lóc rất thê thảm.

Vì thế nàng không muốn Kỳ Điệp phải nhớ lại những chuyện đau thương như vậy.

- Không sao đâu....chuyện cũng đã lâu rồi..

Kỳ Điệp cười cười, rồi nhìn y và hấn.

Chuyện này là bí mật nàng luôn cất giữ chỉ nói cho một mình Như Ngọc tỷ nghe. Nhưng dù sao họ cũng đã không ngại nguy hiểm mà cứu hai tỷ đệ nàng. Che giấu, trốn tránh cũng không phải là cách.

- Lúc ta và đệ đệ còn nhỏ, chúng ta sống cùng phụ mẫu trên một ngọn núi...

.....

Năm Kỳ Điệp chín tuổi, A Sơn năm tuổi...

- Mẫu thân, sao phụ thân đi lâu vậy ạ?



Kỳ Diệp hai mắt tròn xoe nhìn chằm mẹ mình hỏi. Cha đi lâu như vậy, nàng thật sự đói bụng lắm rồi.

- Nha đầu ngốc như con cứ mè nheo hoài đi! Cha là đi kiếm tiền lo cho chúng ta có biết chưa?

Mẹ của nàng cười cười sau đó thì véo nhẹ mũi con gái.

- Đau con....

Kỳ Diệp xoa xoa cái mũi tội nghiệp, sau đó xoay người chơi đùa cùng đệ đệ mình.

Ngày hôm ấy, ba mẹ con ngồi đợi rất lâu nhưng cha vẫn chưa về. Biết hai con đói bụng. Mẹ bèn họ liền bảo cứ ăn trước rồi đi ngủ. Nghe vậy, hai đứa trẻ liền vui vẻ dùng bữa. Sau đó liền vô lo vô nghĩ mà chạy lên giường để ngủ.

Mẹ của Kỳ Diệp vẫn ngồi trên bàn cơm chờ đợi. Trong lòng không biết vì sao lại thấy bất an đến lạ.

.....

- Không biết cha đã về chưa...

Kỳ Diệp hai mắt cứ híp lại do buồn ngủ. Nha đầu này nửa đêm lại buồn tiểu. Do đó liền loạng choạng mà đi ra ngoài nhà xí.

- Nàng nhớ ngày mai đưa hai con đi trước! Xong việc, ta nhất định sẽ đến tìm hai người!

Cha của Kỳ Diệp nắm tay mẹ nàng căn dặn.

- Như vậy liệu có ổn không? Hay là cả nhà chúng ta...cả nhà chúng ta cùng bỏ trốn đi!

Mẹ Kỳ Diệp sợ hãi nói.

Lỡ đâu đám người kia làm gì phu quân của nàng thì làm sao?

- Yên tâm, sẽ ổn thôi! Và lại nếu ta rời đi bọn chúng sẽ nghi ngờ. Nàng đừng lo, ta còn phải tận mắt xem hai con nhỏ khôn lớn, nàng không cần lo lắng đâu!

Kỳ Diệp nửa tỉnh nửa mơ nghe cha mẹ nói chuyện nhưng lại chẳng hiểu gì. Nha đầu chỉ biết sắc mặt của mẹ tệ lắm. Giống những lúc đệ đệ sợ hãi vì không dám đi tiểu tiện vào ban đêm.

.....

Ngày hôm sau...

- A Diệp, A Sơn, chúng ta phải mau rời khỏi đây!

Mới sáng sớm, mẹ của Kỳ Diệp đã vội vàng gọi hai tỷ đệ thức dậy. Chưa hết, quần áo của họ đều được xếp gọn vào trong tay nải.

- Chúng ta phải đi đâu sao ạ?

A Sơn ngây ngốc nhìn mẹ mình.

- Ừm! Chúng ta phải đi đến một nơi khác! Hai đứa mau đi rửa mặt rồi chúng ta liền xuất phát!

Người mẹ hiền từ xoa đầu con trai. Sau đó tiếp tục cột thêm một tay nải khác.

Hai đứa trẻ tuy không hiểu chuyện gì xảy ra ra nhưng vẫn ngoan ngoãn làm theo lời mẹ dặn.

Nhưng khi cả hai vừa bước ra từ nhà xí, mẹ của hai người đã sợ hãi đẩy hai người vào một bụi rậm sau nhà.

- Hai đứa ngoan...ở đây...ở đây, đợi mẹ! Cho dù có nghe thấy gì....nghe thấy gì cũng không được phép bước ra ngoài biết chưa?

Nói xong, mẹ bọn họ liền run rẩy xoay lưng rời đi.

- Tỷ tỷ, có chuyện gì sao ạ?

A Sơn chớp chớp mắt nhìn tỷ tỷ của mình hỏi. Từ nãy đến giờ, nhóc chẳng hiểu gì hết.

- Tỷ cũng không biết nữa! Nhưng mà nếu mẹ đã nói vậy thì chúng ta cứ làm theo đi!

Kỳ Diệp nhìn đê đê rồi nói. Trong lòng nha đầu này cảm thấy bất an lắm. Dường như mọi chuyện xảy ra hôm nay có liên quan đến công việc mà cha đang làm...

## Chương 53: Người đàn bà đó tên Lưỡng Nguyệt!

Rồi cứ thế hai đứa trẻ trốn trong bụi rậm chờ đợi mẫu thân quay lại. Nhưng cuối cùng thứ bọn họ chờ được chỉ là tiếng hét thảm thiết cùng với xác chết đầy máu của mẹ mình...

.....

Kể xong câu chuyện, nước mắt của Kỳ Diệp cũng khế rơi xuống. Chuyện đã qua lâu rồi nhưng khi nhắc lại nàng vẫn không kiềm được nước mắt.

Cả đời này nàng cũng sẽ chẳng thể quên lời nói dịu dàng cuối cùng của mẹ. Và càng không thể quên cảnh tượng mẹ nằm trong vũng máu hấp hối.

- Lúc đó, chúng ta vừa nghe thấy tiếng hét liền sợ hãi co rúm người. Đến khi ra ngoài thì mẹ đã...

- Ông trời có lẽ cũng thương tình bọn ta khi láng giềng bên cạnh tới tìm cha mẹ thì phát hiện mọi chuyện. Lúc đó, họ đã giúp chúng ta thừa kiện với quan phủ nhưng...

Nói đến đây, nàng khế siết chặt tay. Ánh mắt lộ rõ sự đau đớn, hối hận.

- Cũng vì vậy...mà họ bị giết sạch...

Nghe đến đây cả y và hấn đều không khỏi rùng mình. Rốt cuộc vì lý do gì mà có thể ra tay tàn độc đến mức đó.

- Sau ngày hôm ấy, hai tỷ đệ ta lang thang khắp nơi. Một bên vì sợ sự truy sát của đám người kia. Một bên lại phải kiếm chỗ ăn chỗ ở. Những ngày tháng đó thật sự là địa ngục...

- Người đàn bà mà hai người nhắc đến, cô nương đã đụng mặt rồi phải không?

Cao Thừa An nhớ đến chi tiết ban nãy nàng kể liền vội hỏi.

- Phải, đúng như công tử nói! Lúc người cứu mang chúng ta bị giết, ta trốn sau tủ áo đã nhìn thấy dung mạo của kẻ kia. Khuôn mặt đó ta có chết cũng không quên được!

- Vậy các người có biết vì sao gia đình lại gặp tai hoạ như vậy hay không?

Triều Thái Phong đột nhiên lên tiếng hỏi. Hắn cũng từng trải qua cảm giác của Kỳ Điệp. Hắn hiểu rõ nó đau đớn cỡ nào.

Nghe hắn hỏi, trái tim Cao Thừa An bỗng nặng trĩu đi. Y xem quên mất, chính phụ hoàng khiến hắn nhà tan cửa nát.

- Trước khi bi kịch xảy đến dường như cha ta đã đoán được trước. Vì thế ông ấy có để lại một bức thư nhét vào cái áo cũ để trong tay nải. Đến khi chúng ta có được chỗ nương tựa ta liền phát hiện bức thư ấy. Hóa ra....cái chết của họ là vì để giữ bí mật cho một tội ác khác...

Kỳ Điệp nói đến đây liền không ngừng run rẩy. Người đàn bà đó thật sự rất đáng sợ. Cứ như giết người với bà ta chẳng có nghĩa lý gì.

- Năm xưa, cha của ta từng là nhóm khiêng kiệu cho quan quân của triều đình. Vài cái ngày ông về tể ấy đã xảy ra một chuyện....

Đường Như Ngọc thấy nàng run rẩy liền khẽ nắm lấy tay nàng trấn an.

- Không sao rồi!

Nhận được sự ấm áp, Kỳ Diệp hít sâu một hơi rồi tiếp tục câu chuyện.

- Lúc ấy một vài người trong số những kẻ khiêng kiệu bị người đàn bà đó mua chuộc. Mục đích là để giết hai người ngồi trên kiệu ấy. Và phải làm cho mọi chuyện thật giống với một tai nạn bình thường. Cha của ta không tham gia vào kế hoạch nhưng cũng là một trong số những người khiêng kiệu nên ông ấy cũng gián tiếp hại chết hai người nọ. Lúc ông ấy muốn đi báo quan và kêu người cứu giúp hai nạn nhân kia thì đã bị đám người kia bắt lại còn nói rằng nếu khai ra sẽ không tha cho cả nhà ta. Xui xẻo thay, lúc đó kẻ chủ mưu lại xuất hiện. Kẻ đó sợ cha ta lăm lờn liền muốn ra tay diệt trừ hậu hoạn. Nhưng lúc đó quan binh của triều đình đến nên ông mới thoát được một kiếp. Ai mà có ngờ....vì sợ cha ta khiến bọn họ bị bắt đám khiêng kiệu ấy liền nói chỗ ở của bọn ta cho người kia biết....

- Cô có còn nhớ năm xảy ra chuyện là năm nào hay không? Mau trả lời ta!

Triều Thái Phong đột nhiên gằn giọng hỏi. Vẻ mặt hằn lại vô cùng phức tạp.

- Chuyện...chuyện đó xảy ra vào năm Mậu Thành, là lúc mười lăm năm trước....

Đột nhiên thấy sắc mặt hằn chuyển tộ cộng thêm ngữ khí có phần cao hơn liền khiến nàng giật bản mình.

- Người đang dọa sợ muội ấy!

Đường Như Ngọc cau mày nói. Sau đó liền như một thói quen mà nhích lại che chắn cho nàng.

- Ta không sao...

- Người...có biết tên của kẻ chủ mưu hay không?

Triều Thái Phong nhìn nàng. Ánh mắt tịch mịch đến đáng sợ. Cả Cao Thừa An bên cạnh cũng bị hấn làm cho kinh hãi. Nhưng khi nghe nàng nói ra cái năm xảy ra mọi chuyện sắc mặt y liền tái nhợt.

Năm đó là năm Triều thúc thúc gặp nạn qua đời!

Nhưng...không phải là do phụ hoàng y làm ư? Vậy "người đàn bà" trong câu chuyện của nàng là ai?

Cao Thừa An bắt đầu cảm thấy có chuyện gì đó không đúng. Trong lòng y lúc này bỗng len lỏi sự hoài nghi về bức thư mà Lương Nguyệt đã đưa cho mình. Cũng như hoài nghi về sự thật năm đó và sự thật bản thân được kể.

Phải chăng, còn ẩn khuất nào đó mà y chưa biết? Phải chăng, từ đầu đến cuối, người gây ra tất cả là một người nào đó, với ý định là giá họa cho phụ hoàng của y? Gây ra hiềm khích giữa hoàng tộc y và gia tộc họ Triều? Liệu có phải là như vậy hay không?

Cao Thừa An cau mày suy ngẫm thì bỗng chấn động khi nghe thấy cái tên thốt ra từ miệng của Kỳ Diệp.

- Là Lương Nguyệt...

## Chương 54: Dẫn vật đau thương

Là Lững Nguyệt....người đàn bà đó tên là Lững Nguyệt!

Cái tên này luôn ám ảnh tâm trí nàng. Dẫu có thế nào nàng cũng sẽ không quên đi cái tên cũng như khuôn mặt đó.

Khuôn mặt tưởng chừng là vô tội, tưởng chừng là lương thiện nhưng thật chất là rắn độc, là kẻ tàn nhẫn, không có tính người!

Cao Thừa An phút chốc liền ngơ ngác. Lững....Lững Nguyệt? Bà ta....bà ta là người gây ra cái chết cho Triều thúc thúc? Vậy bức thư....bức thư của y đang giữ...

Cao Thừa An cảm thấy tai mình ong ong. Y mơ hồ không biết đâu là thật, đâu là giả.

Triều Thái Phong thì chỉ hít sâu một hơi nặng nề. Hai bàn tay cũng siết chặt lại. Người đàn bà đó thật sự không phải là người! Vì mục đích của chính mình bà ta lại nhẫn tâm giết hại những người vô tội...hắn muốn hỏi liệu bà ta có trái tim hay không? Máu bà ta có phải là đen đui, kinh tởm như con người bà ta hay không?

Dẫu đã biết toàn bộ sự thật nhưng một lần nữa nghe thấy tội ác của bà ta trong lòng hắn vẫn không ngăn được sự thất vọng tuyệt độ. Phụ thân....là hài nhi có lỗi với người....

Triều Thái Phong nhắm chặt hai mắt. Hắn đã từng....đã từng hứa với phụ thân sẽ bảo vệ ngôi vị cho con cháu của tiên đế. Vậy mà cuối cùng....hắn lại bày mưu hãm hại y, đem cả giang sơn y dày công xây dựng dâng cho kẻ khác.



Hắn....

- Hai người...hai người sao vậy?

Kỳ Điệp thấy biểu hiện của cả hai liền không khỏi hoảng.

Tại sao vẻ mặt của họ trông lại còn đau đớn hơn cả nàng?

Đường Như Ngọc nâng mắt lướt qua hai người. Ánh mắt như hiểu ra chút gì đó nên khẽ nói với Kỳ Điệp.

- Chúng ta ra ngoài chút đi!

Kỳ Điệp nghe vậy cũng thoáng gật đầu. Có lẽ, hai người đó có điều cần nói với nhau.

Trước khi ra khỏi cửa, Đường Như Ngọc khẽ để lại một câu.

- Đừng quá kích động không tốt cho vết thương của người đâu!

Cạch!

"....."

- Đó là những điều ta muốn nói với người...

Sau cùng vẫn là Triều Thái Phong lên tiếng. Hắn hiểu rõ, tâm y giờ khắc này đang loạn cỡ nào.

Nhưng cũng tốt. Ít ra sẽ không còn dằn vặt đau khổ. Dẫu cho hắn biết sự thật này sẽ khiến y căm hận hắn rất nhiều...nhưng có làm sao đâu chứ? Tất cả đều là tại hắn. Chán ghét, khinh bỉ đều là hắn đáng nhận.

- Người....đã gặp bà ta?

Cao Thừa An khô khốc hỏi. Nếu là tính cách của hắn chắc chắn sẽ không vì câu chuyện của Kỳ Điệp mà tin tưởng mẫu thân mình là loại

người đó. Và lại thái độ của hắn không có gì là kinh ngạc. Do đó chỉ có một khả năng mà thôi.

- Ừ! Lúc đó sau khi người rời đi...ta đã nói chuyện với bà ta...Thừa An, là ta nợ người....thật xin lỗi..

Không khóc lóc, cũng chẳng gào thét. Hắn chỉ thật tâm nói ra ba chữ ấy với y. Còn nhận hay không....đó là do y quyết định.

- Dù có ra sao ta vẫn sẽ giúp người giành lại ngôi vị. Từ đầu đến cuối là Triều gia ta nợ người. Tiên đế....hoàn toàn vô tội. Ngài ấy....thật sự là một minh quân tốt.

Hắn đứng lên sau đó mở cửa đi ra ngoài. Chắc là hiện tại y sẽ không muốn thấy mặt hắn.

Cạch!

Tách!

Cao Thừa An thần thờ đưa tay chạm lên khuôn mặt của chính mình.

Y...lại khóc nữa rồi...

Nhưng nó không đau đớn như trước đó. Hóa ra...phụ hoàng y thật sự vô tội....ông ấy không hại chết trung thần, bán rẻ bằng hữu...thật tốt quá! Ông ấy vô tội, ông ấy hoàn toàn vô tội

Cao Thừa An ngậy ngốc ngồi một chỗ. Nước mắt phút chốc lăn dài trên cả gương mặt.

.....

Cũng như y, Triều Thái Phong cũng thần thờ ngồi bên dưới tầng trệt của quán trọ. Hắn kêu rất nhiều rượu, không ngừng tự chuốc say chính mình. Trong lòng hắn niềm vui buồn không ngừng lẫn lộn. Bủa vây tâm trí hắn.

Hắn vui...vui vì cuối cùng y cũng biết sự thật. Vui vì bây giờ y không cần phải tự dằn vặt đau đớn.

Còn buồn ư? Hắn....cứ tưởng bản thân đã chai lì thứ cảm xúc đó từ lúc hắn nung nấu ý định trả thù. Nhưng lạ thật....hắn không chai lì như hắn tưởng. Hắn vẫn đau, vẫn buồn, trái tim hắn vẫn tựa như rỉ máu từng chút một.

Lưỡng Nguyệt....có lẽ bà ta sẽ hả dạ khi thấy hắn như vậy. Hắn nhớ....nhớ cái ánh mắt chán ghét bà ta nhìn mình. Nó đã thay thế đi cái nhìn yêu thương mà hắn đã từng được nhận từ người mà hắn luôn gọi là mẫu thân trong suốt những năm tháng thơ ấu.

Uống cạn bình rượu trên tay. Tâm trí hắn cứ sao lại chẳng mơ hồ đi chút nào. Nó vẫn thanh tỉnh, vẫn nhắc nhở cho hắn nhớ hắn làm sai như thế nào. Vẫn nhắc cho hắn nhớ hắn là tội đồ. Là kẻ thất hứa, là tên phản bội. Là một người đáng ra không nên có mặt trên đời này.

Nếu không có hắn....phụ thân đã chẳng phải cưới người đàn bà đó. Nếu không có hắn ông ấy đã chẳng phải chết. Nếu không có hắn gia đình của cô nương kia sẽ không phải rơi vào bi kịch như vậy. Và nếu không có hắn...y chắc hẳn đã vô cùng hạnh phúc...

## Chương 55: Là hấn ngốc? Hay y ngốc?

Đêm ấy, Triều Thái Phong uống rất nhiều rượu, Kỳ Diệp và Đường Như Ngọc thấy hấn như vậy cũng muốn ngăn cản nhưng hai nàng vốn chỉ là người xa lạ, khuyên nhủ liệu hấn sẽ nghe sao? Nhưng dẫu sao, hấn đang bị thương, uống nhiều rượu chắc chắn sẽ không tốt. Là một người biết về y dược như Đường Như Ngọc đương nhiên không thể làm ngơ hấn.

Do đó sau cùng nàng ta vẫn nhìn Kỳ Diệp khẽ nói.

- Để ta qua đó một chút...

Kỳ Diệp nghe vậy liền gật đầu. Nhưng rồi nàng cũng khẽ đi cùng với người họ Đường kia. Bởi ánh mắt của nam nhân đó rất đáng sợ. Dẫu tên đó đã từng cứu nàng nhưng nàng không dám chắc hấn sẽ không tổn hại Như Ngọc tỷ. Và lại....dường như nàng cảm nhận được nam nhân này rất quan tâm đến vị công tử kia. Có lẽ....nếu nhắc đến người đó có khi sẽ tốt hơn là hai kẻ xa lạ như các nàng khuyên nhủ.

- Công tử, bọn ta không biết người có tâm sự gì nhưng vết thương của người có thể vì rượu mà làm ảnh hưởng!

Đường Như Ngọc lạnh mặt nói. Nàng ta trước giờ luôn là một mặt lãnh đạm như vậy nói chuyện với người khác. Nếu có ngoại lệ thì chỉ có riêng tỷ đệ của Kỳ Diệp.

- Cút!

Triều Thái Phong không để hai nàng vào mắt mà lạnh lùng nói. Sau đó tiếp tục uống rượu.

Tâm hấn hiện tại rất loạn. Hấn không muốn ai làm phiền mình cả.

Đường Như Ngọc cau mày nhìn băng vải bản thân băng bó giúp hấn. Xem ra là đã động đến vết thương rồi. Có lẽ là tên này quá kích động làm ảnh hưởng.

Kỳ Điệp cũng nhận ra băng vải đang rỉ chút máu liền khẽ lấy hết can đảm mà nói.

- Nếu ngài như vậy vị công tử kia sẽ lo lắng..

Quả nhiên nghe thấy lời nàng nói, mi tâm hấn khẽ động.

- Y sẽ không để ý đến ta...

Hấn cười nhạt, một nụ cười chua xót. Y liệu, sẽ quan tâm đến hấn hay sao?

Không thể nào! Y hận hấn còn không hết, làm sao có thể quan tâm đến hấn. Nếu có chỉ có thể là hấn ảo tưởng...phải là hấn ảo tưởng...

Triều Thái Phong cứ thế ngồi đó uống không biết bao nhiêu là rượu. Hai nữ nhân kia cũng không cách nào ngăn cản.

Thời gian từng chút cứ trôi qua. Hấn cũng không biết bản thân đã uống bao nhiêu rượu.

Trong cơn say, hấn mơ mơ màng màng thấy y đứng nhìn hấn. Trong ánh mắt đó hấn thấy được sự lo lắng của y. Ha....chắc là hấn say đến nỗi sinh ra ảo giác rồi...phải chắc chắn là vậy...

- Để ta đưa hấn về phòng...

Hấn không biết bản thân đang là mơ hay tỉnh. Hấn chỉ biết có ai đó dìu lấy hấn. Mùi hương này thật quen....nó giống như y vậy khiến hấn muốn bám víu vào thật chặt.

- Thừa An....xin lỗi...

.....

Cao Thừa An nhìn hấn nằm trên giường. Ánh mắt rõ ràng là không nở. Lúc này ở trong phòng, y đã suy nghĩ rất nhiều thứ. Quả thật, y đã tưởng cả đời này y và hấn sẽ không thể nào giống như trước kia được bởi lẽ y nợ hấn. Nhưng ngày hôm nay y thật sự cảm thấy rất nhẹ nhõm. Bởi lẽ y không nợ hấn. Phụ hoàng y không hề có lỗi với hấn.

Nhưng y cũng biết....hấn trái ngược với y. Y càng nhẹ nhõm bao nhiêu, hấn sẽ càng dần vất bấy nhiêu. Bởi tất cả đều do mẫu thân hấn...người mà hấn đã dốc lòng tin tưởng gây ra mọi chuyện.

Có lẽ hấn đã phải chịu đựng cảm giác này rất lâu rồi. Từ lúc đó...hấn đã bắt đầu phải chịu đựng..

Nhìn nam nhân say khướt kia, tâm y thật sự rất nặng nề. Trước kia y không hận hấn, bây giờ y càng không hận. Bởi lẽ, hấn cũng là kẻ bị hại. Còn giang sơn của y bị rơi vào tay Lang Kiêu là do y chưa đủ thực lực, chưa đủ khả năng để bảo vệ vương vị của mình. Còn thứ làm cho y hiện tại không thể đối mặt hấn...là câu nói đó của hấn. Câu nói....sẽ luôn bên cạnh y.

Khi biết tin triều đình đại loạn nhưng lại không thấy bóng dáng hấn cùng Lang Kiêu đâu. Lúc đó y thật sự rất thất vọng. Tâm y thật sự rất đau đớn. Cứ tưởng rằng y sẽ không để tâm nhưng thật sự nó đau hơn y tưởng.

Khi quan quân trong triều bị sát hại. Khi người của Lang Kiêu chiếm lấy cung đình. Y đã ngỡ...hấn sẽ xuất hiện. Ít ra...hấn sẽ làm giống lời hấn nói....sẽ bên cạnh y. Y biết khi ấy bản thân, có bao nhiêu ích kỷ, bao nhiêu ngu ngốc. Nhưng....làm sao đây...y yêu hấn...đó là điều y không thể nào chối bỏ.

Những ngày qua, y luôn một mặt né tránh hấn. Vì y sợ thứ tình cảm đó rồi lại bùng phát như ngọn lửa mà y lại không thể nào kiềm chế.

Một bên là sự đau đớn dẫn vật khi ngỡ rằng phụ hoàng là kẻ có tội. Một bên là tình cảm mười mấy năm y dành cho hấn. Mọi thứ cứ thế đổ dồn lại bao trùm lấy y khiến y vô cùng khó thở. Sự quan tâm của hấn, y biết chứ. Sự lo lắng của hấn y cũng rõ hơn bất kỳ ai.

Lúc hấn bị tên lưu manh kia đâm trúng cũng là vì tưởng rằng y gặp chuyện. Hấn....thật sự đã vì y làm rất nhiều thứ.

- Thừa An, ta xin lỗi....là ta có lỗi với ngươi...

Triều Thái Phong hai mắt nhắm nghiền. Lòng mảy mềnh chau lại. Có lẽ hấn đang mơ thấy ác mộng.

Y nhìn hấn, cảm xúc trong lòng từng chút cuộn trào. Chỉ vồn vện vô lực thốt ra một câu.

- Ta chưa từng hận ngươi, A Phong...

## Chương 56: Tiểu A Nhĩ đáng yêu

Ngày hôm sau...

- Đây là đâu?

Triều Thái Phong nghiêng người ngồi dậy, sau đó nhìn quanh một lượt. Ở đây, là quán trọ mà hai tỷ đệ kia đã đưa bọn họ đến?

Hắn lắc lắc đầu, cố gắng giúp bản thân thanh tỉnh. Đầu hắn có chút nhức, cổ họng lại hơi khát. Xem ra đêm qua hắn uống rượu rất nhiều rượu.

Khẽ nhìn một vòng xung quanh, hắn liền thấy một cái chậu nước để sẵn trên bàn. Có lẽ là do người của quán trọ chuẩn bị.

Hắn rời giường, sau đó lại gần chỗ cái chậu nước rồi bắt đầu rửa mặt.

Cạch!

- Ngài tỉnh rồi sao?

A Sơn thấy hắn liền có chút giật mình. Cậu ta đến đây vốn là xem tình hình coi hắn đã tỉnh chưa. Nhưng mà với gương mặt lãnh khốc đó thì thật sự rất dọa người... Cũng vì vậy mà Như Ngọc tỷ mới không để tỷ tỷ làm việc này. Haiz...cậu ta đúng là bị cho ra rìa rồi. Thà chơi với nhóc con kia còn hơn.

Triều Thái Phong cũng không để ý đến sự xuất hiện của người kia. Hắn vẫn thong thả rửa mặt. Sau đó lấy chiếc khăn được chuẩn bị sẵn mà lau mặt.



- Người đi với ta đâu rồi?

- Hà? À, vị công tử đó đang ở phòng kế bên với A Nhĩ!

Không nghĩ hẳn sẽ mở lời nên A Sơn có chút ngơ ngác.

"....."

Triều Thái Phong không đáp, sau đó đặt cái khăn về chỗ cũ.

- Tỳ tỳ....tỳ tỳ nói rằng chút nữa sẽ bảo tiểu nhị bâng thức ăn lên cho mọi người. Mà cảm ơn hai người đã cứu bọn ta vào ngày hôm qua! Vậy... nếu không có gì ta đi trước!

A Sơn kiểm đường mà rời đi. Thật sự cậu ta đó giờ là người có phần rụt rè không thích tiếp xúc với người lạ. Đúng là người này đã cứu tỳ đệ họ nhưng người này trông lạnh nhạt và lãnh khốc quá. Thật sự là không phải cậu không muốn bắt chuyện mà là vì sợ nên không thể làm gì.

- Không cần nói lời đó với ta! Muốn cảm ơn thì đi nói với y là được.

Hắn nhìn cậu ta một cái sau đó bước ra khỏi phòng.

Đêm hôm qua không biết y sao rồi...

Tâm tình liệu có ổn hay không?

Nghĩ nghĩ liền không ngăn được lòng mà đến phòng bên cạnh thăm hỏi.

Thấy hẳn rời đi nhanh như vậy A Sơn khẽ thở hắt ra một hơi. Sau đó liền bâng lấy chậu nước mà đem xuống lầu. Ở không cũng chẳng có gì làm, thôi thì làm chút việc có ích cũng không tệ.

Mà tiểu tử hôm qua thích ăn kẹo lắm thì phải. Chút nữa nên mua cho nó một cây hồ lô ngào đường.

.....

Phòng của Cao Thừa An...

- Phong ca ca!

Định giơ tay lên gõ cửa phòng hấn thì đã thấy A Nhĩ mở cửa phòng đang đứng vui vẻ trước mặt.

Hấn khẽ nhưn người nhìn vào trong thấy y vẫn còn ngủ thì khẽ rử mắt nhìn cậu nhóc dưới chân.

- Sao vậy? Không ngủ thêm chút sao?

Hấn xoa đầu cậu nhóc hỏi.

- Đệ tỉnh ngủ rồi! Mà huynh có thấy ca ca hôm qua không ạ?

A Nhĩ riu rít nói. Nhóc chán quá. Muốn kiếm ca ca đêm qua chơi chung. Huynh ấy tuy có chút rụt rè nhưng lại rất tốt. Đêm qua còn không ngừng kể chuyện cho nhóc nghe nữa!

- Nhóc con kiếm đệ đệ tỷ sao?

Chưa kịp để hấn trả lời thì Kỳ Điệp đã xuất hiện.

Nàng nhìn hấn một cái xem như chào hỏi rồi nói với A Nhĩ đang tròn xoe mắt nhìn mình.

- Đệ tỷ dẫn đệ xuống gặp A Sơn!

Sau đó liền nhìn hấn nói.

- Đêm qua là công tử đó đưa ngài về phòng. Ừm...bọn ta không biết giữa hai người có gì với nhau. Và lại...dường như hai người cũng biết về người đàn bà ấy. Nhưng mà đầu sao cũng là hai người cứu giúp tỷ đệ ta. Nếu cần gì thì cứ gọi bọn ta. Giúp được, bọn ta sẽ

không từ chối. Vớ lại....ta thấy công tử ấy cũng rất quan tâm đến ngài!

Kỳ Điệp cũng không tính xen vào chuyện người khác nhưng thấy quan hệ của họ rõ ràng là có vấn đề, chưa kể dẫu sao họ cũng cứu giúp nàng và A Sơn vì thế nếu có thể làm gì đó giúp lại họ thì cũng thật tốt. Nàng cũng không muốn phải mắc nợ người khác.

Suy nghĩ của Kỳ Điệp chỉ đơn giản vậy thôi. Nàng có bóng ma tâm lý lúc nhỏ vì thế đối với chuyện được người khác giúp liền có chút nhạy cảm. Cũng vì vậy nàng chưa từng muốn phải mắc nợ ai. Dẫu cho đó có là Như Ngọc tỷ đi nữa.

Triều Thái Phong lúc đầu cũng không để mấy lời nàng nói vào tai nhưng khi nghe đến là y đưa hẳn trở về phòng ánh mắt liền khế động.

Vậy hóa ra đêm qua không phải là mơ. Mùi hương đó, cảm giác đó thật sự là của y.

Hắn gật đầu máy móc xem như đáp ứng lời nàng rồi khế bước vào phòng sau đó đóng cửa lại.

Cạch!

A Nhĩ chắc cũng đói rồi, đi với nàng ta có lẽ sẽ không bị đói bụng.

- Chúng ta đi nha!

Kỳ Điệp mỉm cười nhìn A Nhĩ nói.

- Dạ! Mà tỷ tỷ xinh đẹp là gì của ca ca ấy vậy ạ?

A Nhĩ nhoen miệng nhìn nàng hỏi.

- Hơ, nhóc con dẻo miệng thế nhỉ? Tỷ là tỷ tỷ của A Sơn, tên Kỳ Điệp, còn nhóc tên gì?

- Lâm A Nhĩ ạ!

Oa! Thằng bé đáng yêu thật! Y như A Sơn lúc còn nhỏ vậy!

Kỳ Điệp nhìn không được mà véo lấy cái má của đứa nhỏ.

## Chương 57: Cầu xin sự tha thứ

Triều Thái Phong lại gần chỗ giường y. Thấy y đang an giấc. Sắc mặt cũng không có gì lạ liền cảm thấy an lòng.

Hắn nhìn xung quanh một lượt thì bỗng thấy thứ gì đó đặt trên cái tủ nhỏ ở góc trái căn phòng.

Khẽ nheo mắt nhìn kỹ, sau đó hắn liền không khỏi bất ngờ.

Đó không phải là khăn tay lúc trước hắn tặng y hay sao?

Trong lòng cảm xúc liền không khỏi dâng lên. Hắn cứ tưởng sau sự việc đó y đã vứt chiếc khăn đó đi. Thật không ngờ....

Hắn chậm chạp lại gần. Sau đó cầm chiếc khăn lên xem. Hắn cũng không rõ ngày hôm đó vì lý do gì lại mua chiếc khăn này cho y. Chỉ biết sau một lúc khăn thiêu đã về tay mình. Sau đó cũng không nghĩ nhiều mà tặng nó cho y.

- Khụ! Vết thương của ngươi ổn không?

Đột nhiên giọng nói của y vang lên. Hắn xoay người thì thấy y đang ngồi dậy nhìn hắn.

Bầu không khí bỗng có chút ngưng đọng..

- Ta không sao...đem qua ngươi, ngủ ngon chứ?

Hắn có chút ngập ngừng nhìn y hỏi. Thật không giống với con người hắn chút nào.

- Ừm, rất tốt!

Y khẽ đáp.

"....."

Cả hai lại bắt đầu im lặng. Quả thật là do hai người không biết phải nói gì với nhau.

Nhất là về phần Cao Thừa An, bởi lúc nãy y vốn đã tỉnh rồi nhưng không ngờ hấn lại xuất hiện do đó liền theo quán tính mà giả vờ vẫn đang ngủ. Chỉ là, khi thấy vết thương của hấn trong lòng liền không nhịn được mà lên tiếng thăm hỏi.

- Thừa An, ta...ta và ngươi...

Triều Thái Phong nghe y hỏi thăm mình, trong lòng rõ ràng là phần chấn. Hấn nhìn y chằm chằm, sau một lúc vẫn không nhịn được lên tiếng.

Hấn muốn hỏi sự thật đã rõ ràng trước mắt liệu hấn và y có thể giống như xưa hay không, nhưng câu từ đến miệng lại không thể thốt ra nên lời.

Hấn....vẫn là có chút không can đảm.

Cao Thừa An liếc mắt nhìn hấn. Thấy khuôn mặt kia muốn nói gì đó rồi lại thôi liền biết là hấn muốn nói gì.

Y hít sâu một hơi, không đợi hấn nói ra điều trong lòng mà đã chính mình lên tiếng trước.

- Triều Thái Phong, tại sao khi đó ngươi lại biến mất?

Đây luôn là khúc mắc trong lòng y. Nó cứ xuất hiện trong tâm trí khiến y không khỏi phiền lòng suy ngẫm.

Bây giờ là cơ hội tốt để nói ra tất cả. Y không muốn....bản thân bỏ lỡ hay hối tiếc điều gì.

- Lần đó ta thật sự không nghĩ sẽ rời đi...

Hắn siết chặt khăn thiêu trong tay sau đó bước lại gần phía y.

Cao Thừa An cũng vì hành động này mà không khỏi sốt sắng trong lòng.

- Lần đó, Lang Kiêu hợp tác với mẫu thân ta. Lừa ta rằng bọn họ đã bắt nốt nhà họ Lâm lại. Bảo rằng nếu ta không đến thì....đến khi ta xuất hiện thì bị đám người đó phục kích. Không ngờ Lang Kiêu đó lại sai người đánh thuốc mê bắt nốt ta lại. Đến khi ta tỉnh lại thì phát hiện bản thân ở một chỗ xa lạ...lúc tìm được đường về thì mọi chuyện đã quá trễ...

- Ta cũng cảm thấy lúc đó chính mình rất ngu ngốc khi tin lời bọn họ. Nhưng ta không muốn lại có ai phải mất mạng...Thật xin lỗi....là ta thất hứa với người....

Triều Thái Phong rũ mắt. Hắn biết bản thân khi đó có bao nhiêu phần hấp tấp. Nhưng mà, hắn không dám đặt cược mạng của nhà họ Lâm. Hắn sợ họ sẽ giống như Kiêu Loan, chết vì kế hoạch của mẫu thân hắn. Bà ta vì mục đích của chính mình có gì mà lại không dám làm. Vì thế hắn đã bỏ y lại một mình. Cuối cùng lại khiến y rơi vào khổ sở.

Tất là đều là lỗi của hắn.

- Có lẽ là số mệnh đã định sẵn...

Y khẽ cười nhạt rồi nói.

- Nếu người ở lại cũng chưa chắc có thể thay đổi được gì. Vì thế người không cần tự trách chính mình.

Cao Thừa An nói khẽ. Lúc này khi nghe hắn nói, trong lòng y thật sự rất nhẹ nhõm. Hóa ra...hắn chưa từng vứt bỏ y. Hắn chưa từng thất hứa.

- Thừa An....ta xin lỗi! Ta và ngươi....liệu có thể giống như xưa được không?

Triều Thái Phong đột nhiên cúi người ôm chầm lấy y. Giọng nói hẳn có phần run rẩy hỏi.

- Ta biết bản thân thật sự ngu ngốc! Bản thân có lỗi với ngươi...nhưng ta thật sự không muốn ta và ngươi sẽ mãi mãi như vậy. Thừa An, ta thật sự rất ích kỷ, dẫu biết chính mình là người khiến ngươi rơi vào hoàn cảnh như hôm nay nhưng ta vẫn mong ngươi sẽ tha thứ, vẫn mong ngươi không từ bỏ ta...

Vòng tay hẳn siết chặt. Hẳn không phải kẻ có tài ăn nói. Từ trước đến giờ thứ hẳn theo đuổi chỉ có thù hận. Những loại tình cảm thiêng liêng đơn thuần đều bị hẳn gạt bỏ sang một bên. Vì thế hẳn chỉ có thể nói ra hết lòng mình cho y nghe. Nói ra những điều mà hẳn luôn chôn vào đáy lòng sâu thẳm.

Hẳn cũng thừa biết khả năng y chấp nhận lời xin lỗi này rất mỏng lung, rất thấp. Nhưng hẳn vẫn muốn nói ra tất cả. Vẫn muốn thử một lần, muốn cá cược với chính sự lựa chọn hẳn quyết định.

Dẫu cho y trả lời thế nào hẳn cũng sẽ chấp nhận. Dẫu cho y từ chối, chán ghét hẳn cũng được.

Hẳn chỉ không muốn phải hối tiếc, không phải giấu sâu những nỗi niềm trong lòng. Nếu y không tha thứ cho hẳn thì cũng không sao cả. Hẳn sẽ dành cả phần đời còn lại để chờ đợi sự tha thứ của y.

Phải...hẳn sẽ làm như vậy...



## Chương 58: Ta tin người....

Người sẽ hối hận không?

Cao Thừa An cúi đầu, ánh mắt khẽ rũ xuống. Y không trả lời câu hỏi của hắn chỉ vồn vện hỏi lại một câu khác.

Quyết định hôm nay của hắn liệu sau này hắn vẫn sẽ cảm thấy thỏa mãn? Cảm thấy chính mình làm đúng?

Hắn mông lung, y cũng vậy.

Hắn và y đều giống nhau. Đều rất sợ hãi sự cô đơn, sợ phải đặt niềm tin vào người khác.

Y không dám chắc những điều hôm nay hắn nói mai này vẫn sẽ được giữ trong lòng hắn. Bởi lẽ lời nói chỉ là gió thoảng mà thôi. Hôm nay thế này, ngày mai lại thế kia. Y không chắc, bản thân có thể tin vào một thứ mơ hồ như vậy...

- Sẽ không!

Hắn siết chặt vòng tay hơn. Giọng nói kiên định không pha chút chần chừ nào.

Hắn đã nhận định y. Hắn đã nhận định tình cảm của mình. Hắn không muốn bản thân lại lầm lỡ. Lại đánh mất những thứ tốt đẹp ông trời vốn ban tặng cho hắn.

- Thừa An! Ta sẽ không! Có lẽ người sẽ cảm thấy rất tức cười...nhưng ta....ta ái người, Thừa An!

Ta ái người, Thừa An...

Câu nói này...y đã chờ rất lâu. Câu nói này, y đã luôn mơ tưởng về nó. Mười mấy năm...y đợi chờ hẳn nói...mười mấy năm, y đơn phương âm thầm...

Cảm xúc dâng trào. Đôi mắt bị bao phủ bởi làn sương huyền ảo.

Y vô thức nâng tay. Đáp lại cái ôm của hẳn. Nói y ngốc cũng được, nếu y như thế nào cũng được. Nhưng y không muốn...không muốn mất đi sự ấm áp này. Hẳn vẫn là ca ca lúc nhỏ ôm lấy y. Là ca ca lúc nhỏ bảo vệ y.

Hẳn là người đã luôn vì y mà chống lại các hoàng huynh khác. Là người dù trong lòng có mang sự căm ghét với y vẫn sẽ không để tính mạng y gặp nguy hiểm.

- Ta tin ngươi..

Ba từ ngắn gọn nhưng thể hiện rõ ràng những điều y luôn giữ trong lòng. Những nỗi niềm y cất sâu vào đáy tim không muốn cho ai biết.

- Cảm ơn ngươi....cảm ơn ngươi...

Triều Thái Phong run rẩy, miệng không ngừng lắp bắp. Y thật sự đã tha thứ cho hẳn...y thật sự không từ bỏ hẳn...

Hai con người, vốn là bị vây quanh bởi hiểu lầm, thù hận. Điểm xuất phát ban đầu vốn là bi thương, là u tối. Hiểu lầm chùng chất, bi kịch tiếp nối không điểm dừng. Tưởng chừng sẽ đưa họ đến bến bờ sâu thẳm vô lối thoát. Ấy thế mà cuối cùng, sau cơn mưa trời lại sáng. Ánh hào quang của niềm tin mãnh liệt, của tình yêu chôn giấu sau những tháng ngày chấp mê bất ngộ sa lầy vào thù hận lại chậm rãi tan biến vào hư ảo.

Liệu rằng họ có thể cùng nhau bước qua thử thách hiện tại do số mệnh sắp đặt. Hay lời hứa vồn vẹn của cả hai cũng chỉ là lời hứa vô tri vô giác?

Và liệu....Lương Nguyệt kia sẽ để yên cho mọi thứ diễn ra một cách suôn sẻ như vậy? Sẽ để cho những kẻ bà ta căm hận được sống những tháng ngày hạnh phúc?

Và cả Lang Kiều. Gã sẽ làm thế nào khi kẻ mà gã tin tưởng kính trọng lại đang không ngừng dòm ngó lên ngai vị của gã?

Những tia nắng vàng len lỏi qua ô cửa sổ nơi căn phòng của y và hần. Bầu trời hôm nay thật đẹp, ánh nắng chan hòa của mặt trời chói lóa trên từng kẽ lá xanh mơn mớn. Đây là điềm lành cho một tương lai sáng lạn? Hay sẽ là mối nhử cho một chặng đường dài tăm tối?

.....

Bên dưới tầng trệt của quán trọ..

- A Nhĩ, ta hỏi đệ chút nhé! Hai vị ca ca đó là quan hệ thế nào vậy?

Kỳ Diệp chóng hai chăm nhìn A Nhĩ ngồi cạnh đệ đệ mình vui vẻ ăn kẹo hồ lô. Haiz, đệ đệ ngốc của nàng cứ như bị đũa trẻ ấy lấy mất tâm trí rồi...

Mà nghĩ đến hai vị công tử liền không khỏi có chút tò mò. Tuy là biểu hiện của họ khá là rõ nhưng mà hỏi một chút cũng đâu có sao!

- Mọii đó, không khác gì bà tám!

Đường Như Ngọc nhíu mày chỉ vào trán của nàng. Đêm qua còn mơ thấy ác mộng khiến nàng ta phải thức cả đêm canh chừng. Ấy vậy mà bây giờ tâm tình đã vui vẻ để buồn dưa lê. Thật là...

Tuy biểu hiện cảm rằm như vậy nhưng khoe môi Đường Như Ngọc lại cong lên nhẹ nhẹ. Bởi lẽ đối với nàng ta Kỳ Diệp như vậy thì tốt hơn trăm ngàn lần so với Kỳ Diệp luôn ôm khư khư bóng ma trong lòng, cả ngày ủ rũ mất sức sống.

- Suyt! Tỷ im lặng chút đi!

Kỳ Điệp thấy Đường Như Ngọc càu nhàu liền nói. Sau đó tiếp tục nhìn A Nhĩ để chờ câu trả lời.

- Dạ? Quan hệ gì là sao ạ?

A Nhĩ ngậm kẹo ngơ ngác hỏi. Ý của tỷ tỷ này là muốn nói gì ta?

- Thì là có phải loại quan hệ...khụ quan hệ luyến ái...

- A Nhĩ!

- Khụ! Khụ!

Chưa kịp hỏi dứt câu thì sau lưng đã vang lên tiếng của Cao Thừa An khiến Kỳ Điệp giật thót. Thiên đạo ơi, đang chuẩn bị nghe lén chuyện của người ta lại còn bị phát hiện. Thật là xấu hổ mà...

- An ca ca!

A Nhĩ một tay cầm kẹo hồ lô. Một tay vẫy chào y vô cùng vui vẻ.

- Đệ đó, ăn bần quá đi!

A Sơn thấy A Nhĩ ăn kẹo dính hết cả gương mặt liền khẽ dùng khăn chùi cho nó. Ánh mắt lại vô cùng cưng chiều.

Làm ca ca của người ta thật sự rất vui nha!

## Chương 59: Gặp lại cố nhân

Đường tiểu thư, không biết cô có thể giúp tôi thay băng cho hấn được không?

Cao Thừa An thấy A Nhĩ đang đắm chìm trong kẹo ngọt liền khẽ cười, sau đó xoay người nhìn Đường Như Ngọc nói.

Đêm qua vết thương của hấn bị động. Nhưng do đang ngủ nên không thể thay băng được. Còn tưởng là không có vấn đề gì ai ngờ lúc nãy hấn dùng lực ôm y mạnh quá nên vết thương lại bị chảy máu.

- Không thành vấn đề! Người ở đây đợi ta một lát!

Đường Như Ngọc gật đầu đáp ứng rồi đứng lên.

Hai người này là ân nhân của Kỳ Diệp cũng là ân nhân của nàng ta. Vả lại chuyện thay băng gạc này cũng không phải gì to tát.

- Đa tạ Đường tiểu thư!

Cao Thừa An mỉm cười nói.

- Hai người ngồi đi!

Kỳ Diệp thấy hấn và y không nói gì đến chuyện lúc nãy liền làm lơ đi luôn. Sau đó vui vẻ nhìn hai người nói.

- Không phải các người đi với gánh hát sao?

Triều Thái Phong thắc mắc hỏi. Ba người này là người của gánh hát nhưng trông có vẻ rãnh rỗi. Lại còn không tụ họp lại chung một chỗ.

- Cũng không phải vậy...người thuộc gánh hát là Như Ngọc tử. Và lại, chủ gánh hát là thúc thúc tử ấy. Quán trọ này cũng là của tử ấy đó! Bọn ta được tử ấy cứu mang nên là thường hay ra giúp đỡ mà thôi.

Kỳ Diệp nói một hồi, ánh mắt liền toát lên sự biết ơn đối với người họ Đường kia. Tuy Như Ngọc tử rất tốt, lại nói họ không cần trả tiền trọ nhưng dù sao ăn nhờ ở đậu cũng không hay. Vì thế họ thường ra giúp đỡ. Đường thúc thúc cũng là người tốt, do đó mỗi lần họ ra giúp đỡ đều sẽ trả công cho họ.

- Thì ra là vậy....mà Kỳ Diệp cô nương, ta có thể hỏi cô nương một chuyện hay không?

Cao Thừa An gật đầu cảm thán. Quả thật, y có thể nhìn ra tiểu thư họ Đường kia rất tốt với hai tử đệ này. Nhất là đối với Kỳ Diệp. Nhưng dù sao đó cũng là chuyện riêng của người ta. Y không muốn xen vào quá nhiều. Điều y cần quan tâm là một vấn đề khác.

.....

Lâm gia...

- A Hương tử ơi đệ về rồi nè!

Sau khi Đường Như Ngọc giúp hẳn thay băng xong ba người cũng quyết định trở về Lâm gia. Đi cả một đêm không nói không rằng chỉ e là Lâm gia gia sẽ lo lắng.

A Nhĩ tuy còn luyến tiếc ca ca đáng yêu kia nhưng dù sao tiểu hài tử vẫn muốn về nhà với gia gia và tử tử do đó chỉ có thể chào tạm biệt ca ca tốt bụng cho mình kẹo ăn.

Vừa về đến cửa nhà. Tiểu A Nhĩ cứ như chẳng nhớ gì đến ca ca ban nãy mà chạy đến gõ cửa. Giọng nói còn vô cùng hào hứng và vui vẻ.

Haiz, trẻ con thật là....ngây ngô đến hết chỗ nói!

Cạch!

- Hoàng thượng!

Cứ ngỡ người mở cửa sẽ là Lâm A Hương ấy thế mà lại là một người khác. Thậm chí còn là người mà y và hắn đang chờ đợi.

- Thái Phi!!

.....

Một lát sau, tại phòng lớn Lâm gia..

- Hoàng thượng, gần cả tháng nay người có ổn không? Xin lỗi là bọn ta vô dụng không kịp thời ứng phó...

Vĩnh Thái Phi ủ rũ nhìn y nói. Sau đó liền khẽ khẽ cho y nghe toàn bộ quá trình trở về Thủy Quốc của mình

Lúc cậu ta trên đường trở về Thủy Quốc không may bị kẻ khác may phục. Thương tích mang trên người, đành phải rẽ hướng khác đi để tăng khả năng sống sót của chính mình.

Cũng may khi cậu ta sắp kiệt sức Lạc Phù Nghiêm đã tới ứng phó kịp. Nếu không e rằng cái mạng này đã chết ở nơi đồng không mông quạnh.

- Ta ổn, vả lại không cần xưng hô như trước đâu. Còn nữa, ở Thủy Quốc có chuyện gì xảy ra hay không?

Thấy cậu ta nắm chặt lấy bàn tay mình. Y khẽ xoa nhẹ lên mu bàn tay ấy. Sau đó dịu giọng hỏi.

Thái Phi đã chịu khổ không ít.

- Người yên tâm mọi việc ở Thủy Quốc không có vấn đề gì, chỉ là...

Vĩnh Thái Phi lưỡng lự. Về mặt có chút không biết nói thế nào.

- Sao vậy? Có gì sao?

Thấy nét mặt đó lòng y càng thêm lo lắng. Chẳng lẽ có chuyện lớn xảy ra hay sao.

- Đường lớn ở biên giới giữa hai nước bây giờ bị chặn lại. Nếu muốn đưa quân sang cũng là một việc khó.

Khi trở về được chỗ phụ hoàng, cậu ta đã lập tức xin người cử binh yểm trợ. Nhưng tiếc thay tất cả các đường lại bị chặn. Cậu ta khi đó thật sự vô cùng hổ thẹn đối với y.

Cao Thừa An nghe vậy thoáng chau mày, trong lòng có chút nhẹ gợn sóng sau đó nói với cậu ta một số câu.

Mà chẳng hiểu sao, sắc mặt của Lạc Phù Nghiêm lại khá lạ. Trông như, đang lưỡng lự về một điều gì đó.

Và sắc mặt đó, vô tình lọt vào tầm nhìn của Triều Thái Phong...

- Hiện tại chúng ta lực lượng ít ỏi. Nếu muốn lật đổ Lang Kiêu kia chỉ e rằng là lấy trứng chọi đá.

Triều Thái Phong khẽ lên tiếng nói. Đây là một sự thật hiển nhiên, ai nhìn vào đều sẽ biết được kết quả nếu cuộc chiến diễn ra. Bên tồn và bên hại chỉ có bọn họ mà thôi.

- Còn không phải do phước người ban cho?!



## Chương 60: Không tin tưởng

Vĩnh Thái Phi nhếch môi châm biếm. Sắc mặt rõ ràng vô cùng tệ đối với Triều Thái Phong. Lúc đó hắn và Lang Kiêu đột nhiên biến mất. Nếu nói không có liên quan đến hắn có ngu ngốc cỡ nào cậu ta cũng không thể tin được. Chưa kể bây giờ xuất hiện là có ý gì? Định giờ trò mèo cho ai xem cơ chứ?

- Được rồi, Thái Phi!

Cao Thừa An lên tiếng hòa giải. Y hiểu rõ Vĩnh Thái Phi có định kiến rất khắc nghiệt đối với Triều Thái Phong nhưng hiện tại bọn họ đang cùng chiến tuyến. Nếu còn chia ba xẻ bốn thì làm sao có thể khôi phục vương triều?

- Hoàng...Thừa An, người quá ngốc! Làm sao có thể tin tưởng kẻ đó được chứ?

Vĩnh Thái Phi vẫn còn tức giận trong lòng mà nhìn y chất vấn. Cậu ta không hiểu tại sao y lại cố chấp như vậy. Đã bị người ta bán đi còn muốn giúp người ta kiếm lợi. Y có phải bị ăn bùa mê của tên khốn họ Triều đó rồi không?

- Chuyện lúc đó....quả thật không liên quan đến hắn.

Y nhìn người kia khẽ nói. Tuy Triều Thái Phong từng tham gia vô kế hoạch đó của Lang Kiêu nhưng khi mọi chuyện xảy ra hắn không hề có ý định sẽ giúp cho gã.

- Ha! Lời hắn nói người liền tin sao? Hắn có miệng hắn muốn nói sao chẳng được! Nếu thật sự đứng về phía chúng ta tại sao không nói ra kế hoạch của Lang Kiêu ngay lúc đó chứ? Và lại tại sao lúc đó không

trở về tìm người? Cao Thừa An, người vốn dĩ là bị tên khốn này lừa gạt!

Vĩnh Thái Phi tức giận nói. Lúc nãy vừa nhìn thấy hắn đi cùng y, cậu ta đã muốn xông lên đâm cho hắn một nhát. Nếu không có Phù Nghiêm giữ lại chắc chắn đã có xung đột xảy ra. Cậu ta thật sự không hiểu, vì sao y lại có thể tin tưởng hắn như vậy? Đã bị hắn đâm cho một nhát lại còn chưa cảm thấy đau hay sao? Suy nghĩ của y, cậu ta thật sự không hiểu nổi!

Vĩnh Thái Phi mặt hầm hầm. Về mặt rõ ràng là cực kỳ khó chịu.

Cao Thừa An thấy vậy định nói gì đó thì Lâm A Hương đã bước tới cắt lời. Bên cạnh còn có tiểu tử A Nhĩ.

- Ta chuẩn bị cơm xong rồi...mọi người có muốn ăn chưa?

Thấy không khí nói chuyện cứ là lạ khiến nàng có chút không biết làm sao. Mà nàng có cảm giác, vị công tử họ Vĩnh kia có thái độ rất thù địch đối với A Phong. Mà nói đến kỳ lạ thì cả gia gia cũng vậy. Sau khi thấy bức thư của An công tử liền trở nên thất thần. Không biết vì sao lại lôi mấy cái hộp cũ bảo quản mấy mươi năm trời ra. Cứ như là đang kiểm thứ gì đó quan trọng...

- Để ta xuống phụ tỳ một tay!

Cao Thừa An cảm thấy ở đây đôi co cũng không phải cách. Chi bằng lo cho cái bụng trước đã. Mà nghĩ nghĩ y liền kéo tay Vĩnh Thái Phi đi chung, để cậu ta và Triều Thái Phong chung một chỗ chắc chắn sẽ có chuyện.

Cạch!

Cứ thế ba người cùng nhau đi xuống chỗ bếp nấu để lại hai nam nhân và một đứa nhóc.

"....."

Hai người lớn thì vốn không biết ăn nói nên để lại với nhau cũng chỉ có thể im lặng ngồi yên ngay ngắn. Và lại, họ cũng không thân nên cũng chẳng biết phải nói gì với nhau cho phải.

Còn A Nhĩ thì khẽ đi đến cái ghế gỗ trước mặt rồi ngồi lên. Nhưng rồi tiểu tử đó lại đứng lên đi đến chỗ của Triều Thái Phong. Sau đó lục lục trong cái túi y phục trẻ con của mình chốc lát rồi lấy ra hai thanh kẹo, một thanh thì đặt vào tay hắn.

Kế đó lại vui vẻ lon ton đi qua chỗ của Lạc Phù Nghiệm mà cũng đặt vào tay người đó thanh kẹo còn lại.

- Hai huynh mau ăn đi ạ! Kẹo này ngon lắm ấy! Ăn xong liền sẽ thấy vui vẻ nha!

Cậu nhóc háo hức vung tay cười nói. A Nhĩ chỉ là một tiểu hài tử đơn thuần mà thôi. Đối với nhóc ai có chuyện buồn chỉ cần ăn kẹo liền sẽ vui lên. Thấy hai vị đại ca vẻ mặt trông có vẻ rầu rĩ liền phóng khoáng lấy kẹo A Sơn mua cho mình đưa họ. Tuy là có chút không ổn a!

Triều Thái phong nhìn thanh kẹo trong tay mỉm cười, sau đó nhẹ giọng nói.

- Cảm ơn A Nhĩ!

Lạc Phù Nghiệm ngốc lảng một hồi mới phản ứng cũng khẽ lắp bắp ngượng ngùng nói.

- Cảm...cảm ơn nhóc!

Ít ra trong những bầu không khí mịt mù ngọt ngào vẫn luôn có một Lâm A Nhĩ hồn nhiên vui vẻ khích lệ mọi người.

Nói sao nhỉ, tiểu hài tử này giống như một mặt trời nhỏ. Luôn xua tan đi bóng tối lạnh lùng. Cũng có thể là giống một viên kẹo ngọt. Nhìn thấy liền cảm thấy sự ngọt ngào lan tỏa hết trong lòng.

Quả nhiên, tiểu hài tử vẫn là đáng yêu nhất!

.....

Tối hôm đó, ở phòng của Cao Thừa An...

Cốc! Cốc!

Cạch!

Nghe thấy tiếng gõ cửa y khẽ bước ra ngoài rồi mở. Cứ tưởng là Vĩnh Thái Phi nhưng không ngờ lại là Triều Thái Phong và Lạc Phù Nghiêm.

- Hai người có gì tìm ta sao?

Y nhíu mày hỏi. Cũng không còn sớm, họ đến đây để tìm y làm gì? Có chuyện gì không thể để mai nói sao?

## Chương 61: Hoàng đế Thủy Quốc

A Hương tử có làm canh cho ngươi, ta thay tử ấy đem đến đây!

Triều Thái Phong giơ cánh tay cầm chén canh lên nói. Thật ra là hắn giành việc với nàng mới đúng..

- Thầ...Ta có chuyện liên quan đến Thủy Quốc, chuyện này....e rằng chưa thể để Ân nhi biết được...

Lạc Phù Nghiêm cũng tiếp lời của Triều Thái Phong. Trong giọng nói rõ ràng nghe ra có gì đó kỳ lạ.

- Vào đi!

Y nhìn hai người rồi né sang một bên chừa chỗ.

Cạch!

- Chuyện ngươi muốn nói là gì?

Đợi khi cửa đóng lại, y nhìn về phía Lạc Phù Nghiêm mà hỏi. Từ lúc tới đây, y cứ cảm thấy người này có gì đó là lạ. Thật sự là đang che giấu gì sao? Mà lại còn không thể để Thái Phi biết?

Phải nói rằng Lạc Phù Nghiêm là một người vô cùng chiều "thê tử". Nếu có chuyện gì hắn ta che dấu thê tử mình thì chắc chắn là có vấn đề nghiêm trọng.

- Chuyện này...

Thoáng chần chừ nhìn về phía Triều Thái Phong. Dầu sao trong lòng Lạc Phù Nghiêm cũng có chút phòng bị với hắn.

- Không sao! Hiện tại chúng ta đều là đồng minh!

Y nhìn ra sự cảnh giác trong mắt người kia liền lên tiếng. Như y đã nói, hiện tại nếu lại chia năm sẻ bốn kẻ có lợi chỉ là đám người kia mà thôi.

Lạc Phù Nghiêm nghe vậy cũng gật đầu, sau đó thu hồi tầm mắt. Giọng nói có phần nặng nề.

- Ta e rằng chúng ta không thể nhờ vào sự giúp đỡ của Thủy Quốc được...

- Có phải, người đã nghe thấy được chuyện gì không?

Cao Thừa An trong lòng khẽ động, quả nhiên linh cảm ban nãy của y...

- Ân! Là chính tai ta nghe thấy hoàng đế Thủy Quốc trò chuyện với thái giám bên cạnh mình....

Lạc Phù Nghiêm kể lại toàn bộ những gì bản thân nghe được cho y nghe.

Lúc đó, vốn dĩ hắn ta đang tính chợp mắt ngủ. Nhưng không ngờ lại có tiếng động lạ. Sau đó liền không chần chừ mà chạy ra ngoài xem là kẻ nào. Sở dĩ Lạc Phù Nghiêm không ngủ chung với Vĩnh Thái Phi vì vết thương của cậu ta lúc đó cần được tịnh dưỡng. Có lẽ cũng vì vậy mà khiến hắn ta mất ngủ. Nhưng không ngờ, nhờ vậy lại phát hiện ra một bí mật động trời.

Khi hắn ta mở cửa phòng của mình liền không thấy ai. Lúc đó hắn ta còn tính trở về phòng nhưng trong lòng cứ cảm thấy không yên vì thế đi một vòng hoàng cung để xem như thư giãn.

Thế mà lại vô tình nghe được cuộc trò chuyện đó..

"Hoàng thượng, chúng ta làm vậy liệu tam hoàng tử..."

"Nó có dòng máu của Thủy Quốc, chắc chắn nó sẽ hiểu! Còn nếu không...thì không xứng làm người Thủy Quốc, có chết cũng là nó tự gánh chịu!"

"Vậy chuyện ở biên cương vẫn làm theo lời của người đó? Nhưng nô tài mạo muội hỏi một câu. Đó chỉ là một người đàn bà mà thôi...có thể làm gì được chứ? Nếu thất bại, không phải chúng ta trực tiếp khai chiến với đám người đó hay sao? Thương tích của binh lính và bá tánh chắc chắn sẽ không thể nào ít ỏi..."

"Ha, chuyện này ngươi không cần lo. Bà ta trông thì mỏng manh như vậy nhưng thật chất là kẻ gây ra biết bao loạn lạc. Còn nhớ trận chiến phía Tây năm ngoái hay không? Cũng do bà ta tiếp ứng, người đàn bà đó không đơn giản đâu! Tham vọng của bà ta rất lớn! Kẻ đang ngự trị trên ngôi vua kia e rằng cũng chỉ là một bù nhìn thế mạng! Và lại, làm việc lớn thì phải biết đánh cược, mất một chút mạng người thì đã sao? Sau khi thành công, ta thuận lợi đưa người sang nước của bọn họ. Khi ấy lo gì không thể lấy lại những thứ đã đánh mất?"

Lạc Phù Nghiêm kể xong, ánh mắt liền thoáng lên sự mộng lung. Đến tận bây giờ hẳn ta vẫn không dám kể cho Vĩnh Thái Phi nghe sự thật. Cậu ta yêu quý phụ hoàng mình như vậy, làm sao có thể tin được những chuyện ông ta làm?

- Đó là lý do ngươi không nói cho Thái Phi nghe?

Sắc mặt Cao Thừa An thâm trầm. Quả thật, người đàn bà Lưỡng Nguyệt này làm việc rất đáng sợ. Thủ đoạn của bà ta cũng không phải loại đơn giản gì. Cả Lang Kiêu, một kẻ xảo quyết như gã ấy vậy mà cũng chỉ là một con chốt thí. Xem ra, người bọn họ cần chuyên tâm nắm được điểm yếu là Lưỡng Nguyệt mới phải.

- Vậy người gây ra tiếng động trước cửa phòng ngươi là ai?

Triều Thái Phong im lặng nãy giờ bỗng lên tiếng hỏi. Hắn cảm thấy, có gì đó không hợp lý cho lắm. Không phải là về đoạn đối thoại của hoàng đế Thủy Quốc, mà là ở chỗ kẻ lạ mặt ẩn danh.

- Ta không biết! Có lẽ là người do bọn họ phái đến để giám sát ta. Mấy ngày sau đó đột nhiên cũng chẳng thấy động tĩnh gì cả!

Lạc Phù Nghiêm lắc đầu. Hắn ta cũng cố tra thử xem kẻ đó là ai nhưng lại không có cách nào tra ra được. Chưa kể còn như kim đáy biển, chôn vùi sâu dưới lòng đại dương.

Nghe vậy, Triều Thái Phong khẽ chau mày, sắc mặt có chút kỳ lạ. Trong đầu hắn lóe lên một ý tưởng không dám nghĩ tới. Cũng như lóe lên một cái tên mà bản thân cho rằng sẽ không bao giờ có khả năng làm chuyện như vậy.

- Chúng ta tiếp theo phải làm sao đ....

Cạch!

Chưa kịp để Lạc Phù Nghiêm nói hết câu cánh cửa phòng đã bỗng mở ra. Bên ngoài là Vĩnh Thái Phi đang cúi đầu hai tay buông lỏng.

- Thái Phi!

- Ân nhi!

Lạc Phù Nghiêm căng cứng cả người. Sắc mặt rõ ràng vô cùng tệ. Rõ ràng Ân nhi đã ngủ, tại sao lại xuất hiện ở chỗ này?

- Phù Nghiêm những gì ban nãy ngươi nói là đùa thôi phải không?



## Chương 62: Tâm tình hỗn loạn

Vĩnh Thái Phi vốn định chờ khi phu quân mình ngủ sẽ đến gặp Cao Thừa An để nói chuyện. Nhưng không ngờ bất chợt lại ngủ quên đến khi tỉnh dậy thì phu quân của cậu ta đã đi đâu mất.

Cậu ta cũng chỉ nghĩ chắc là đi dạo một vòng quanh Lâm gia nên không nghĩ nhiều vì thế liền khế đi đến phòng của y muốn nói chuyện.

Chỉ là thật không ngờ.....lại nghe thấy những chuyện mà cậu ta không hề biết. Những chuyện mà cậu ta không dám tin vào tai của mình.

- Ân nhi...

Lạc Phù Nghiêm nhất thời cứng họng không biết phải làm sao. Ân nhi của hắn ta là một thiếu niên có phần nông nổi nhưng luôn là người yêu thương quan tâm đến phụ mẫu, huynh đệ, bằng hữu của mình. Thử hỏi xem, làm sao có thể chấp nhận sự thật đột ngột như vậy. Sự thật về người phụ hoàng đáng kính kia?

- TA HỎI NGƯỜI CÓ PHẢI TẤT CẢ CHỈ LÀ ĐÙA GIỖN HAY KHÔNG?!

Vĩnh Thái Phi thở hỗn hển. Ánh mắt xuất hiện những tia máu gợn sóng.

Chắc chắn chỉ là đùa giỡn mà thôi. Phụ hoàng của cậu ta là người đáng kính. Ông ấy sao có thể làm những chuyện như vậy? Chưa kể, ông ấy thương dân như con, sao có thể lấy tính mạng bá tánh ra đùa

cột chỉ vì lợi ích riêng của mình. Không có khả năng, chắc chắn là không có khả năng!

Vĩnh Thái Phi cố gắng tự thôi miên chính mình nhưng lời của người kia lại khiến cho lớp vỏ thôi miên ấy từng chút nứt vỡ.

- Ta không bao giờ đùa giỡn những chuyện quan trọng...chưa kể, chuyện này còn liên quan đến người..

- Ta...ta phải về hỏi phụ hoàng! Ta phải về hỏi ông ấy!

Không, là giả mà thôi! Tất cả đều là giả! Cậu ta không tin, cậu ta không tin phụ hoàng sẽ làm những chuyện đó!

Vĩnh Thái Phi lẩm bẩm như phát điên xoay người muốn lao đi. Nhưng chỉ vừa mới nhích người cậu ta liền bị Triều Thái Phong đánh vào gáy cho bất tỉnh.

- Ân nhi!

Lạc Phù Nghiêm vội vàng chạy lại đỡ cậu ta ôm vào lòng.

- Tâm trạng của Thái Phi không ổn định, người nên đưa y về phòng nghỉ ngơi!

Cao Thừa An nhìn hẳn ta khẽ nói. Y biết tâm trạng Vĩnh Thái Phi ra sao. Vì y... đã từng trải qua tất cả...

Lạc Phù Nghiêm mím môi. Sau đó hẳn ta nhìn Triều Thái Phong một cái nhưng không nói gì. Cuối cùng là gật đầu với y rồi bế Vĩnh Thái Phi lên ôm vào người để đưa về phòng của họ.

Lạc Phù Nghiêm biết trong tình huống lúc đó nhất định phải đánh ngất Ân nhi nếu không sẽ có chuyện không lành xảy ra. Nếu Ân nhi thật sự trở về Thủy Quốc chắc chắn sẽ tra hỏi phụ hoàng của mình ngay lập tức. Khi đó kế hoạch của họ sẽ bị lộ mà cả Ân nhi cũng sẽ gặp chuyện không lành. Với màn đối thoại kia, có thể thấy hoàng đế

Thủy Quốc tuyệt tình ra sao? Tính cách Ân nhi lại ngang bướng. Liệu sẽ chấp nhận để ông ta làm càn? Mà ông ta liệu sẽ vì tình thân mà tha cho Ân nhi?

Lạc Phù Nghiêm không dám nghĩ quá nhiều vì có rất nhiều khả năng có thể xảy ra. Nhưng khả năng Vĩnh Thái Phi gặp nguy hiểm sẽ là khả năng cao nhất. Và hẳn ta tuyệt đối sẽ không để chuyện đó diễn ra. Tuyệt đối không bao giờ!

Đợi Lạc Phù Nghiêm đưa Vĩnh Thái Phi đi, Cao Thừa An mới đánh mắt sang Triều Thái Phong đang đứng ngoài cửa.

- Mọi chuyện có vẻ phức tạp hơn nhiều rồi...

Nghe y nói, hẳn khẽ gật đầu. Sắc mặt thâm trầm không kém. Mất đi lực lượng của Thủy Quốc bọn họ chắc chắn là lành ít dữ nhiều. Chưa kể, lực lượng đó còn đứng về phía của Lưỡng Nguyệt mẫu thân hẳn....

- Thái Phong, liệu mẫu thân ngươi...có yếu điểm gì hay không?

Cao Thừa An vẫn nuôi chút hy vọng trong lòng. Đã là con người chắc chắn phải có yếu điểm gì đó. Biết đâu, bọn họ có thể từ đây mà lật ngược thế bí hiện tại.

- Ta không biết...

Triều Thái Phong mím môi lắc đầu. Lúc nhỏ, Lưỡng Nguyệt luôn bày ra một bộ mẫu thân hiền thực trước mặt hẳn. Bà ta quả thật diễn rất tốt, mà che giấu cũng vô cùng giỏi.

- Không lẽ....chúng ta hết cách rồi sao...

Cao Thừa An lẩm bẩm. Ánh mắt phủ lên lớp sương mù mờ mịt. Chẳng lẽ, họ không còn đường nào để thay đổi tình thế?

Cốc! Cốc!

Đang rơi vào mớ hỗn độn. Bất chợt cửa phòng của y vang lên tiếng gõ. Vừa mới ngẩng mặt liền thấy Lâm gia gia đang đứng bên ngoài. Trong tay còn cầm một tờ giấy gì đó.

- Hai đứa có rảnh hay không?

Lâm gia gia nhìn bọn họ. Bàn tay cầm bức thư khế siết lại.

- Gia gia có chuyện quan trọng sao?

Triều Thái Phong nhìn ông hỏi. Đã tối rồi mà Lâm gia gia còn đến tìm bọn họ chắc chắn là có chuyện gì đó.

- Ân!

Lâm gia gia đáp một tiếng, sau đó lẳng lặng bước vào phòng rồi đóng cửa lại. Tiếp đó, ngồi lên cái ghế gỗ cạnh cái bàn giữa phòng nhìn hai người nói.

- Hai đứa, mau ngồi xuống đi!

Thấy thái độ nghiêm túc của Lâm gia gia. Hấn và y vô thức nhìn nhau một cái. Sau đó cũng khẽ ngồi xuống đối diện với ông.

Lâm gia gia nhìn họ một lượt. Sau đó dừng lại trên gương mặt của Triều Thái Phong. Khóe mắt lại không nhìn được ửng đỏ.

Rõ ràng là rất giống vậy mà mười mấy hai mươi năm qua ông không nhận ra...

- A Phong, phụ thân của cháu tên là Triều Thái Nam có phải không?

## Chương 63: Thái Nam và A Luân (1)

Nghe thấy tên phụ thân của mình khiến hắn thoáng bất ngờ. Làm sao Lâm gia gia biết điều đó. Tuy ông ấy là người nuôi dưỡng hắn nhưng Triều Thái Thái lúc hắn còn nhỏ đã nói không được nói ra thân phận cho người khác nghe. Nếu không chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm. Và lại, Lâm gia gia khi ấy thấy hắn trông đáng thương, nhếch nhác nên cũng không đành lòng lên tiếng hỏi về xuất thân của hắn. Ông chỉ biết vồn vện đưa trẻ này mất hết gia đình. Là một hài tử đáng thương, tội nghiệp.

Và lại ông ấy rất ít khi quan tâm chuyện triều đình. Mấy quan lại của vùng ông còn chả biết đến. Thế mà đột nhiên lại nhắc đến cha hắn một người đã mất từ rất lâu. Điều này quả thật khiến Triều Thái Phong cảm thấy nghi hoặc.

- Ân, đó là tên của phụ thân ta...gia gia có chuyện gì hay sao?

Nghe thấy câu trả lời của hắn. Nước mắt Lâm gia gia không hẹn mà rơi xuống. Khuôn mặt nhăn nheo không kiềm được xúc động mà cứ thế rơi lệ.

- Gia gia...

- Hóa ra...hóa ra là trùng hợp như vậy...A Phong, A Phong thật sự là hài tử của Thái Nam!

Nghe cách xưng hô của ông. Triều Thái Phong đột nhiên cảm thấy dường như ông có quen biết với phụ thân hắn.

- Người....biết ông ấy sao?

- Phải! Ta biết hẳn! Bọn ta đã từng là bằng hữu rất thân cận!

Ánh mắt ông lóe lên tia hoài niệm. Cứ như bao ký ức thời niên thiếu phút chốc ùa về trong tâm trí lão nhân gia lớn tuổi.

- Gia gia, ta có thể mạo muội hỏi một chuyện không?

Cao Thừa An nhớ đến gì đó liền khẽ chau mày. Thật sự trên đời này có chuyện trùng hợp như vậy sao?

- Cháu cứ hỏi đi.

Lâm gia gia vẫn chưa kiềm được xúc động.

- Có phải hai người còn có một bằng hữu nữa hay không?

Nghe y hỏi cả Lâm gia gia và Triều Thái Phong đều thoáng bất ngờ. Hẳn nhìn y không khỏi nhớ đến câu hỏi ban sáng ở quán trọ y hỏi người họ Kỳ kia.

"Cô nương có nhắc đến ngày phụ thân cô đưa kiện có đến hai người phải không?"

- ....Đúng vậy! Ta đến đây cũng là vì chuyện đó..

Lâm gia gia không nghĩ sẽ giấu giếm gì bọn họ. Chuyện mấy mươi năm trời rồi, cuối cùng cũng có thể nói ra. Thái Nam và A Luân trên trời, có lẽ cũng sẽ mãn nguyện.

- Trước tiên, ta muốn hỏi cháu tiểu An. Bức thư này, là ai đưa cho cháu?

Lâm gia gia đặt bức thư lên bàn. Dĩ nhiên Cao Thừa An dễ dàng nhận ra đó là lá thư mà Lương Nguyệt đã đưa cho y. Và y cũng thật sự khó tin làm sao có kẻ lại có nét chữ y chang mẫu hậu của mình.

- Là mẫu thân của ta! Nó có chuyện gì sao?

Thấy y thần thờ nhìn vào lá thư trên bàn Triều Thái Phong liền đáp thay.

Nghe hai từ "mẫu thân", sắc mặt Lâm gia gia rõ ràng tệ đi thấy rõ. Ông nhìn cả hai người, sau đó nói.

- Nét chữ này là của A Luân! Cũng là người bằng hữu còn lại của bọn ta. Và lại...

Ông thoáng ngập ngừng, rồi nhìn qua Triều Thái Phong đối diện.

- A Luân và Thái Nam là một đôi với nhau!

Lâm gia gia cứ tưởng hẳn sẽ sốc với thông tin này. Nhưng vẻ mặt Triều Thái Phong lại vẫn như cũ mà lạnh nhạt, thờ ơ. Giống như, hẳn đã biết trước.

Triều Thái Phong thấy ông nhìn mình với vẻ bất ngờ liền lên tiếng giải thích.

- Người đàn bà đó đã nói kể cho ta nghe...

Lúc Lương Nguyệt kể chuyện xảy ra năm đó, đã từng nhắc đến ý trung nhân trong lòng của phụ thân. Chỉ là không ngờ cuối cùng bọn họ lại có quen biết với Lâm gia gia.

- Nét chữ này của người tên A Luân kia thì cơ gì ông ấy lại viết nội dung như vậy?

Cao Thừa An chau mày nhìn ông. Nét chữ này rất giống với mẫu hậu y. Còn nữa, tại sao ông ấy lại phải viết những nội dung như vậy cho người đàn bà Lương Nguyệt đó?

- Chuyện này....kể ra thì thật oan nghiệt...

Lâm gia gia thờ dài. Ánh mắt nhìn vào một điểm không tiêu cự.

- Năm đó, ba người bọn ta là bằng hữu thân thiết. Vốn dĩ lúc đầu chỉ có ta và A Luân. Nhưng sau đó A Luân vô tình gặp được Thái Nam bị ngã ở ven rừng. Lúc đó là y đã cứu hắn. Cũng vì vậy mà nảy sinh ra mối lương duyên oan nghiệt này...

Năm đó hai người cứu Triều Thái Nam là vì xuất phát từ lòng tốt của người với nhau. Tiếp xúc lâu dần họ cứ tưởng Triều Thái Nam là công tử giàu có. Vậy mà không ngờ thân phận thật lại là con trai của tướng quân triều đình.

Khi ấy, người chăm sóc ngày đêm cho hắn là A Luân. A Luân vốn mồ côi từ nhỏ. Được mẫu thân của Lâm gia gia thu nhận. Sau đó liền trở thành bằng hữu tốt với ông. Tính tình A Luân vốn hiền dịu, lại có chút rụt rè. Vì thế có nhiều lần bị Thái Nam dọa cho sợ hãi. Nhưng tiếp xúc một thời gian. Người kia cũng dần trở nên hiền dịu hơn. Rồi từ từ hai người không biết từ lúc nào đã nảy sinh tình cảm không nên có.

Lúc ông biết được sự thật cũng sốc lấy một phen. Thậm chí là cảm thấy khó chấp nhận.

Dẫu vậy hắn và y vẫn quyết tâm không rời xa nhau. Dẫu cho ánh mắt của mọi người có khinh bỉ họ cỡ nào đi chăng nữa

A Luân vốn thích biểu diễn hí kịch. Chưa kể y lại giỏi về tài may vá. Vì thế liền ngày đêm chuẩn bị may cho mình và hắn một bộ hỷ phục cưới. Họ không thể đường hoàng cưới nhau. Vậy thì coi như là mượn vở kịch này thay cho tâm nguyện của họ.

Nhưng vở kịch chưa bắt đầu, hỷ phục chưa hoàn thành thì sóng gió đã đến....

Khoảng chừng mười mấy ngày sau đó, Thái Nam vì việc trong nhà nên phải trở về. Chỗ ở của bọn họ lại có tính tình cổ hủ. Biết được tình cảm của y dành cho hắn liền hùng hổ chạy đến muốn đánh đuổi y. Khi đó bọn họ quá đáng đến mức bắt A Luân đi xem thầy chữa bệnh. Thậm chí còn nhục mạ y đủ điều không khác gì một kỹ nữ thấp kém.



A Luân dù vậy vẫn cứ cố gắng không cho phép ai đưa mình đi đâu. Dù có bị đánh chảy máu, bầm dập vẫn ngoan cường nói với bọn họ y không có bệnh. Y rụt rè nhưng không hèn nhát. Y biết bản thân không làm sai, nên không cần phải sợ đám người đó.

Cũng vì vậy mà Lâm gia gia liền cảm thấy hổ thẹn với y. Là bằng hữu với nhau đáng ra ông phải đứng về phía y và hấn mới phải. Do đó ông cũng không ngần ngại mà thay y ra mặt đấu cho bá tánh chung quanh có chửi rửa thế nào.

Rồi cứ thế qua vài tháng sau. Đám bá tánh cũng lười quản y. Chỉ là khi thấy y xuất hiện đều phỉ nhổ thậm tệ. Mà y lại vờ như điếc không để tâm đến họ.

Chỉ là khoảng thời gian đó, Triều Thái Nam không xuất hiện. Cả một động tĩnh nhỏ cũng chẳng thấy. Cho đến một hôm, Lâm gia gia đang đi dạo cùng y ngoài chợ thì bàng hoàng nghe được tin tức chấn động...

## Chương 64: Thái Nam và A Luân (2)

"Người biết gì không, ta nghe nói trong triều đình sắp có liên hôn!"

"Liên hôn sao? Là ai với ai vậy?"

"Còn là ai nữa, là tướng quân đương triều ấy! Triều Thái Nam trong miệng mọi người thường nhắc đến đó!"

Hai bà thím cứ nói chuyện rôm rả với nhau.

Mà tất cả đều bị y nghe thấy mòng mọt.

Hai vai y run rẩy liền kiềm không được mà chạy đến hỏi bọn họ.

Đám người đó vốn không biết nam nhân họ nói đến là kẻ mà bọn họ khinh bỉ suốt mấy tháng qua. Chỉ thấy y đột nhiên nổi khùng liền tỏ ý ghét bỏ.

A Luân lúc đó không tin, cả người cứ run rẩy mà chạy về nhà.

Lâm gia gia thấy vậy cũng sốt sắng chạy theo y. Nhưng khi về tới nơi A Luân đã tự nhốt mình trong phòng.

Lâm gia gia khi đó còn muốn nói có lẽ là người trùng tên mà thôi. Nhưng ông đã không thể nói được nên lời gì. Bởi lẽ nếu chỉ trùng tên vậy thì tại sao Thái Nam lại không quay về tìm y. Tại sao lại mất tích mấy tháng nay?

Cứ thế mấy ngày sau, y tự nhốt mình trong phòng không chịu ăn uống. Lâm gia gia nhìn thấy cũng sốt ruột lo lắng. Có lần thấy y không có động tĩnh liền phá cửa xông vào. Liền thấy y nằm co người ôm chặt bộ hỷ phục bản thân tự may.

Nhìn hình ảnh đó, nước mắt Lâm gia gia liền không kiềm được mà tuôn trào.

Trên đời này tại sao lại có một kẻ ngốc như A Luân vậy chứ?

Cũng chừng hai ba ngày sau. Ông luôn bầu bạn với y giúp y ra khỏi vết thương trong lòng. Sau đó, hai người quyết định dọn đi để tránh y nhìn cảnh mà nhớ lại những chuyện không vui.

Cũng là ở đây ông gặp được vợ mình. Sau đó hai người kết duyên với nhau. Người giúp ông may hỷ phục cũng là A Luân. Và dù đã qua mấy năm, ông vẫn biết bộ hỷ phục đầu tiên y may vẫn còn cất trong cái gương ở dưới gầm giường. Y...vẫn luôn chấp niệm với Thái Nam...

Kể đến đây, mắt Lâm gia gia lại đỏ ửng. Suốt thời gian đó, A Luân thật sự đã trải qua rất nhiều chuyện.

- Khi ấy phụ thân có lẽ là đã bị gài bẫy...

Triều Thái Phong còn nhớ Lữ Nguyệt có kể bà ta cùng Triều Thái Thái đánh thuốc phụ thân. Có lẽ cũng là vì chuyện này....

Lâm gia gia nghe hẳn nói cũng đoán ra hẳn đã biết được vài phần câu chuyện. Ông gật đầu. Sau đó nói tiếp.

- Khi hai người họ gặp lại, A Luân đã trốn tránh phụ thân cháu không dám đối mặt. Lúc đó ta vì tức thay cho y mà không ngần ngại đánh phụ thân cháu một trận. Nhưng mà hẳn lại rất ngoan ngoãn mà cho ta đánh. Cháu có thấy hai người đó thật ngốc hay không?

Tuy là đang chê cười hai người kia nhưng rõ ràng nước mắt của Lâm gia gia lại không ngần tuôn trào.

Triều Thái Phong và Cao Thừa An đều rõ. Đó là những hồi ức mà ông không bao giờ quên được. Những hồi ức về một tình bằng hữu

thờ niên thiếu bông bột nhưng lại khắc cốt ghi tâm.

- Gia gia, mọi chuyện đã qua lâu rồi. Họ có lẽ cũng không muốn người mãi như vậy..

Cao Thừa An nhìn ông khẽ nhẹ nhàng an ủi.

- Lão già này lắm cảm một chút mà thôi! Chuyện cũng lâu rồi! Còn gì mà khóc với rơi lệ cơ chứ? Được rồi, để ta kể tiếp cho hai đứa nghe.

Lâm gia gia xua tay cười nói. Nhưng đôi mắt đã bán đứng ông từ lâu.

Hắn và y cũng không nói gì chỉ im lặng tiếp tục nghe câu chuyện dang dở.

Sau những ngày vất vả. Cuối cùng Thái Nam và A Luân còn có cả Lâm gia gia cũng có cơ hội ngồi trò chuyện thẳng thắn với nhau.

Hóa ra hắn không đến tìm bọn họ là vì bị phụ mẫu nhốt lại trong phủ. Chưa kể đến còn bị đánh thuốc lên giường với nữ nhân kia. Mà hiện tại người đó còn đang mang trong mình cốt nhục của hắn.

Nghe những lời đó, tâm trạng y nặng nề như bị đá đè nặng. Y hiểu rõ bản thân và hắn đã không còn cơ hội nữa rồi. Làm sao y có thể...ích kỷ tới nỗi cướp đi hạnh phúc gia đình của người khác. Vì thế khi hắn nói xong y đã có ý định cắt đứt tất cả. Nhưng Triều Thái Nam cứng đầu không nghe. Cứ không ngừng bám lấy y. Dẫn cho y có đuổi hắn, chửi mắng hắn thế nào.

"Là ta có lỗi với ngươi! A Luân, ta không cần biết miệng đời này thế nào. Họ muốn nói gì ta, chửi rửa ta cũng được! Là Triều Thái Nam ta không yêu thương thế tử, hay Triều Thái Nam ta phụ nghĩa tào khang cũng vậy! Ta nhất định sẽ không bao giờ buông tay ngươi! Trong lòng ta vốn dĩ chỉ có một mình A Luân ngươi mà thôi!"

Những lời nói ấy mạnh mẽ xâm chiếm trái tim y. Y biết bản thân sai nhưng không thể rời bỏ hắn. Người nam nhân này là mối tình đầu

của y. Là người ngự trị trái tim y không cách nào xóa bỏ. Vì thế y chấp nhận làm càn cùng hắn. Dẫu cho có bị người đời chửi rủa là hồ ly tinh đi chăng nữa...

Những ngày tháng đó, cả hai lại trở về như thuở mới quen. Yêu thương nhau đùm bọc.

Lâm gia gia biết họ làm vậy là sai nhưng ông cũng không ngăn cản bởi ông là người đã chứng kiến tình yêu của họ. Chứng kiến sự đau thương mất mát của họ.

Chỉ là những ngày tháng hạnh phúc không bao lâu, bi kịch của cả hai lại một lần nữa ập đến.

Và vở kịch hai người vốn chuẩn bị lại một lần nữa không cách nào có thể kéo màn biểu diễn...

## Chương 65: Thái Nam và A Luân (3)

Một thời gian sau đó, người đàn bà với danh phận là nương tử của Thái Nam bỗng xuất hiện trước mặt họ. Chưa kể, còn dắt theo một đứa nhỏ đến. Mà đứa trẻ này Lâm gia gia và y đều không thấy rõ mặt. Bởi lẽ đều bị tên người hầu đằng trước che đi.

Lâm gia gia vốn không muốn đón tiếp người này nhưng ả ta lại ngang nhiên xông thẳng vào nhà. Bên cạnh còn có một vài tên hầu cận. Nhưng đám hầu cận lại không vào chung mà chỉ ở bên ngoài trông chừng tiểu hài tử.

Lúc đó A Luân đối diện với ả ta. Ánh mắt của ả sâu như tu la địa ngục. Một ánh mắt căm hận đầy mưu mô xảo quyệt.

Ả ta nhìn y không tiếc lời châm chọc. Thậm chí nói y là loại bán nam bán nữ mê hoặc chồng người khác. A Luân khi đó cũng chỉ im lặng không để ý. Vì y biết mục đích ả ta đến đây chắc chắn không phải chỉ để dẫn mặt bản thân là chính chủ.

Quả nhiên sau một hồi mắng chửi thỏa thích ả ta liền quăng lên bàn một tờ giấy. Sau đó bắt y phải viết lại toàn bộ y chang.

Y khi đó ngờ nghếch không hiểu gì đương nhiên càng không làm theo lời ả ta.

Như biết rõ y sẽ có thái độ như vậy, ả ta cười phá lên. Sau đó liếc mắt nhìn ra bên ngoài chỗ đứa trẻ ban nãy cùng đám hầu cận đứng.

"Người ái Triều Thái Nam lắm phải không? Có biết thằng bé ngoài đó là ai không? Là hài tử của ta và hần! Ấy dà, Triều Thái Nam thật sự cũng rất thương đứa con này...nhưng mà ta thì không!"

"Người muốn gì?"

"Ồ ta tưởng người bị câm đấy! Ta muốn gì sao? Ta nói rồi, người mau viết bức thư này, nếu không..."

Ả ta nở nụ cười thích thú. Ánh mắt lại đảo ra bên ngoài. Cũng là lúc một tên hầu cận bỗng thủ sẵn con dao nhỏ sau lưng mình.

Cả y và Lâm gia gia đều bị tình cảnh trước mắt làm cho hoảng sợ. Người đàn bà này điên rồi! Đó là con của ả ta và Thái Nam cơ mà!

Lưỡng Nguyệt phấn khích nhìn vẻ sợ hãi trên gương mặt hai người. Thấy Lâm gia gia có ý muốn chạy ra chỗ đứa trẻ liền cười khẩy hăm dọa.

"Chân người nhanh, hay dao của họ nhanh? Làm chuyện ngu ngốc thì thằng nhãi đó sẽ chết sớm mà thôi, mà nó chết là vì các người đó!"

"KINH TỬM! ĐÓ LÀ HÀI TỬ CỦA NGƯỜI!"

A Luân không thể nào chấp nhận được liền phẫn nộ lên tiếng. Làm sao lại có người mẹ nào nhẫn tâm như vậy? Cả tính mạng của con mình cũng đem ra làm một vụ cá cược?

Nhưng Lưỡng Nguyệt lại rất hồ hững. Ả ta thông thả đếm số. Nói nếu y không làm theo thì ả ta sẽ không chịu trách nhiệm.

Vì thế cuối cùng y chỉ có thể làm theo lời ả ta. Viết một bức thư với nội dung kỳ lạ.

Cũng là tối hôm ấy, Thái Nam đến tìm bọn họ. Y liền không ngần ngại mà nói cho hắn nghe mọi chuyện. Triều Thái Nam gật đầu tỏ ý đã hiểu. Sau đó nói sẽ đưa y vào cung diện kiến hoàng thượng - cũng là bằng hữu lâu năm của hắn vừa mới lên ngôi một năm đổ lại. Binh quyền cũng đã vững. Lòng tin của quan thần cũng hoàn toàn giành

được. Nếu nhờ người đó khuyên nhủ phụ mẫu cho hãn và Lưỡng Nguyệt hòa ly có khả năng rất cao họ sẽ đồng ý. Dẫn sao phụ mẫu hãn cũng chỉ cần một đứa cháu nối dõi tông đường. Con của hãn nhất định cả hai sẽ chăm sóc tốt, khiến đứa trẻ trở thành người hạnh phúc nhất trên đời.

A Luân lúc đó nghe hãn nói xong liền bất ngờ đến rơi lệ. Hóa ra mấy ngày nay hãn vì chuyện này mà không đến tìm y. Sắc mặt hãn cũng vô cùng nhợt nhạt, có lẽ là do không ăn uống đều độ....

Kể đó hai người tạm biệt Lâm gia gia rồi cùng nhau lên kiệu để trở vào cung tiếp kiến.

Chỉ là không ngờ một đi cả đời lại không thể trở lại...

- Tiếp đó hôm sau, ta nghe mọi người nói có hai người bị té khỏi vách núi. Lúc đó ta liền bồn chồn lo lắng, cảm thấy bất an trong người nên đi xem thử. Ai ngờ....thật sự là Thái Nam và A Luân....có lẽ vì vị trí hai người khá khó tìm cho nên quan quân không tìm được xác vì thế ta đã giúp cả hai xây mộ. Để hai người cùng chung một huyết, kiếp sau gặp lại sẽ mãi không xa rời..

- Có lẽ không phải vì vị trí khó tìm...người đàn bà đó thật sự rất nhẫn tâm...

Triều Thái Phong nhắm mắt lại. Lòng ngực nhói lên một cách đau đớn.

Phụ thân...A Luân thúc thúc...

- A Phong ý cháu là gì? Chuyện Thái Nam và A Luân có gì liên quan đến người đàn bà đó?

Lâm gia gia vốn không biết nội tình bên trong câu chuyện. Ông chỉ nghĩ họ xui xẻo nên bị rơi kiệu thiệt mạng. Nhưng nghe Triều Thái Phong nói như vậy sắc mặt liền không khỏi biến chuyển.



Chẳng lẽ....chẳng lẽ...

- Là Lương Nguyệt...là bà ta mua chuộc người khiêng kiệu. Là bà ta muốn mạng của hai người họ...

Cảm nhận được bàn tay hắn đang run rẩy. Giọng nói cũng nghẹn ngào nhưng nước mắt lại chẳng thể tuôn rơi. Cao Thừa An bên cạnh liền khế nắm tay hắn. Y không nói gì chỉ nhẹ nhàng nắm lấy tay người nọ. Giống như muốn bao bọc hắn, giúp hắn bình tĩnh lại.

- Khốn nạn! Á đản ta đó đúng là còn hơn cả loài sâu bọ, rắn rết!

Lâm gia gia không kiềm được sự phẫn nộ trong lòng. Trên đời này, sao lại có nữ nhân tâm kế kinh tởm đến mức này? Trong mắt á đản bà đó tính mạng con người rẻ mạt đến mức nào cơ chứ?!

## Chương 66: Sau cùng vẫn là nguội lạnh

A Phong....cháu cũng nên nén đau buồn...

Lâm gia gia thấy sắc mặt hắn không tốt cũng cố kiềm lại cơn giận mà nói. Ông biết trong chuyện này người vô tội nhất là A Phong. Thăng bé từ đầu đến cuối chỉ bị xem như một con cò không hơn không kém. Có phải, ông trời đã quá tàn nhẫn với nó rồi không?

- Không có gì đâu gia gia, chỉ là không kiềm được cảm xúc...

Hắn cười nhạt, nhưng còn khó coi hơn cả khóc. Tâm hắn thật sự nguội lạnh. Nguội lạnh đối với người mà chính mình đã từng yêu thương, kính trọng.

- Ngày mai, hai đứa có muốn....đi thăm mộ họ hay không?

Lâm gia gia dè dặt nhìn hai người nói. Mấy mươi năm qua mỗi năm hoặc rãnh rỗi ông đều đến thăm mộ hai lão bằng hữu. Cứ thế nó cũng thành một thói quen khó dứt. Bây giờ biết được thân phận của hắn. Ông nghĩ hắn có quyền được biết chỗ chôn cất phụ thân mình.

- Ân...

Triều Thái Phong đáp một tiếng khẽ. Từ lúc phụ thân qua đời. Trong nhà hắn lúc nào cũng u ám. Ông bà của hắn luôn sai người tìm kiếm xác chết của phụ thân nhưng cuối cùng lại nhận được câu trả lời là không. Quả thật, ông bà có chút cực đoan và cố hủ nhưng dẫu sao cũng là hài tử đứt ruột sinh ra. Do đó, ngày phụ thân mất hai người họ lúc nào cũng ủ rũ vô hồn. Nhưng bởi vì không tìm được xác của phụ thân nên gia gia hắn chỉ đành đào một cái mộ trong gia trang cho hài tử của mình. Mỗi năm sẽ đến cúng bái. Bây giờ họ ở trên trời biết

được phụ thân được chôn cất đàng hoàng chắc chắn cũng sẽ thấy mãn nguyện, an lòng.

- Được rồi, cũng đã trễ. Hai đứa nghĩ ngơi sớm đi!

Lâm gia gia đứng lên nhìn hai người hiền hậu nói. Những gì cần nói ông đều đã nói hết. Cũng thật may mắn khi A Phong không hiểu làm phụ thân của mình. Ít ra thằng bé vẫn luôn tôn trọng đối với Thái Nam.

Cạch!

Đến khi Lâm gia gia rời đi, không khí trong phòng cũng chẳng thuyên giảm chút nào. Cứ mịt mờ, lạnh lẽo đến lạ.

Cao Thừa An khẽ hít sâu một hơi, sau đó xoay người khẽ ôm chầm lấy hấn.

- Đã qua rồi! Không sao đâu!

Y cũng không biết như vậy có giúp ích được gì không. Chỉ là như theo một phản xạ của cơ thể. Y ôm lấy hấn vỗ về an ủi. Người ta thường nói khi con người yếu lòng nhất. Một cái ôm nhẹ cũng có thể là niềm an ủi lớn nhất.

Triều Thái Phong không nói gì với y. Hấn chỉ ghì chặt lấy cái ôm ấy. Níu lấy chút ánh sáng ít ỏi trong cuộc đời tịch mịch của chính mình.

Y giờ đây không khác gì một cái phao cứu sinh dành cho hấn. Khiến hấn tham luyến không thể nào buông bỏ.

Rồi cứ như vậy cả hai ôm lấy nhau không nói tiếng gì. Sau này, có lẽ sẽ còn rất nhiều thứ bọn họ phải đối mặt. Nhưng giờ khắc này cả hai đều không muốn quan tâm. Bọn họ chỉ muốn an ủi lẫn nhau. Trao cho nhau hơi ấm tưởng chừng đã nguội lạnh. Chỉ như vậy đã là đủ rồi.

.....

Sáng hôm sau.

Cao Thừa An chậm chạp hé mắt. Muốn xoay người một cái thì đã rơi vào một vòm ng ực ấm áp.

Y nâng mắt, thấy khuôn mặt tuấn mỹ của Triều Thái Phong đang cận kề. Trông hẳn có vẻ ngủ rất an ổn.

Y không làm gì chỉ nằm im bất động. Sợ rằng sẽ đánh thức hẳn dậy. Đêm qua lúc hẳn ngỏ ý muốn ở lại phòng của y. Chẳng hiểu sao y đã vô thức đáp ứng. Hẳn cũng chẳng làm gì cả. Chỉ ôm lấy y ngủ. Vòng tay hẳn ôm rất chặt. Như sợ y sẽ đi mất.

Cao Thừa An nhẹ nhàng đưa tay chạm lên gương mặt hẳn. Vì sợ động tĩnh quá mạnh khiến hẳn tỉnh giấc nên y chạm rất khẽ...

Cao Thừa An không biết nhìn chăm hẳn bao lâu. Chỉ biết y như bị mê hoặc. Đắm chìm vào khuôn mặt ấy. Người nam nhân này quả thật có nhiều đau khổ hơn y. Từ đầu đến cuối, hẳn chưa từng thật sự sống vì mình một giây phút nào. Tất cả chỉ gói gọn trong thù hận, trong chết chóc, mưu mô lừa gạt. Hẳn thật sự làm y không khỏi luyến tiếc, nhớ đến tiểu hài tử năm ấy. Tiểu A Phong khi đó, dẫu cho chỉ là một đứa trẻ nhỏ nhưng lại hiểu chuyện hơn bất kỳ ai. Không những vậy lại luôn vui vẻ, bảo vệ y dù cho có phải đắc tội với những hoàng huynh khác trong cung. Hẳn lúc ấy là người bằng hữu duy nhất. Là người giúp y biết sự gắn kết giữa hai người xa lạ là như thế nào.

Ở trong cung thuở ấy. Ngoài phụ hoàng, mẫu hậu. Chỉ có hẳn và Triều thúc thúc là thật tâm đối đãi với y mà thôi. Bọn họ tốt như vậy, nhưng mà số phận lại nghiệt ngã đến đau lòng.

- Người tình rồi sao?

Bất chợt nghe thấy giọng nói trầm khàn. Y khẽ nâng mắt. Liền chạm lấy đôi con ngươi nhàn nhạt của hẳn.

Y gật đầu, ậm ừ đáp.

- Ân, nếu ngươi còn mệt thì cứ ngủ đi. Ta ra ngoài một lát.

Y muốn rướn người ngồi dậy thì đột nhiên Triều Thái Phong đã ôm chầm lấy eo của y kéo xuống.

Một lần nữa, Cao Thừa An lại rơi vào vòm ngực ấm áp của nam nhân.

- Ở lại với ta...một chút được không?

## Chương 67: Không nở để người đau khổ...

Triều Thái Phong nỉ non, giọng nói tựa như cầu xin. Đêm qua, hắn mơ thấy ác mộng. Mơ thấy tất cả mọi người ai cũng không cần hắn. Tất cả đều rời bỏ hắn. Bỏ hắn lại một mình trên cõi đời này. Nói cho hắn biết hắn là kẻ không ai cần, không ai thương. Sau đó đột nhiên hắn lại thấy một tiểu hài tử mặc y phục trong hoàng cung. Tiểu hài tử ấy rất đáng yêu lại không hề bỏ mặc hắn. Tiểu hài tử đó còn cười với hắn, nắm tay hắn, chơi cùng hắn.

Lúc đó hắn mới biết, tiểu hài tử ấy là y. Là Thừa An của hắn.

Vì thế khi tình giấc nhìn thấy y bên cạnh hắn liền không khỏi tham lam. Liền không khỏi muốn tiếp tục được y đối xử dịu dàng như vậy. Hắn ích kỷ lắm. Hắn biết chứ. Nhưng hắn tham luyến. Hắn không muốn mất y. Không muốn phải rời xa y. Dù cho ai nói hắn hèn mọn, nói hắn yếu đuối. Hắn cũng chẳng hề muốn quản.

Thấy hắn có thái độ là lạ. Cao Thừa An khẽ rũ mắt. Sau đó dịu dàng nói.

- Nếu đã tỉnh rồi chúng ta cùng qua thăm Thái Phi đi. Có lẽ một mình Phù Nghiêm không thể nào ngăn y làm loạn. Và lại, chút nữa còn đi thăm mộ với Lâm gia gia!

Nhớ đến biểu hiện hôm qua của Vĩnh Thái Phi. Thử hỏi xem làm sao y có thể không lo lắng. Cậu ta là bằng hữu của y. Chưa kể đến lại luôn xem y là một người ca ca hết mực bảo vệ. Dù cho mọi người có nói Vĩnh Thái Phi như thế nào. Có ngông cuồng, không xem ai ra gì đi chẳng nữa thì đối với y cậu ta vĩnh viễn là một đệ đệ ngốc. Một đứa trẻ dễ dàng bị tổn thương...

Nghe y nói Triều Thái Phong khẽ gật đầu. sau đó liền ngồi dậy để y có đường bước xuống giường.

.....

Phòng của Lạc Phù Nghiêm và Vĩnh Thái Phi...

Rầm! Bịch!

- CÚT ĐI! TA MUỐN VỀ GẶP PHỤ HOÀNG! CÚT ĐI!!

Vĩnh Thái Phi gào thét như một kẻ điên. Xung quanh cậu ta chỉ cần là thứ gì ném được đều không ngần ngại mà ném thẳng vào người phu quân mình Lạc Phù Nghiêm. Mà Lạc Phù Nghiêm chỉ im lặng đứng một bên chịu trận không nói gì.

Hắn ta miệng không ngọt, không biết dỗ dành người khác. Vì thế chỉ có thể làm bao cát cho phu nhân trút giận.

Nhưng tiếc cho hắn ta, tâm ý ấy Vĩnh Thái Phi nào có tâm ngó đến. Cậu ta bây giờ chỉ muốn trở về Thủy Quốc. Trở về đối chất với phụ hoàng của mình. Nhưng cậu ta thừa hiểu sẽ không thể đánh lại Lạc Phù Nghiêm do đó chỉ có thể tức giận một bên ném đồ gào thét.

Cạch!

- Hoàn...người đến gặp y sao?

Nhìn thấy y xuất hiện. Lạc Phù Nghiêm vẫn chưa bỏ được cách xưng hô. Nhưng sau cùng vẫn là nhịn không nói ra chữ đó mà nhìn y hỏi.

- Ừm..

Cao Thừa An gật đầu thay cho lời đáp. Lúc này vừa mới tới gần căn phòng thôi y đã nghe âm ĩ rồi. Quả thật, Vĩnh Thái Phi mất kiểm soát đều sẽ không nể nang bất cứ ai.

- Thừa An, phụ hoàng ta...phụ hoàng ta tuyệt đối sẽ không làm như vậy! Người...người tin ta mà! Người tin ông ấy mà....tin ông ấy mà đúng không?

Nhìn thấy y, Vĩnh Thái Phi vội vã chạy lại trước mặt. Bây giờ cậu ta như vớt được cái phao cứu mạng mà muốn bám víu chặt vào. Thừa An là bằng hữu tốt của cậu ta. Là người sẽ không bao giờ nghi ngờ cậu ta. Phải! Chỉ cần y tin cậu ta là được! Chỉ cần y tin phụ hoàng cậu ta là được!

Vĩnh Thái Phi chờ mong câu trả lời của y. Nhưng Cao Thừa An lại khiến y triệt để thất vọng.

- Thái Phi....ngươi không nên cố chấp...

Y biết cậu ta hiện tại khó có thể chấp nhận. Nhưng sự thật vốn là sự thật. Chưa nói đến Lạc Phù Nghiêm cũng chẳng có lý do gì để mang chuyện này ra đùa giỡn với bọn họ. Ai cũng biết hãn ta ái thể tử của mình như thế nào. Thử hỏi, làm sao có thể đem chuyện của nhạc phụ chính mình ra bịa đặt. Chắc chắn là không có khả năng!

- Tại sao....tại sao các người ai cũng không tin ta...tại sao ai cũng đều nói phụ hoàng ta làm ra những chuyện đó...ông ấy...ông ấy sẽ không đâu....sẽ không đâu mà...

Vĩnh Thái Phi vô lực ngồi bệt xuống sàn nhà run rẩy. Cậu ta ôm hai chân. Cả người không ngừng run lên từng đợt. Tại sao không ai tin cậu ta. Phụ hoàng cậu ta là một minh quân. Ông ấy yêu thương bá tánh. Yêu thương thể tử, hài nhi của mình. Làm sao...làm sao có thể là kẻ máu lạnh. Là kẻ giẫm đạp lên mạng sống người khác. Giẫm đạp lên...giẫm đạp lên sự tin tưởng mà dân chúng đã dành cho ông. Không...chắc chắn là không. Tất cả đều là nói dối....đều là nói dối mà thôi...

Nhìn thấy người thương đang không ngừng run rẩy tuyệt vọng. Trong lòng Lạc Phù Nghiêm không khỏi như bị xé thành trăm mảnh.



Hắn ta....lại khiến thê tử mình phải gánh chịu nỗi đau như vậy. Hắn ta...là một phu quân không ra gì.

Lạc Phù Nghiêm như máy móc mà khụy gối xuống đối diện Vĩnh Thái Phi. Khuôn mặt hắn ta vẫn lãnh đạm. Nhưng đôi mắt lại ánh lên sự chua xót thê lương đến lạ thương.

Hắn siết chặt hai nắm tay. Rồi lại vô lực thả lỏng. Tiếp đó là khẽ ôm lấy Vĩnh Thái Phi vào lòng. Ôm lấy cậu ta, miệng không ngừng trấn an, vỗ về.

- Ân nhi...bình tĩnh...bình tĩnh lại, không có gì đâu Ân nhi...

Giọng hắn ta đứt quãng nghe ra tia không ổn. Đây là lý do mà hắn ta không muốn để Ân nhi biết được sự thật. Bởi sự thật này quá mức chịu đựng của Ân nhi. Ân nhi là một người rất dễ bị tác động bởi cảm xúc. Hi, nộ, ái, ố tất cả đều sẽ được Ân nhi thể hiện ra hết trên cả gương mặt. Do đó, hắn ta không ổn. Không ổn để Ân nhi của hắn ta phải chịu khổ sở dù chỉ là một chút.

## Chương 68: Chút ánh sáng của Lang Kiêu

Vĩnh Thái Phi nghe ngữ điệu dịu dàng. Nghe sự ân cần mà Lạc Phù Nghiêm dành cho mình hai mắt đỏ ửng phút chốc lại ướm đầm.

Vĩnh Thái Phi ghì chặt lấy Lạc Phù Nghiêm vỡ òa khóc lớn. Cứ như bao uất nghẹn trong lòng đều cuốn theo dòng lệ mà tuôn trào.

- Ngoan....Ân nhi ngoan...

Nhìn một màn như vậy Cao Thừa An cũng không đành lòng. Ý hiểu tính của Thái Phi. Biết chắc hẳn cậu ta đang rất đau khổ nhưng lại chẳng thê làm gì bởi lẽ sự thật là sự thật...dù có muốn thay đổi thế nào cũng sẽ không có khả năng. Chi bằng....để cậu ta chấp nhận sự thật. Nhưng có lẽ...sự thật này thật sự là quá mức..

- Nếu người không tin thì chúng ta vào cung một chuyến.

Người này giờ vẫn luôn im lặng là Triều Thái Phong đang đứng cạnh y bỗng lên tiếng. Ánh mắt cũng khẽ đặt lên hai con người kia. Trong lòng liền cảm thấy có chút chua xót lạ.

Lúc y tin lời của Lưỡng Nguyệt có phải cũng đã đau khổ như vậy không? Hay là còn đau đớn hơn cả vậy?

Tâm hẳn nặng trĩu. Nghĩ đến khuôn mặt đau đớn khổ sở của y trái tim liền ngọt ngào. Lúc đó hẳn chỉ có thể ở ngoài cửa nói chuyện với y. Hứa hẹn với y. Vậy mà....đến cả một lời hứa nhỏ nhoi hẳn cũng chẳng thể làm được. Hẳn...thật sự vô dụng...không làm được trò trống gì cả.

- Ý của người là gì?

Lạc Phù Nghiêm thấy người trong lòng khẽ giật lấy một cái liền cau mày. Bàn tay vẫn đặt sau lưng Vĩnh Thái Phi xoa nhẹ. Ánh mắt thì hướng về phía Triều Thái Phong chất vấn.

- Sắp tới kế hoạch của chúng ta sẽ phải vào cung. Đến lúc đó, tất cả không phải sẽ rõ ràng hơn sao?

Hắn đã tính toán lúc nghe về việc không thể mượn quân của Thủy Quốc. Chỉ là tiến độ sẽ nhanh hơn vì sự kiện bất chợt này. Nhưng cũng không sao. Có lẽ như vậy sẽ khiến những kẻ kia không cảnh giác mà tỏ ra sơ sài. Như vậy, có khả năng kế hoạch của bọn họ sẽ thành công cao hơn so với tính toán.

Lạc Phù Nghiêm nghe vậy liền không nói gì mà chỉ nhìn chăm vào người trong lòng. Sau đó khẽ siết nhẹ vòng tay lại. Giống như đang muốn nói cho Vĩnh Thái Phi biết dù có chuyện gì hắn ta vẫn sẽ ở bên cậu ta. Không để cậu ta một mình đối mặt với những thứ đó.

Và cứ như vậy, bọn họ lại bắt đầu kế hoạch mới của chính mình. Bắt đầu cuộc phản công của những kẻ bị số phận trêu đùa, ruồng rẫy.

.....

"Đừng....Đừng mà....mẫu thân ta là vô tội! Các người....xin các người mà! Đừng...đừng động vào bà ấy...KHÔNG!"

- Hộc..hộc...

Lang Kiêu bật dậy trong đêm. Gương mặt gã lấm tẩm mồ hôi nhễ nhại. Gã lại mơ thấy lúc đó. Mơ thấy bản thân yếu đuối vô dụng đến cỡ nào...

Lang Kiêu cứ như người thất thần vô hồn. Gã nhìn vào hai bàn tay mình. Nhưng cả hai tay gã đều toàn là máu...máu của mẫu thân hắn...máu của bà ấy....

"Kiều nhi...sống tốt...."

Mẫu thân....mẫu thân của gã...

Gã muốn ôm lấy xác chết nằm trong vũng máu của bà. Nhưng bọn họ không cho. Đám dân làng đó không cho phép gã làm vậy. Bọn họ không ngừng....không ngừng kéo gã ra khỏi xác của mẫu thân mình. Không ngừng đánh gã, đập gã. Để gã tận mắt chứng kiến mẫu thân nằm ở đó lạnh cóng. Không một ai thăm hỏi. Không một ai thương xót. Loáng thoáng bên tai gã còn có rất nhiều tiếng chửi rủa.

"Chết đi! Đồ b án nước! Thứ gián điệp kinh tởm! Mau chết đi!"

"Hừ! Con của một tên lưu manh thì cả đời cũng chỉ có thể làm tên lưu manh mà thôi!"

"Mẹ kiếp! Nếu không có phụ thân của nó, nước ta đã chẳng phải nhiều lần rứt đầu trước bọn xâm lược!"

" Phải đó, cả nhà nó đều đáng chết! Mẫu thân nó cũng không phải dạng gì tốt lành! Nghe nói trước đó là thôn nữ ở nước ta nhưng lại vì yêu phải tên khốn kia mà bỏ nhà theo hắn. Loại phụ nữ đó có bao nhiêu là kinh tởm chứ? Bao nhiêu là thấp hèn chứ?"

Không! Không phải! Mẫu thân ta...phụ thân ta không có! Cá người im đi! các người im hết đi!

- CÁC NGƯỜI IM HẾT ĐI!

Lang Kiều run rẩy bịt cả hai tai mình lại. Gã giống như phát điên không ngừng la hét khiến cho những người binh lính canh phòng không khỏi sợ hãi. Bọn họ vốn là phải vào đó xem tình hình của gã nhưng bọn họ lại không được gã cho phép. Do đó chỉ có thể không ngừng sợ hãi trước biểu hiện kỳ quái của gã.

An Lâm vốn đang ngủ bên cạnh gã cũng bị gã đột ngột ngồi dậy làm cho tỉnh giấc. Nhưng cậu không nghĩ gã sẽ nghiêm trọng như vậy

nên mới im lặng nằm nhìn gã. Nhưng khi thấy gã thống khổ đến mức này liền không khỏi đau lòng thay gã. Và như một phản xạ tự nhiên của cơ thể. Cậu gượng dậy, mặc cho cơ thể đau nhức sau trận h0an ái lúc nãy của cả hai. Đôi tay có phần rụt rè khẽ ôm lấy gã mà dỗ dành như một đứa trẻ.

- Không có gì cả....chỉ là mơ thôi! Không có gì cả....

Nhận được sự ấm áp bất ngờ. Lang Kiều như tìm được ánh sáng trong vực thẳm mịt mù. Gã lúc này nào có hình dáng của một kẻ mưu mô xảo quyệt? Nào có hình dáng của một kẻ tâm cơ vì mục đích của chính mình mà không ngừng ngại hãm hại người khác? Gã lúc này giống như một đứa trẻ lại giống như một con thú nhỏ bị thương đang cố gắng vùng vẫy dành lại mạng sống của chính mình

Gã cũng ôm lấy cậu. Khuôn mặt rút vào lòng cậu, miệng không ngừng lầm bầm nỉ non.

- Mẫu thân...phụ thân....xin lỗi...xin lỗi...

Gã cứ thế, cứ ôm lấy cậu mà khóc. Chưa bao giờ, An Lâm thấy gã yếu đuối đến mức này. Chưa bao giờ cậu cảm thấy gã đáng thương và cũng có nỗi niềm như bao kẻ khác. Và chưa bao giờ...cậu muốn đi ngược với lý tưởng của mình. Muốn được ở bên gã...

Nhưng....cậu như vậy sẽ có thể nhìn mặt hoàng thượng được hay sao? Có thể xuống hoàng tuyền gặp mặt thái giám tổng quản hay sao?

Cậu rối lắm...cậu không biết phải làm gì...chỉ là khắc này cậu muốn ôm lấy gã, giúp gã cảm nhận chút hơi ấm mà có lẽ....gã đã đánh mất.

## Chương 69: Chuẩn bị vào cung

Sáng hôm sau...

Lang Kiền nâng mi mắt, hai bên mắt gã lúc này có chút rât. Phải chăng là vì đêm qua gã đã khóc rất nhiều?

Nhìn lại tình huống bây giờ gã mới phát hiện hóa ra An Lâm đang ôm chặt lấy gã. Tay của cậu vẫn luôn đặt sau lưng gã. Còn gã cũng vậy, cũng ôm lấy cậu. Áp khuôn mặt vào thân hình cậu. Cảm nhận hơi thở đều đặn nhẹ nhàng ấy.

Nhớ lại chuyện hôm qua gã chợt thoáng chau mày. Gã chưa từng tỏ ra như vậy trước bất kỳ ai. Cho dù là Triều Thái Phong bằng hữu tốt của gã. Vậy mà hôm qua...

Gã không hiểu vì sao trong lòng có cảm giác rất lạ. Cứ như An Lâm đã trở thành một thứ gì đó khó có thể thiếu đi trong cuộc đời của gã. Khiến gã khao khát, khiến gã muốn giữ lấy cậu. Giữ cậu trong cái lồng tuyệt mỹ của chính mình. Dẫn cho lúc đầu ý định của gã cũng vốn là vậy nhưng bây giờ nó lại cứ thế mà mãnh liệt hơn. Khiến gã choáng váng không khỏi run rẩy trước cảm xúc cuộn trào trong cõi lòng héo úa của chính mình.

- An Lâm...

Gã khẽ gọi cậu. Nhưng chỉ một tiếng khẽ. Dĩ nhiên nó sẽ không dễ dàng đánh thức cậu.

Cũng không biết An Lâm mơ thấy gì mà chỉ khẽ vỗ lấy lưng gã. Miệng lẩm bẩm nhàn nhạt.

- Ôn rồi...không sao đâu...

Thấy cậu như vậy, tâm gã thoảng chừng đã mềm nhũn. Gã không biết bản thân nghĩ gì mà ôm lấy cậu rồi lại nhắm mắt. Có lẽ....gã đang phát điên cũng không chừng. Nhưng mà....điên như vậy có sao lại ảm áp đến mức lưu luyến thế này....

.....

Bên phía Lâm gia...

- Chúng ta vào cung bằng cách nào?

Lạc Phù Nghiêm chau mày nhìn Triều Thái Phong hỏi. Đây là điều làm hấn ta nghi hoặc cả một đêm qua. Bọn họ dấu sao bây giờ cũng xem là tội phạm truy nã của triều đình đi. Làm sao có thể trở lại hoàng cung được?

- Ta có thể trở về.

Triều Thái Phong nhàn nhạt lên tiếng.

Dấu cho bây giờ có đang là thù địch với nhau. Nhưng hấn biết rõ tính tình của Lang Kiêu. Gã sẽ không bao giờ bỏ mặc bằng hữu của mình. Và lại, nếu có thể hấn mong rằng sẽ có thể lột được lớp mặt nạ giả tạo kia xuống trước mặt Lang Kiêu.

- Sau cuộc tàn sát...

Hấn khẽ liếc mắt nhìn y. Nhưng y vẫn điềm đạm ngồi cạnh Vĩnh Thái Phi không nói gì.

Thấy vậy, hấn mới nói tiếp.

- Sau cuộc tàn sát của Lang Kiêu, nhân lực trong cung bị giảm mạnh. Một số quan thần đều cố gắng đưa người nhà của mình vào trong cung mục đích là để củng cố lực lượng. Do đó, các người có thể trà trộn bằng cách đó!

- Đi nhiều người như vậy, chắc chắn Lang Kiêu đó sẽ nảy sinh nghi ngờ. Và lại gương mặt của chúng ta gã đều biết. Kế hoạch này e là tỉ lệ thành công không hề cao...

Lạc Phù Nghiêm trầm mặc nói. Tuy đây là một kế sách thích hợp nhưng dấu sao tỉ lệ rủi ro rất lớn. Trong cung phần lớn lại là người của họ Lang kia. Gã còn đang làm vua cai trị. Nếu sơ sót chỉ có thể mất mạng như chơi.

- Các người có biết người đứng ra lo chuyện tuyển nhân sự là ai hay không?

Triều Thái Phong nâng mắt nhìn bọn họ.

- Chẳng lẽ..

Trong đầu Cao Thừa An bỗng xuất hiện một cái tên. Không lẽ là...

- Ân! Là An Lâm! Hay nói chính xác hơn là nam sủng hiện tại của Lang Kiêu.

Lang Kiêu đó quả thật đã che giấu rất kỹ con người của mình trong suốt nhiều năm qua. Vậy mà bây giờ khi đã lên ngôi liền không ngại thiên hạ đại loạn. Thừa nhận mình là đoạn tụ. Còn dám công khai nam sủng của mình. Cũng vì vậy mà hắn mới nắm bắt được thông tin.

Cao Thừa An nghe hắn nói ra tên của An Lâm thì không biết nên vui hay buồn. Y quả thật thừa biết Lang Kiêu có tình ý với cậu. Nhưng đó là tình cảm chân thành hay thật chất chỉ là được dịp rồi chơi thì y không dám khẳng định...

- Yên tâm, Lang Kiêu....không làm hại đến An Lâm đâu!

Biết y lo lắng chuyện gì. Bởi lẽ tất cả đều thể hiện trên gương mặt ấy. Hắn cũng chỉ có thể mở lời trấn an giúp y đỡ phiền lòng.



- Nếu là A Lâm, có lẽ kế hoạch này cũng sẽ có tỉ lệ thành công không ít. Được rồi, vậy khi nào chúng ta bắt đầu kế hoạch đó?

Cao Thừa An gật đầu xem như đồng ý. Thôi vậy, cứ cá một phen. Ván cờ này, tính trước tính sau đều phải đi qua nước tử.

- Ngày mai chúng ta bắt đầu xuất phát về hoàng cung.

- Ngày mai? Nhanh như vậy?

Lạc Phù Nghiêm nghếch mặt hỏi.

- Ân! Nếu không....ta sợ không kịp...

Hắn nhìn vào điểm vô cự trước mắt. Trong lòng bỗng có chút hối thúc lạ thường. Hắn biết hắn đang lo điều gì. Đó là về mẫu...à không là về Lương Nguyệt. Chắc chắn âm mưu của bà ta sẽ sớm thực hiện. Không chỉ thuận lợi vào cung qua việc lợi dụng Lang Kiêu còn thành công hợp tác với bên Thủy Quốc. Nếu bọn họ còn không mau chóng trở về cung chỉ sợ khi bà ta nắm được tất cả trong tay, mọi thứ sẽ bắt đầu vượt xa tầm kiểm soát. Mà một khi đã vượt xa quỹ đạo. Chắc chắn sẽ càng khó để có thể đi theo những kế sách ban đầu đã tính sẵn....

## Chương 70: "Ta yêu ngươi!"

Nếu không còn gì thì ta trở về phòng trước...

Vĩnh Thái Phi im lặng nãy giờ đột nhiên lên tiếng. Giọng của cậu ta khàn đặc. Có thể thấy rằng ngày hôm qua đã khóc rất nhiều.

Thấy cậu ta rời đi. Cao Thừa An cũng không tính cản. Bởi lẽ khi cậu ta vừa rời cửa Lạc Phù Nghiêm đã âm thầm đi theo. Ít ra Vĩnh Thái Phi có một phu quân rất tốt. Nhất định sẽ không để cậu ta phải chịu đau khổ.

- Yên tâm, y sẽ ổn thôi!

Triều Thái Phong lại gần Cao Thừa An. Sau đó đặt một tay lên vai y nhẹ giọng nói.

Hắn cũng chẳng thể làm gì. Chỉ đành an ủi y như vậy.

- Ân, ta cũng nghĩ vậy! Thái Phi....có nhiều lúc trong thật trẻ con nhưng lại là người chứa đựng nhiều tình cảm. Là bằng hữu nhưng lại chẳng thể làm gì....trong lòng nói thế nào cũng là có chút khó chịu...

Y cười nhạt, nói ra tâm tư của mình. Dường như trước mặt người nam nhân này y luôn bộc lộ hết tất cả cảm xúc. Chẳng che giấu hay giữ riêng gì cho mình.

- Ngươi đã làm rất tốt rồi! Vì thế...đừng tự trách mình có được không?

Ngươi như vậy, ta sẽ đau..

Câu sau hẳn không nói ra. Nhưng ánh mắt lại như bộc lộ tất cả. Bỗng chốc y phì cười. Sau đó liền nói với hắn.

- Ân, cảm ơn người!

Y cũng có phúc phải không? Bởi lẽ y còn có hắn.

Triều Thái Phong thấy y sau cùng cũng chịu nở nụ cười liền cảm thấy nhẹ nhõm. Hắn nhìn khuôn miệng xinh xắn của y. Môi lưỡi bỗng có chút khô khốc, đầu óc có chút mơ màng trầm luyến. Đến khi tỉnh táo lại, thì đã phát hiện bản thân đặt lên đó một nụ hôn khẽ.

Tuy chỉ là chuồng chuồng lướt qua nhưng lại làm cho hai trái tim loạn nhịp.

- Thừa An....

Hắn lẩm bẩm. Ánh mắt si mê như nhìn trân bảo. Sau đó khẽ khụy gối xuống. Nắm lấy bàn tay của y. Nhẹ nhàng đặt lên đó một nụ hôn. Như là tôn kính, như là yêu thương.

- Thừa An, ta yêu người!

Hai mắt y khẽ chớp, cảm xúc trong tim lại liên hồi cuộn trào từng nhịp.

Y nâng khuôn mặt nam tử. Sau đó áp trán mình lên trán hắn. Giọng nói nhu tình, như gió thoảng khẽ.

- Ta cũng vậy, Thái Phong!

- Hai huynh làm gì vậy ạ?

Đột nhiên cái đầu nhỏ ló sang nhìn hai người. Giọng nói trẻ con vang vẳng bên tai khiến cả hai giật thót vội vã tách nhau ra.

- Khụ! A Nhĩ, đệ làm gì ở đây vậy?

Triều Thái Phong dẫu ngược ngùng nhưng da mặt hăn vốn dày vì thế không mấy là ửng đỏ. Ngược lại là y. Sớm đã không khác gì quả cà chua chín mọng.

- Dạ! Đệ chán quá đi! A Hương tỷ và gia gia đi thăm bằng hữu mất rồi! Đệ không có ai chơi cùng cả...

Tiểu hài tử chúm chím miệng nói. Hừ! Chán quá đi! Muốn kiếm gì đó chơi chơi!

- Vậy đệ nói xem, đệ muốn như thế nào?

Cao Thừa An sắc mặt cuối cùng cũng bình thường trở lại. Y mỉm cười, xoa đầu tiểu hài tử khẽ hỏi.

- Hừm.....đệ cũng không biết nữa! Nhưng mà giờ đệ đói quá, Phong ca ca mua gì cho đệ ăn đi!

Tiểu A Nhĩ nghĩ nghĩ sau đó liền nhoẻn miệng nói với Triều Thái Phong. Lúc sáng tỷ tỷ đi có để lại cơm và đậu hủ chiên cho mọi người nhưng mà nhóc không muốn ăn mấy món đó đâu. Muốn ăn gà, gà ngon hơn nhiều!

Triều Thái Phong thở dài búng nhẹ lên trán tiểu quý. Thật là, nó có yêu thương gì hăn đâu chứ? Toàn là kiếm hăn làm túi ngân lượng mà thôi!

- An ca ca, huynh ấy đánh đệ!

A Nhĩ chu môi tố giác hăn với y khiến y không nhịn được mà phì cười. Ấy dà, ở cạnh A Nhĩ thật sự không thể buồn nổi cơ mà.

- Được rồi, huynh bảo Phong ca ca mua đồ cho đệ ăn! Nhưng mà đệ phải hứa giúp huynh một chuyện!

Nghĩ ra gì đó, y liền cười nhẹ. Sau đó nhìn A Nhĩ đưa ra đề nghị.

- Làm gì ạ?

Tiểu A Nhĩ nghiêng đầu tròn mắt hỏi. Hừm...An ca ca muốn nhờ nó chuyện gì ta? Nhưng mà cũng không tệ nha! Vừa giúp được An ca ca vừa có đồ ăn để ăn. Vậy thật là tốt!

- Được rồi, đệ nghe này...

.....

Bên phòng của Lạc Phù Nghiêm và Vĩnh Thái Phi..

- Ân nhi, ta...ta xin lỗi vì đã giấu ngươi...

Lạc Phù Nghiêm ngồi cạnh Vĩnh Thái Phi. Nhưng hẳn ta không dám ngồi quá gần. Chỉ có thể cách cậu ta một khoảng nhỏ.

"....."

Vĩnh Thái Phi không đáp lại. Mà chỉ chung thủy nhìn chằm vào hai bàn chân của mình. Ánh mắt không tiêu cự, cũng chẳng biết là đang suy nghĩ điều gì.

- Ân nhi...

Nhìn thê tử như vậy, tâm Lạc Phù Nghiêm đau như dao cắt. Đối với hẳn ta trên đời này hẳn ta chỉ còn lại một mình Ân nhi là người thân duy nhất. Vì thế hẳn ta phải dốc sức bảo vệ, chu toàn cho Ân nhi của hẳn. Nhưng bây giờ, Ân nhi đang buồn bã, hẳn ta lại chẳng thể làm gì ngoài việc bất lực

Cốc! Cốc!

Đang không biết phải làm thế nào. Đột nhiên bên ngoài phòng có tiếng gõ cửa.

- Phù Nghiêm, Thái Phi là bọn ta!

Nghe thấy giọng của Cao Thừa An, mi mắt Vĩnh Thái Phi khẽ giật.  
Nhưng sau cùng vẫn chỉ là một chút chuyển động.

- Ân, ta ra liền!

Lạc Phù Nghiêm vội đáp. Sau đó khẽ đứng lên đi ra mở cửa.

Cạch!

## Chương 71: Ăn kẹo

Mọi người...

Lạc Phù Nghiêm nhìn ba người trước mặt. Muốn nói gì đó thì Cao Thừa An đã lắc đầu. Sau đó y khẽ nhìn vào trong. Thấy Vĩnh Thái Phi vẫn không có động tĩnh thì liền thở dài. Sau đó nhìn Lạc Phù Nghiêm nói.

- Bọn ta muốn mua chút đồ vặt, nhưng mà sợ không thể cầm hết. Phiền người đi chung với bọn ta được không?

Ý của y là muốn kéo hẳn ta ra ngoài một lát. Nhưng ngặt nỗi Lạc Phù Nghiêm lại là một khúc gỗ chỉ biết đánh đấm. Do đó liền vội vàng từ chối.

- Xin lỗi người....ta muốn ở lại với Ân nhi.

Lạc Phù Nghiêm hẳn ta không muốn bỏ Ân nhi lại một mình. Hẳn ta sợ Ân nhi sẽ làm chuyện dại dột.

Nhìn nam tử trước mắt. Y không biết nên tán dương hay là chửi mắng. Cho nên chỉ có thể thở dài, sau đó nói tiếp.

- Yên tâm, chỉ đi một lát thôi, có A Nhĩ ở đây với Thái Phi mà.

- Nhưng mà nó chỉ là một tiểu hài tử...

Chưa kịp nói xong, Triều Thái Phong đã túm lấy Lạc Phù Nghiêm đem ra ngoài. Dẫu sao sức của hẳn rất lớn. Cái tên to xác kia cũng không phải không kéo ra nổi.

Thấy tình hình như vậy y chỉ đành xoa trán. Sau đó mỉm cười cúi người xoa đầu A Nhĩ.

- Nhờ đệ nha! Cố lên!

- Ân! Đệ biết rồi ạ!

A Nhĩ vui vẻ đập tay với y, sau đó lon ton đi vào phòng. Cao Thừa An nhìn Vĩnh Thái Phi một lát rồi cũng khẽ đóng cửa lại.

Mong rằng sự hồn nhiên của A Nhĩ có thể khiến Thái Phi trút đi chút phiền muộn trong lòng.

Cạch!

- Ca ca..

Tiểu A Nhĩ thấy ca ca trước mặt cứ im lặng không nói gì liền khẽ lại gần nghiêng đầu hỏi. Chất giọng trẻ con ngọt ngào vang lên thật sự làm ấm trái tim người nghe. Nhưng tiếc thay đối với Vĩnh Thái Phi hiện tại lại không có ích gì.

- Huynh có gì buồn sao ạ?

A Nhĩ không vì người kia không đáp mà cảm thấy nản lòng. Nhóc con vẫn hồn nhiên lên tiếng hỏi.

- Tránh ra...

Vĩnh Thái Phi mấp máy môi. Giọng nói nhuốm đuộm phần mệt mỏi.

- Ca ca muốn ăn kẹo không ạ?

A Nhĩ biết ca ca trước mặt đang có chuyện buồn nên không để tâm thái độ cậu ta câu gắt. Nhóc con chỉ muốn hoàn thành lời hứa với y cũng như nhóc không muốn có ai phải buồn đâu. Tỳ tỳ nói khi buồn tâm trạng rất mệt mỏi, thậm chí còn sinh bệnh nữa. A Nhĩ không muốn ai bị bệnh cả.



- Ca ca, huynh mau ăn đi! Tỳ tỳ nói ăn kẹo vào sẽ hết buồn bã đó ạ! Hihi, mỗi khi đệ có chuyện buồn đều sẽ ăn kẹo đó! Ăn xong liền cảm thấy vui vẻ! Huynh mau ăn đi ạ!

A Nhĩ đưa bàn tay nhỏ nhắn ra. Nhưng Vĩnh Thái Phi vẫn chung quy cúi đầu không để ý.

- Ca c...

- Ta bảo ngươi tránh ra!

Vĩnh Thái Phong tức giận quát lớn. Cậu ta ngẩng đầu trừng mắt A Nhĩ. Sắc mặt rõ ràng là vô cùng khó chịu khiến A Nhĩ không khỏi có phần sợ hãi.

- Ca ca...

- Ta bảo ngươi tránh xa ta ra! Ngươi có nghe hay không?

Thấy nó vẫn còn đứng trước mặt mình run rẩy. Vĩnh Thái Phi cảm thấy rất khó chịu. Cậu ta không cần ai quan tâm. Cậu ta chỉ muốn gặp phụ hoàng càng sớm càng tốt thôi. Bao nhiêu tức giận, bực bội thoáng chốc bao trùm khiến Vĩnh Thái Phi không khỏi trút giận lên người cậu nhóc tội nghiệp trước mặt.

- CÚT!

Vĩnh Thái Phi vung tay đẩy ngã A Nhĩ làm kẹo trên tay cậu bé rơi xuống đất.

Bịch!

Tiểu A Nhĩ hai mắt ươn ướt. Bàn tay đập xuống đất có phần đỏ. Cậu nhóc không nói gì, chỉ khẽ dụi mắt sau đó ngồi nhặt lại từng viên kẹo rớt.

Vĩnh Thái Phi thấy vậy trong lòng cảm thấy khó chịu xen lẫn chút tội lỗi. Nhưng cậu ta không nói gì chỉ khẽ cắn răng, không muốn để ý đến tiểu hài tử trước mặt

Cứ tưởng sau khi nhặt kẹo xong A Nhĩ sẽ bị mình dọa sợ mà chạy ra ngoài. Ai ngờ nhóc con không những không sợ cậu ta. Mà còn nén tiếng khóc một lần nữa đưa kẹo đến trước mặt Vĩnh Thái Phi.

- Ca ca, đệ...đệ xin lỗi. Đệ không muốn làm huynh tức giận đâu ạ!

A Nhĩ cúi đầu, miệng mấp má nói.

A Nhĩ là cậu bé hiểu chuyện. Không thích làm loạn ồn ào. Do đó, biết Vĩnh Thái Phi có tâm sự trong lòng liền cắn răng tiếp tục đưa kẹo cho cậu ta.

"Nhìn sắc mặt lúc nãy của huynh ấy tệ lắm...chắc hẳn huynh ấy đang rất khó chịu.."

A Nhĩ thầm nghĩ trong lòng.

- Người..

Vĩnh Thái Phi không tin vào mắt mình. Đứa trẻ này...là khờ hay là hiểu chuyện?

Nhìn thấy bàn tay đã ửng đỏ của nhóc con đang run rẩy. Tâm trạng Vĩnh Thái Phi khẽ nặng trĩu và đau lòng. Có những đứa trẻ....có gì lại hiểu chuyện đến thế? Hiểu chuyện đến mức khiến người khác phải cảm thấy đau lòng...

- Ca ca...

Nghe tiếng gọi, Vĩnh Thái Phi thoáng hoàn hồn. Sau đó không nói gì mà khẽ đưa tay kéo nhẹ lấy bàn tay của đứa nhỏ trước mặt.

- Có sao không? Đỏ hết rồi...ta...ta xin lỗi..

Nhìn bàn tay trắng mũm mĩm của đứa trẻ nổi lên vài vệt đỏ. Trong lòng cậu ta thoáng chùng cảm thấy bản thân thật tệ hại.

Cớ gì lại phải trút giận vào một đứa trẻ cơ chứ? Thằng bé đâu có tội tình gì đâu...

## Chương 72: Đồng minh

Thấy ca ca trước mặt đang không ngừng xoa tay thối thối giúp mình đỡ đau. Tiểu A Nhĩ khẽ mỉm cười rục rỡ. Sau đó lắc đầu vui vẻ nói.

- Không sao ạ! A Nhĩ không đau đâu! Ca ca ăn đi ạ!

Tiểu A Nhĩ vẫn một mực muốn đưa kẹo cho Vĩnh Thái Phi ăn khiến cậu ta có chút cay sống mũi.

- Ai dạy đệ hiểu chuyện như vậy chứ? Đứa ngốc này...

Vĩnh Thái Phi làu bàu nhưng sau cùng vẫn nhận lấy viên kẹo. Trong lòng phút chốc cảm thấy ấm áp đến lạ.

- Hihi, vậy ca ca đừng buồn nữa nha! Mọi người lo cho huynh lắm ạ! An ca ca, Phong ca ca còn có cả...có cả...hừm...ca ca to con nữa!

A Nhĩ không biết tên của Lạc Phù Nghiêm nên chỉ có thể gọi là ca ca to con. Điều đó vô thức chọc cho Vĩnh Thái Phi bật cười.

- A! Huynh cười rồi! Ca ca xinh đẹp cười rồi!

Thấy cậu ta cười như vậy, A Nhĩ liền vui vẻ vỗ tay. Hihi, nhóc làm được rồi nha! Nhóc thực hiện được lời hứa với An ca ca rồi. Ca ca xinh đẹp trước mặt mỉm cười rồi!

- Ân, cảm ơn đệ!

Vĩnh Thái Phi khẽ đưa tay xoa lấy mái tóc của đứa trẻ trước mặt. Tâm trạng thật sự đã có chút thả lỏng. Nói ra cũng là cậu ta làm cho mọi người lo lắng. Quả thật...bản thân đúng là có lỗi với mọi người..

- Hihi, ca ca mau ăn đi! Kẹo ngon lắm ạ!

- Đệ cũng ăn đi! Đây của đệ!

Rồi cứ thế, hai người một lớn một nhỏ vui vẻ ngồi ăn kẹo với nhau. Không khí trong căn phòng lúc đầu âm u lạnh lẽo cuối cùng cũng khởi sắc trở nên hòa hoãn vui vẻ.

Mà ở bên ngoài có ba bóng người đang ngồi đợi. Khóe miệng cũng khẽ cong lên.

- Được rồi, người an tâm rồi chứ? Mau đi mua đồ thôi!

Cao Thừa An nhìn Lạc Phù Nghiêm rồi nói. Ấy thế mà lại thấy tên to xác đó đang rơi nước mắt.

- Cảm...cảm ơn người...cảm ơn người..

Lạc Phù Nghiêm vội vã đưa tay lau nước mắt của chính mình. Hắn ta không muốn khóc đâu, chỉ là kiềm không được thôi. Ân nhi...Ân nhi của hắn ta cuối cùng cũng chịu cười rồi.

- Nam tử hán đại trượng phu có gì mà khóc chứ? Chúng ta đi mua chút đồ đi! Người không định mua gì cho thê tử mình ăn sao?

Cao Thừa An thật hết cách với người bên cạnh. Tên đầu gối này đúng là trông bặm trợn ấy. Nhưng lại có chút ngốc nghếch chỉ biết hết lòng bảo vệ thê tử mình. Haiz. hắn ta thật sự là một nam nhân tốt.

- Ân! Ân! Chúng ta...chúng ta mau đi thôi!

Nói xong liền hào hứng đứng phắt dậy.

Bây giờ phải đi mua món ngon cho Ân nhi ăn mới được!

- Thật là...

Cao Thừa An lắc đầu rồi cũng khẽ đứng lên. Kế bên là Triều Thái Phong khẽ nắm lấy tay y kéo dậy.

- Cảm ơn!

- Không cần khách sáo với ta!

Hắn nhìn y nhẹ giọng nói. Thấy tâm trạng y tốt lên, hắn cũng cảm thấy nhẹ lòng.

Kế đó cả ba người cùng rời khỏi Lâm gia để đi mua một vài thứ cần thiết.

.....

Mấy ngày sau....

Hiện tại cả bốn người đang trên đường trở về hoàng cung. Tâm trạng của ai cũng có chút rối bời, lo lắng, hồi hộp đến lạ.

Lúc nghe thấy họ phải đi. Tiểu A Nhĩ còn phụng phịu buồn bã. Sau đó liền ôm lấy Cao Thừa An và Vĩnh Thái Phi không buông. Bảo rằng không muốn xa hai người. Muốn chơi chung với hai người khiến cho hai nam nhân kia đen mặt hết cách nói.

Sau cùng cũng là nhờ Lâm A Hương dụ dỗ với lại sự xuất hiện của một người mới khiến cho tiểu tử A Nhĩ ngoan ngoãn không tiếp tục hờnháo.

Cao Thừa An đưa mắt nhìn hai nữ nhân trước mặt. Tâm trạng không biết là nên vui hay nên lo.

- Hai người có chắc là muốn theo bọn ta không?

Y nghi hoặc lên tiếng. Chuyến đi lần này e là bất trắc rất lớn. Chỉ sợ hai nữ nhân này sẽ gặp nguy hiểm mà thôi. Dẫu sao họ cũng là người vô tội.

- An công tử không cần lo, dù sao đây cũng là điều mà ta muốn...

Kỳ Diệp mỉm cười nói. Khi biết được thân thế của hắn và y nàng đã rất sốc. Không biết nên nói là nhân quả luân hồi hay là trùng hợp mà để nàng gặp được hài tử của người xấu số (Triều Thái Nam) mấy mươi năm trước. Nếu đã gặp, thì nàng nghĩ bản thân cũng nên giúp đỡ họ. Dẫu sao, phụ thân nàng dù không có ý vẫn là nợ họ. Chưa kể đến nếu thành công còn có thể loại bỏ được người đàn bà độc ác kia. Như vậy, hai tỷ đệ nàng cũng sẽ có những tháng ngày an ổn. A Sơn sẽ không còn luôn sống trong lo lắng, sợ hãi.

- Mà Như Ngọc tỷ, quả thật tỷ không cần đi với bọn ta đâu!

Kỳ Diệp nhìn nữ nhân bên cạnh nhu hòa nói. Như Ngọc tỷ rất tốt. Nhưng nàng không mong tỷ ấy sẽ gặp nguy hiểm.

- Ta đã nói rồi, ta sẽ không để muội gặp nguy hiểm!

Đường Như Ngọc cười nhẹ, sau đó khẽ vuốt lấy mu bàn tay của nha đầu bên cạnh.

Kỳ Diệp ngốc này lại đang suy nghĩ vớ vẩn đây mà.

Thấy hai người kiên quyết như vậy y cũng chỉ có thể khẽ cười nhạt. Thôi vậy, coi như là duyên phận đi. Và lại có thêm đồng minh cũng không tệ lắm. Chỉ là mong y có thể bảo vệ mọi người, không để ai trong số bọn họ phải rơi đầu, đổ máu...

## Chương 73: Đối diện nhau

Sẽ ổn thôi...

Cao Thừa An giật mi mắt. Về mặt có chút không tin khi nghe người bên cạnh lên tiếng. Y không ngờ người mở miệng an ủi lại là Vĩnh Thái Phi.

Cậu ta lúc này tâm trạng cũng không tốt là bao. Nhưng sau khi nói chuyện với A Nhĩ quả nhiên đã có chút khởi sắc không quá tệ. Bây giờ còn chủ động trấn an y thật khiến Cao Thừa An cảm thấy nhẹ lòng.

- Ân, ta cũng nghĩ vậy!

Y cười nhẹ rồi nói. Không phải người ta có câu sau cơn mưa trời lại sáng sao?. Ác giả rồi sẽ gặp ác báo hay sao? Bọn họ tin vào số mệnh, cũng tin vào ông trời có mắt. Chắc chắn kẻ có tội rồi sẽ bị báo ứng mà thôi!

Nghĩ vậy, tâm trạng liền không khỏi phấn chấn. Bây giờ không phải lúc lo lắng. Bây giờ là lúc cần phải mạnh mẽ để vượt qua thử thách lần này.

.....

Hoàng cung...

Đến trước cổng hoàng cung, Triều Thái Phong lạnh mặt nhìn hai người gác cổng.

- Các người là ai?



- Người vào báo với Lan...với hoàng thượng có Triều Thái Phong tiếp kiến.

Hắn không mẫn không nhạt mà nói.

Nhìn thấy uy thế của hắn. Kẻ kia có chút rùng mình. Nhưng sau cùng vẫn là chạy vào cấp báo.

Còn về lý do vì sao bọn họ không nhận ra Lạc Phù Nghiêm thì bởi lẽ bọn họ đều là đám lính mới. Do đó cũng không biết mặt của bọn họ.

Sau một hồi chờ đợi, tên lính kia xuất hiện rồi nói nhỏ vào tai người bên cạnh. Nghe vậy, tên còn lại gật đầu sau đó mở cửa nhường đường cho bọn họ tiến vào.

- Đi!

Triều Thái Phong kéo dây con ngựa. Sau đó nó chậm rãi tiến vào hoàng cung. Lần này bọn họ trở về là đòi lại những thứ vốn có.

- Đó là bằng hữu mà người ta thường nhắc đến của hoàng thượng đúng không?

Một trong hai người lính nhỏ giọng hỏi.

- Ân, lúc nghe thấy tên của kẻ đó, sắc mặt hoàng thượng đúng là có chút biến chuyển nhưng ta không biết là vui hay buồn. Mà thôi đó là chuyện của người, chúng ta không nên xen vào!

Nói rồi cả hai lại tiếp tục chấp hành nhiệm vụ của mình.

.....

Triều Thái Phong mặc kệ xung quanh ánh mắt của cung nữ, nô tài. Sau khi cất đi xe ngựa. Hắn cùng mọi người thẳng tiến về chỗ ở trước đó của mình.

- Các người tạm thời ở đây! Còn chuyện tuyển nhân lực ta nghĩ ngày mai rồi thực hiện. Hai người các người là kẻ lạ mặt nhất trong số chúng ta vì thế nếu có gì mong hai người sẽ tiếp ứng với ta trước!

Triều Thái Phong đánh mắt sang hai nữ nhân rồi nói. Dù sao trong cung ai biết được có kẻ nào biết mặt của bọn họ còn sống sót hay quanh đây hay không. Vì thế để an toàn chỉ có thể nhờ hai người Kỳ Điệp nội ứng phối hợp với hấn. Và lại bây giờ hấn cũng cần đi gặp Lang Kiêu một chuyến.

- Ân, bọn ta biết rồi!

- Thái Phong, người định...đi gặp Lang Kiêu?

Cao Thừa An chau mày nhìn hấn hỏi.

- Ân! Nếu không gặp, hấn nhất định sẽ nghi ngờ.

Hấn dịu giọng trấn an y.

- Ta hiểu, người nhớ cẩn thận!

Y không tính can hấn chỉ là lo hấn sẽ gặp nguy hiểm mà thôi! Y không dám chắc gã sẽ để yên cho hấn. Nhưng y tin hấn. Hấn sẽ không dễ dàng để người khác uy hiếp mình.

- Ta biết rồi, các người cũng vậy!

Nói xong liền quay lưng rời đi.

- Mong rằng mọi thứ sẽ ổn...

Y lẩm bẩm, trong lòng thầm cầu nguyện.

.....

- Đã lâu không gặp BĂNG HỮU của ta!

Lang Kiêu nhấn mạnh câu chữ. Anh mắt không nhìn ra vui buồn đối diện với Triều Thái Phong đang đứng trước mặt.

- Ân, Lang Kiêu!

Hắn cũng thản nhiên đáp lại. Một bộ không có gì gọi là sợ hãi. Dầu cho trên người gã đang khoác một bộ long bào uy vũ.

Đám người hầu bên cạnh cũng bị khí thế của hai nam nhân này làm cho sợ hãi. Từ đó đến giờ chưa có ai dám mặt đối mặt như vậy với Lang Kiêu ngoài An Lâm nam sủng gã yêu quý nhất. Do đó, bọn họ còn sốt sắng lo lắng cho tánh mạng của Triều Thái Phong. Nhưng xem ra, họ lo lắng là thừa rồi. Người kia điệu bộ có chút nào là bị áp bức bởi khí thế của Lang Kiêu đâu chứ?

- Các người lui trước đi!

Lang Kiêu nâng mắt nhìn đám hầu cận bên cạnh khiến họ rùng mình một cái. Sau đó liền hành lễ rồi vội vã rời đi.

Ở lại đây chỉ e rằng người chịu trận là bọn họ.

Sau khi tất cả rời đi. Trong phòng chỉ còn vồn vẹn lại hai người.

- Ta còn tưởng người bỏ mạng rồi chứ? Sao? Từ bỏ Cao Thừa An bảo bối của người rồi à?

Triều Thái Phong không để tâm đến ánh mắt dò xét của gã thậm chí cả điệu bộ châm biếm kia. Hắn thong thả, nhìn gã mà nói.

- Mẫu thân ta vào cung rồi! Xem ra người rất kính trọng bà ấy!

- Dầu sao bà ấy cũng được tính là ân nhân của ta. Đương nhiên ta phải đối xử tốt với bà ấy. Còn người, đó không phải mẫu thân người kính trọng hay sao? Sao bây giờ lại một bộ hờ hững lạnh nhạt?

- Ha, xem ra người giống một hài tử ngoan hiền hơn ta nhiều! Chắc, dầu sao ta cũng không có nơi cư trú. Chi bằng ta ở lại đây một thời

gian.

Hắn nhếch môi, giọng nói không chút cảm xúc.

- Người nghĩ ta sẽ chấp nhận?

- Người nghĩ sao?

Hai người nhìn nhau. Trong ánh mắt không biết là đang toan tính điều gì. Dựa vào cuộc đối thoại của họ có lẽ ai cũng sẽ tưởng rằng bọn họ là bằng hữu lâu năm đang tâm sự với nhau. Nhưng thật chất, trong lòng cả hai đều ngầm tính toán nước đi riêng cho chính mình.

Và bên ngoài, dường như cũng có ai đó đang âm thầm nghe lén cuộc hội thoại...

## Chương 74: Tuyển chọn nhân lực

Tối hôm ấy...

Cạch!

- Sao rồi? Mọi chuyện ổn không?

Triều Thái Phong vừa trở về phòng liền nghe thấy Cao Thừa An lo lắng hỏi. Hắn nhẹ mím cười ý như trấn an y. Sau đó không biết vì sao lại đánh mắt qua Lạc Phù Nghiêm gật nhẹ đầu. Mà cả Lạc Phù Nghiêm cũng nhìn hắn một cái như đáp lại cái gật đầu kia.

- Được rồi, ngày mai sẽ có một người đến đây gặp chúng ta.

Triều Thái Phong xoay lưng. Ánh mắt sắc lạnh quan sát một vòng xung quanh xác định không có gì khác thường liền bình thản đóng cửa.

- Gặp chúng ta?

Vĩnh Thái Phi là người lên tiếng.

- Ân, yên tâm, người đó sẽ không hại đến mọi người!

Hắn nhàn nhạt mà đáp.

- Có phải là A Lâm hay không?

Y có chút nghi hoặc mà hỏi. Nếu nói người bây giờ trong cung bọn họ có thể tin tưởng chỉ có một người mà thôi. Đó là An Lâm!

- Đúng vậy! Mọi người có thể an tâm được rồi! Cũng không còn sớm, mau chia phòng ra nghỉ ngơi!

Hắn khế lên tiếng. Sau đó chia phòng theo số lượng. Dù sao từ hồi đó hắn đã ở trong cung. Cả một phủ hơn mười căn phòng đều là của hắn.

Khụ...cái này cũng phải nói là do Cao Thừa An trước đó thiên vị hắn. Mà nói ra cũng nhờ vậy bọn họ bây giờ mới có nơi tá túc...Cái này chắc là cũng vì một phần số mệnh chăng?

Sau khi chia phòng xong. Cuối cùng Cao Thừa An và Triều Thái Phong một phòng. Hai vợ chồng họ Lạc một phòng. Và hai cô nương họ Kỳ và Đường một phòng.

Lúc này Triều Thái Phong đã sai người đem thức ăn đến cho mọi người nên cả đám cũng đã no nê, bây giờ thì phải dưỡng sức để còn đối diện cho những cuộc tranh đấu sắp sửa diễn ra.

Nhưng có vẻ, Cao Thừa An không được an giấc cho lắm. Y lúc này vẫn mơ hồ nhìn ra ngoài cửa sổ. Ánh mắt không khỏi toát lên tia hoài niệm.

- Sao vậy?

Triều Thái Phong khép cửa lại. Sau đó đi đến ôm lấy y từ phía sau. Cầm đặt trên vai thon gọn. Giọng nói trầm ấm du dương như rót vào tai của người kia.

- Có chút hoài niệm mà thôi...

Y cười cười nhưng trong mắt là chút buồn bã. Trở về nơi thân thuộc như vậy, làm sao có thể không rung động được chứ? Y còn tưởng lâu lắm mới có thể trở về đây...cho nên có chút không cầm được với cảnh vật hiện tại.

- Đừng nghĩ nhiều quá! Mọi thứ rồi sẽ ổn thôi!

Triều Thái Phong khẽ lên tiếng nói với y. Môi lạnh khẽ hôn l3n cần cổ một cách dịu dàng trân trọng.

- Ân! Đúng vậy! Mọi thứ nhất định sẽ ổn!

Y cười nhẹ rồi bỏ qua những thứ không vui vẻ. Không lâu nữa thôi chắc chắn y sẽ có thể lấy lại ngai vị của mình. Ngày đó chắc chắn sẽ không còn xa nữa.

- Ngủ đi, khuya rồi!

Triều Thái Phong ôm lấy y cùng nằm xuống giường. Hắn cứ ôm chặt lấy y không chút buông lỏng. Khuôn mặt vẫn dán chặt vào người của y. Trong hắn lúc này có khác gì tiểu hài tử nũng nịu đâu chứ?

- Người học thói làm nũng của A Nhĩ sao?

Y khẽ xoay người, cười cười nhìn hắn hỏi.

- Chắc là vậy...

Hắn cũng cười nhìn y. Sau đó một tay đặt lên tóc y khẽ xoa nhẹ. Một tay quàng qua eo y ôm chặt.

Không biết khó khăn nào đang đợi chờ bọn họ. Chỉ là bây giờ hắn chỉ muốn ôm lấy y trong vòng tay của mình. Bao bọc y, cho y một giấc ngủ yên bình thoải mái.

Rồi hai người không biết từ lúc nào đã chợp mắt. Hai cơ thể vẫn không tách nhau ra. Vẫn ôm lấy nhau như cùng đang sưởi ấm.

.....

Ngày hôm sau, nơi diễn ra buổi tuyển chọn nhân lực trong cung.

- Không biết vì sao lại thay đổi luật lệ nữa....đúng là lạ mà...

Mấy cô nương trẻ tuổi nhìn nhau xì xào bàn tán về lần tuyển chọn cung nhân này. Bởi lẽ năm nay yêu cầu ai cũng phải mang khăn che mặt dù là nam hay nữ.

- Cũng không có gì khó hiểu mà!

Một tiểu cô nương nhoèn miệng nói.

- Người biết được gì sao?

- Cũng không tính là biết! Nhưng mà các người quên hoàng thượng hiện tại chỉ có một nam sủng duy nhất thôi sao?

Cô nương đó cười cười nói, vẻ mặt toát lên sự hiểu biết.

- Ân cũng phải....vậy ý của người là..

- Thì người nghĩ xem, ai mà lại chẳng có lòng ích kỷ và chiếm hữu chứ! Có lẽ vị nam sủng kia cũng vậy! Không muốn có người lọt vào mắt xanh của hoàng thượng mà thôi!

Nữ tử đó nhún vai như tất cả hoàn toàn là sự thật.

- Người nói vậy cũng không phải là vô căn cứ...

Mấy người còn lại cũng hưởng ứng gật đầu. Dù sao hoàng thượng hiện tại không muốn tuyển tú nữ. Nếu muốn một bước lên mây thì chỉ có thể thông qua việc tuyển chọn nhân lực. Biết đâu may mắn lọt vào mắt xanh của hoàng thượng. Lúc đó cuộc đời chắc chắn sẽ như điều gặp gió. Mà có phi tần hay nam sủng nào mong muốn chuyện đó xảy ra cơ chứ? Vì thế chỉ có thể âm thầm giờ trò tránh cho hoàng thượng bị người khác mê hoặc. Chắc, đúng là cao tay.

Rồi cứ thế đám người đó xì xào bàn tán không ngừng. Trong khi chính chủ là An Lâm đang vui vẻ dùng trà cùng đám người của Cao Thừa An. Trên hốc mắt cậu còn đang đỏ ửng vì xúc động.



## Chương 75: Diễn kịch

Sao không làm theo quy cũ?

Cao Thừa An nhìn An Lâm khẽ hỏi. Sao không để bọn họ trà trộn vào đám người kia. Như vậy không phải sẽ tốt hơn sao?

- Người yên tâm hoàng thượng! Lần tuyển chọn này đều hoàn toàn theo nô tài sắp xếp! Không có gì đâu ạ!

An Lâm vẫn như thói quen cũ mà xưng hô khiến Cao Thừa An được một phen nhức đầu. Từ lúc gặp mặt y đã chỉnh cách xưng hô ủa cậu nhưng An Lâm nào có nghe. Cậu lúc này chỉ có sự vui vẻ trong lòng khi được gặp lại y mà thôi.

Vì thế Cao Thừa An chỉ có thể thở dài bảo rằng không được gọi như vậy trước mặt người khác nếu không sẽ có rắc rối. Nghe vậy An Lâm mới vội vã gật đầu. Bởi lẽ cậu nhất định không muốn phải trở thành một cái gai cản trở y.

Cao Thừa An nhìn người trước mặt khóe mắt cũng không nhin được mà đỏ ửng. Cả hai vợ chồng họ Lạc và hai nữ nhân kia cũng khẽ quan sát cậu.

- Người sống có ổn không?

Y khẽ nắm lấy tay An Lâm rồi hỏi. Giọng nói có phần nghẹn ngào vì đau lòng thay cậu. Lang Kiêu gã có máu điên. Thật sự y chỉ sợ An Lâm phải chịu thiệt thòi khi ở bên gã.

- Nô tài ổn mà! Người không cần lo đâu!

An Lâm vui vẻ nói với y. Quả thật cậu cũng không có gì bất trắc cả. Lang Kiêu kia thật sự rất tốt với cậu. Dẫu cho cậu nhiều lần làm gã phật ý nhưng vẫn không nổi quát mắng hay trách phạt.

- Người....có phải vẫn còn động lòng với hắn hay không?

Y nhìn ánh mắt toát lên sự yêu thương kia liền đoán ra gì đó. Cũng phải thôi....đã là ái thì làm sao có thể dễ dàng buông bỏ. Nếu có thể thì đã không có bao nhiêu đôi uyên ương dù bị chia cắt vẫn sống chết không muốn xa rời nhau.

- Lộ liễu lắm sao?

Cậu gái gái đầu. Nào có phong thái có một nam sủng mưu mô trong lời đồn đoán. Cậu lúc này trong khá ngốc nghếch lại còn ngây thơ không biết che giấu cảm xúc của mình.

Mấy người còn lại trong phòng nhìn cậu cũng phải cảm thán. Dù cách ăn mặc quý phái và tôn lên nét đẹp trong trẻo của cậu nhưng nhìn sao cậu vẫn không rũ đi được sự chân thành của bản thân. Quả thật, An Lâm không hợp với chốn cung đình thâm sâu khó lường này.

- Hoàng thượng, người yên tâm! Dù ta có ái hắn cỡ nào thì ta vẫn sẽ không phản bội người đâu. Nếu thật sự....

An Lâm rũ mắt. Vẻ mặt có chút trầm xuống.

- Nếu thật sự phải chọn giữa người và hắn. Ta nhất định sẽ chọn về phía người.

Sau đó, nếu Lang Kiêu mất. Cậu...sẽ đi theo gã.

Cao Thừa An nhìn một cái liền biết tiểu tử ngốc này đang nghĩ gì. Dẫu sao suy nghĩ của cậu luôn được viết ra hết trên mặt.

Y chỉ khẽ cười nhạt. Sau đó trấn an cậu.

- Nếu có thể ổn thỏa. Mọi chuyện cũng sẽ không tệ lắm đâu.

Hỏi y có hận Lang Kiền không. Đương nhiên là y hận gã. Nhưng điều đó không có nghĩa là y phải ép gã vào đường chết. Vì thế nếu con người kia có thể quay đầu hối cải y cũng nghĩ sẽ không đếm xỉa đến gã. Dù sao vẫn luôn có một tên gốc họ An lo lắng vì gã. Thử hỏi, y có thể nhẫn tâm sao?

Vĩnh Thái Phi nhìn hai người họ. Cũng biết trong lòng y đang nghĩ gì. Cao Thừa An là một con người trọng tình cảm. Y sẽ không để người bên cạnh mình chịu đau khổ. Nếu thật sự nằm ở trường hợp như y. Cậu ta cũng sẽ làm như vậy.

Đang suy ngẫm bỗng Vĩnh Thái Phi chợt cười nhạt. Tình huống của cậu ta bây giờ cũng chả tốt đẹp hơn là mấy....

Phụ hoàng....người đừng làm nhi thần thất vọng, có được hay không....

.....

Bên phòng của An Lâm là vậy nhưng bên phòng của Lang Kiền lại là một bầu không khí khác.

- Thái Phong đâu rồi? Ta muốn gặp nó!

Lưỡng Nguyệt một bộ hờn hờ nhìn Lang Kiền nói. Ngày hôm qua người của bà ta nghe tin Triều Thái Phong trở về liền lập tức sốt sắng thông báo. Tâm trạng bà ta còn đang cảm thấy lo sợ vì không biết hắn có nói gì cho gã nghe không. Nhưng nhìn thái độ gã đối với mình vẫn không có gì thay đổi liền khế nhếch môi cười.

Chậc, nói ra thì sao chứ? Lang Kiền sẽ tin tưởng hắn sao? Sao có thể được? Đối với Lang Kiền, Triều Thái Phong bây giờ không khác gì một đũa nghịch tử vì người dung mà phản bội phụ mẫu mình. Phản bội ân nhân của gã.

Ha! Bà ta đúng là lo lắng bằng thừa mà!

- Người vẫn muốn gặp hấn sao?

Lang Kiêu cau mày, sắc mặt có chút khó nói.

- Dĩ nhiên rồi! Nó là hài nhi của ta! Ta đương nhiên muốn gặp nó!

Ánh mắt Lang Kiêu thâm trầm nhưng không gợn sóng. Sau đó gã nhìn bà ta mệt mỏi nói.

- Nhưng trăm nghĩ....hấn không muốn gặp người đâu...

- Tại sao chứ? Ta là mẫu thân của nó cơ mà!

- Haiz, hấn là tên cố chấp. Sau khi trở về liền hùng hổ kiểm chuyện với trăm. Kế đó liền bỏ đi mất tâm.

Lang Kiêu ngồi trên ngai vàng. Chán chường chóng cảm nhìn Lưỡng Nguyệt.

- Chắc chắn là Cao Thừa An kia xiu giục nó! Phải rồi! Có khi nào, tên đó cũng ở trong cung hay không? Ta nghe nói Thái Phong không trở về một mình!

Lưỡng Nguyệt làm vẻ mặt lo lắng. Giống như bà ta thật sự quan tâm đến hài nhi của mình.

- Không cá khả năng, trăm đã cho người đi xem xét! Đó vốn chỉ là hai cô nương mà thôi!

Cô nương? Chẳng lẽ Triều Thái Phong không còn mê mẩn Cao Thừa An kia nữa?

Lưỡng Nguyệt thầm đánh giá trong lòng. Chốc nữa bà ta nên đến chỗ hấn một chuyến. Dù sao hấn cũng đã đi đâu mất. Cứ coi như là

đến thăm dò vậy. Và lại....kế hoạch của bà ta sắp thành công rồi.  
Không thể để điều gì phá hỏng được.

## Chương 76: Thăm dò

Cốc! Cốc!

Lưỡng Nguyệt đứng trước phủ tướng quân. Vết sẹo trên mặt bà ta đã được phấn che đi bớt. Vì thế chỉ còn thấy mờ mờ nếu không để ý thì sẽ chẳng nhận ra.

Bà ta đứng đó một hồi sau đó khẽ gõ cửa. Trong lòng đã bày sẵn lời thoại dù cho người mở cửa có là ai đi chăng nữa.

Cạch!

Cánh cửa mở ra. Đường Như Ngọc một mặt lãnh đạm nhìn bà ta không chút biến chuyển.

Cũng may Cao Thừa An và Triều Thái Phong đã tính trước tình huống này. Dó đó y và hai vợ chồng họ Lạc đã sang tá túc bên chỗ của An Lâm với thân phận là người hầu. Sở dĩ mọi thứ trót lọt như vậy vì những tên hầu cận của An Lâm hiện giờ toàn là những gương mặt xa lạ. Bọn họ là sau khi Lang Kiêu soán ngôi mới được tuyển vào trong cung.

- Phu nhân muốn tìm ai sao?

Đường Như Ngọc không mặng không nhạt mà hỏi.

Còn về phía Lưỡng Nguyệt thì âm thầm đánh giá nàng ta từ trên xuống dưới.

Không tệ! Mắt nhìn của con trai bà ta không tệ lắm! Ít ra là hơn phụ thân của hắn!

Nhớ đến đây bà ta siết chặt tay nhưng vẻ mặt lại vẫn tươi cười nhìn Đường Như Ngọc.

- Cô nương là bạn của A Phong sao?

- Ân! Phu nhân là...

- Ta là mẫu thân của nó!

- Vậy, người có muốn vào trong ngôi không?

Đường Như Ngọc gật đầu tỏ ý đã hiểu.

- Không cần đâu, thằng bé...không thích ta...ta ở đây muốn gặp nó một chút nhưng mà xem ra nó không có ở đây.

Vẻ mặt bà ta trầm xuống. Trong cứ như là đang đau buồn, mất mát.

- Cô nương à, ta có thể mạn phép hỏi vì sao cô và A Phong quen biết nhau được không? Ta sợ....nó bị người ta lợi dụng.

Lưỡng Nguyệt ngáp ngừng nhìn nàng. Ánh mắt toát lên sự lo lắng của một người làm mẹ.

- Ta và công tử là hữu duyên gặp nhau. Trên đường ta gặp bọn cướp, là công tử ra tay tương trợ! Nói sao, y cũng là ân nhân của ta!

Đường Như Ngọc nói dối mà chẳng hề chớp mắt khiến Lưỡng Nguyệt không chút nghi ngờ. Như đã đạt được xong mục đích. Bà ta chào tạm biệt nàng rồi rời đi.

Cạch!

Cánh cửa đóng lại, ánh mắt nàng toát lên sự chán ghét.

- Giả tạo!

Nhìn qua bên góc tủ liền thấy Kỳ Diệp đang run rẩy người ôm chặt cơ thể. Không nói không rằng, Đường Như Ngọc liền đi tới ôm lấy nha đầu mà vỗ về trấn an.

- Bà ta đi rồi! Không sao đâu!

Kỳ Diệp nhận được cái ôm ấm áp nhưng nỗi sợ hãi không ngừng bủa quanh khiến nàng vô thức bám víu lấy Đường Như Ngọc. Khuôn mặt trắng bệch áp vào người của nàng ta.

- Đã ổn rồi, không sao đâu!

- Như Ngọc...Như Ngọc tử...

- Ân! Ta sẽ bảo vệ muội! Ngon, A Diệp!

.....

Bên phòng của Lưỡng Nguyệt...

- Tại sao ngươi lại ở trong phòng ta?

Lưỡng Nguyệt nhìn Triều Thái Thái đối diện bằng khuôn mặt chán ghét. Bà ta không thích nhất là những kẻ vô dụng.

- Cái này rất tốt cho vết sẹo của ngươi!

Triều Thái Thái mím môi. Sau đó đưa ra một lọ thuốc cho Lưỡng Nguyệt. Ánh mắt ông ta có chút bi thương khó nói.

- Tốt? Ha! Ta không cần những thứ thuốc rẻ mạt này! Còn nữa, đừng tưởng làm vậy thì sẽ lấy được sự thương hại của ta dành cho người!

Lưỡng Nguyệt khinh bỉ nhìn ông ta sau đó lạnh lùng ngồi xuống bàn thưởng thức trà. Chắc, Triều Thái Thái vốn dĩ chỉ là một con chó trung thành với bà ta mà thôi. Bà ta làm sao có thể để ý đến con chó của mình, làm sao có thể đau lòng vì nó được chứ?



- A Nguyệt, có lẽ....ngươi nên buông bỏ...

Choang!

Chưa đợi ông ta nói xong. Lữ Nguyệt đã tức giận hất luôn cả bàn trà. Ánh mắt sắc lạnh khiến cho vết sọc ngay mặt cơ giật lên trong vô cùng dọa người.

- Ngươi muốn phản ta?!

Lữ Nguyệt găng giọng. Ánh mắt căm phẫn nhìn về phía Triều Thái Thái.

Ông ta nghĩ bản thân là ai muốn muốn ngăn cản bà ta? Ha, ông ta chỉ là một con chó thấp hèn để bà ta mặc định sắp xếp. Nếu không có con chó này thì bà ta còn có trăm, có ngàn con chó khác.

Muốn ra lệnh, lên mặt dạy đời bà ta? Kiếp sau ông ta cũng đừng hòng.

Triều Thái Thái mím môi. Vẻ mặt rầu rĩ có chút mất hồn. Quả thật ông ta bị Lữ Nguyệt chửi rửa đã rất nhiều lần. Ông ta cũng biết bà ta vốn chẳng xem mình ra gì. Là một thuộc hạ trung thành ông ta cũng không bằng. Đối với Lữ Nguyệt, Triều Thái Thái ông chỉ là một thứ có thể dễ dàng thay thế. Không đáng để bận tâm. Nghĩ vậy, cảm xúc liền không khỏi rối loạn. Đơn phương thầm lặng mấy mươi năm trời. Nhưng trong lòng người đó, ông ta vĩnh viễn không có chỗ đứng....

- Cút! Tốt nhất đừng để ta thấy mặt ngươi!

Lữ Nguyệt chỉ tay ra cửa. Giọng nói cũng chẳng có phần dễ nghe gì.

Triều Thái Thái mấp má môi nhưng sau cùng vẫn là im lặng. Ông gật đầu xem như đã rõ. Kế đó liền lẳng lặng bước ra bên ngoài.

Trước khi đi còn khẽ bồi thêm một câu.

- Ta sẽ kêu người vào dọn dẹp....người không cần quá tức giận.

Thoáng cái, bóng dáng của ông ta đã rời đi. Lưỡng Nguyệt cũng chẳng thèm quan tâm để ý. Tốt nhất Triều Thái Thái nên an phận. Nếu không bà ta không ngại giết bỏ một kẻ cản đường.

## Chương 77: Lưỡng Nguyệt đến phủ của An Lâm

Mấy ngày sau...

- Bây giờ Thái Phong vẫn chưa trở về sao?

Cao Thừa An có chút rầu rĩ. Từ sau ngày hai người ngủ chung Triều Thái Phong bảo có việc riêng nên phải rời hoàng cung một thời gian. Do đó, cả mấy bữa nay y chỉ có thể an phận ở trong phủ của An Lâm. Mà sao y cảm thấy có gì đó bất thường. Chưa kể, Triều Thái Phong và cả Lạc Phù Nghiêm dường như đang giấu y điều gì đó. Liệu, nó có liên quan đến kế hoạch sắp diễn ra hay không?

Đang không ngần suy ngẫm thì Vĩnh Thái Phi đã khẽ chạm vào vai y một cái.

- Người sao vậy? Vẫn còn lo cho người kia sao?

Thấy y như người mất hồn. Vĩnh Thái Phi liền biết y vốn đang nghĩ gì trong lòng. Cũng phải thôi, dẫu sao hai người họ cũng đã xác định mối quan hệ. Dẫu cho trong lòng cậu ta có chút không hài lòng với tên kia nhưng vẫn chỉ có thể im lặng mong y được hạnh phúc. Và lại, cậu ta cũng phải suy tính về việc đối mặt với phụ hoàng mình. mấy ngày này, cậu ta cũng nghĩ rất nhiều. Nếu những gì họ nói đều là sự thật thì cậu ta cũng không thể ngu muội mờ mắt. Nhưng dù vậy sâu trong lòng vẫn là có chút cầu mong phụ hoàng vô tội.

- Ân, ta cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

Y thờ dãi, mỗi đêm An Lâm đều đến chỗ của Lang Kiều. Sau khi trở về đây cả người đều mệt mỏi rã rời. Khởi cần nói, y cũng biết bọn họ

làm gì với nhau. Nhưng mà đó không phải là điều khiến y khó hiểu. Mà là hành động của An Lâm. Cứ cảm thấy bản thân bị che giấu điều gì đó. Tâm trạng cũng vì vậy mà không khỏi nặng nề.

- Người không nên quá lo lắng. Nếu không đến lúc đó, chúng ta sẽ không thể hoàn thành mục tiêu đã đặt sẵn.

Vĩnh Thái Phi nhẹ giọng trấn an. Hóa ra cậu ta cũng biết làm như vậy....

- Được rồi, chúng ta mau dọn dẹp thôi! Mất công lại có kẻ nghi ngờ.

Cao Thừa An gật đầu rồi tiếp tục lau dọn một vài thứ trong phòng. Máy cung nữ, thái giám bên cạnh An Lâm ai biết được có phải do Lang Kiêu sai giám sát hay không. Cẩn thận vẫn là hơn.

Cạch!

- Như Ngọc cô nương...

Vừa nhìn thấy người trước mặt. Cao Thừa An đã nhíu mày lên tiếng. Sao cô ấy lại ở đây? Không phải nên ở phủ của Thái Phong sao?

- Lưỡng Nguyệt bà ta đến rồi!

Đường Như Ngọc vội vã ra hiệu cho họ im lặng. Lúc này cô ta đi dạo vô tình nghe Lưỡng Nguyệt nói với nô tài bên cạnh muốn đi tìm An Lâm một chuyến. Nếu để bà ta thấy y ở chỗ này chắc chắn kế hoạch của bọn họ sẽ đổ bể.

- Thừa An, người mau trốn đi! Chỗ này để bọn ta!

Vĩnh Thái Phi vội vã nói. Người đàn bà đó chưa từng gặp cậu ta. Do đó cậu ta không cần trốn.

- Ân, các người cẩn thận!

Nói xong y liền kiếm một chỗ kín đáo để trốn đi. Nhưng tiếc là cả căn phòng rộng lớn lại chẳng có chỗ nào ra hồn. Cuối cùng lại thấy một cái rương lớn cạnh tủ nên không nghĩ nhiều liền chui vào đó để trốn.

Cạch!

- Cô nương, sao cô lại ở đây?

Lưỡng Nguyệt vừa mở cửa liền nhìn thấy Đường Như Ngọc cùng Vĩnh Thái Phi nên vội vàng cười nói. Đúng như bọn họ nghĩ. Bà ta vốn chỉ xem Vĩnh Thái Phi là người hầu.

Đường Như Ngọc nhìn bà ta sau đó khẽ cười nhạt rồi lên tiếng.

- Không ngờ lại trùng hợp như vậy, phu nhân đến đây để tìm A Lâm sao?

Đường Như Ngọc học theo Cao Thừa An gọi A Lâm như vậy. Ý là muốn nói cho bà ta biết nàng và người kia có quan hệ thân thiết.

- Không ngờ cô nương cũng biết vị ấy. Xem ra quan hệ của hai người rất tốt!

Lưỡng Nguyệt vờ mỉm cười hờn hậu. Xem ra nữ nhân này không nên động vào. Không chỉ có quan hệ với Triều Thái Phong cả A Lâm nam sủng của Lang Kiêu cũng có quan hệ. Phải chăng...

Mắt bà ta khẽ lóe lên tia hàm quang. Sau đó mỉm cười hỏi.

- Không biết cô nương có từng nghe qua cái tên Cao Thừa An hay chưa?

Vừa dứt câu. Cả Vĩnh Thái Phi đang đứng lau dọn và Cao Thừa An đang trốn trong gương liền thoáng chau mày.

Bà ta đang muốn thăm dò!

- Cao Thừa An sao? Cái tên này rất đẹp...nhưng mà ta chưa từng nghe qua!

Đường Như Ngọc lắc đầu. Vẻ mặt nghếch ra không có chút gì giống như là đang nói dối.

Thấy vậy, Lưỡng Nguyệt cười một cái. Sau đó muốn tiến vào thì An Lâm đằng sau đã xuất hiện. Bên cạnh còn có một cung nữ đang cúi đầu.

- Không biết bà đến đây tìm ta có việc gì?

An Lâm nhìn Lưỡng Nguyệt nhàn nhạt hỏi. Phong thái lúc này không giống với tiểu thái giám hay bị ức hiếp lúc trước. Ở cạnh Lang Kiêu kia, cậu đã luyện gan rồi. Huống chi, cậu cũng chẳng ưa thích người đàn bà trước mắt. Bà ta vốn hãm hại Cao Thừa An thậm chí giờ đây còn đang ấp ủ mưu hãm hại Lang Kiêu.

- Ta chỉ muốn đến thăm người một chút, nhưng xem ra người không chào đón ta cho lắm...

Lưỡng Nguyệt rầu rĩ lên tiếng. Trong bà ta như người đáng thương bị chà đạp, ức hiếp khiến An Lâm không khỏi cau mày ghê tởm.

Muốn dẫn cho ai xem chứ?

- Ân, nếu đã biết vậy, mong bà không đến làm phiền ta!

Nói xong liền không khách khí mà bước vào mặc kệ Lưỡng Nguyệt đang đứng một bên siết chặt tay.

"Thằng khốn kiếp..."

- Ta thấy người làm vậy...cũng không tốt lắm.

Đường Như Ngọc đột nhiên nói. Giống như là đang đứng về phía của Lưỡng Nguyệt.

- Không sao, ta đi là được! Đa tạ cô nương!

Lưỡng Nguyệt lắc đầu sau đó xoay lưng rời đi. Cũng vừa lúc vè mặt đang khổ sở biến đổi. Trở nên méo mó, căm ghét đến đáng sợ.

## Chương 78: Ba ngày nữa...

Phù, sau cùng cũng đi!

An Lâm thở ra một hơi. Tuy là cậu ta chán ghét bà ta thật. Nhưng thật sự phải cố gương lắm mới không tỏ ra sợ hãi.

- A Điệp, muội có sao không?

Cung nữ bên cạnh cậu ta hóa ra là Kỳ Điệp do đó hai chân đã run rẩy đến phát sợ.

Đường Như Ngọc vội vã đi lại hỏi han nàng. Đối mắt trực tiếp như vậy. Muội ấy chắc chắn rất sợ hãi.

- Ân, không sao đâu!

Nàng gượng cười tỏ vẻ đã ổn. Cũng may ban nãy Như Ngọc tỷ có bảo nàng ta đến tìm An Lâm. Nếu không e rằng, người đàn bà đó sẽ phát hiện ra gì đó khác thường.

- Hoàng thượng đâu rồi?

An Lâm vội vã nhìn họ hỏi. Lúc này y chỉ lo Cao Thừa An đụng mặt với Lương Nguyệt. Cũng may khi tới đây y đã trốn đi mất.

- Ta ổn!

Cao Thừa An khẽ mở rương lên rồi bước ra ngoài. Có hơi ngộp một chút.

- Xem ra, người đàn bà đó không thích người cho lắm?



Đường Như Ngọc một bên khẽ hỏi.

- Ân, bà ta vốn lo sợ ta làm Lang Kiêu không tiếp tục đứng về phía bà ta. Sợ ta cản trở cho âm mưu sắp tới.

- Ý ngươi là chuyện giành ngôi vị?

- Đúng vậy, tham vọng của bà ta đã viết rõ hết trên mặt rồi.

An Lâm lắc đầu, cảm thấy người này quả là tham lam không có điểm dừng. Đã có được vinh hoa phú quý, quyền lực trong tay mà không biết cảm thấy đủ. Đúng là lòng tham không đáy.

- Cứ cho bà ta tự tung đi! Dẫu sao ba ngày nữa, kế hoạch cũng sẽ diễn ra!

Cao Thừa An nhàn nhạt nói. Ngày hôm đó là sinh thần của Triều Thái Phong. Y có chút...không nở để hẳn phải trải qua một chuyện tồi tệ như vậy trong sinh thần của mình.

Nhưng thời điểm là Triều Thái Phong định ra và lại theo như y biết được, ngày hôm ấy sẽ có một cuộc đại loạn do Lưỡng Nguyệt dẫn dắt. Vì thế cũng không thể ngăn cản. Chỉ là cầu mong hẳn an ổn. Việc có thể giải quyết nhanh gọn. Và mong rằng, hẳn sẽ không gặp chuyện bất trắc.

Bên chỗ của Triều Thái Phong...

- Châu An, ngươi chắc chắn bọn họ sẽ không phản bội?

Hắn nhàn nhã nhìn người đối diện. Sau đó cất thanh kiếm của bản thân đi.

Chuyến đi này, cũng may là có thêm sự trợ giúp của người này.

- Yên tâm, họ đều là trung thần đã theo tiên đế lâu năm! Cũng may lúc đó họ đều có việc bận phải về quê vài ngày. Nếu không chỉ e là mạng cũng không còn để sống.

Châu An khẽ nhìn bản đồ trước mặt. Các dấu đỏ đều đánh vào trong những địa điểm tất yếu trong cung. Kế hoạch lần này chỉ có thể thắng không thể bại.

- Kế hoạch lần này bất trắc không ít, người có chắc muốn tham gia hay không? Người nên biết, người còn thê tử và hài nhi của người đang đợi ở quê nhà!

Triều Thái Phong dẫu là kẻ vô tình nhưng cũng chẳng tới mức đứng nhìn kẻ vô tội thiệt mạng. Chưa kể, Châu An còn có gia đình đang đợi chờ. Nếu gặp chuyện phải bỏ mạng. Chắc chắn hai người kia sẽ gặp cảnh mẹ góa con côi.

- Yên tâm, ta còn phải tận mắt thấy hài nhi khôn lớn! Và lại, nếu không mau chóng dẹp loạn. Người nghĩ cuộc sống của bá tánh, của gia đình ta sẽ an ổn hay sao?

Châu An biết rõ đám người kia tàn bạo ra sao. Nếu để chúng phát hiện vẫn còn người của tiên đế sống sót. Còn không phải là diệt cùng đuổi tận?

Do đó, chi bằng giải quyết nhanh gọn. Thay vì nằm im chờ chết thì tự mình đi trước một bước. Tránh cho sau này sẽ phải hối hận.

- Ta hiểu rồi! Người cẩn thận, ba ngày sau gặp lại trong cung!

Triều Thái Phong nói xong liền nhảy lên cành cây bỏ đi. Hắn còn việc cần làm. Không thể ở lại đây quá lâu. Chỉ mong rằng khoảng thời gian này y sẽ không gặp nguy hiểm. Cũng mong bên chỗ y sẽ thuận lợi không gặp khó khăn cản trở.

Trận chiến lần này vốn là trận chiến sinh tử. Chỉ cần sai một bước chắc chắn sẽ tan xương nát thịt. Vì thế, cẩn thận bao nhiêu, kế hoạch chu toàn bao nhiêu thì tỉ lệ thành công sẽ càng cao bấy nhiêu.

Lưỡng Nguyệt.....ngày bà đền tội sẽ không còn xa nữa đâu!

.....

"Ba ngày nữa..."

Lương Nguyệt nhìn lên ánh trăng sáng trên đầu. Ánh mắt mờ mờ, toát lên vẻ thích thú, cuồng loạn.

"Chậc, chậc, Lang Kiêu ơi là Lang Kiêu. Sau cùng ngươi sẽ trở thành vị hoàng đế cai trị ngắn nhất trong lịch sử. Chưa kể....Triều Thái Phong, Cao Thừa An, hai cái gai này phải sớm loại bỏ!"

Ở nơi khác...

"Lại là một đêm trăng tròn yên bình..."

Cao Thừa An nhìn ra ngoài ô cửa. Vẻ mặt có chút đăm chiêu mông mị. Đêm nay xem như là đêm trăng yên bình nhất trước khi những giông bão kéo đến. Vì ai biết được, y liệu có còn cơ hội ngắm nhìn nó nữa hay không? Sau khi cuộc phản công diễn ra. Thắng hay bại, sống hay chết chỉ là một tấm vải mỏng manh.

- Hoàng thượng, người đó tới rồi!

An Lâm mở cửa, sau lưng là một bóng người.

Cậu nhìn y, biết y có tâm sự nhưng chỉ có thể làm theo lời y căn dặn.

Tiên đế, thái hậu ở trên trời, chắc chắn sẽ không để hoàng thượng gặp bất trắc.

Cao Thừa An nghe y gọi khẽ gật đầu, sau đó thu hồi tầm mắt ngoài cửa rồi nhìn về phía An Lâm.

Kế hoạch này, chắc chắn sẽ không thất bại.

## Chương 79: Âm mưu tiến hành

Ba ngày sau...

Sắc trời hôm nay có chút âm u đến lạ thường. Cũng chẳng biết là vì sắp mưa hay là vì sắp có chuyện chẳng lành xảy ra. Chỉ biết trong thâm tâm của những con người ngự trị nơi cung đình này. Ai cũng đều ấp ủ riêng cho chính mình những suy tư riêng biệt.

Tại một căn phòng rộng lớn vốn đã được chuẩn bị sẵn rượu ngon, cao lương mỹ vị. Lang Kiêu cùng An Lâm ngồi cạnh nhau ở nơi cao nhất. Thả mắt nhìn xuống những quan thần có mặt. Trong số đó có Triều Thái Thái đang im lặng nhấp rượu. Và chẳng có bóng dáng của Triều Thái Phong đâu cả. Mà cũng lạ thay. Lúc này Lưỡng Nguyệt cũng chẳng thấy đâu. Phải chăng bà ta đã tiến hành nhưng âm mưu ấp ủ.

Bên dưới đám quan thần cứ hết nhìn Lang Kiêu, An Lâm rồi đến Triều Thái Thái. Bọn họ vốn luôn nịnh nọt Lang Kiêu để giữ mạng và hy vọng gã có thể thăng tiến chức quan của chính mình. Nhưng dẫu vậy việc nam sủng của gã vẫn luôn bị bọn họ ở phía sau khinh thường. Tuy không nói ra trước mặt nhưng thái độ của bọn họ đối với An Lâm vốn là chán ghét và khinh thường. Bởi lẽ xuất thân của cậu cũng chẳng phải cao quý gì mà chỉ là một tiểu thái giám bình thường của hoàng đế cũ. Do đó, sự khinh bỉ với cậu cũng dần bộc lộ ra nét mặt. Dĩ nhiên là không làm quá mức. Dẫu sao An Lâm vẫn luôn được Lang Kiêu cưng sủng. Đám người đó cũng chỉ có thể âm thầm ở một bên phì báng cậu.

Còn về Triều Thái Thái vốn mang họ của gia tộc danh giá trong một đêm bị chết sạch. Chưa kể lúc đó lại mất tích một thời gian lâu. Bây giờ đột nhiên trở về không phải là rất kỳ lạ hay sao? Liệu phải chăng

kẻ năm đó ra tay tàn độc là Triều Thái Thái hay không? Vì thế khi không cả ba người trở thành chủ đề bàn tán của đám rãnh rỗi. Mà đa số là chỉ có An Lâm và Triều Thái Thái. Còn Lang Kiêu dù có muốn đám người đó vẫn phải nể sợ.

Không khí vốn cũng chẳng khăm khá gì là mấy. Sắc mặt Triều Thái Thái cứ có gì đó là lạ. Ông ta hết nắm chặt ly rượu rồi lại buông lỏng ra. Ánh mắt đặt ngoài cửa lớn không rời đi. Như là chờ đợi, như là mong cầu....

Sau một lúc ăn uống no say, ca kỹ múa hát linh đình. Bỗng nhiên đám quan thân đau bụng dữ dội. Thậm chí có người còn sụi bọt mép khiến cho mấy thái giám nô tò loạn hết cả lên. Nhưng ngược lại thái độ của Lang Kiêu lại rất bình thản. Thậm chí là không lấy làm lạ với viễn cảnh đang diễn ra trước mặt. Cả một cái nhú mày gã cũng chẳng thể hiện.

- Trong....trong thức ăn...có độc...mau! Mau truyền thái y...

Một viên quan vừa hô lớn đã gục xuống bàn không động đậy. Cung nữ bên cạnh ông ta thấy vậy cũng run hết cả người. Sau đó có một nô tài muốn chạy đi kiếm thái y thì vừa mới tiến ra cửa đã bị một đám người áo đen bịt mặt chặn lại.

- Ca...các người là ai?

Nô tài kia run rẩy nhìn đám người trước mặt. Sát khí của đám người này cứ như là muốn giết người tới nơi vậy. Kè cầm đầu nhìn nô tài run rẩy trước mặt sau đó nhếch môi cười rồi đập một phát. Lúc này nô tài kia bị văng ra xa. May mắn được một cung nữ tốt bụng đỡ dậy.

Mà điều kỳ lạ hơn là Lang Kiêu vẫn không nhúc nhích. Vẻ mặt vẫn thản nhiên như chẳng có gì.

- Ra được rồi!

Bất chợt, gã lớn giọng. Ánh mắt sắc bén nhìn đám người lạ xông vào chỗ của mình. Cũng không ít nhĩ. Chừng khoảng hai mươi mấy tên. Mà xem ra không chỉ nhiều đây. Gã cười nhạt thềm nghĩ.

- Xem ra người rất bình thản!

Giọng của một nữ nhân lớn tuổi vang lên. Trong giọng nói còn có sự khàn đến mức đáng sợ. Không cần lộ mặt Lang Kiêu cũng thừa biết đó là Lưỡng Nguyệt.

- Người không bất ngờ mấy với sự xuất hiện của ta thì phải?

Lưỡng Nguyệt xuất hiện sau lưng đám người lạ mặt. Ánh mắt bà ta có chút mơ hồ. Tại sao bà ta cảm thấy Lang Kiêu này dường như đã biết được tất cả?

- Tại sao phải bất ngờ?

Lang Kiêu chóng cảm nhưn mảy nhìn ả đàn bà trước mặt. Vẻ mặt rất tự tại không chút lo lắng sợ sệt khiến Lưỡng Nguyệt có chút bất an trong lòng.

Nhưng dù vậy bà ta vẫn mỉm cười. Giọng nói khiêu khích tựa như đã nắm chủ hết cả thế cờ.

- Ấy da, người cũng thật sự rất thông minh nha! Xem sắc mặt người như vậy liệu có phải là vì....quân cờ cuối cùng của người con trai Triều Thái Phong của ta hay không?

Bà ta thông thả nhìn một lượt xung quanh. Gục hết rồi nhĩ? Sau đó liền đánh mắt sang Triều Thái Thái cũng y chạn đám người. Ánh mắt bà ta lóe lên tia quái dị nhưng sau đó lại thu hồi tầm mắt.

Một quân cờ không còn giá trị lợi dụng. Vĩnh viễn là một quân cờ không có tích sự!

Nghe bà ta nhắc đến Triều Thái Phong cả Lang Kiều và An Lâm đều thoáng chau mày. Bà ta đã biết sao?

Thấy ánh mắt của bọn họ. Lưỡng Nguyệt cười phá lên. Sau đó chậm rãi nói.

- Sao đây? Không ngờ hả? Chậc, chậc! Thật ra ta cũng chẳng biết gì đến kế hoạch của các ngươi đâu! Chỉ là....ai dà, ai bảo ta là kẻ làm việc cản trở vì thế cho nên...chỉ đành diệt cỏ tận gốc mà thôi!

## Chương 80: Ván bài lật ngựa

Không khí phút chốc rơi xuống âm độ. An Lâm lúc này hai tay đã toát mồ hôi thấm đẫm. Còn Lang Kiêu dù vẫn tỏ ra bình thản nhưng ánh mắt vẫn không che giấu được sự lo lắng.

Triều Thái Phong....

- Muốn chém muốn giết thì cứ làm đi! Dài dòng như vậy làm gì? Bà dư dả thời gian lắm sao?

Lang Kiêu nhìn bà ta gằn giọng. Mà trong có vẻ như đang dùng chiêu khích tướng.

- Trách sao đây! Ta sợ các người chết không biết được sự thật mà thôi! Còn các người, đem đám người này ra ngoài! Quãng xác ở đâu cũng được!

Lưỡng Nguyệt liếc mắt nhìn đám quan thần. Ánh mắt chứa đựng sự khinh bỉ tột cùng.

Đám sâu bọ ngu dốt!

- Tuân lệnh!

Đám mặt đồ đen lập tức gật đầu nghe theo. Lúc bọn chúng vác Triều Thái Thái đi ngang qua Lưỡng Nguyệt. Ánh mắt bà ta bỗng có chút dao động. Nhưng rất nhanh lại trở về vẻ mưu mô vốn có.

Cạch!

Cánh cửa đóng lại. Đám người hầu cũng bị đuổi ra ngoài. Lúc này chỉ còn bà ta, khoảng năm người áo đen và Lang Kiêu, An Lâm ở lại.



- Người nói ta xem Lang Kiêu, vì sao người lại phản ta?

Lương Nguyệt vuốt nhẹ mái tóc có phần điểm trắng của mình. Ánh mắt thản nhiên không có chút gì là gấp gáp.

- Trẫm không phản? Bà sẽ không phản sao?

Lang Kiêu cười khinh một tiếng.

- Ai dà, vậy cũng không trách ta được nha! Là người kém cỏi mà thôi! Chắc, ta đã bảo là diệt cỏ tận gốc nhưng người không chịu. Cả một thỉnh cầu nhỏ của ta mà người cũng không chấp nhận. Ai biết được người sẽ phản ta lúc nào!

Lương Nguyệt cười nói. Ánh mắt còn cố tình liếc sang An Lâm giống như muốn nói cho cậu biết cứ sự hôm nay là vì sự xuất hiện của cậu.

- À mà dù gì người cũng sắp chết rồi! Ta cũng sẽ động lòng nói người nghe một sự thật!

Bà ta nhòen miệng. Ánh mắt trở nên thâm độc hơn bao giờ hết. Giữ bí mật cũng chẳng có gì là vui. Chi bằng bà ta độ lượng cho gã biết sự thật năm đó. Thật háo hức về mặt đau khổ của gã. Chắc là....đặc sắc lắm nhỉ?

Lương Nguyệt lúc này vốn chẳng còn xem ai ra gì. Bây giờ trong tay bà ta nắm quyền còn cao hơn gã. Bà ta phải sợ gã hay sao? Nghĩ vậy liền không khỏi thích thú trong lòng.

- Phụ thân của người thật ra vốn là một kẻ có tài nhưng mà chắc, chắc! Ông ta lại quá làm ta thất vọng. Đã là gian tế mà còn tỏ vẻ cao thượng. Nào là bị người khác cảm hóa. Kinh tởm chết đi được!

Lương Nguyệt nhấn nhá từng chữ như muốn khắc sâu nó vào tâm trí của Lang Kiêu. Năm xưa nhờ có Lang Ẩn mà bà ta mới biết được hành tung của Triều Thái Nam. Nhưng mà cũng chỉ là giao thương

qua lại thôi. Lưỡng Nguyệt giúp Lang Ân giấu đi thân phận gian tế nhưng đổi lại ông ta phải làm con chó cho bà ta sai bảo.

Ấy thế mà tên Lang Ân đó không biết điều còn tỏ ra cao thượng. Lúc ông ta và cả nhà xém bị xử trảm vì tội tham ưu do bọn gian thần hãm hại. Triều Thái Nam khi ấy là người ra mặt thay ông ta. Cứu cả nhà ông ta một mạng. Từ đó tên Lang Ân kia lại bắt đầu thay đổi. Nào là không muốn làm nội gián. Nào là không muốn làm gian tế. Cuối cùng khi biết chuyện bà ta hãm hại Triều Thái Nam liền muốn phơi bày tất cả sự thật. Nhưng mà...bà ta sẽ để ông ta toại nguyện. Chậc, chậc! Dĩ nhiên là không rồi! Một con chó thôi mà! Mất rồi thì kiếm con khác! Lưỡng Nguyệt âm thầm ném đá giấu tay khiến thân phận của Lang Ân bại lộ. Thậm chí khi vợ con ông ta đang kiếm đường rời đi còn không quên tặng thêm cho họ một món quà. Cũng nhờ vậy mà mẫu thân của Lang Kiều mới chết một cách tức tưởi! Còn gã lại sống trong thù hận mà không hay biết gì. Xem bà ta là thê tử của ân nhân mà một lòng giúp sức. Nói ra cũng là gã muốn trả thù. Chứ bà ta chỉ là người đưa ra chủ ý mà thôi. Làm hay không là tùy vào gã a~

Lưỡng Nguyệt vừa kể lại một cách nhẹ nhàng. Vừa không ngừng quan sát biểu cảm gương mặt của Lang Kiều. Lúc này đây cả hai mắt gã đã gần lên tơ máu. Sự tức giận, căm phẫn và bi thương cuộn trào hòa lẫn nhau.

- Một, hai, ba...

Bà ta lẩm bẩm gì đó. Sau khi vừa dứt đột nhiên Lang Kiều ôm ngực phun ra một ngụm máu khiến An Lâm hết hoảng.

- Người....người bị gì vậy?

Cậu lo lắng mà đỡ lấy gã. Sắc mặt Lang Kiều lúc này vừa trắng vừa đỏ. Chưa kể chân tay còn bắt giác run nhẹ.

- Yên tâm đi! Chưa chết được đâu, nhưng mà cũng sớm thôi!

Lương Nguyệt thích thú mà nhìn cảnh tượng trước mặt. Thật đặc sắc nha! Tất cả đều nằm trong kế hoạch của bà ta!

- BÀ!

An Lâm trừng mắt nhìn người đàn bà đối diện. Độc phụ! Bà ta rõ ràng là độc phụ!

- Tiểu A Lâm à, người chủi mắng ta cũng không thể thay đổi được gì nha! Ít ra tên này còn sống được khoảng một ngày đó. Xem như đây là ân huệ cuối cùng ta ban cho ngươi đi! Còn các ngươi! Mau chúng đem những tên này giam lại cho ta! À, nhất là hai vị đây, phải chăm sóc thật tốt đó~

## Chương 81: Phản bội

Tưởng chừng khi bà ta nói xong. Đám người kia sẽ sẵn tới bắt lấy hai người nhưng cuối cùng chỉ là một sự im lặng không có hồi kết.

- Các...

Lưỡng Nguyệt chau mày vừa định xoay lại thì đã ngạc nhiên không tin nổi vào mắt mình. Kẻ đằng sau bà ta đang vung kiếm lên cổ bà ta. Mà giọng nói này bà ta đương nhiên vô cùng rõ!

- Kế hoạch hoàn hảo đấy chứ!

Là Cao Thừa An!

- Người....còn sống?

Lưỡng Nguyệt khó tin vào mắt mình. Làm sao y còn sống được chứ! Rõ ràng bà ta đã sai người....

- Vỡ kịch hạ màn rồi! Bà thua rồi Lưỡng Nguyệt!

Cao Thừa An nhấn mạnh từng chữ. Xung quanh y là đám người Lạc Phù Nghiêm, Vĩnh Thái Phi, Đường Như Ngọc và Kỳ Điệp.

- Ha! Muốn ta thua! Người vẫn chưa đủ tư cách! Chỉ cần ta hét lên một tiếng, binh lính của Thủy Quốc lập tức sẽ tràn vào!

Bà ta ngạo mạn nói. Mà lời này lại khiến Vĩnh Thái Phi cúi gầm mặt siết chặt tay. Quả nhiên....phụ hoàng của cậu ta...

- Vậy thì thật tiếc cho bà rồi....mẫu thân!

Cạch!

Cửa phòng mở ra. Triều Thái Phong thong thả bước vào. Ánh mắt sắc lạnh mà nhìn người mẫu thân đáng kính.

- Quả nhiên....ngươi sống dai như vậy!

Lang Kiêu nhếch môi tỏ vẻ châm biếm. Nhưng thật chất là đang vui mừng vì hắn vẫn còn an toàn.

Triều Thái Phong nhìn gã thảm hại như vậy cũng không khỏi có chút đau lòng. Dù sao cũng là bằng hữu với nhau. Y không nói không rằng mà ném cho An Lâm một lọ thuốc.

- Cho hắn uống đi! Không thì chết đó!

Nghe hắn nói An Lâm liền vội vã đưa đến bên miệng cho Lang Kiêu. Bởi lẽ gã lúc này cơ thể đã vô lực chống trả.

Biết rõ có độc mà vẫn uống. Ngươi đúng là ngu ngốc hết thuốc chữa!

Hắn thầm nghĩ.

- Các ngươi....các ngươi biết kế hoạch của ta?

Lưỡng Nguyệt nghiêng rằng không tin vào những gì bản thân nhìn thấy. Rõ ràng tên kia đã báo rằng Triều Thái Phong đã chết. Chưa kể....chưa kể Triều Thái Thái cũng đã bảo rằng Cao Thừa An không qua khỏi. Vậy tại sao....tại sao....

Không thể nào! Chắc chắn....chắc chắn không thể nào có chuyện đó...phải chắc chắn là như vậy....

Lưỡng Nguyệt sắc mặt trắng bệch không ngừng lẩm bẩm như điên dại. Bà ta không dám tin những gì bản thân đang nghĩ đến.

- Vào đi!

Triều Thái Phong cất tiếng. Một khoảng lặng bỗng hiện ra nhưng bên ngoài vẫn chẳng có động tĩnh gì. Hấn cau mày. Kiên nhẫn lặp lại câu nói.

- Vào đi...thúc thúc!

**ĐOÀNG!**

Mọi thứ trong đầu Lưỡng Nguyệt bỗng sụp đổ. Làm sao có thể....làm sao có thể có chuyện đó xảy ra?! Không...chắc chắn là lừa gạt! Triều Thái Thái đó....Triều Thái Thái đó sẽ không phản bội bà ta! Ai cũng có thể đối chọi với bà ta! Chỉ có Triều Thái Thái là không thể! Nhưng rồi khi cánh cửa mở ra. Lưỡng Nguyệt lập tức rơi vào tuyệt vọng.

**LÀ TRIỀU THÁI THÁI!**

Ông ta nặng nề đi đến chỗ bọn họ. Sắc mặt cũng không tốt là mấy. Ánh mắt vẫn không thể trực tiếp đối diện với Lưỡng Nguyệt.

- Haha! Tốt lắm! Tốt lắm! Con chó ta nuôi cũng quay lại phản ta!  
**TỐT! TỐT LẮM!**

Nhìn Lưỡng Nguyệt nghiêng răng căm hận. Trong lòng Triều Thái Thái chua xót biết bao. Ông ta siết chặt tay sau lưng vẫn không nói lời gì. Quyết định này là của ông ta. Ông ta không hối hận.

**- CÁC NGƯỜI BÀY KẾ TA KHI NÀO?! NGƯỜI PHẢN BỘI TA KHI NÀO?!**

- Từ lúc bà âm mưu soán ngôi của Lang Kiêu!

Triều Thái Phong bình thản đối diện với bà ta. Dẫu đang đứng trước gương mặt đau khổ đến vụn vẹo của mẫu thân mình. Vậy mà hấn lại chẳng dậy nổi một tia thương cảm. Phải chăng là hấn đã quá vô tình?

- Nếu lúc đó bà không quá tham lam. Có lẽ bọn ta cũng sẽ không thành công...

Trong cái hôm Lang Kiêu lớn tiếng với An Lâm về chuyện mưu đồ của Lương Nguyệt. Lúc đó bà ta vốn đã cài sẵn người theo dõi động tĩnh bên ngoài. Vì thế Lang Kiêu liền đâm ra nghi vấn trong lòng. Âm thầm cho người của mình điều tra một số chuyện năm đó.

Không những vậy, bên cạnh gã còn có một An Lâm nhanh nhẹn. Sau khi gã nói lòng việc giam cầm cậu trong cấm cung của mình. Thì An Lâm đã từng viết rất nhiều thư cho Cao Thừa An nhờ bồ câu vận chuyển. Cậu cứ nghĩ hần và y lúc này không còn nơi nào để đi. Chắc chắn sẽ trở về Lâm gia nên theo hướng đó mà gửi thư. Thật không ngờ ông trời có mắt. Cậu thật sự đã nhận được hồi âm của hần. Kể đó liền âm thầm vẽ nên một kế hoạch tuyệt mỹ.

Sau một thời gian điều tra. Lang Kiêu dần phát hiện ra những sự thật bản thân luôn không biết. Kể đó liền vô tình bắt gặp cậu thả chim bồ câu. Thế là đợi chờ xem thư cậu gửi thư cho ai. Đến lúc biết được gã liền tham gia kế hoạch của bọn họ. Tuy có nghi vấn nhưng bọn họ vẫn cho gã tham gia kế hoạch. Đến khi vào cung rồi lại dùng một phép thử xem là thật tình hay giả dối.

Và dĩ nhiên, ván cược này bọn họ thắng. Lang Kiêu hoàn toàn đứng về phía bọn họ. Chỉ là có một chuyện không ngờ sẽ xảy ra.

Đó là về thúc thúc của Triều Thái Phong: Triều Thái Thái!

## Chương 82: Hy sinh vì một người...

Lúc hần đến Thủy Quốc thăm dò thì phát hiện ra chuyện Triều Thái Thái từng sang đây không chỉ một lần. Mà lần gần nhất lại là lúc hai vợ chồng họ Lạc trở về Thủy Quốc.

Điều tra một hồi liền phát hiện bóng đen tối hôm ấy Lạc Phù Nghiêm nhìn thấy hóa ra là ông ta. Lúc đó hần còn mờ mịt không hiểu rõ chuyện gì xảy ra. Dẫu vậy vẫn gửi thư về báo bình an cho mọi người, trong đó cũng nhắc đến chuyện của thúc thúc hần. Sau đó liền nhận được thư của An Lâm gửi đến.

Hóa ra Cao Thừa An đã biết toàn bộ kế hoạch. Thậm chí còn âm thầm gặp riêng Triều Thái Thái. Nhờ ông tham gia kế hoạch của bọn họ.

Và cuối cùng ngày này cũng diễn ra. Toàn bộ quân lính của Thủy Quốc tuy rất đông nhưng cũng may họ được một nước khác giúp đỡ là Thổ Quốc. Cũng nhờ Châu An âm thầm sang đó một chuyến nhờ cậy vua của họ chi viện. Cũng may một điều, vua của Thổ Quốc là một người ngay thẳng chính trực. Tuy không hùng mạnh như Thủy Quốc và nước của họ nhưng cũng không thiếu gì nhân tài hiếm có. Rồi cứ thế, những quan thần, võ tướng còn sống sót cho tới một số ít bá tánh đứng về phía Cao Thừa An do phu thê Châu An ở quê nhà kêu gọi. Và trong lúc Lưỡng Nguyệt tướng chừng đã nắm được tất cả trong tay. Thì bên ngoài người của họ đã may phục sẵn. Chưa kể đám người của Lưỡng Nguyệt còn bị bỏ thuốc vào trong thức ăn do Triều Thái Thái mang đến nên sinh ra kiệt sức mệt mỏi. Vì thế bọn liền thừa cơ xông lên. Chiến thắng lần này thật sự công lao của hai phu thê Châu An và Triều Thái Thái không hề ít.



Lưỡng Nguyệt nghe xong sắc mặt đã tức giận méo mó đến đáng sợ. Kế hoạch bà ta ấp ủ bấy lâu nay! Kế hoạch cả đời bà ta luôn tính toán không ngờ! Không ngờ lại bại trong tay chính con chó của mình! Bà ta không cam! Bà ta không cam tâm!

Ánh mắt Lưỡng Nguyệt lóe lên sự hiểm ác. Bà ta âm thầm lấy con dao giấu sẵn trong y phục. Sau đó không nói không rằng liền đâm về phía sau.

- Tsk...

Cao Thừa An thân thủ nhanh nhẹn nên dễ dàng né được dẫu cho bàn tay bị cắt trúng một miếng. Còn bà ta thì thoát ra đứng đối diện bọn họ. Tay cầm dao điên loạn mà cười lớn.

- HAHHAHHA! CÁC NGƯỜI! CÁC NGƯỜI AI DÁM BƯỚC TỚI ĐÂY!! DÁM BƯỚC TỚI ĐÂY TA LIỀN LÔI KẼ ĐÓ CHẾT CHUNG VỚI MÌNH!

- Lưỡng Nguyệt...

Triều Thái Thái thấy bà ta như vậy, tâm còn khó chịu hơn bao giờ hết. Ông ta yêu bà ta cả một đời người. Vì bà ta làm không ít chuyện trái với lương tâm. Bây giờ lại chính ông ta đẩy bà ta vào vực thẳm. Thử hỏi xem, Triều Thái Thái ông ta.....có đau lòng hay không?

- Tên khốn!! Chính người! CHÍNH NGƯỜI HẠI TA ĐI ĐẾN BƯỚC ĐƯỜNG NÀY!! CHÍNH NGƯỜI!

Lưỡng Nguyệt chìa dao về phía Triều Thái Thái. Ánh mắt uất hận như muốn xâu xé ông ta ra trăm mảnh.

Cả đám người thấy bà ta như vậy cũng không khỏi có chút bất an. Triều Thái Phong vốn đã đứng trước Cao Thừa An sợ bà ta sẽ gây cho y nguy hại.

Cả Lạc Phù Nghiêm cũng đứng trước thê tử mình như một bức tường thành dày đặc. Và Đường Như ngọc cũng đứng trước...

Bất chợt nàng hết hoảng. Kỳ Diệp vốn đang đứng sau lưng đã chạy đi đâu mất. Đến khi phát hiện liền thấy Kỳ Diệp đang đứng một góc sau lưng Lưỡng Nguyệt. Trên tay run rẩy cầm một thanh kiếm sắc nhọn.

- CHẾT ĐI!!

Nàng lao nhanh đến chỗ Lưỡng Nguyệt muốn đoạt mạng bà ta! Là bà ta hại nàng nhà tan cửa nát. Là bà ta khiến phụ mẫu nàng chết một cách thê thảm. Nhất định! Nhất định nàng phải báo thù cho phụ mẫu và những người vô tội!

Keng!

Lưỡng Nguyệt trợn to mắt không tin vài những gì đang diễn ra. Triều Thái Thái....Triều Thái Thái đang ôm lấy bà ta. Hứng trọn nhát đâm chí mạng của Kỳ Diệp.

Con dao trên tay bà ta buông thõng. Kỳ Diệp cũng bị Đường Như Ngọc ôm chặt lấy.

- Buông ra! Mọi phải giết bà ta! Buông ra!

Kỳ Diệp hét lớn. Nước mắt không ngừng thay nhau rơi xuống. Chính bà ta gây ra ác mộng cho cuộc đời nàng. Chính bà ta hại cả nhà nàng. Chính bà ta... bà ta là độc phụ! Là rắn rết là sâu bọ!

- Ngoan! Không sao rồi! Không sao rồi!

Đường Như Ngọc vừa ôm chặt nha đầu nhà mình vừa vuốt nhẹ mái tóc của Kỳ Diệp. Nàng ta biết rõ nha đầu này đã phải khổ sở thế nào...

- Ngươi.....ngươi...

Lưỡng Nguyệt bàng hoàng nhìn Triều Thái Thái. Ánh mắt mở to như không chấp nhận thực tại đang diễn ra.

Còn Triều Thái Thái lúc này đang nằm trong vòng tay của Lưỡng Nguyệt. Nằm trong vòng tay người nữ nhân ông ta yêu nhất. Đã từng mơ về khung cảnh này rất nhiều lần. Bây giờ cuối cùng ông ta cũng được toại nguyện.

Mặc cho máu ở vết thương không ngừng chảy dài. Ông ta vẫn gắng gượng đưa tay lên xoa vào vết sẹo bỏng tróc của Lưỡng Nguyệt. Dù cho mọi người ai có kinh tởm vết sẹo này đi chăng nữa. Dù cho ai có chán ghét Lưỡng Nguyệt. Thì ông ta vẫn một lòng yêu bà ta. Vẫn một lòng vì bà ta hi sinh cả mạng sống....

## Chương 83: Nước mắt và đau thương

Tại sao....tại sao lại làm như vậy? Người....người tưởng ta sẽ cảm kích người sao? Đừng hoang tưởng....có chết cũng đừng hoang tưởng!

Lưỡng Nguyệt nhìn nam nhân đang nằm trong lòng mình đang nhẹ mím cười. Có gì tâm bà ta lại đau như muốn vỡ ra từng mảnh. Thật không ngờ có lúc bà ta sẽ vì con chó bà ta chán ghét mà cảm thấy đau lòng....

- Không cần....không cần người cảm kích ta! A Nguyệt...người là người mà ta yêu thương nhất...xin lỗi...xin lỗi vì đã phản bội người...xin lỗi...xin lỗi vì không giúp người hoàn thành những mong muốn...

Ông ta khó khăn nói từng chữ. Trước mắt cũng đã nhòa đi một mảng.

Có gì đó ấm ấm chảy lên tay ông ta. Lưỡng Nguyệt của ông ta đang khóc sao? Khóc vì ông ta sao?

- Người cảm ơn cho ta! Ta không cần....ta không cần người tỏ vẻ cao thượng! Thái y....phải... thái y sẽ cứu được người!

Lưỡng Nguyệt muốn vùng dậy đi kiếm người thì đã bị Triều Thái Thái nắm lại cánh tay. Ông ta đột nhiên tham luyến rồi. Tham luyến vòng tay của người nữ nhân này....

- Kh-không cần đâu....ta cũng....cũng chẳng sống được bao lâu cả...trước khi chết...trước khi chết ta chỉ muốn nói với người...A Nguyệt....ta...ta yêu người....ta thật sự rất yêu người...

Nói xong lời cần nói. Ông ta mỉm cười một cách thanh thản. Sau đó lau đi giọt lệ vương trên đôi gò má người thương.

Cơ thể ông ta lúc này thật nhẹ nhõm làm sao. Từng chuyện trước kia từng diễn ra không ngừng chạy nhanh qua tâm trí. Hóa ra lần này là lần đầu A Nguyệt khóc vì ông ta. Khóc vì Triều Thái Thái...

Cánh tay bắt đầu buông lỏng. Hơi thở cũng đã trút cạn. Lưỡng Nguyệt hoảng sợ vội nắm lấy tay ông ta đưa lên má. Miệng không ngừng run rẩy....nước mắt cũng chảy không ngừng...

- Người...người tình lại cho ta! Ai cho người chết! Người...người là con chó của ta...ta không cho phép người chết có nghe không..

Đáp lại vốn chỉ là một cái im lặng đến đau lòng...

- ÁAAAAA!!!!

Lưỡng Nguyệt bỗng phát điên hét lớn. Sau đó liền phun ra một ngụm máu. Mà máu ấy chỉ toàn là một màu đen kinh tởm. Cơ thể bà ta lúc này vô lực. Nhưng vòng tay vẫn cố siết lấy nam nhân trong lòng. Sau đó liền từ từ ngã quỵ. Trước lúc nhắm mắt. Miệng bà ta mấp máy gì đó...nhưng sau cùng vẫn không ai nghe được.

Đường Như Ngọc là người bình tĩnh nhất hiện tại. Nàng vội vã kiểm tra hơi thở của hai người liền cảm thấy kinh ngạc.

- Bà ta còn sống!

Nghe vậy, Cao Thừa An liền nhìn Triều Thái Phong một cái. Sau đó đám người bên ngoài cũng chạy vào vì nghe thấy tiếng hét. Y nhìn bọn họ một cái sau đó rủ mắt nói.

- Đưa bà ta về đại lao, sau đó kiểm người chữa trị....và cả đưa người này đi chôn cất đi...

- Tuân lệnh!

Đám người cúi đầu phụng mệnh sau đó liền muốn vác hai người kia đi. Nhưng Lương Nguyệt lại nắm rất chặt lấy Triều Thái Thái khiến bọn họ phải dùng sức lực mạnh mới có thể kéo ra được.

Cao Thừa An lần nữa nâng mi nhìn Triều Thái Phong, thấy hắn nhìn chằm chằm chỗ ban nãy hai người kia nắm liền biết hắn đang khó chịu cỡ nào. Nói sao cũng là máu mủ ruột rà. Hắn có thể lãnh khốc tuyệt tình xem như chuyện bình thường hay sao?

Y khẽ choàng tay qua người hắn. Ôm siết lấy cơ thể đang từng chút run lên như đứa trẻ.

- Đã qua rồi...không sao đâu! Đã qua rồi...

Cảm nhận sự ấm áp của y. Hốc mắt hắn cay xè. Sau đó liền đáp lại y bằng cách cũng ôm chặt lấy y vào lòng. Y là ánh sáng, là người duy nhất hắn muốn bám vào và bảo vệ...chỉ có y...hắn...chỉ có mình y mà thôi...

Cuối cùng, sau một cuộc phản công. Mọi thứ cuối cùng cũng kết thúc vẹn toàn. Kẻ thù của bọn họ cũng chẳng còn sức lực mà đối đầu với họ. Giờ đây, sau những thăng trầm, sóng gió. Tất cả cuối cùng cũng đã được bình yên.

Bầu trời mịt mù tưởng chừng là một điềm gỡ. Phút chốc lại lóa dạng những tia nắng vàng nhạt chiếu khắp cả cung đình. Đây là phước lành mà ông trời ban cho họ. Phước lành khi vật về với chủ. Khi ngôi vua một lần nữa trở về với hoàng tộc.

## Chương 84: Đại kết cục (END)

Sau ngày hôm đó, mọi thứ cuối cùng cũng trở về quỹ đạo vốn có. Lang Kiêu trả lại cho y ngôi vua. Vì bị trúng độc nên cơ thể gã rất yếu. Phải tịnh dưỡng và uống thuốc một thời gian dài mới có thể hoàn toàn khỏi bệnh. Cũng may An Lâm vẫn luôn không từ bỏ gã. Cậu vẫn luôn bên cạnh, chăm sóc, lo lắng cho gã từng chút một.

Bởi lẽ tình yêu của cậu là chân thành. Không toan tính, không vướng bận quyền lực. Dẫu cho Lang Kiêu có là ai, có bệnh tật thế nào cậu vẫn nguyện ý chăm sóc gã. Cao Thừa An biết chuyện cũng không ngăn cấm gì. Y cũng có truyền ngự y đến sắc thuốc cho gã. Dẫu sao trong thời gian cai trị gã cũng không làm gì nên tội. Thậm chí còn giúp y tổng khứ một đám tham quan vô lại. Chưa kể đến, An Lâm lại thật lòng thật dạ với gã. Y...sao có thể chia cắt duyên ương?

Còn về hai vợ chồng họ Lạc cũng ở lại trong cung giúp y lo toan chính sự. Khoảng chừng một thời gian nữa, họ sẽ đến Thủy Quốc một chuyến. Và đó là quyết định của Vĩnh Thái Phi do đó Lạc Phù Nghiêm hoàn toàn tán thành. Chỉ cần thê tử hấn ta muốn, hấn ta nhất định sẽ không từ chối.

Về phía hai nữ tử kia thì cũng trở về Lâm gia. Dẫu sao bọn họ không thuộc về chốn cung đình. Và lại ở Lâm gia còn có A Sơn đệ đệ của Kỳ Điệp. Nàng đi lâu như vậy chắc chắn cậu ta sẽ lo lắng. Sau khi ở lại cung vài ngày họ cũng từ biệt mọi người. Không chỉ vậy còn hứa rằng có dịp sẽ quay về đây thăm hỏi. Lúc đó mong rằng sẽ được uống rượu mừng của hấn và y.

Về phía gia đình của Châu An cũng không tổn hại gì. Sau khi mọi chuyện thành công, Cao Thừa An đã ban thưởng cho hấn rất nhiều. Thậm chí còn ban hấn một phủ lớn cho hấn và thê tử. Chưa kể, còn

nhận hài tử của họ làm con nuôi của mình. Dẫu cho ai có ngăn cản không đồng tình y cũng không quản. Trải qua rất nhiều chuyện rồi. Y không thể mãi sống theo yêu cầu của người ta. Và lại, gia đình Châu An xứng đáng với những bổng lộc đó.

Còn Lưỡng Nguyệt thì sao? Bà ta lúc này thế nào? Hóa ra bà ta bị Lang Kiêu trước đó hạ độc. Mà độc này không làm chết người chỉ khiến suy dục, thần trí không được tỉnh táo trở nên điên điên dại dại. Lúc nào cũng la lối. Cũng khóc lóc âm ỉ. Cọng với vết bỏng trên mặt càng khiến không ai dám lại gần bà ta. Khiến bà ta lúc nào cũng chỉ cười giỡn một mình. Còn lý do y tha mạng cho bà ta vì lời hứa với Triều Thái Thái. Nhưng thật chất y vẫn chưa thật sự hứa với ông ta. Chỉ nói nếu có khả năng sẽ xem xét. Về phần Lang Kiêu và Triều Thái Phong còn cả Kỳ Điệp vốn có thù hằn với Lưỡng Nguyệt nên y đã hỏi xem ý kiến của họ như thế nào. Nhưng cuối cùng bọn họ đều nói bà ta lúc này đã sống không bằng chết. Sớm muộn cũng sẽ chẳng qua khỏi nên cũng không muốn làm gì hơn.

Rồi cứ thế Lưỡng Nguyệt bị nhốt trong một khu vực ít người qua lại. Tuy nhiên vẫn sẽ có người đem cơm nước đến cho bà ta. Còn việc ăn hay không thì tùy vào bà ta quyết định. Nhưng thật không ngờ chỉ mới mấy ngày sau. Lưỡng Nguyệt thế mà đã chạy đến vách núi sau hoàng cung mà gieo mình xuống đó...

Thế sự sau cùng là vẹn toàn như vậy...

Cao Thừa An ngồi ở hoa viên mà nhìn lên bầu trời đầy sao. Hôm nay trăng sáng hơn thì phải. Từ lúc trở lại làm vua y phải lo không biết bao nhiêu là thứ. Cuối cũng có thể thư giãn.

Đang chìm đắm trong suy tư của chính mình thì bất chợt một vòng tay ôm chầm lấy y từ đằng sau.

- Mệt lắm sao?

Triều Thái Phong dịu dàng cất tiếng. Giọng nói trầm ấm khiến cõi lòng y từng chút được xoa dịu.



- Ân...trăng hôm nay thật đẹp!

Y khẽ nắm lấy bàn tay đang ôm lấy mình sau đó nhẹ nhàng mân mê nó. Ít ra những giây phút mệt mỏi này y vẫn luôn có người nam nhân tên Triều Thái Phong bên cạnh.

- Thừa An...

- Ân...urm!

Vừa mới xoay mặt liền bị cuống vào một nụ hôn nồng bỏng. Cao Thừa An cũng nhiệt tình phối hợp mà đáp lại cái hôn đầy mạnh mẽ của hắn. Cả hai người lúc này tạo ra những âm thanh gợi cảm khiến người nghe không khỏi đỏ mặt.

- Thừa An....ta yêu ngươi...

Sau khi rời môi. Triều Thái Phong tham luyến đưa tay miếc nhẹ cánh môi sưng đỏ. Người này là của hắn. Là của một mình Triều Thái Phong hắn mà thôi!

- Ân! Ta cũng vậy!

Y mỉm cười nhìn hắn. Trong mắt là lấp lánh hạnh phúc rực sáng như tinh tú sao trời.

- Ta cưới ngươi nhé! Để ngươi trở thành phu nhân của nhà họ Triều!

Hắn quỳ một gối xuống dịu dàng nhìn y. Trong mắt toàn là nhu tình như nước.

- Hay là ngươi gả cho ta đi! Làm nam sủng của riêng một mình ta!

Y đưa tay chạm lên gương mặt tuấn lãng. Người nam nhân này y vốn đã nhận định từ lâu.

- Ân! Thừa bệ hạ đáng kính!

Hắn mỉm cười rồi hôn nhẹ lấy mu bàn tay y một cách trân quý.

Quãng đường sau này dù có giông hay bão. Bọn họ vĩnh viễn cũng không sẽ không xa rời. Dây tơ hồng nguyệt lão se duyên. Vốn đã nối chặt hai con người này lại với nhau. Đời đời kiếp kiếp vĩnh viễn không xa rời....

.....

...~~ Hoàn chính văn ~~...

## **Chương 85: NT1: Lạc Phù Nghiêm x Vĩnh Thái Phi (1)**

Thời gian trước đó ở Hòa Quốc nơi Cao Thừa Lạc phụ hoàng của Cao Thừa An nắm quyền cai trị...

- Hừ! Yếu đuối!

\*M\*ột cậu nhóc độ chừng mười hai, mười ba tuổi nhặc lấy cung tên dưới đất. Sau đó hững hờ liếc mắt nhìn kẻ ngồi gục đang ôm mặt khóc.

Đúng là phiền phức mà...

- Nè, cậu làm vậy là sao hả?

Một thiếu niên khác trông có vẻ lớn tuổi hơn một chút tức giận nhìn người kia. Sau đó khẽ đưa tay kéo người ngồi dưới đất dậy.

- Thì sao? Nếu là trên chiến trường cậu ta đã chết từ lâu rồi!

Người kia tỏ vẻ không có gì sai liền hếch mặt nói. Cái thái độ này thật đáng ghét làm sao!

- Tên này....

- Được rồi Phù Nghiêm...kẻ đó...kẻ đó là hoàng tử của Thủy Quốc. Cậu không nên đụng đến cậu ta đâu!

Người kia kéo nhẹ áo của Lạc Phù Nghiêm. Sau đó lắc đầu nói.

- Chậc, tôi đưa cậu đi bằng bó.

Lạc Phù Nghiêm thở dài một cái sau đó trừng mắt kẻ đáng ghét trước mặt rồi dìu bạn của mình đi.

- Hừ!

Vị hoàng tử Thủy Quốc kia cũng hừ một cái. Sau đó xoay lưng không thèm đếm xỉa cả hai người.

Và đó vốn là ần đầu tiên hai vợ chồng họ Lạc tương kiến....

.....

- Nè Thừa An, trong cung của cậu có phải có tên nào đó trong khá to con, mặt lại rất thấy ghét không?

Hoàng tử Thủy Quốc vừa dùng bánh với Cao Thừa An vừa hỏi. Hai người vốn là bằng hữu với nhau. Và lại tính tình cũng hợp nhau nên không có mấy kiêng kỵ này nọ.

- Cậu bị ngốc sao Thái Phi?

Cao Thừa An nghếch mặt nói. Điển tả kiểu này sao mà y biết. Mà thôi thà không biết còn hơn. Chắc chắn cậu ta lại gây chuyện với người ta đây mà. Cái tên kiêu ngạo hết chỗ nói..

- Xi, ta...

Vĩnh Thái Phi còn chưa kịp nói gì thì ngoài cửa đã có một thiếu niên tiến vào mà cái người này lại là tên khốn kiếp ban nãy!

- Tham kiến thái tử và....

Lạc Phù Nghiêm cúi đầu cung kính hành lễ sau đó thì nhìn mặt Vĩnh Thái Phi cơ miệng liền đột nhiên đông cứng lại. Sao lại là tên này chứ?

- Ồ! Không cần tìm cũng tự chui đến ha?

Vĩnh Thái Phi thong thả nhai bánh. Ánh mắt lại như kiêu: "Ta bằm chết người!"

Thì ra hai người này có thù oán..

Cao Thừa An chống cằm ngáng ngẫm. Thôi vậy, một tên đầu đất với một tên cứng đầu, cứng cổ gây chuyện với nhau. Cuối cùng lại không biết ai sẽ thắng...

"....."

Sau ngày hôm đó cả hai người cứ y như đối thủ cạnh tranh với nhau. Mà trọng tài bắt đắ dĩ lại là Cao Thừa An tội nghiệp. Vĩnh Thái Phi vốn háo thắng nên cứ không ngừng tranh đua với Lạc Phù Nghiêm. Còn tên kia muốn chứng minh những kẻ yếu đuối không phải là phế vật. Họ vẫn có thể đấu tranh cho chính mình.

Rồi dần dần, ngày nào cũng thấy hai cái bóng này ganh đua nhau. Mà số lần thắng thì là ngang ngửa nên cuộc chiến cũng kéo dài rất lâu.

Cho đến khi cả hai người quyết định đi săn thú rừng. Mà sau hôm đó thái độ lại khác xa hoàn toàn lúc trước.

Cũng phải nói đến lúc Vĩnh Thái Phi săn heo rừng thì bị nó làm bị thương ngay chân không thể di chuyển được. Cứ tưởng là sắp chết tươi nơi thì được Lạc Phù Nghiêm nhanh tay cứu giúp.

- Không sao chứ?

Lạc Phù Nghiêm vội vã dùng băng có sẵn trong tay nãi rồi giúp cậu ta băng bó. Nhưng Vĩnh Thái Phi vốn cứng miệng nên không chịu nói cảm ơn. Thậm chí còn cảm thấy xấu hổ khi để Lạc Phù Nghiêm giúp đỡ.

Hết cách Lạc Phù Nghiêm cũng không đôi co. Sau đó khụy người xuống bết tên cứng đầu nào đó.

- Người làm gì vậy?

Vĩnh Thái Phi vùng vẫy nói. Đường đường là một hoàng tử sao có thể để một tên nam nhân bết như vậy được? Chưa kể còn là đối thủ truyền kiếp.

- Chân như vậy người muốn ở đây luôn sao?

Lạc Phù Nghiêm nhàn nhạt nói. Hẳn ta vốn làm theo cảm tính mà thôi. Và lại không thể để mặc người ta bị thương mà không cứu.

- Trời cũng tối rồi...chắc là phải đi ở nhờ nhà thôi..

Đường từ đây về cung rất xa. Do đó bọn họ chỉ còn cách xin tá túc. Vĩnh Thái Phi ban đầu còn không muốn sau đó liền khẽ miễn cưỡng chấp nhận. Thôi vậy, giờ chân cậu ta bị thương cũng chẳng thể đi lại nhiều. Cứ làm theo tên to xác này đi.

Rồi sau đó cả hai tá túc tại một ngôi nhà nhỏ. Ở đó có hai bà cháu sống nương tựa nhau. Vốn là người hiền lành nên thấy hai người liền ra tay giúp đỡ mà cho tá túc qua đêm.

Mà khi ấy Vĩnh Thái Phi lại không nói ra tên thật của mình. Cậu ta lại bịa ra một cái tên khác giống như kiểu tên của hoàng tử ta sẽ không để ai biết khiến Lạc Phù Nghiêm cũng không biết làm sao.

- Ta là Lạc Phù Nghiêm, còn đây là...

- Ta là Thái Vĩnh Ân!

.....

Trong đêm đó, cả hai người vốn nằm chung với nhau nên có chút khó chịu. Mà người khó chịu thì khỏi nói cũng biết là ai.

Chỉ là chán quá không có gì làm nên Vĩnh Thái Phi đành ngượng miệng bắt chuyện với Lạc Phù Nghiêm.

- Sao người giúp ta vậy...không phải người ghét ta sao?

Vĩnh Thái Phi nhàn nhạt hỏi.

- Không phải là ghét gì....chỉ là người có chút khinh thường kẻ khác nên ta mới thấy khó chịu thôi. Mà việc cứu giúp thì cũng đâu có gì lạ...là người với nhau thì giúp thôi. Và lại người cũng như bằng hữu của ta vậy...

- Ta mới không thèm làm bằng hữu với người!

Vĩnh Thái Phi đỏ mặt nói. Không biết là vì giận hay vì xấu hổ.

- Cố chấp thật mà...ta ngủ đây, ngày mai gặp!

Lạc Phù Nghiêm nói xong liền nhắm mắt. Cái người này đúng là hết nói.

## Chương 86: NT1: Lạc Phù Nghiêm x Vĩnh Thái Phi (2)

Đêm hôm đó Vĩnh Thái Phi suy nghĩ rất nhiều. Bằng hữu sao? Cả đời cậu ta chỉ có mình Cao Thừa An là bạn. Nói ra thì cậu ta bảo người ta không xứng nhưng thật chất là vì không tìm được người thật tâm với mình. Bây giờ nghe Lạc Phù Nghiêm nói vậy trong lòng không biết vì sao...lại có chút vui vẻ...

Cũng sau ngày đó thái độ của cậu ta có chút thay đổi. Không còn thường hay kiếm chuyện với Lạc Phù Nghiêm tuy hai người vẫn còn đánh nhau inh ỏi nhưng không đến mức quá đáng. Rồi dần dần...tình cảm trong lòng từ bằng hữu chuyển sang tình yêu. Lúc đầu cậu ta cũng sợ hãi lắm nhưng cậu ta vốn không phải người theo kẻ khác sắp đặt. Do đó liền nghe theo tiếng gọi trái tim mình mặc kệ ai bàn tán. Mà Lạc Phù Nghiêm thì không cần nói rồi. Vốn là một kẻ ngay thẳng cho nên yêu là nói yêu không hề che giấu. Chỉ có một chuyện khiến mọi người nhức đầu với đôi phu phu này mà thôi.

- Ân nhi, ngươi chờ ta....

- Câm miệng! Ta là Thái Phi!

- Nhưng ta thấy gọi Ân nhi sẽ....

- Câm miệng!

- Ân...

"....."

Haiz....một câu chuyện tình yêu thật sự rất quái gỡ...



.....

Trở về thực tại...

- Ân nhi, ngươi có gì vui sao?

Lạc Phù Nghiêm nhìn thê tử mình đang tủm tỉm cười liên nghếch mặt khó hiểu. Hắn ta còn tưởng Vĩnh Thái Phi phải có chút lo lắng và buồn bã vì phải đối mặt với phụ hoàng mình chứ.

- Nhớ lại chút chuyện vui thôi!

Vĩnh Thái Phi nhún vai hờ hững nói. Cũng không biết sao cậu ta lại ưng cái tên gốc này. Haiz, chắc là tại hắn ta gốc cũng không chừng. Một kẻ gốc luôn hết lòng vì cậu ta.

- Ngươi có thật sự muốn gặp ngài ấy không?

Lạc Phù Nghiêm từ lúc đi đường đã cảm thấy bồn chồn trong lòng. Hắn ta sợ Vĩnh Thái Phi sẽ cảm thấy đau khổ.

- Cũng trở về rồi! Trốn tránh có ích gì đâu.

Vĩnh Thái Phi nhìn cung điện tráng lệ trước mặt. Ánh mắt không rõ là đang vui hay buồn. Mà có lẽ là đang thất vọng cũng không chừng.

- Yên tâm, dù có sao ta vẫn sẽ ở cạnh ngươi!

Lạc Phù Nghiêm khẽ đan lấy tay người bên cạnh. Sau đó dịu giọng nói. Hắn ta không chắc bản thân có thể làm gì. Nhưng giúp được cho thê tử thì thật sự đã tốt lắm rồi.

- Rồi rồi, đi thôi!

Vĩnh Thái Phi cũng siết lấy tay phu quân mình mà kéo hắn ta đi. Đúng là một tên gốc đáng yêu!

.....

- Hoàng thượng....tam hoàng tử muốn diện kiến người!

Một tiểu thái giám cúi đầu bẩm báo. Giọng nói có phần e dè và lo sợ. Từ sau khi kế hoạch thất bại. Tâm tình của hoàng thượng chẳng có chút tốt đẹp nào. Lúc nào người cũng âm u, cau có thậm chí là chỉ vì một chút việc vặt mà không ngại trừng phạt kẻ khác. Quả thật, khiến cho bất kỳ ai trong cung cũng lo sợ, thấp thỏm.

- Bảo nó rút đi!

Hoàng đế Thủy Quốc nheo mắt. Sắc mặt rõ ràng rất tệ khi nghe đến đứa con trai của mình.

- Nhưng....

- Phụ hoàng không muốn gặp nhi thần sao?

Chưa để tiểu thái giám nói xong. Vĩnh Thái Phi đã cùng Lạc Phù Nghiêm bước vào. Trông cậu ta lúc này lại thản nhiên đến lạ. Ánh mắt nhìn người cha đáng kính của mình lại chẳng có chút ý vị gì. Phải chăng là vì thất vọng?

- Các người lui ra đi!

Vĩnh Ninh phát tay. Ý bảo đám hầu cận rời đi. Được lệnh vua, họ mau chóng làm theo. Nhưng trước khi rời đi, có một thái giám lớn tuổi không nhẹn được mà nhìn về phía tam hoàng tử.

Ngài ấy trông có phần khác đi hồi đó...

- Trở về đây làm gì?

Vĩnh Ninh không chút mẫn nhạt nhìn nhi tử của mình. Chẳng biết trong lòng ông ta có chút cảm giác gì là hối hận vì những gì mình đã làm hay không?

- Đây là nơi nhi thần sinh ra. Trở về cũng không có gì là quá đáng!

- Ha! Sinh ra sao? Nếu như vậy có gì người phản bội lại đất nước của chính mình? Nếu không phải là người thì kế hoạch của ta đã hoàn toàn thuận lợi! Người dân của Thủy Quốc cũng sẽ có một cuộc sống ấm no hạnh phúc!

Vĩnh Ninh nheo mắt nói. Vẻ mặt âm trầm tỏ rõ thái độ bất mãn. Nhưng Vĩnh Thái Phi lại vẫn một mặt bình thản đối diện với phụ hoàng mình

- Ấm no, hạnh phúc sao? Một khi chiến tranh diễn ra sẽ có bao nhiêu bá tánh mất mạng, bao nhiêu gia đình vì sự ích kỷ của người mà phải hy sinh cơ chứ? Kế ước hòa giải vốn đã được ký giữa các nước, người lại muốn làm trái với nó? Như vậy là tốt hay sao? Đó vốn chỉ là tham vọng của riêng một mình người mà thôi!

- NGÔNG CUỒNG! VIỆC TA LÀM, CHƯA CẦN MỘT

KẸ NHU NHƯỢC NHƯ NGƯỜI XEN VÀO!

- Phải! Là nhi thần ngông cuồng, là nhi thần nhu nhược! Nhưng những gì người làm là sai trái. Là đi ngược với sự liên minh của các nước! Người thật sự....không có chút hồi hận nào sao?

Vĩnh Thái Phi không hiểu. Rõ ràng phụ hoàng cậu ta là người hiểu lý lẽ luân thường. Chưa kể, người là một hoàng đế tốt. Luôn yêu dân như con. Hết lòng vì đất nước quê nhà. vậy mà cứ gì....lại thay đổi đến mức này? Tham vọng...thật sự có thể giết chết lương tâm của con người sao? Biến một người vốn tốt đẹp trở nên ích kỷ vụn vụn đến mức này?

## **Chương 87: NT1: Lạc Phù Nghiêm x Vĩnh Thái Phi (END)**

Người vốn còn nhỏ chưa hiểu chuyện mà thôi! Thế giới này vốn là vậy! Kẻ mạnh thì sống, kẻ yếu thì chết! Nếu ta không tấn công bọn chúng thì một lúc nào đó bọn chúng cũng sẽ quay lại cắn ta. Chẳng lẽ, ta phải chấp nhận là kẻ chết hay sao? Chẳng lẽ, ta không được phản lại chúng mà phải đợi chúng đến lấy mạng ta? Đợi chúng diệt sạch đất nước này?

Vĩnh Ninh sống trong thế giới tranh quyền đoạt lợi này đã từ khi còn là một đứa trẻ. Trong tư duy của ông ta. Chiến tranh sẽ không bao giờ kết thúc khi các thế lực giữa các nước ngày càng bành trướng hơn. Việc giết hại lẫn nhau vốn đã ăn sâu vào trong máu con người. Do đó, đối với ông ta giữa việc giết người và việc bị giết ông ta đương nhiên sẽ chọn cái thứ nhất. Dẫu cho tất cả có xem đó là sự ích kỷ, độc tài của ông ta đi chăng nữa.

Nhìn thấy sự điên cuồng trong mắt cha mình. Vĩnh Thái Phi cảm thấy ngọt ngào đến lạ. Ông ấy sao lại như vậy....chẳng lẽ chỉ có giết chóc mới mang lại hạnh phúc? Chẳng lẽ chỉ có giết chóc mới mang lại sự yên bình hay sao? Không! Chiến tranh vốn là tàn khốc, thứ nó đem lại chỉ là đau thương, là mất mát!

- Người sai rồi! Vòng lặp của chiến tranh chỉ là sự ích kỷ bởi lòng người mà thôi! Có lẽ đúng như người nói, nhi thần thật sự còn nhỏ nên không hiểu được những thứ đó. Nhưng...nhi thần hiểu rõ, sống mà phải chém giết lẫn nhau. Cuối cùng thứ đổi lại chỉ là một giang sơn đẫm máu, một sự cô tịch đến tê lương, đau lòng. Có lẽ người sẽ không muốn nhận nhi thần nữa, chỉ là....nhi thần mong, phụ hoàng

của mình sẽ là một kẻ trọng chữ tín. Sống vì lý tưởng tốt đẹp, vì bá tánh, vì muôn dân.

"Phụ hoàng, thế nào là một vị vua tốt ạ?"

"Một vị vua tốt là phải biết thấu cảm cho sự đau đớn của muôn dân. Biết vì bá tánh, dân chúng mà hết lòng hết dạ!"

"Nhưng như vậy không phải rất mệt sao ạ?"

"Ân, đúng là vậy! Nhưng một vị hoàng đế tốt là cần phải như vậy! A Phi, con hiểu rồi chứ?"

"Ân, nhi thân rõ rồi! Sau này nhi thần cũng muốn trở thành một người giống như phụ hoàng! Một người có thể vì muôn dân, bá tánh mà đồng cảm, thấu hiểu!"

Những lời đó....vốn là ông nói cậu ta. Nhưng có lẽ... thời gian vô tình quá vì thế cuối cùng lời nói chỉ vồn vện như gió thoảng mà thôi...

Vĩnh Thái Phi cúi mặt. Sau đó quỳ xuống dập đầu với ông.

- Nếu phụ hoàng không thể tha thứ cho nhi thần cũng không sao cả! Bởi lẽ, người phụ hoàng vì muôn dân bá tánh vốn đã không còn nữa.

Dập đầu ba cái. Vĩnh Thái Phi liền đứng lên với ánh mắt cương quyết. Sau đó quay lưng rời đi.

Trong lòng Vĩnh Ninh lúc này bỗng có chút gì đó mất mát đến lạ thường. Ông ta nhìn Vĩnh Thái Phi dần rời đi nhưng miệng chỉ có thể giương lên nụ cười giấu cợt.

Như vậy...cũng tốt...

- Soa ngươi còn không đi?

Nhìn Lạc Phù Nghiêm vẫn còn đứng một chỗ. Vĩnh Ninh cau mày nói. Ông ta vốn chưa từng chấp nhận hắn ta. Bởi lẽ, từ đầu ông ta

vốn muốn truyền ngôi cho Vĩnh Thái Phi nhưng cậu ta đã từ chối vì người này. Do đó, từ đó đến giờ, sự ác cảm với Lạc Phù Nghiêm cũng chưa từng thuyên giảm.

Lạc Phù Nghiêm nhìn ông sau đó nhàn nhạt mở miệng.

- Ân nhi rất tôn kính người! Khi biết được sự thật, Ân nhi đã rất đau khổ. Người là cha, ta nghĩ người sẽ hiểu được nỗi lòng của Ân nhi. Từ đó đến giờ, người Ân nhi yêu thương kính trọng nhất vốn chỉ có người mà thôi!

Lạc Phù Nghiêm nói xong lời cần nói cũng quay lưng đi. Muốn hiểu hay không còn tùy thuộc vào ông ấy.

- Chăm sóc.....chăm sóc tốt cho A Phi..

Vĩnh Ninh đưa mắt nhìn ra ngoài cửa. Như thấy lại bóng dáng của Vĩnh Thái Phi còn nhỏ luôn lẻo đẻo theo ông. Hốc mắt liền không nhìn được mà ửng đỏ.

- Ân...nhạc phụ!

.....

Trước cổng thành Thủy Quốc...

- Đi thôi, chắc là sẽ kịp lễ thành hôn của bọn họ!

Vĩnh Thái Phi nhìn Lạc Phù Nghiêm khẽ nói. Ánh mắt rõ ràng là không che đi nỗi sự buồn bã.

- Chăm sóc tốt cho A Phi...

Lạc Phù Nghiêm nhẹ giọng nói khiến Vĩnh Thái Phi khẽ khựng lại. Sau đó liền không nhìn được mà mím chặt môi ngăn nước mắt muốn chảy.

Cậu ta quay đầu. Nhìn thấy bóng dáng Vĩnh Ninh đứng ở nơi cao nhất đang nhìn về hướng mình.

Khẽ vẽ nên một nụ cười nhẹ. Cậu ta cúi đầu như tạm biệt ông sau đó cùng Lạc Phù Nghiêm phóng xe ngựa rời đi.

- Phải hạnh phúc đó, A Phi...

"Người cũng phải sống tốt...phụ hoàng!"

- Sau này, ta nhất định sẽ không để Ân nhi đau khổ...

Lạc Phù Nghiêm nghiêng đầu mỉm cười với Vĩnh Thái Phi. Hắn ta nhất định sẽ thực hiện đúng lời hứa với nhạc phụ đại nhân.

- Ân, ta cũng vậy, tướng công!

.....

...~Hết Ngoại Truyện 1~...

## Chương 88: NT2: Trở về Lâm gia (1)

Hai người không định ở lại đây dạo chơi một chút sao?

Cao Thừa An nhìn hai nữ nhân trước mặt khẽ nói. Cuộc phản công cũng đã diễn ra khoản ba, bốn ngày rồi. Bây giờ mọi thứ cũng coi như là ổn thỏa.

- Tâm ý của người bọn ta vô cùng hiểu rõ! Nhưng mà, bọn ta nghĩ vẫn nên trở về sẽ tốt hơn. Cũng chẳng biết đệ đệ gốc của mình có làm phiền người ta hay không...

Kỳ Điệp vui vẻ nhìn y nói. Tuy đã khoác lên mình bộ lông bào uy vũ. Nhưng y vẫn không thay đổi gì so với lúc trước. Tính cách vẫn là dễ gần, dễ mến. Thật sự là khiến người ta không khỏi ưa thích mà!

- Ân, nếu hai người đã quyết như vậy thì cũng không sao cả! Khi nào trở lại ta nhất định sẽ chiêu đãi thật tốt!

Cao Thừa An cũng đáp ứng tâm nguyện của hai người. Tuy nói rằng trong cung là nơi sa hoa, tráng lệ, có nhiều vật chất, của cải và người hầu sai bảo. Nhưng nói thật, ở đây cũng ngọt ngào vô cùng. Giống như một khi bị trầm luyến vào vẻ đẹp ảo ảnh mà nó đem lại thì tức khắc sẽ không tài nào thoát ra được.

- Khi nào hai người mời rượu hỷ bọn ta nhất định sẽ đến dự!

Kỳ Điệp nháy mắt một cái với Cao Thừa An khiến gương mặt y thoáng hiện lên làn mây ửng đỏ.

- Nhất...nhất định...khụ! Để ta sai người chuẩn bị xe cho hai người!



Nói xong liền đứng lên rời đi. Dù đó là sự thật nhưng cũng cảm thấy thật là ngượng mà...

- Ngài ấy dễ đỏ mặt thật!

Kỳ Diệp nhìn y rời khỏi mà tủm tỉm cười khiến Đường Như Ngọc bên cạnh cũng bất đắc dĩ nâng nhẹ khóe môi lên. Nếu nói A Sơn là kẻ ngốc thì chắc A Diệp là nữ nhi thiên chân nhất rồi...

Thật là khiến nàng không khỏi lo lắng sợ nha đầu nhà mình bị ức hiếp mà!

.....

Sau khi tạm biệt mọi người, Đường Như Ngọc và Kỳ Diệp cũng nhanh chóng rời đi. Trên đường còn không ngừng ghé qua những sạp đồ ăn mà gói ghém mua về cho mọi người ở Lâm gia cùng thưởng thức. Chắc là....tiểu A Nhĩ sẽ rất vui vẻ nha!

- Phong cảnh ở đây đẹp thật...

Kỳ Diệp cảm thán nhìn quang cảnh thiên trước mặt. Trời thì trong xanh như màu của hy vọng, những đám mây trắng thì thả lênh bênh trông thật êm ái và mềm mại.. À, còn cả làn gió mát đung đưa qua lại như một bài ru êm nhẹ xoa dịu tâm hồn căng cứng.

Đây có được xem là sau cơn mưa trời lại sáng Yên bình đến mức khiến ta lưu luyến không muốn rời.

- Nếu muội thích sau này chúng ta sẽ đến đây thường xuyên!

Đường Như Ngọc một bên dịu dàng cười nói. Ánh mắt tràn đầy nhu tình, sủng nịch. Mà đặc ân này chỉ có mình A Diệp của nàng mới có thôi!

- Tỷ cứ chiều muội như vậy, muội sẽ hư mất đó!

Kỳ Điệp mỉm cười vén nhẹ một lọn tóc. Như Ngọc tỏ lúc nào cũng vậy. Lúc nào cũng luôn chiều theo ý nàng mà không một lời than vãn.

- Có thể là vì....ta động tâm với kẻ ngốc là muội rồi thì sao?

Đường Như Ngọc ngữ điệu như nửa thật nửa đùa nhưng làm sao có thể qua mắt được Kỳ Điệp đã chung sống với nàng từng ấy năm.

- Như vậy có thể xem là một lời tỏ tình hay không?

- Vậy muội có nguyện ý hồi đáp?

Lần này Kỳ Điệp không vội đáp mà chậm rãi lục trong túi áo mình ra thứ gì đó. Sau một hồi thì liền lấy ra một chiếc vòng cẩm thạch.

- Tỏ đưa tay cho muội!

Đường Như Ngọc không chút suy nghĩ liền làm theo. Đợi đến khi chiếc vòng được đeo vào tay thì Kỳ Điệp mới chậm rãi nói.

- Sính lễ này, tỏ có chịu không?

Kỳ Điệp nâng khóe môi cười nhẹ. Nàng hiểu rõ tâm tình của Như Ngọc tỏ đối với mình ra sao. Làm gì có kẻ nào ngốc đến nỗi hết lần này đến lần khác chấp nhận lao vào nguy hiểm vì một người không quan trọng chứ? Vì thế, nàng không muốn phụ lòng tỏ ấy. Bởi lẽ từ lâu, thứ tình cảm đang ẩn sâu trong tim này đã vốn là loại tình yêu cấm kỵ sẵn. Nhưng mà vậy thì sao chứ? Cao Thừa An y đường đường là vua một nước còn không ngại bá tánh cười chê. Vậy thì nàng cần gì phải lo sợ miệng đời?

Người ta thường bảo, yêu thì chính là yêu. Cầu kỳ gì đó. Phép tắc gì đó không quan trọng. Miễn là thật tâm, thật lòng vì nhau chấp nhận mọi thứ là được. Còn người đời muốn nói sao trăng thế nào thì kệ họ. Sống là vì bản thân, yêu là vì cảm xúc. Do đó làm sao có thể vì vài lời bàn tán mà vứt bỏ chân tình được chứ?

Kỳ Điệp nàng không muốn phải hối tiếc và ân hận đâu!

- Không ngờ lại bị muội tỏ tình ngược! A Điệp muội đúng là ranh ma!

Đường Như Ngọc mỉm cười rồi trườn lên hôn nhẹ lên khóe môi ái nhân. Kết cuộc như vậy thật sự đã toàn tâm mãn nguyện.

## Chương 89: NT2: Trở về Lâm gia (END)

Sơn ca ca, đệ muốn ăn kẹo hồ lô..

A Nhĩ phụng phịu nhìn nam nhân bên cạnh đang chăm sóc chậu hoa khế nói. Nhóc muốn ăn kẹo mà A Hương tỷ không cho! Chưa kể lại còn đi hẹn hò với ca ca nào mất rồi. Thật bất công mà!

- Đệ đó! Ăn nhiều như vậy sau này sẽ biến thành một cậu nhóc béo phì!

A Sơn khế mỉm cười rồi búng nhẹ lên trán tiểu hài tử. Thật là, chỉ giỏi cái làm nũng.

- Xì, mồm mĩm đáng yêu mà!

A Nhĩ chọt chọt vô cái bụng tròn của mình rồi nói. Biểu hiện ngây ngô này thật sự đáng yêu chết đi được!

- Ài, sau này sẽ không ai thèm lấy đệ đó nha!

A Sơn vờ thờ dài nói.

- Đệ không thèm! Sau này huynh gả cho đệ là được rồi!

A Nhĩ khoanh tay bĩu môi nói. Nhóc con chỉ thích mình A Sơn ca ca thôi!

- Ấy, lời này không được nói bậy!

A Sơn vội vã chỉnh đốn đứa nhỏ.

- Đệ không có đùa nha! Đó là thật đó! Sau này đệ sẽ cười Sơn ca ca!

A Nhĩ trừng mắt kiên định nói. Nhưng mà với bộ dạng trẻ con này chỉ khiến A Sơn bật cười vui vẻ.

- Thật là trẻ con mà...

Tuy là nói vậy thôi chứ sau này quả thật là A Sơn phải gả cho tiểu A Nhĩ nha~ Chưa kể đến còn phải ngưng gọi thẳng nhóc một tiếng tướng công nữa.

Haiz, chăm sóc, yêu thương tiểu tử này bao nhiêu cuối cùng nó lại muốn đề mình. Cái này có được xem là nuôi chồng từ bé hay không? Thật tội nghiệp cho tiểu Sơn đơn thuần mà!

- Thăng nhóc này muốn cướp đệ đệ của tỷ hả?

Đường Như Ngọc và Kỳ Điệp vừa trở về liền nghe thấy màn thả thính của tiểu hài tử tinh nghịch. Thật là....chưa gì mà đã sắp mất đệ đệ rồi. Thật không biết làm sao mà!

- Đệ chỉ muốn nói cho huynh ấy biết thôi! Sau này, đệ nhất định sẽ lấy Sơn ca ca!

Bị trêu chọc A Sơn liền khoanh tay tỏ vẻ chững chạc nói. Người ta là thật tâm nói đó!

- Rồi rồi! Coi thẳng nhóc nhà đệ có giữ được đúng lời nói không ha?

Kỳ Điệp mỉm cười néo lấy cái má phúng phính. Sau đó liền khẽ nghĩ ra gì đó mà trêu chọc đứa nhỏ.

- À mà nếu đệ trở thành một tên nhóc to béo, tỷ sẽ không gả A Sơn cho đệ đâu!

- Tỷ tỷ!

A Sơn bên cạnh xem chút làm rớt cái bình tưới hoa. Thật là....tỷ ấy muốn gả đệ đệ mình thật sao hả?

- Vậy...đệ không ăn kẹo nhiều là được rồi...

A Nhĩ cắn cắn môi rồi nói. Chỉ giảm ăn kẹo lại thôi. Chuyện cũng....đơn giản mà! Nếu không tử tử sẽ không cho cưới Sơn ca ca....

Bốn người đang trò chuyện vui vẻ thì Lâm gia gia, Lâm A Hương và một người thanh niên từ ngoài cửa bước vào.

-Ồ, hai đứa trở về rồi sao? Mọi chuyện vẫn ổn chứ?

Lâm gia gia thấy hai người liền vui vẻ bắt chuyện. Từ lúc gặp mặt ông đã biết họ không có ý gì xấu. Chưa kể tiểu tử A Sơn còn giúp ông trông chừng thằng nhóc nhà mình. Do đó độ hảo cảm lại càng tăng lên.

- Ân, ổn hết rồi ạ! Sắp tới có khi chúng ta còn được uống rượu mừng nữa nha!

Kỳ Diệp vui vẻ tiếp lời với ông. Đến lúc đó, mọi người đều đến hoàng cung dự tiệc!

- Vậy thì thật tốt quá! À mà ta xin giới thiệu một chút, đây là Liễu Phong, là...tình lang của ta..

Lâm A Hương có chút ngỡ ngàng giới thiệu. Nhưng dù sao cũng tính là thân quen. Do đó liền không có gì phải giấu giếm.

- Ta là Kỳ Diệp, đây là Đường Như Ngọc, tỷ ấy cũng là tình lang của ta!

Kỳ Diệp thoải mái cười nói. Đã xác định mối quan hệ thì nàng tuyệt đối sẽ không che giấu. Và lại thái độ của mọi người cũng không ai có thái độ gì quá đáng do đó trên môi vẫn luôn treo nụ cười tủm tỉm.

Mà bên cạnh là Đường Như Ngọc cũng khẽ nắm lấy tay nàng. Như ý bảo hai người là thuộc về nhau.

- Đúng là tuổi trẻ mà...hồi đó ta truy bà của mấy đứa khó muốn chết!

Lâm gia gia thờ dài bất lực. Hồi đó ông tán tỉnh thê tử nhà mình thật sự là một chặng đường gian nan. Ấy thế mà đám nhóc này lại nhanh gọn như thế. Quả là tuổi trẻ tài cao!

- Cũng nhờ gia gia mà ta mới có thể sánh đôi cùng A Hương!

Liểu Phong nhìn ông ngoan thuận mỉm cười. Liễu Phong vốn là cháu của bằng hữu ông hay ghé qua chơi. Mà mấy lần đó cũng thường dẫn theo Lâm A Hương do đó đôi trẻ liền sinh ra cảm tình rồi kết duyên giai ngẫu. Tính ra....ông cũng như ông Nguyệt se tơ chứ nhỉ?

- Ai dà, được rồi! Vào trong ăn thôi! Thằng nhóc này phải trở tài cho ông bằng hữu của ta nở mày nở mặt đó!

- Ân, đã biết!

- Để ta phụ cho!

Lâm A Hương mỉm cười nhìn ý trung nhân bên cạnh.

- Ân! Cùng làm thì thức ăn sẽ ngon hơn đúng không?

Liểu Phong ôn nhu nhìn người thương sau đó dịu dàng nắm tay Lâm A Hương tiến vào trong trước. Họ nhất định sẽ chuẩn bị làm một mâm thịnh soạn.

Rồi cứ thế những người còn lại cũng chậm rãi nối đuôi theo sau. Một gia đình lại thêm đông đủ, xum vầy. Thế sự là quá viên mãn, hạnh phúc!

.....

...~Hoàn Ngoại Truyện 2~...

## Chương 90: NT3: Triều Thái Thái x Lưỡng Nguyệt (1)

Là ba ta đó, đúng là ác giả ác báo mà!

- Suyt! Nói nhỏ thôi, đừng để người khác nghe thấy!

- Ân, mau đi làm việc thôi!

Hai cung nữ nhìn người đàn bà đang ngồi một góc thì thầm bàn tán. Họ vốn là cung nữ được phân đến đây chăm sóc cho Lưỡng Nguyệt - người đàn bà kia. Nhưng mà nói là chăm sóc chứ thật chất bọn họ cũng không làm gì nhiều ngoài việc đưa thức ăn và nước uống đến. Sau đó thì để y phục một bên nếu bà ta có nhu cầu thay. Còn những chuyện khác thì sẽ làm ngơ như không phận sự.

Việc Lưỡng Nguyệt gây ra giờ khắc này đã loan đến mức chóng mặt ở trong cung. Mà bà ta vây giờ vốn đã không còn thần trí minh mẫn. Do đó dù ai có nói gì thì cũng chỉ nghếch mặt ở một chỗ mà thôi. Lúc thì cười điên điên dại dại, khi thì khóc lóc đến mức thảm thương.

Phải nói loại độc mà Lang Kiêu cho bà ta uống thật sự rất độc. Tuy rằng không mất mạng nhưng sống như vậy thì cũng y như sống không bằng chết.

Hai cung nữ kia nói chuyện một hồi thì cũng rời đi bỏ lại Lưỡng Nguyệt một mình trong căn phòng tối.

Bà ta lúc này không khác gì một con chuột nhắt bị người qua đường đánh đuổi. Đầu tóc bù xù, mặt mày lem luốt. Cả chân và tay cũng bụi bẩn không kém. Thêm cả vết sẹo trên mặt lại càng khiến bà ta trông



dị người hơn. Đặt vào mắt người mắt người khác trông thật sự rất thảm hại.

Lưỡng Nguyệt ngẩng mặt nhìn bốn bề tối đen. Trên bàn có một mâm cơm để sẵn. Bà ta khẽ nhích người ngồi dậy. Có thể vì đã ngồi một chỗ quá lâu rồi nên chân bà ta có chút tê rần. Nhưng lúc này mấy cảm giác đó bà ta cũng không còn quá để tâm. Khẽ lê lét từng bước nặng trĩu rồi ngồi xuống ghế.

Bà ta ngồi đó như một kẻ ngốc nhìn chăm vào những món ăn trên đó. Sau một lúc không biết nghĩ gì mà đem cái chén duy nhất múc vào một muống cơm rồi kế tiếp gắp từng loại thức ăn để vào. Kế đó liền để qua bên cạnh nhưng lại không đụng đến. Nếu để ý kỹ thì trên khóe môi bà ta đang treo một nụ cười nhẹ. Ánh mắt như bảo ai đó hãy mau ăn đi.

.....

- Hộc! Hộc...

Đêm nào cũng vậy, Lưỡng Nguyệt luôn bị ám ảnh bởi những cơn ác mộng đáng sợ. Có rất nhiều...rất nhiều người muốn đến đoạt mạng bà ta. Bà ta thấy rõ...thấy rõ trên người họ lúc nào cũng đầy máu. Miệng luôn kêu bà ta phải đền mạng còn bà ta thì không thể làm gì ngoài vùng vẫy la hét.

Lưỡng Nguyệt hai tay run rẩy bịt chặt tai mình lại. Bà ta có cảm giác những kẻ trong mơ kia đang ở đây. Đang muốn lấy mạng mình khiến bà ta không khỏi sợ hãi mà phát điên hét lớn.

- CÚT ĐI! TRÁNH RA...HỨC TRÁNH XA TA RA!!

Đám hầu cận bên ngoài nghe thấy tiếng động thì cũng không thể làm lơ mà chạy vào. Khi thấy bà ta không ngừng run rẩy còn hét toáng lên một kẻ trong đó còn cảm thấy ngứa mắt mà mắng bà ta một tiếng.

Lương Nguyệt lúc này nào có nghe thấy lời kẻ kia. Bà ta chỉ biết ôm chầm lấy chân mình sợ hãi. Trong đầu nhớ đến hình bóng của một người nam nhân nào đó.

Người nam nhân này rất tốt với bà ta...

Người nam nhân này luôn ở cạnh bà ta...

Người nam nhân này chưa từng vì vết sẹo trên mặt mà khinh bỉ, xa lánh và nhục mạ bà ta..

Chỉ có người nam nhân đó...nhưng mà người đó tên gì...bà ta không nhớ...

Bà ta chỉ biết người nam nhân mà bà ta nhìn thấy trong mơ cũng giống với đám người kia trên người đầy máu..

Đáng sợ....thật sự đáng sợ...

.....

- Nếu khó chịu trong lòng thì cứ việc nói ra, ta sẽ luôn bên cạnh người mà!

Cao Thừa An đặt tay lên vai Triều Thái Phong đang ngồi thần thờ ngoài cửa. Y thừa hiểu tâm trạng hắn lúc này là đang tệ vì điều gì.

- Không đến mức đó..

Triều Thái Phong lắc đầu trầm mặc. Có thể...hắn đã quá vô tình rồi hay không? Cứ gì khi thấy máu thân mình lâm vào con đường đau khổ này, trái tim lại không hề có chút thương cảm?

- Ta có phải đã quá vô tình rồi không...rõ ràng bà ta là thân sinh của ta mà...nhưng ta lại để bà ta phải sống như vậy...

Hắn nhàn nhạt mở miệng. Giọng nói lại không nghe ra chút cảm xúc gì.

- Đó là quyết định của bà ta...người tự trách mình thì có ích gì chứ?

Cao Thừa An nhìn lên bầu trời xanh trước mặt. Trong tâm trí không khỏi nhớ đến một kẻ ngốc vì tình mà chấp nhận tất cả...

- Liệu có phải...Triều gia các người rất nặng tình hay không?

Y vu vờ mở miệng nhưng Triều Thái Phong thừa biết y đang muốn nói đến ai.

Là thúc thúc của hắn...Triều Thái Thái..

- Lúc ông ta đến gặp ta lời đầu tiên ông ta thốt ra là xin ta tha cho Lưỡng Nguyệt một con đường sống.

- Lúc đó ta cảm thấy nam nhân này có phải quá ngốc không? Rõ ràng người kia vốn không yêu mình. Một chút tình cảm cũng chưa từng vì mình mà vun đắp...vậy mà sao vẫn mãi chấp mê bất ngộ vì bà ta mà làm tất cả mọi chuyện?

## **Chương 91: NT3: Triều Thái Thái x Lưỡng Nguyệt (END)**

Cao Thừa An thở dài, ánh mắt nhìn về phía xa xăm vô định.

- Nhưng ông ta lúc đó làm gì để lờ ta vào mắt? Ông ta bảo dù cho có thật sự phản bội Lưỡng Nguyệt nhưng chỉ cần còn chút hơi thở ông ta nhất định sẽ không để bà ta phải chết..ngươi nói xem, nam nhân nhà các ngươi đều là lụy tình như vậy sao?

Triều Thái Phong im lặng không nói gì. Tuy hắn biết rõ thúc thúc mình có tình ý sâu nặng với mẫu thân. Nhưng hắn cũng không ngờ lại đến mức đó.

- Thái Phong...ngươi có hận thúc thúc mình không?

Cao Thừa An đột nhiên hỏi khiến Triều Thái Phong có chút bất ngờ. Nhưng rất nhanh hắn liền đáp.

- Chuyện ông ta đã làm, nếu nói không hận sẽ có khả năng sao? Nhưng mà...ta luôn có cảm giác, thúc ấy chưa từng muốn ra tay với mình...

Không biết vì sao, trong lòng Triều Thái Phong có linh cảm. Chuyện hắn có thể an ổn sinh sống ở Lâm gia là sự sắp xếp của Triều Thái Thái. Cũng có thể là hắn nghĩ nhiều đi. Nhưng trong ánh mắt của thúc thúc mình hắn luôn cảm thấy sự dằn vặt và đau thương...

Giữa tình yêu và tình thân ông ấy vốn đã chọn cái thứ nhất. Nhưng thật sự vì điều đó mà có thể rời bỏ thân tình hay sao?

Hắn không chắc cũng không dám khẳng định, người đã chết rồi, giờ có nghĩ thế nào cũng không còn quan trọng.

- Ngày mai người có muốn đến đó một chuyến hay không? Thay vì ở đây ủ rũ mặt mày.

Y lên tiếng đề nghị với hắn. Tâm bệnh phải chữa bằng tâm dược. Nếu hắn cứ như vậy e là cả sức khỏe và tinh thần sẽ rất nhanh chóng mà sa sút trầm trọng.

- Ân, dẫu sao cũng không thể cả đời không đối mặt...

.....

- Người...người nói ta xem đi, người là...là ai vậy?

"....."

- Tại sao lại không trả lời ta? Chúng ta...chúng ta có quen biết nhau phải không?

"....."

- Đừng có im lặng nữa! Mau trả lời ta! Mau trả lời ta nhanh lên!

"....."

- Bà ta lại vậy rồi...

Hai cung nữ nhìn Lưỡng Nguyệt đang ngồi một góc nói chuyện một mình liền không khỏi rùng mình ớn lạnh. Bọn họ thật sự không dám lại gần bà ta. Sợ rằng sẽ bị lây bệnh điên mất.

- Liệu có phải...bà ta đang nhắc đến Triều Thái Thái không?

Một cung nữ nhỏ giọng lên tiếng.

- Ta làm sao mà biết được...nhưng mà nghe nói ông ta chết vì bà ta. Kể ra cũng thật đáng thương..

- Các người nói gì? Là ai chết? Ai chết vì ta?

Bất chợt Lưỡng Nguyệt ghé sát khuôn mặt hai cung nữ mà hỏi. Khiến cho hai nàng không khỏi giật thót lùi lại đằng sau.

- Mau trả lời ta! Các người nói ai...ai là Triều Thái Thái là ai hả?

Lưỡng Nguyệt như tìm được cái phao cứu sinh mà bám lấy hai nàng khiến hai cung nữ kia không nhin được mà nhăn mặt sợ hãi chạy ra ngoài.

Bà ta...bà ta như muốn ăn tươi nuốt sống họ vậy!

**RẦM! RẦM! RẦM!!**

- Mau mở cửa ra! Các người mau mở cửa ra! Là ai hả...ai là Triều Thái Thái, là ai hả???

Lưỡng Nguyệt không ngừng đập cửa ầm ầm để tìm ra đáp án. Nhưng tiếc thay hai người kia đã đi xa từ lâu rồi.

Bà ta vô lực ngồi gục dưới đất, ôm lấy hai chân mình. Miệng không ngừng lặp đi lặp lại cái tên Triều Thái Thái...

- Đau quá...ĐAU QUÁ!!

Bà ta ôm đầu hét lớn, đầu bà ta đau quá. Nhiều hình ảnh xẹt ngang khiến bà ta không khỏi sợ hãi. Sao vậy...mấy hình ảnh này là gì vậy...tại sao...tại sao lại xuất hiện trong đầu bà ta? Triều Thái Thái...Triều Thái Thái rốt cuộc là ai? Là ai...rốt cuộc kẻ đó là ai...

- ÁAAAAAAAAAAAA!!!!!!

.....

- A Nguyệt....A Nguyệt làm sao vậy?

- Tránh ra! Đừng có động đến ta! Tên vô dụng như ngươi...đừng có động cái bàn tay đó vào ta!

- Thật sự phải làm đến mức đó sao? Thằng bé vốn là hài tử của ngươi mà...

- CÂM MIỆNG! TÊN KHỔN KIẾP NHƯ NGƯỜI TỪ LÚC NÀO MÀ CÓ QUYỀN PHÁN XÉT TA! CÚT! CÚT CHO TA!

- Đây là thuốc rất tốt cho vết sẹo của ngươi..

- Không thể...nhìn về phía ta một chút hay sao?

- A Nguyệt...ta thật sự...thật sự rất yêu ngươi..

- Hộc...hộc...

Lưỡng Nguyệt một lần nữa bật dậy khỏi giường. Cả gương mặt lấm lem mồ hôi nhễ nhại. Chân thật quá....những lời nói đó sao lại chân thật đến vậy...

Người đàn ông đó...là Triều Thái Thái sao?

Ông ta...ông ta chết vì bà ta...trên người có máu...nhiều máu lắm...

Lưỡng Nguyệt loạng choạng rời giường. Bà ta như vô hồn mà mở cửa phòng rời đi. Những binh lính phụ trách canh chừng bà ta vốn đang chuẩn bị chấp hành nhưng không ngờ lại đến trễ một bước...

.....

Lưỡng Nguyệt thất thần đi một cách vô định. Tầm mắt bà ta mù mịt, trong đầu chỉ nhớ đến hình ảnh của người đàn ông mà bà ta cho là Triều Thái Thái..

Bà ta cứ đi, cứ đi những bước đi loạng choạng không theo khuôn mẫu. Có mấy lần bị vấp té lại gượng gạo ngồi dậy.

Lưỡng Nguyệt không biết bản thân đi đâu, chỉ biết đi thẳng một đường trước mặt mà không hay rằng đằng trước là một vực thẳm sâu không đáy.

"A Nguyệt..."

Trong tiếng gió...bà ta nghe thấy ai đó gọi tên bà ta....thật dịu dàng, dịu dàng đến mức khiến hốc mắt bà ta đỏ ửng..

Lưỡng Nguyệt lúc này tâm trí đã gần như kiệt quệ. Bà ta nhìn một mảnh đen tối trước mặt. Cái vực sâu này cứ như đang vẫy tay đón chào bà ta.

Phút chốc, bà ta nhìn thấy người đàn ông đó đang mỉm cười với mình...một lần nữa dịu dàng gọi bà ta là A Nguyệt...

- Thái Thái...

Vù!

Một cơn gió thổi qua, Lưỡng Nguyệt gieo mình xuống vực thẳm không đáy. Kết thúc chuỗi ngày thù hận, đau thương tự bà ta xây dựng...



## Chương 92: NT4: Lang Kiêu x An Lâm

Lang Kiêu thẫn thờ nhìn ra ngoài ô cửa. Gã...lại nằm mơ nữa rồi.

Lại là giấc mơ đó...một cơn ác mộng đeo bám không ngừng...một cơn ác mộng cho thấy bản thân vô dụng yếu đuối không bảo vệ được phụ mẫu của mình.

Gã nhàn nhạt nâng tay của chính mình lên. Nhưng nó lại tựa như vô lực mà rơi xuống. Đây là báo ứng của gã chăng? Mà cũng phải thôi...là gã tự tìm mà...

Lang Kiêu thừa biết trong thức ăn của chính mình lúc yến tiệc có tâm độc nhưng gã vẫn không chần chừ mà ăn vào. Bởi lẽ gã biết...gã phải đền tội cho những gì bản thân đã làm. Chỉ là không ngờ vẫn có thể vớt lại cái mạng này...nói ra cũng phải đa tạ Triều Thái Phong một tiếng..

Hiện tại cơ thể gã vẫn còn suy yếu. Ngày nào cũng phải uống thuốc đều đặn. Có nhiều lúc gã nghĩ...chết đi có phải tốt hơn không? Ít ra bản thân sẽ không phải gánh nặng bám víu vào bất kỳ ai cả.

Nhưng mà...gã lại luyện tiếu...luyện tiếu một người..

Khẽ đưa mắt sang bên cạnh liền thấy An Lâm đang ngồi gục trên giường. Khóe mắt gã bỗng có chút cay cay.

Tiểu tử ngốc này có vì vẫn còn bên cạnh gã chứ? Không phải nên cảm hận gã hay sao?

Là cậu thiên chân hay là vì ngu ngốc?

Gã không biết...cũng không muốn nghĩ quá nhiều..

Gã còn nhớ khoảng thời gian lúc đầu thuốc đang được kiểm hãm. Gã như phát điên mà trút giận vào mọi thứ...trong đó có cả cậu...

Gã khi ấy tự cho là chính mình vô dụng...luôn lãnh mặt muốn cậu rời đi. Sợ bản thân sẽ là kẻ cản trở cuộc đời của cậu..

Mà khi đó An Lâm lại không nói gì chỉ dịu dàng bâng lẩy chén thuốc đưa cho gã mặc cho gã phát rống hung tợn. Khi ấy gã tự hỏi...có gì cậu phải làm như thế? Cậu còn tương lai dài phía trước, cần gì đểm xía một con ma bệnh như gã?

Nhưng An Lâm không để tâm những thứ gã nói. Cậu vẫn luôn bên cạnh, chăm lo và săn sóc cho gã như một thói quen không thể nào bỏ được..

- Ngốc...

Lang Kiêu mấp máy môi khẽ nói. Trên đời này sao lại có kẻ ngốc như An Lâm chứ? Đáng ra phải căm hận gã mới phải...sao lại ngốc như thế?

- Ừm..

An Lâm khẽ cự quậy, bàn tay nhỏ khẽ dụi dụi một bên mắt. Nhờ có ánh trăng chiếu vào mà trông cậu như được bao bọc bởi một màn sương đêm lấp lánh. Trông thuần khiết, mỏng manh và tinh xảo..

- Người không ngủ được sao?

An Lâm thấy hai mắt gã đang nhìn mình liền khẽ lên tiếng hỏi. Là khó chịu ở chỗ nào ư?

- Sao lại đối tốt với ta...

Lang Kiêu nghẹn họng lên tiếng. Sao lại...đối tốt với gã...

- Người lại suy nghĩ gì rồi đúng không?

An Lâm cười nhẹ một cái. Thật là...gã từ lúc trứng độc cho đến giờ tính tình cứ y như tiểu hài tử vậy...

- Ta giờ đây không khác gì một gánh nặng, người đáng lẽ...

Chưa để gã nói xong cậu đã khẽ đặt lên trán gã một nụ hôn nhẹ. Ánh mắt cong lên mang ý cười dịu dàng.

- Gánh nặng gì chứ? Có là gánh nặng cũng là gánh nặng của ta mà! Ta không chê thì người cần gì sợ chứ?

- Nhưng ta...

- Lang Kiêu...thật sự ta đã từng hận người đấy..

An Lâm khẽ nhìn ra ô cửa. Giọng nói đều đều không biết đang suy nghĩ điều gì. Mà lời đó của cậu khiến gã không khỏi mím chặt môi lại. Đúng rồi...phải vậy mới đúng..

- Nhưng mà...ta lại yêu người...nói xem có phải rất mâu thuẫn hay không?

- A Lâm...

- Khụ, hơi sến thì phải!

Cậu gãi gãi má. Sau đó nói tiếp.

- Quá khứ đã qua rồi, ta cũng không nghĩ sẽ mãi bám víu vào nó. Cuộc đời mà phải sống cho tương lai sau này chứ?

- Nhưng mà....ta sẽ làm khổ người..

Ta hiện tại là kẻ vô dụng. Độc trong cơ thể không biết khi nào mới trị khỏi hoàn toàn. Ở cạnh ta người sẽ phải đau khổ...

- Thì sao chứ? Là ta quyết cơ mà! Không lẽ người chê ta sao?

- Không..ta...

- Phì, được rồi đừng nghĩ nhiều nữa!

An Lâm khẽ nắm lấy bàn tay của gã. Trao cho gã hơi ấm mà gã luôn mong cầu.

- Ta sẽ luôn bên cạnh ngươi, dù có thế nào cũng sẽ không buông bỏ bởi lẽ ta yêu ngươi Lang Kiêu...ngươi hiểu không?

An Lâm nhu tình nhìn gã nói. Dẫu cho căn phòng đang tối đen chỉ có chút ánh sáng nhưng gã vẫn biết ánh mắt của An Lâm đang dụ dằng cỡ nào yêu chiều cỡ nào..

Phút chốc, nước mắt liền không kiềm được mà rơi xuống. Trong chuỗi này hắc ám của chính mình, cậu là ánh sáng duy nhất mà gã kiếm tìm được. Vì thế gã tham luyến...không muốn buông bỏ cậu.

- Sau này...ngươi có hối hận cũng không được đâu..

Gã xoay đầu che đi tầm mắt ướt đẫm.

- Ân, cả đời không hối!

Nói xong liền khẽ đi lên giường nằm xuống cạnh gã. Đưa cánh tay bé nhỏ choàng qua người gã, truyền cho gã hơi ấm dụ dằng.

- Mấy bữa nay không được ngủ cùng ngươi ta không quen xíu nào!

Nói xong, liền dụi dụi vào người gã để tìm kiếm hơi ấm quen thuộc. Mấy bữa nay cậu luôn túc trực bên giường chăm sóc gã nhưng mà không có ngủ chung giường vì biết gã nhất định sẽ không đáp ứng. Nhưng bây giờ mọi thứ đã xong rồi. Tình cảm từ đáy lòng cũng nói ra rồi. Gã không được vô trách nhiệm như vậy đâu!

Lang Kiêu khẽ xoay mặt liền nhìn thấy cậu cười đến hồn nhiên.

Cổ họng không nhin được mà nói.

- Nhất định...nhất định sẽ trân trọng ngươi..

- Ân, ta tin ngươi!

Nói xong cả hai liền chìm vào giấc ngủ. Và lần này, gã không còn mơ thấy ác mộng nữa....

.....

Mấy ngày sau đó, tiến độ phục hồi của Lang Kiêu rất nhanh chóng có tiến triển. Cũng phải nói thái y trong cung làm việc mau lẹ cũng như tâm tình gã biến chuyển tốt nên mới có thể thuận lợi như vậy.

Và sau những mệt nhọc. Cuối cùng Lang Kiêu đã hoàn toàn khỏe mạnh trở lại. Hiện tại gã đang ôm lấy mỹ nhân nhi của mình trong lòng nhìn cậu chuẩn bị quà cưới cho hoàng thượng và bằng hữu của gã.

- Đợi sau khi uống rượu mừng xong xuôi, đến lượt ta với ngươi được không?

Gã hôn nhẹ lên cái mái phúng phính. Bàn tay không nhin được mà đan vào năm ngón tay của cậu. Mà An Lâm cũng rất hưởng thụ với sự cứng chiều này. Cậu vô lực dựa vào người gã, cảm nhận hương vị ấm áp thuộc về riêng mình.

- Ân, đều nghe theo...phu quân vậy!

Cậu cười cười, trong lòng là một cổ xuân ấm áp.

- Ân, thê tử!

Gã cười nhẹ rồi hôn lên phiến tóc đen dài.

Không ngại mưa to, không ngại giông bão. Thiên trường địa cửu vĩnh viễn không chia lìa...

## Chương 93: NT5: Nguyện cùng người trăm năm không rời (1)

Không biết có trở về kịp không nữa?

Vĩnh Thái Phi cau mày nhìn sắc trời. Mấy nay cứ mưa không ngừng làm cậu ta muốn trở về cung sớm sớm một chút cũng không được. Càng nghĩ càng thấy lo mà. Không biết hôn lễ đã chuẩn bị chưa. Lỡ không kịp uống rượu mừng thì sao.

Thây thê tử nhà mình không ngừng nhìn sắc trời lấm bầm. Lạc Phù Nghiêm ngốc lảng một hồi sau đó dịu giọng nói.

- Yên tâm đi nhất định là kịp mà! Và lại nếu họ đã chuẩn bị hôn lễ thì nhất định sẽ rằm rộ cho mà coi!

Dù sao với tính cách của Triều Thái Phong lẫn Cao Thừa An nhất định sẽ không che giấu chuyện đại hôn của mình.

- Nói cũng đúng...nhưng mà cứ mưa như vậy thì sao mà về chứ?

Vĩnh Thái Phi gật đầu rồi lại lắc đầu. Không lẽ chờ đến lúc cưới xong cậu ta mới có thể trở về hoàng cung sao??? Không muốn đâu, còn phải tận mắt nhìn bằng hữu tốt của mình mặt hỷ phục nữa!

Vì cái suy nghĩ đó mà cả ngày Vĩnh Thái Phi không ngừng cầu trời khẩn phật cho sớm sớm hết mưa. Đến nỗi phu quân bên cạnh cũng cảm thấy cạn lời.

.....

- Có mệt không?

Triều Thái Phong khẽ ôm lấy từ đằng sau của Cao Thừa An. Sau đó đặt lên gáy y một nụ hôn nhẹ nhàng. Cả ngày thượng triều chắc hẳn y rất mệt mỏi. Chưa kể còn về chuyện hôn sự của họ nhất định sẽ bị bàn tán ra vào.

- Không có! Vẫn còn ổn lắm!

Cao Thừa An cười cười sau đó xoay mặt hôn hẳn một cái. Sắp đến bọn họ đã chính thức trở thành phu thê. Mới nghĩ đến thôi mọi phiền muộn đều bị tan đi mất.

- Không cần giấu ta đâu! Có phải đám người đó lại gây phiền phức hay không?

Triều Thái Phong rũ giọng hỏi. Y vốn là hoàng đế nhưng bây giờ lại đòi cưới một nam nhân làm hậu. Thử hỏi xem quyền thần sẽ phản ánh ra sao? Không ngăn cản, kêu ca thì mới là chuyện lạ.

- Cũng không có gì....mà dù vậy cũng đâu sao! Ta vốn đã nhận định người rồi mà?

- Khổ cho người rồi An An...

Thấy Triều Thái Phong y như trẻ con bám dính lấy mình y không khỏi có chút buồn cười. Đã bao tuổi rồi mà vẫn y như hài tử vậy chứ? Mà thật ra vậy cũng tốt...đỡ hơn hẳn luôn rầu rĩ, ủ rũ và buồn bã là được rồi.

- Mau ngủ thôi, thức khuya không tốt cho sức khỏe!

Triều Thái Phong bế thốc y lên sau đó nhẹ nhàng đặt lên giường. Kế đó trao cho y một nụ hôn nóng bỏng.

- Ưm...A Phong..

- Ngoan!

Hắn hôn nhẹ lên cái trán nhỏ. Sau đó thoăn thoắt thoát lấy y phục của cả hai.

Tiếp đó là gieo lên cơ thể ngọc ngà những dấu ấn riêng biệt của chính mình. Để lại sự khoái cảm cực độ cho người thương đang ngự trị dưới thân.

Một đêm mây mưa lại bắt đầu diễn ra. Xem ra hoàng đế bệ hạ ngày mai không thể thượng triều đâu~

.....

Sáng hôm sau...

Cao Thừa An gượng người ngồi dậy. Ấy dà, eo của y đau quá đi mất!

Khẽ liếc mắt sang nam tử bên cạnh. Y cười nhẹ rồi đặt lên môi hắn một nụ hôn khẽ. Ấy vậy mà vừa mới chạm môi người kia đã mở mắt còn khẽ liếm môi y một cái.

- Tỉnh rồi sao?

Y mỉm cười nhìn hắn. Cả hai đã đi đến quan hệ này rồi thì còn cái gì mà ngại ngùng e thẹn chứ.

- Không ngủ thêm sao?

Triều Thái Phong lười biếng cất lời. Sau đó vòng tay ôm lấy cái eo mảnh khảnh. Hừm...phải vỗ béo y cho ra thêm tí thịt mới được.

- Dù sao hôm nay cũng không cần thượng triều, mau ngủ thêm đi! Máy ngày này người đã đủ mệt!

Triều Thái Phong khẽ xoa xoa lấy cái bụng nhỏ. Giọng điệu cứng chiều đầy sự trân trọng yêu thương nói với y.

- Ân, cũng đúng! Vậy thì ngủ thêm một lát..



Y gật gật đầu, sau đó khẽ nhích người muốn nằm xuống ấy vậy mà bên dưới lại đau muốn điếng người khiến y không khỏi nhăn mày.

- Sao vậy? Hôm qua có phải hơi quá rồi không?

Triều Thái Phong nhận thấy biểu cảm của y liền phát hoảng một cái. Là hôm qua hẳn không biết kiểm chế mà!

Thấy hẳn lo lắng cho mình y như tiểu hài tử, Cao Thừa An đau đớn gì cũng gần như biến mất. Y chạm nhẹ lên mặt hẳn sau đó yêu chiều nói.

- Ta là vua đó, sao có thể yếu đuối như vậy? Được rồi, chúng ta mau ngủ thôi!

Nói xong liền cố gắng nằm xuống rồi ôm lấy hẳn. Mà Triều Thái Phong cũng không buông tay ra khỏi eo y, chỉ là lực đạo giảm nhẹ một chút.

Một buổi sáng thanh bình là vậy đối với y và hẳn chứ còn bên đám các quan thần thì lại một phen náo loạn.

- Hừ! Hoàng thượng rõ ràng là bị mê hoặc mà!

Một vị quan lớn tuổi cau mày nói. Ông ta là người cổ hủ vì thế đối với chuyện luyến ái nam nam liền không khỏi sinh ra dị nghị.

- Phải đó! Đường đường là vua của một nước lại dám tuyên bố thiên hạ chỉ thích nam nhân. Thậm chí là lập luôn nam hậu, quả là hoang đường mà!

Một người khác lên tiếng ủng hộ.

- Thứ cho ta nói thẳng, các vị quá là cổ hủ đi!

Châu An một bên nhíu mày lên tiếng. Mỗi khi đi với đám quan thần này thì lại nói về chủ đề của hẳn và y. Chắc, đúng là rãnh rỗi không

có gì làm. Nếu không phải có việc, thì Châu An hẳn đã trở về bên cạnh thê tử và hài nhi rồi. Đâu ra ở đây buồn dựa với đám quan thần đó.

## **Chương 94: NT5: Nguyệt cùng người trăm năm không rời (END)**

Châu đại nhân nói vậy không đúng! Phong tục trước nay vốn là vậy...hoàng thượng làm như thế chỉ e là khiến các tiên đế nổi giận!

Một vị quan vượt nhẹ chòm râu có phần trắng xóa của mình nói. Dù có ra làm sao, đại đa số các quan thần này đều không có suy nghĩ cải tiến.

- Tình yêu vốn là tình yêu thôi, hoàng thượng vốn cũng chỉ là một con người có tham sân si bình thường. Ngài ấy đã cố gắng rất nhiều mới lấy lại được giang sơn và khiến nó trở nên thái bình như thế, không lẽ bây giờ đến cả chuyện chung thân đại sự cũng không được quyền quyết định?

Châu An cau mày lên tiếng. Ngữ khí lãnh đạm không tỏ vẻ hay khinh thường bất kỳ ai.

- Châu đại nhân nói cũng không sai! Và lại với cách làm việc của hoàng thượng dù mọi người có kịch liệt phản đối thì cũng không có gì! Chưa kể, Triều tướng quân vốn là một nhân tài giỏi giang. Họ cũng không có làm gì trái với luân thường!

Vị quan vẻ mặt nghiêm nghị bỗng lên tiếng khiến mọi người có chút bất ngờ. Kẻ này vốn lãnh đạm ít nói. Không ngờ thế mà lại nói giúp cho y và hắn.

Mà đám quan thần dù không muốn chấp nhận cũng đành phải gật đầu cho qua. Ai bảo, bọn họ là thần tử cơ chứ?

Cứ thế, cuộc hội thoại sớm ban mai của các quan lại trong triều trôi qua một cách tẻ nhạt...

.....

Ngày diễn ra hôn lễ của y và hấn..

- Hoàng thượng người thật sự rất đẹp nha!

An Lâm nhìn y vui vẻ nói. Hoàng thượng của cậu quả là tài sắc vẹn toàn khiến người ta không khỏi ngưỡng mộ.

- Người dẻo miệng quá rồi!

Cao Thừa An ho nhẹ. Trong lòng có chút hồi hộp lạ thường. Chút nữa thôi y và hấn sẽ nên duyên vợ chồng. Cả hai người sẽ liên kết thành một, vĩnh viễn không xa rời.

Mới nghĩ đến đó, hai má liền không nhịn được mà ửng đỏ.

Thấy nét mặt ửng hồng của y. An Lâm khẽ cười nhẹ một cái. Hoàng thượng nhìn vậy thôi chứ rất dễ đỏ mặt nha. Nhất là mấy cái gì liên quan đến Triều tướng quân ấy.

- Mà nè, vậy còn người khi nào mới cho ta uống rượu mừng đây?

Cao Thừa An đột nhiên lên tiếng hỏi khiến An Lâm cả mặt mày dửng như muốn bốc khói tới nơi.

- Cái...cái này...

Da mặt cậu vốn mỏng nên bị hỏi bất ngờ như vậy liền không khỏi ngượng nghịu.

- Sao vậy? Hấn không muốn cưới người sao?

Thấy cậu im lặng y còn tưởng cậu bị khi dễ liền tức giận lên tiếng. Lý nào là vậy? An Lâm vốn là người rất tốt nha, còn chấp nhận không

quản cực nhọc chăm sóc lo lắng cho Lang Kiền. Lý nào mà gã không chịu cưới cậu chứ?

- Không phải đâu ạ! Thật ra...thật ra thì...

Đầu của cậu cứ như đang bóc khói mà kể lại sự tình cho y nghe. Mấy hôm trước Lang Kiền đã bảo với cậu rằng sau đại hỷ của hắn và y thì lúc đó sẽ tới phiên bọn họ. Do đó An Lâm mới không nhịn được mà ngại đỏ mặt.

- Ồ, hóa ra là vậy! Chúc mừng nha, A Lâm~

- Hoang...hoang thượng đưng trên chộc nô tài mà..

Cậu áp úng lên tiếng. Xấu...xấu hổ quá đi!

Cứ thế hai người trong phòng trò chuyện qua lại hết sức vui vẻ. Mà đáng ra là hơn hai người mới phải. Chỉ là những bằng hữu kia vẫn còn đang trên đường tới nên không thể hòa cùng không khí nhộn nhịp này.

Bên phía y là vui vẻ như vậy còn bên phía hắn thì lại khá trầm lặng.

- Thân thể ngươi xem ra rất tốt?

Triều Thái Phong nâng mắt nhìn nam tử trước mặt mình. Vẫn là một bộ bình thân như cũ chỉ là trong mắt không còn ẩn chứa sự giả tạo trước đó.

- Ân, nói ra thì...cũng phải cảm tạ ngươi!

Lang Kiền nhàn nhạt mở miệng. Giờ khắc này gã đã cảm thấy thật sự mãn nguyện rồi. Được ở cạnh A Lâm của gã, chỉ cần như vậy thôi, nhân sinh đã cảm thấy viên mãn.

- Ta cũng rất mong chờ rượu mừng của ngươi!

Triều Thái Phong nhàn nhạt nói. Dù thế nào, hẳn cũng mong gã sẽ có cuộc sống tốt. Dẫu sao họ cũng là bằng hữu cơ mà.

- Được, nhất định không thiếu phần!

.....

- Ấy da, tân lang tân, nương đến rồi nha!

Cuối cùng giờ diễn ra nghi lễ cũng đã đến. Vừa mới bước vào nơi tổ chức hôn lễ Triều Thái Phong và Cao Thừa An đã bắt gặp những gương mặt quen thuộc.

- Mọi người...

Hắn và y đồng loạt mỉm cười nhìn những người trước mặt. Có cả Lâm gia, phu phu nhà họ Lạc, hai tỷ đệ họ Kỳ, Đường Như Ngọc, An Lâm Lang Kiều và ba người nhà Châu An.

- Nhất định phải hạnh phúc đó!

Vĩnh Thái Phi nhìn y cười nói, bàn tay thì đang đan xen với phu quân Lạc Phù Nghiêm nhà mình.

Lâm gia gia nhìn cảnh tượng hai người mặc hỷ phục liền không khỏi đỏ mắt. Ông biết, hai bộ y phục này là do A Luân tự tay may. Trên đó có khắc tên Triều Thái Nam và A Luân.

Nhìn hai người lúc này ông như thấy lại hai bằng hữu quá cố. Một đám cưới nhưng có tận hai đôi uyên ương nên giai ngẫu.

Kế đó, buổi lễ diễn ra trong sự chúc mừng của mọi người. Một số quan lại tuy có chút không hài lòng nhưng vẫn im lặng không phàn nàn lên tiếng.

- Hai người đẹp quá đi!! Sơn ca ca, sau này chúng ta cũng vậy nha!!

A Nhĩ vui vẻ reo lên. Sau đó còn vỗ tay nồng nhiệt nữa. Lâm A Hương cùng tình lang của mình bật cười. Sau đó nhéo nhẹ mũi của tiểu đệ.

- Đệ đó, suốt ngày cứ kiếm có dụ dỗ A Sơn!

- Phải đó, phải đó tỷ tỷ ta còn chưa cho phép đâu!

- Xì, Sơn ca ca chấp nhận là được rồi!

Mà chính chủ A Sơn lại ngượng ngùng im lặng không lên tiếng.

- Nhất bá thiên địa!

Một bá đất trời, uyên ương liền cánh..

- Nhị bá cao đường!

Hai bá cha mẹ, sát cánh một đời..

- Phu thê giao bá!

Phu phu giao bá, cả đời chẳng thay..

- Lễ thành! Trăm năm hạnh phúc!

Triều Thái Phong cùng Cao Thừa An đối diện với nhau. Trong mắt chỉ vờn vợn duy độc hình bóng của đối phương. Kế đó, Triều Thái Phong liền nghiêng người. Trao cho y một nụ hôn nồng ấm. Nụ hôn đó cũng như lời minh chứng cho tình yêu của họ. Một tình yêu không toan, không tính, không danh, không cầu. Chỉ đơn giản là yêu nhau, cùng nhau ngàn đời không chia cách.

- Ta yêu ngươi, An An!

Hắn cười khẽ, ánh mắt nhu tình như nước. Y mỉm cười, ngọt ngào mà nhẹ đáp.

- Ân, ta cũng vậy A Phong!

Một lần gặp gỡ, một lần tương tư. Qua bao thăng trầm khổ ái chỉ muốn cùng người nên duyên tình trọn vẹn.

Cả đời này hấn sẽ không phụ y và y càng sẽ không từ bỏ hấn.

Nguyệt lão se tơ duyên kết tóc, nhân duyên số mệnh vốn an bày.

Đau thương mất mát gì đó tất cả đều tan thành ảo ảnh. Sau này thứ vốn dĩ còn lại chỉ đơn giản là yêu thương chân thành..

Một đời trầm luân, sa vào mê ái. Một đời mong cầu, trọn vẹn chẳng phôi phai....

A Phong và tiểu An cả đời này nhất định vĩnh viễn cũng sẽ không xa rời!



## Chương 95: NT6: Trông lang quân từ nhỏ

Sơn ca ca, mau chơi với đệ đi!

- Sơn ca ca, đệ muốn ăn kẹo hồ lô!

- Sơn ca ca, đệ sợ tối, huynh ngủ với đệ nhaa!

- Hức..Sơn ca ca, A Hương tỷ mắng đệ huhu...A Hương tỷ không thương đệ!

- Sơn ca ca...

- Sơn ca ca..

- Sơn ca ca...

"....."

Ngày nào cũng vậy, ở Lâm gia lúc nào cũng nghe được tiếng gọi của A Nhĩ. Phải nói là từ lúc thằng bé nói muốn cưới A Sơn thì y như rằng bám dính lấy A Sơn không khác gì một miếng kẹo dính.

Từ sáng đến tối miễn là thấy A Sơn rảnh rỗi một chút liền không ngần ngại mà lon ton như một cái đuôi nhỏ theo sau. Điều này khiến cho Lâm A Hương cùng Lâm gia gia cũng phải nghếch mặt với tiểu tử nhà mình.

Và hôm nay cũng không ngoại lệ. A Sơn và A Nhĩ sớm đã đi ra ngoài bờ sông dạo chơi. Còn Kỳ Diệp và Đường Như Ngọc thì đi ngao du mấy bữa nay. Cũng nhờ vậy mà A Nhĩ mới có cơ hội bám dính lấy A Sơn.

- Thật là, thằng nhóc kia lại làm phiền tiểu Sơn nữa rồi...

Lâm gia gia nâng tách trà lên miệng sau đó khẽ thở dài một tiếng. Tiểu tử này chỉ được cái giỏi làm nũng. Mà cũng phải nói A Sơn dễ tính. Nếu là người khác có khi đã bị mắng cho té tác rồi!

- Quả thật, A Nhĩ rất thích A Sơn, hai đứa nhìn cũng đáng yêu lắm chứ!

Lâm.A Hương nhoèn miệng cười nhẹ. Phu quân của nàng đã đi làm cho nên hiện tại chỉ còn có hai ông cháu.

- Ấy.... thật là hết nói nổi..

- Sơn ca ca, về nhà rồi bỏ đệ xuống đi!

Vừa nhắc tào tháo liền thấy tào tháo trở về.

Hai ông cháu họ Lâm đưa mắt nhìn thì thấy A Sơn đang cõng A Nhĩ trên lưng mình.

- Rồi rồi, đệ ngoan đi! Để huynh đi lấy đá chuôm cho!

A Sơn khẽ đặt A Nhĩ lên ghế sau đó cúi đầu chào Lâm gia gia cùng A Hương tỷ. Tiếp đó liền đi vào nhà bếp lấy đồ.

Còn tiểu A Nhĩ được đặt xuống ghế liền chậm rãi mở kẹo ra ăn. Hai chân đung đưa qua lại. Mà cái chân trái lại có một vết đỏ sưng lên rõ to.

- Cái thằng nhóc này đệ đừng có đung nữa!

Lâm A Hương nhìn thấy liền quát khẽ. Thật là, đã sưng như vậy mà còn hồn nhiên như không có gì. Mà tiểu tử này nghịch cỡ nào để bị như vậy chứ? Đúng là không còn cách nào để nói!

- Hì hì, không sao đâu ạ! Không có chảy máu đâu!

A Nhĩ vui vẻ hồn nhiên nói.

Lúc này A Sơn từ trong nhà bếp đi ra. Trên tay là một cái khăn trong đó thì gói lấy một cục đá lạnh vừa phải.

- Ngoan, để ta chuôm cho đệ!

A Sơn dịu dàng nói. Sau đó cầm lấy cái chân của tiểu tử trước mặt rồi nhẹ nhàng chuôm đá. Hành động này thật sự rất ôn nhu nha khiến cho tiểu A Nhĩ không thể rời mắt khỏi mà!

- Sơn ca ca đúng là ôn nhu quá đi, sau này có thể nào đệ cũng sẽ cưới huynh!

A Nhĩ chắc nịch nói. Nhưng mà với cái gương mặt nhóc tí đó thì chỉ khiến người ta trêu chọc thôi. Do đó A Sơn cũng không nghĩ nhiều chỉ cười cười cho qua chuyện.

Mà Lâm A Hương cùng Lâm gia gia thì y như hai cái bóng đèn. Hai người nhìn nhau một cái sau đó không nhịn được mà thở dài. Ài da, tiểu tử trong nhà lại bắt đầu dụ dỗ người ta, bây giờ biết phải làm sao đây??

Cứ thế A Sơn cùng A Nhĩ như hình với bóng từ năm này qua năm khác. Ngặt nỗi A Nhĩ mỗi lần tức giận hay rầu rĩ gì đó cũng chỉ có mình A Sơn mới có thể dỗ dành. Người tỷ tỷ như Lâm A Hương nhìn thấy cũng không khỏi chảy dài hắc tuyến.

Thằng nhóc phản phúc!

Rồi dần dần, trong lòng A Sơn cứ như chớm nở một thứ gì đó. Khi nhìn thấy A Nhĩ đều sẽ không ngăn được bản thân đỏ mặt. Mà nói thì cũng đúng thôi, A Nhĩ càng lớn lại càng có nét nam tính trưởng thành. Cơ thể cân đối cùng gương mặt góc cạnh nhưng không che đi phần ôn nhu vốn có. Thật sự là khiến người khác động lòng. Mà điều đáng nói ở đây là cậu nhóc lùn tịt năm nào bây giờ lại cao hơn cả A

Sơn một cái đầu. Nhiều lúc A sơn nghĩ, có phải hồi đó không nghe lời tử tử uống nhiều sữa nên mới như vậy không?

- Sơn ca ca, huynh đang nghĩ gì vậy?

A Nhĩ ló đầu nhìn người trước mặt đang thờ thẩn. Dạo này Sơn ca ca kỳ lắm nha! Cứ hay thất thần ngồi một chỗ nhìn trời, nhìn mây.

- À không...không có gì! Mà thằng nhóc như đệ không phải đi chơi rồi sao?

A Sơn cười nhẹ cho qua chuyện. Y bây giờ trông khá là mảnh khảnh. Cơ thể không quá mũm mĩm hay gầy gò mà nó khá là trung bình tương ứng. Gương mặt thì không quá hoàn mỹ hay xuất chúng gì. Nhưng ít ra lại có nét mỏng manh khiến người ta không khỏi muốn che chở.

- Đệ không muốn đâu, bọn họ phiền lắm...

A Nhĩ gác tay lên đầu nói. Máy cô nương đó cứ làm phiền cậu. Thật sự rất phiền!

- Sao vậy? Có bằng hữu thì phải vui chứ?

- Xì, họ lúc nào cũng hỏi đệ mấy chuyện tình cảm! Sau đó còn có người quá đáng mà nói rằng là ý trung nhân của đệ. Thật sự là rãnh quá không có gì làm..

A Sơn một bên nghe tiểu tử than vãn liền không khỏi trầm mặc. A Sơn quả thật được rất nhiều người ưa thích, chưa kể còn là bảo bối được hoàng thượng và nam hậu cưng chiều..còn y thì...

Nhìn lại chính chính mình bình thường đến cực điểm. A Sơn không khỏi có chút nhói lòng. Khoảng cách vốn xa như vậy...

- Vậy...đệ có thích ai không?

Cũng không biết sao A Sơn lại đột ngột hỏi. Chắc là y thất thần đến điên đi.

- Đương nhiên là có rồi!

A Nhĩ chắc nịch nói. Ngữ điệu còn nghe được phần ôn nhu.

- Vậy sao...chúc mừng đệ..

Cũng không hiểu vì lý do gì trong lòng cảm thấy có chút nhói. Y thật sự...hình như thương tiểu tử này rồi..

Nghe thấy ngữ điệu có phần ảm đạm. A Nhĩ xoay mặt nhìn y thì liền bắt gặp sắc mặt có chút buồn bã.

Không nghĩ gì nhiều, A Nhĩ liền chồm người hôn nhẹ lên môi của A Sơn khiến y cả người như đông cứng lại.

- Đ...Đệ...đệ..làm gì vậy???

A Sơn quẫn bách cúi mắt, thật...thật là...đầu y muốn bốc khói đến nơi rồi!!!

- Đệ hôn ý trung nhân của mình thôi mà!

A Nhĩ rất không có liêm sỉ mà nói.

- Đệ...đệ...

Bị tỏ tình bất ngờ. Mặt của A sơn liền càng đỏ hơn bao giờ hết.

- Sơn ca ca, không phải từ nhỏ đệ đã nói rồi sao? Đệ muốn cưới huynh, nhất định đệ sẽ giữ lời!

A Nhĩ nhìn y kiên quyết nói khiến trái tim A sơn không khỏi lệch nhịp. Tiểu...tiểu tử ngốc này...

- Nhưng đệ ưu tú như vậy, còn ta...

Chụt!

Chưa để y nói xong, A Sơn đã hôn chụt lên môi y một cái. Sau đó ánh mắt nhu tình như nước mà nói.

- Không cho huynh xem nhẹ chính mình, đối với A Nhĩ, huynh là tốt tốt nhất trên đời!

- Tiểu tử này...thật..thật là...

A Sơn lấp bắp nhằm che đi sự ngỡ ngàng. Thật sự quá bất ngờ mà...

- Gả cho đệ nha!

Bất chợt, A Nhĩ nâng cằm y lên. Sau đó giọng nói như muôn vàn cám dỗ. Mà A Sơn lại như trầm mê vào sự dịu dàng đó. Sự dịu dàng của người y yêu.

- Ân..

- Thật?

- Ân..

Nghe được câu trả lời, A Nhĩ liền nhoẻn miệng cười, sau đó ghé sát tai y thì thầm.

- Gọi tướng công đi nào~

- Đệ...đệ đừng có quậy...

- Mau lên nha~

Khẽ liếm nhẹ vào tai y một cái khiến A Sơn rùng mình mà mấp má môi.

- Tướn...tướng...cồg...

- Ân, thê tử!

Dứt lời liền cúi xuống chiếm lấy môi hồng.

Vậy là hành trình chinh phục mỹ nhân của A Sơn cuối cùng cũng đã được đền đáp. A Nhĩ sau bao nhiêu năm vun đắp cuối cùng cũng đã gặt được trái ngọt. Một tình yêu đơm hoa từ nhỏ, một cuộc tình kết tóc nối dây tơ hồng.

Sau này có thể nào đi chǎng nữa, A Nhĩ cũng sẽ luôn bên cạnh chăm lo cho ái nhân của chính mình. Bởi lẽ đối với cậu A Sơn là duy độc, là vĩnh cửu không thể thế thay.

Và A Sơn cũng vậy. Từ tình thân biến hóa thành tình yêu. Tiểu tử này thương y như vậy, mà y cũng nguyện lòng cùng cậu trăm năm hạnh phúc.

Kết thúc như vậy thật sự là quá viên mãn nha~

## **Chương 96: NT7: Cảnh ca ca và tiểu Thái Dương (1)**

Thái tử à, hoàng thượng và nam hậu đang chờ người!

Một cung nữ cúi đầu hành lễ nói. Trước mặt nàng là một tiểu hài tử trông vô cùng nghịch ngợm khi đang không ngừng ngồi nặn tuyết. Thật là, thái tử như vậy sẽ cảm mất. Mà đám người hầu bọn họ nhất định sẽ bị phạt cho mà coi...

- Ách xì! Được rồi, các người ồn quá!

Tiểu thái tử khịt mũi một cái. Sau đó cung nữ kia liền vội vã đắp lên áo choàng cho người. Kế đó cả hai liền đi đến chỗ của Triều Thái Phong và Cao Thừa An đang đợi.

- Thần nhi tham kiến phụ hoàng và bá phụ!

Tiểu thái tử ngoan ngoãn hành lễ. Thái độ lễ phép thật sự khiến người ta ưa thích không thôi!

- Tiểu Dương ngoan thật nha, mau qua đây ăn đi!

Cao Thừa An dịu dàng nhìn con mình nói. Tuy không phải thân sinh nhưng họ thật sự rất yêu quý đứa trẻ này.

Đứa nhỏ vốn là con của Châu An và thê tử nhưng hai người cảm thấy đứa bé có duyên với mình nên có ý muốn nhận làm nhi tử. Mà hai phụ phụ Châu An cũng không có ý kiến. Và lại bọn họ đã chuyển đến sống luôn trong cung. Có thể ngày nào cũng được nhìn thấy con trai nhỏ của mình. Chưa kể, Cao Thừa An và Triều Thái Phong cũng không giấu giếm chuyện cha mẹ ruột của đứa trẻ. Do đó, từ khi có



nhận thức, Cao Thái Dương đã vốn biết thân sinh của mình là ai. Đứa trẻ cũng vô cùng hiếu thuận với họ.

- Chút nữa chúng ta sẽ đến thăm phụ mẫu của con!

Triều Thái Phong nhàn nhạt lên tiếng. Hắn vốn dĩ là người kiệm lời chỉ khi ở cạnh Cao Thừa An thì mới có ngoại lệ mà thôi. Do đó trong mắt Cao Thái Dương người bá phụ này có phần hơi đáng sợ.

- Dạ, thần nhi đã biết!

Cao Thái Dương ngoan ngoãn gật đầu. Đứa nhỏ cũng nhớ phụ mẫu và đệ đệ rồi.

- Càng nhìn càng thấy tiểu Dương đáng yêu quá đi!

Cao Thừa An không ngăn được sự yêu thích. Hài nhi của y quả nhiên là vô cùng khả ái mà! Nghĩ nghĩ liền không ngăn được mà đưa tay bẹo má đứa nhỏ. Khụ, đáng vẻ bay giờ nào có uy nghiêm của một vị vua đâu chứ.

- Được rồi, người như vậy làm sao thằng bé ăn được? Còn nữa, người mau ăn đi, dạo này ốm đi rồi!

Triều Thái Phong ôn nhu nhìn ái nhân của mình. Sau đó gấp lấy gấp để đồ ăn cho y. Mà Cao Thái Dương một bên chỉ có thể chóng cằm thờ dài.

Haiz, lại nữa rồi, ở đâu cũng thấy mấy cảnh này cả...ở chung với phụ hoàng và bá mẫu nè, rồi ở chung với phụ mẫu cũng không khác gì. Tiểu Dương khổ quá mà!

- Mà nè tiểu Dương, có phải con rất nhớ Cảnh ca ca hay không? Ta bật mí cho con nhé, sanh thần của con cả nhà huynh ấy sẽ về kịp đó!

Cao Thừa An nháy mắt trêu chọc con trai mình. Quả nhiên nghe thấy lời của y đứa nhỏ liền lập tức đỏ mặt.

- Ai bảo con nhớ huynh ấy chứ? Con...con mới không thèm!

Cao Thái Dương bị nói trúng tim đen liền lắp bắp nói. Khụ, không có nhớ đâu! Cao Thái Dương không thèm nhớ cái tên khó ưa đó!

Thấy biểu hiện của đứa nhỏ hai phu phu nhìn nhau cười nhạt. Ai dà, cái này cũng tính là duyên phận thật. Cảnh ca ca mà bọn họ nhắc đến là đứa trẻ được Lạc Phù Nghiêm và Vĩnh Thái Phi nhận nuôi. Đứa nhỏ đó tên là Lạc Phi Cảnh, lớn hơn hai tử của bọn họ một tuổi. Tính tình thì ừm....rất là nghịch ngợm thường xuyên bị Vĩnh Thái Phi nhéo lỗ tai mà vẫn không chừa.

Ấy vậy mà hai đứa nhỏ rất hợp ý nhau nha. Lúc mới bập bễ một hai tuổi Cao Thái Dương đã rất bám theo Lạc Phi Cảnh. Lúc nào cũng vậy, hai cái đầu nhỏ ngày nào cũng sát rạt với nhau. Sau đó cùng nhau tìm trò quậy phá. Mà chủ mưu đương nhiên là con trai của phu phu họ Lạc rồi.

Bây giờ hai đứa nhỏ một đứa mười một đứa chín tuổi. Nhưng mà đã một năm rồi lại không gặp nhau do gia đình họ Lạc đang đi ngao du tứ hải. Và may mắn làm sao thời gian họ về sẽ kịp với sanh thần của Cao Thái Dương. Tuy ngoài mặt con trai mình nói là thế nhưng Cao Thừa An hiểu rõ đứa nhỏ quan tâm Cảnh ca ca của mình thế nào. Lúc mà Cảnh ca ca của nó rời đi nó còn phụng phịu giận dỗi. Phải kêu đến mẫu thân của nó tới dỗ cũng không có ăn thua gì. Nghĩ lại thật sự quá mệt mỏi.

Sau khi cả ba dùng bữa xong liền sánh bước đi đến chỗ của phu phu Châu An. Họ nói chuyện với nhau rôm rả vui vẻ. Kế đó còn không quên trêu chọc đứa nhỏ nhà mình về chuyện của Cảnh ca ca khiến Cao Thái Dương đang bông bế đê đê ngượng đến nỗi không ngóc nổi mặt.

"Tên Lạc Phi Cảnh đáng ghét, tại huynh tất cả! Ta không thèm chơi với kẻ như huynh nữa!!!"

Tiểu Thái Dương trong lòng hậm hức muốn dậm cả chân đến nơi nhưng vì đang bế bồng đệ đệ yêu quý nên không dám manh động.

Ai dà, thật là một tiểu hài tử đáng yêu hiểu chuyện mà!

## **Chương 97: NT7: Cảnh ca ca và tiểu Thái Dương (END)**

Mấy ngày sau đó, sanh thần của bảo bảo cũng đến. Yến tiệc mời rất nhiều người tham gia. Trong đó có các quan thần, cả nhà họ Lâm tính luôn cả tỷ đệ họ Kỳ và cô nương họ Đường. Chưa kể còn có cả Lang Kiêu Và An Lâm đang ở một bên trò chuyện với Triều Thái Phong và Cao An.

Còn Cao Thái Dương thì sao? Đang làm gì?

Tiểu hài tử nào đó lúc đầu còn mạnh miệng nói mình không quan tâm ấy vậy mà bây giờ lại đang đứng ngồi không im ngóng chờ người ta.

- Sao đây, con trai của mẹ đang chờ người ta à?

Mẹ của Cao Thái Dương nháy mắt nhìn con trai mình. Giọng nói trêu đùa khiến Châu An đang bế con trai nhỏ bên cạnh cũng chỉ có thể bất lực thờ dài. Phu nhân nhà hắn ta lại bắt đầu nữa rồi. Haiz, thật là hết cách.

- Không có, con không có chờ!

Cao Thái Dương vốn là da mặt mỏng do đó liền cứng miệng lên cãi. Ấy vậy mà hai bên mang tai đả đở lên không ngừng bán đứng lời nói dối vụng về ấy.

- Ôi, con trai của mẹ đáng yêu quá đi!

Vợ Châu An không kiềm được mà véo vào má của con mình. Sao có thể đáng yêu vậy nè!!!

- Khôn...không nói với phụ mẫu nữa...con....con đi ăn đây!

Cao Thái Dương ngưng đến mức muốn xỉu đến nơi liền tìm cách chuồn trước Ái, xấu hổ chết mất đi được!!!

- Tiểu Dương đúng là đáng yêu thật nha!

An Lâm đang định nâng ly rượu lên uống liền không nhịn được mà phì cười trước độ đáng yêu của bảo bảo. Oái, cậu có nên cùng gã nhận nuôi một đứa nhỏ hay không??

- Không được uống nhiều!

Lang Kiêu một bên dịu giọng nhắc nhở. Từu lượng của cậu vốn yếu. Uống nhiều một chút liền đau đầu qua mắt. Thật là không khỏi khiến người ta lo lắng.

- Một chút thôi không sao mà!

An Lâm cười ngọt ngào nhìn gã. Sau đó nâng ly rượu lên nhấp một ngụm nhỏ.

- Mà hai người kia vẫn chưa đến sao?

An Lâm ngó nhìn xung quanh một cái. Phu phu họ Lạc vẫn chưa thấy xuất hiện. Đây cũng là lý do vì sao tiểu Thái Dương mặt mày lại đen xì như thế.

- Đến rồi đây!!

Chưa kịp để Cao Thừa An đáp lại thì giọng nói của Vĩnh Thái Phi đã vang lên. Vẫn cái phong độ như cũ. Nét mặt có phần khá ngạo mạn không dễ để người khác ức hiếp mình.

Còn Lạc Phù Nghiêm thì vẫn không có gì thay đổi. Nét mặt lạnh tanh không chút biểu cảm. Mà thật ra không phải hấn ta lạnh lùng lắm đâu. Chỉ là không biết cách biểu lộ cảm xúc mà thôi.

Và chỉ khi ở chung với Vĩnh Thái Phi mới có chút ít thay đổi nét mặt.

- Mới vừa nhắc hai người luôn đấy! Mà tiểu Cảnh đâu rồi?

Cao Thừa An cũng hào hứng khi thấy hai người. Y vui vẻ lên tiếng bắt chuyện. Sau đó thì kiểm bóng dáng quen thuộc của cậu nhóc nghịch ngợm nhưng lại chẳng thấy đâu.

- Thăng bé ở ngoài vườn ấy! Mà nói đúng hơn là ở chung với tiểu Dương!

Vĩnh Thái Phi nhún vai một cái sau đó cùng mọi người vui vẻ nói chuyện. Cái thằng con nhà cậu ta ấy, vừa mới thấy tiểu đệ đệ liền quên luôn cả người phụ thân này! Thật sự đáng giận mà!!!

.....

- Lạc Phi Cảnh đáng ghét! Đồ đáng ghét!!!

Cao Thái Dương ngồi chồm hổm dưới đất. Miệng không ngừng mắng mỏ ai kia. Bàn tay nhỏ nhắn thì lại cầm cành cây vẽ tóe vẽ lui trên mặt đất. Rõ ràng là đang giận hờn!

- Huynh đáng ghét đến vậy sao?

- Đương nhiên rồi! Mà...

Cao Thái Dương còn đang hăng say quơ tay thì bất chợt quay phắt đầu lại. Và giờ đây trước mặt nhóc là một đứa trẻ có phần nghịch ngợm không kém gì mình. Chưa kể đến khuôn mặt nhỏ đã có nét trông khá ưa là đẹp mắt. Và dĩ nhiên nhóc biết đây là ai. Là Lạc Phi Cảnh đáng ghét trong miệng của nhóc!

- Hừ!

Cao Thái Dương vốn tâm trạng đang chớm nở khi thấy người kia nhưng vì bản tính cứng đầu nên quay mặt sang tiếp tục công việc của mình.

Không thềm tên đáng ghét đâu!!!

- Ể, đệ giận huynh hả? Huynh xin lỗi mà! Huynh không muốn bỏ đệ đâu!!

Lạc Phi Cảnh đi đến ngòi xuống đối diện chỗ của nhóc. Sau đó giọng nói trẻ con có phần nịnh hót vang lên.

- Tha lỗi cho huynh nha nhaa!

- Tha...tha lỗi đó!

Cao Thái Dương vốn không giận lâu được với người này nên đành nhỏ giọng ngượng nghịu nói. Sau đó đứng lên định bỏ mặc ai kia mà đi vào bữa tiệc.

- Đợi huynh nữa!!!

Lạc Phi Cảnh đứng phắt dậy chạy theo tiểu hài tử. Sau đó vui vẻ mà nắm lấy tay của nhóc. Mà Cao Thái Dương cũng rất ngoan ngoãn không dẫn ra.

Phốc!

Bất chợt trên má mình ươn ướt. Vừa mới xoay đầu đã thấy Lạc Phi Cảnh tinh nghịch mỉm cười.

- Chúc đệ sanh thần vui vẻ nha!

- Cảm...cảm ơn..

Cao Thái Dương ngượng ngừng cúi đầu. Ái, mặt nhóc đỏ lên hết rồi.

Mà cái biểu hiện đáng yêu đó đâu có qua mắt Lạc Phi Cảnh được. Nhìn thấy bảo bảo nhà mình vô cùng khả ái. Lạc Phi Cảnh không nhìn được liền hôn thêm một cái.

- Khụ! Mau vào ăn thôi!

Triều Thái Phong và Cao Thừa An vừa mới bước ra ngoài đã thấy cảnh tượng đáng yêu đó liền nhẹ giọng nhắc nhở. Mấy đứa nhỏ bây giờ sao lại có thể đáng yêu đến thế chứ?

- Ân!

Lạc Phi Cảnh vui vẻ nắm tay bảo bảo của mình rồi kéo cậu vào trong mặc cho sắc mặt của nhóc tì đã muốn bóc khói đến nơi.

Hai đứa nhóc này quả là có tiền đồ mà!!



## Chương 98: NT8: Đời đời kiếp kiếp (1)

A Luân, người có tin vào duyên kiếp hay không? Kiểu như tiền kiếp và hậu kiếp?

Triều Thái Nam ôn nhu vuốt nhẹ lên mái tóc người thương. Bàn tay còn lại đan xen từng ngón với ái nhân trong lòng.

- Tin chứ! Nếu không có số mệnh thì sao chúng ta có thể gặp được nhau?

A Luân kéo nhẹ khóe môi mỉm cười. Gương mặt khả ái mang nét mềm nhẹ khiến người nhìn ưa thích động lòng.

- Nếu vậy, kiếp sau chúng ta cũng phải tìm lấy nhau nhé!

Đặt một nụ hôn khẽ lên trán A Luân. Triều Thái Nam khẽ cười thấp giọng nói.

- Ân, nhưng lỡ như kiếp sau người không cần ta. Chẳng phải ta sẽ thiệt thòi lắm sao?

- Sao có thể không cần được chứ? Ta còn đang sợ người không muốn tìm ta!

Triều Thái Nam ngữ điệu có phần buông thả. Nhưng tình ý lại nghe ra vô cùng rõ ràng.

- Ân, nhất định sẽ tìm người! Có thể nào A Luân ta cũng sẽ tìm Triều Thái Nam người!

Cứ thế họ ngồi đó trò chuyện vui vẻ không để tâm đến trời đất. Nếu khoảnh khắc yên bình đó có thể kéo dài thì thật tốt. Nhưng tiếc thay,

định mệnh lại trái ngang đến mức đau lòng.

Vốn là yêu nhau, vì nhau không quản gian khó. Nhưng mà hai người vẫn không thể chống lại định mệnh khắc nghiệt. Khiến cho duyên tình không thể đi đến cuối đường cuộc đời.

Nhưng mà đóng một quyển sách lại chẳng phải ta có thể mở ra một quyển sách khác hay sao?

Nếu kiếp này họ bỏ lỡ nhau. Vậy thì ông trời phải chẳng sẽ cho họ tìm đến nhau ở kiếp khác? Bởi lẽ trời cao chứng giám an bày. Duyên này của họ là tình trăm năm....

.....

Thế kỉ XXI

Tại một trường mẫu giáo nào đó...

- Hì hì...đáng yêu thật!

Cậu nhóc nhỏ với cái nón màu vàng nhẹ trên đầu ngồi chồm hổm dưới đất. Ánh mắt có màu xám nhẹ chú tâm nhìn con mèo nhỏ đang chơi đùa với cục bông mình đem đến.

Bật mí cho mọi người nha, mèo nhỏ là của cô giáo ấy. Em ấy ngoan lắm. Lại thường hay lon ton đi theo các bé nhỏ để đòi chơi cùng.

- Nè, sữa của cậu!

Thoáng chốc, một bé trai độ chừng bằng tuổi chạy lại phía cậu nhóc. Trên tay đứa trẻ ấy còn đang cầm một hộp sữa dành cho mèo.

- Cảm ơn cậu nha A Nam!

Cậu nhóc vui vẻ cười tíu tít. Sau đó nhận lấy hộp sữa rồi đổ vào cái chén nhỏ trước mắt mình. Kế đó đẩy chén nhỏ về phía mèo con.

- Trắng trắng, mau uống sữa đi!!

Vì bé mèo con là màu trắng như tuyết do đó cậu nhóc liền gọi nó là trắng trắng. Cái tên cũng đáng yêu lắm chứ!

- Nó ngoan thật đó! Mà A Luân, cậu thích mèo như vậy sao lại không nuôi?

Đứa bé được gọi là A Nam khế ngồi xuống cạnh cậu bạn của mình. Sau đó tròn xoe mắt nhìn mèo con đang uống sữa.

Cũng không biết từ bao giờ chuyện này trở thành thói quen của hai cậu bé.

- Hôi, tớ hông nuôi đâu! Để lớn một xíu nữa rồi nuôi! Giờ á, tớ nuôi mà mê chơi cũng vậy à!

A Luân lắc nhẹ đầu rồi đáp. Bé sợ mình không có trách nhiệm khiến bé mèo không được chăm sóc tốt.

- Vậy hả? Vậy sau này tớ nuôi mèo với cậu nha! Hừm...đặt tên cho mèo là...là...là Luân Nam được không??

Cậu nhóc A Nam chu chu cái miệng nhỏ khế nói. Suy nghĩ dữ lắm mới ra được cái tên đó đó.

- Ừm, cậu không được quên đâu đó!

- Tớ chắc chắn không quên đâu!!

Hai đứa trẻ vui vẻ cười đùa với nhau.

Cô giáo của họ nhìn thấy một màn như vậy trái tim cũng muốn mềm nhũn luôn rồi!

Sao mấy đứa nhỏ có thể đáng yêu như vậy chứ? Thật sự khiến người ta ưa thích không thôi mà!

- Nào hai đứa, mau vào ngủ thôi!!

Cô giáo dịu giọng gọi hai nhóc. Cả hai nghe tiếng cô liền vội vàng quay đầu rồi đáp.

- Dạ!!

Kế đó A Nam đứng lên đưa một tay ra cho A Luân.

- Để tớ kéo cậu dậy!

- Cảm ơn cậu!

A Luân rất vui vẻ mà đưa tay ra cho cậu bạn của mình. Kế đó A Nam khẽ nắm tay cậu kéo một mạch đi lon ton về hướng cô giáo.

Trưa nào cũng vậy. Ở nơi sân trường mầm non luôn có hai cái đầu nhỏ ríu rít ngồi cạnh nhau cười đùa. Kế đó liền cùng cho mèo ăn. Cùng chơi đùa với mèo.

Duyên phận còn chưa trọn vẹn ở tiền kiếp, cũng có thể xem là bắt đầu rồi nha~

## Chương 99: NT8: Đòi đòi kiếp kiếp (2)

Hai đứa trẻ ngày qua ngày đều vui vẻ chơi với nhau. Và thậm chí cả gia đình hai bên cũng là bạn thân thiết lâu năm.

Có nhiều khi một trong hai đến nhà đối phương chơi, trưởng bối đều sẽ luôn miệng trêu ghẹo các kiểu như.

- Hồi đó ba mẹ có hứa hôn cho hai đứa đó! Ài, cứ tưởng là có con dâu nhưng mà con rể cũng không tộ ha!

Lúc đó A Luân sẽ ngượng đỏ mặt sau đó lấp bắp chu môi cãi lại. Còn A Nam một bên vui vẻ cười như thảm tán đồng.

Và như thế cặp đôi thanh mai trúc mã cùng nhau lớn khôn. Cùng nhau vui. Cùng nhau cười.

Họ suốt ngày cứ như hình với bóng ấy. Khiến cho mấy bạn nam trong trường cứ thường hay trêu chọc. Còn các bạn nữ thì chia thành hai phái. Một là tiếc hùi hụi vì nam thần có đôi có cặp. Một là âm thầm cười hạnh phúc vì cp mình ship quá ư là real!

Mà cả hai cũng không để tâm làm gì. Bởi lẽ họ vốn gắn kết với nhau từ nhỏ cơ mà. Do đó trong lớp cũng luôn ngồi chung một bàn. Nếu A Nam đi chơi bóng rổ hay bóng đá thì A Luân sẽ ở một bên chuẩn bị đồ ăn thức uống. Còn nếu A Luân muốn đọc sách truyện gì đó thì A Nam sẽ lập tức chạy xuống thư viện mượn rồi mang lên cho cậu. Sẵn tiện mua luôn cả đồ ăn tặng kèm. Tình cảm thắm thiết như vậy thật khiến người ta không khỏi cảm thấy ghen tỵ mà!!!

.....

- A Nam, cậu mau lên! Sắp tới giờ xuất phát rồi!!

A Luân vừa chuẩn bị đồ đạc vừa cau mày nhìn cậu bạn đang ngủ trên giường. Họ bây giờ học lớp mười rồi. Nhưng mà cái tính cầu thả của A Nam vẫn không chịu bỏ. Biết rõ hôm nay đi cắm trại với lớp mà vẫn ngủ li bì không chịu dậy.

- A Nam, dậy đi!!!

A Luân khế đứng cạnh giường kêu cậu bạn quý hóa mau tỉnh dậy. Mà nói ra thì phải là bạn trai mới đúng. Bởi lẽ đầu năm lớp mười khi biết cả hai chung lớp A Nam đã tỏ tình với cậu. Lúc đó cậu còn sốc không biết nói thế nào.

Phải biết rằng A Nam là con cưng của tập đoàn họ Triều. Là cậu ấm khét tiếng ấy không đùa đâu. Chưa kể nhan sắc và tài năng cũng không thiếu thốn gì. Còn cậu tuy xuất thân cũng không phải kiểu nghèo khổ nhưng dĩ nhiên là không bằng nhà của A Nam rồi. Chỉ là hai gia đình lại rất thân với nhau. Nghe nói là hồi đó ba mẹ cậu từng giúp đỡ ba mẹ A Nam rất nhiều. Do đó quan hệ của hai nhà lúc nào cũng khấn khít cả.

Lúc đầu cậu còn tự ti sợ mình không đủ tiêu chuẩn làm một người bạn trai tốt. Rồi lại sợ cô chú phản đối vì dù sao A Nam cũng là con nối dõi. Do đó có một khoảng thời gian cậu luôn trốn tránh A Nam.

Ấy thế mà A Nam lại như biết được lo sợ của cậu. Thậm chí không từ bỏ mà còn cương quyết hơn. Và đỉnh điểm là cậu ấy thú nhận về giới tính của mình cho ba mẹ nghe. Tuy là ba của cậu ấy có chút nghiêm khắc và cổ hủ nên có chút ghét bỏ nhưng ngược lại mẹ của A Nam lại vô cùng thích thú khi biết người con mình yêu là cậu. Do đó bà liền ở phía sau âm thầm giúp đỡ. Thậm chí là còn răn đe chồng mình bảo không được làm khó cậu và A Nam.

Cũng nhờ vậy mà A Nam càng thêm tự tin, quyết tâm hơn để theo đuổi cậu.

Nhưng mà ài...cứ gặp mặt anh là cậu né như né tà nên khiến A Nam không khỏi ỉu rũ. Sau cùng là phải nhờ mẫu thân đại nhân ra tay giúp đỡ.

Lúc mà gặp mặt ấy. Cậu lo muốn chết luôn. Sợ cô sẽ mắng mỏ rồi bảo cậu biến khỏi cuộc sống của A Nam.

Nhưng mà không ngờ cô lại dịu dàng nắm tay cậu. Sau đó kể cậu nghe những lần A Nam riu rít kể về mình. Còn nói, A Nam lúc nào cũng quan tâm cậu. Chỉ cần là thứ cậu muốn dù có khó cỡ nào anh cũng nhất định sẽ lấy cho bằng được.

Mà những chuyện đó cậu biết chứ. Bởi lẽ cậu cũng yêu anh mà. Và cứ thế nước chảy thì đá mòn. Hai người có tình tự nhiên trở thành người yêu đôi lú.

Cuộc sống hẹn hò của hai người phải nói là vô cùng tốt luôn. Tuy A Nam có cái tính hay ghen nhưng cậu lại không cảm thấy nó có vấn đề gì cả. Bởi A Nam của cậu luôn biết cách kiềm chế chính mình, miễn là những người kia không làm gì quá đáng thì A Nam đương nhiên cũng sẽ không chấp nhất!

Đến gần cuối năm lớp mười. Cậu và A Nam quyết định sẽ ra ngoài ở riêng. Mà nói ở riêng vậy thôi chứ nhà vẫn sát rạt bên cạnh hai bên gia đình ấy. Cũng phải nói mẹ của A Nam chu đáo. Cô ấy sắp xếp mọi thứ phải nói là đâu ra đó!

Và bây giờ, cuộc sống của họ vẫn vô cùng hạnh phúc. Chỉ là con heo lười A Nam vẫn chưa chịu dậy mà thôi.

- A Nam, mau dậy đi! Cậu muốn trễ hả?

- A Luân....còn sớm mà...

- Sớm cái gì chứ? Ba mươi phút nữa là xuất phát rồi! Dậy dậy mau dậy cho tở!!

Mặc cho A Luân kêu thế nào A Nam vẫn cứ nắm lì ra. Hết cách A Luân đành thờ dài ngao ngán.

- Cậu mà không đi thì tớ đi một mình ấy, cậu ở lại mà...

Chưa kịp dứt lời đã bị ai đó kéo xuống. Lực không mạnh lắm nhưng vì khá bất ngờ nên cậu liền đổ nhào nằm đè lên người A Nam.



## Chương 100: NT8: Đời đời kiếp kiếp (END)

Chụt!

- Tớ dậy rồi nè!

A Nam hôn một cái lên môi cậu sau đó xoa xoa mắt. Biết vậy hôm qua không thức chơi game đâu. Bây giờ buồn ngủ chết đi được!

- Rồi, mau lên!

A Luân mỉm cười rồi cũng đặt lên môi người thương nụ hôn khẽ. Kế đó liền đứng dậy chừa chỗ cho A Nam có thể rời giường.

- Cậu nói xem chúng ta có giống như một cặp vợ chồng không?

A Nam chống cằm mỉm cười nhìn người yêu. Đôi mắt hoàn toàn chất chứa nhu tình.

- Cậu thật là...lo đi chuẩn bị đi!

- Tuân lệnh!

A Luân khước miệng cong lên suốt khi thấy biểu cảm của ai kia. Đúng là khi ở cạnh người mình yêu luôn là hạnh phúc nhất!

.....

Thời gian lại thấm thoát trôi qua. Cậu nhóc A Nam năm nào còn mê chơi game và thể thao nay đã trở thành một tổng giám đốc đẹp trai sắc xảo tài ba không ai sánh bằng. Anh năm nay hai mươi lăm tuổi. Một cái tuổi còn khá trẻ nhưng đã bộc lộ được năng lực vốn có khiến

cho các cổ đông cũng phải tán thành chấp nhận sự điều hành của anh.

Còn A Luân thì trở thành chủ của một tiệm may nổi tiếng với vẻ ngoài xinh xắn mềm mại người nhìn người thích. Cậu không chỉ may đồ nam, đồ nữ hiện đại. Mà còn cả đồ hóa trang cổ xưa dành cho các đoàn phim. Với kỹ năng may vá xuất chúng của mình. Tiệm may phút chốc đã trở nên nổi tiếng và có thương hiệu riêng biệt.

Mọi thứ cứ thế thay đổi nhưng chỉ có tình yêu của hai người là không biến chuyển. Họ vẫn sống với nhau. Vẫn vui vẻ và hạnh phúc như những thưở mới yêu hôm nào.

Và cũng thật may khi thành kiến về tình yêu của ba A Nam cũng đã dần bắt đầu thay đổi. Ông cũng không còn quá khắt khe với chuyện tình cảm của con mình. Có lẽ ông biết, đời người vốn chỉ nên chú tâm vào những thứ tốt đẹp. Còn phiền muộn này nọ nếu không có gì thì nên gác qua một bên. Gia đình vốn là nơi để về. Hạnh phúc của mỗi thành viên đều phải được đắp xây từ đó. Vì thế ông cũng không muốn ngăn cấm hay chia rẽ tình yêu của đứa con trai cưng của mình.

Quan hệ hai nhà vẫn vô cùng tốt. Thậm chí có nhiều lúc A Nam còn cảm thấy mẹ mình quá mức thiên vị đi. Cứ có A Luân thì y như rằng A Nam anh sẽ bị cho ra rìa. Nhưng mà như vậy cũng chẳng sao. Bởi đó là người thương của anh mà! Thấy cậu được đối xử tốt, trong lòng A Nam cũng cực kỳ phấn chấn!

- Dạo này có mệt không?

A Luân vốn đang chuẩn bị đồ ăn trong bếp thì bất chợt bị ai đó ôm lấy. Người kia cứ không ngừng cọ cọ vào người cậu. Thậm chí đặt lên trên gáy kia một nụ hôn khe khẽ.

A Luân mỉm cười tắt bếp, sau đó xoay người nhìn người thương của mình.

- Không mệt, còn anh? Công ty dạo này có phải nhiều thứ cần giải quyết không?

A Luân dịu dàng xoa nhẹ đôi gò má của A Nam. Mấy bữa nay A Nam lúc nào cũng phải thức đến khuya làm việc. Mỗi khi cho Luân Nam ăn xong cậu đều sẽ chuẩn bị sữa và một chút đồ ăn nhẹ cho anh ấy. Nhưng mà, trông anh vẫn là ốm đi rồi..

- Có một chút nhưng mà có bà xã ở nhà lo lắng liền cảm thấy khỏe re à!

A Nam mỉm cười hôn lên chóp mũi cậu. Sắp tới anh sẽ chuẩn bị cho cậu một hôn lễ long trọng. Chính thức cho cậu một danh phận vốn có.

- Bà xã? Chắc không? Em vẫn chưa gả cho anh đó! Có khi anh gả cho em cũng không chừng!

A Luân nhưn mày tinh nghịch. Câu nói đó khiến cho A Nam khẽ cười. Kế đó liền thấp giọng bên tai cậu nói nhỏ.

- Được được, ai gả cũng được! Miễn là trên giường anh nằm trên em là được!

- Đồ lưu manh!!

- Không phải chỉ lưu manh với mình em sao bảo bối?

Hai người vừa nói vừa cười vui vẻ. Sau đó khẽ trao cho nhau một nụ hôn nóng bỏng. Cả căn bếp thoáng chốc ngập tràn trong tình yêu màu hồng.

.....

Như lời mình đã hứa. A Nam thực sự chuẩn bị cho người thương một hôn lễ vô cùng lớn.

Cả hai người cùng nhau mặc vest. Cùng nhau nắm tay, cùng nhau hôn môi hẹn thề. Sau tất cả A Nam vĩnh viễn thuộc về A Luân. Và A Luân vĩnh viễn không bao giờ rời xa A Nam của mình.

- A Luân, anh yêu em!

- Em cũng yêu anh, A Nam!

Tiếp đó là một nụ hôn trên quý trong những tiếng vỗ tay vang vọng của bạn bè người thân.

Và thế là mối tình thanh mai trúc mã của họ cũng kết thúc trong muôn vàn ngọt ngào.

Duyên kiếp mà họ từng nhắc đến sau cùng đã trở thành hiện thực. Tiền kiếp dẫu là chia xa ngăn cách. Nhưng kiếp này cả hai nhất định sẽ không bao giờ xa rời.

.....

...~HOÀN NGOẠI TRUYỆN~...